Absolute Evil (Book Four)

Lizeta Vrana

Sacred Wrath

Απόλυτο Κακό
(Βιβλίο Τέταρτο)

Θ.Υ.Μ.Ο.Σ.

Λιζέτα Βρανά

Αυτό το ημερολόγιο αποτελεί προϊόν μυθοπλασίας.
Οποιαδήποτε ομοιότητα με πρόσωπα και γεγονότα
είναι καθαρά συμπτωματική.

ISBN: 978-1515183600 (CreateSpace)

Περιεχόμενα

Φάση 11η: Θυμήσου: Υπάρχει Μόνον Ο Σκοπός

Κυριακή, 16 Ιουνίου 2002

Ιερός Οραματισμός (Το Πρόσωπο του Τέρατος): Βρίσκομαι σ' ένα πάρτυ. Με ένα ποτό στο χέρι γυρίζω από παρέα σε παρέα αλλά μόλις πλησιάζω τα πηγαδάκια διαλύονται με μιας, σα να έχει σημάνει συναγερμός. Περιφρονητικά, ειρωνικά μα και ανήσυχα βλέμματα με εμπαίζουν σιωπηλά. Εντέλει, καταλήγω μόνη σε μια γωνιά, βιώνοντας την απόλυτη απομόνωση ανάμεσα σε εκατοντάδες άτομα. Ξαφνικά, από το πουθενά, εμφανίζεται μπροστά μου εκείνος: Είναι ο Αρίων των Άστρων, ο άνδρας των νεανικών ονείρων μου, που έχω πια ξεχάσει. "Δεν έχεις καμιά δουλειά εδώ· όλοι αυτοί είναι Ένα", μου λέει ήρεμα.

Φεύγουμε μαζί, μέσα από μια στενή πόρτα που δεν έχει προσέξει κανείς. Μπαίνουμε σ' ένα μοναχικό βαγόνι που διασχίζει μια απέραντη υπόγεια στοά με απίστευτη ταχύτητα. Κάποτε, το βαγόνι επιβραδύνεται, φτάνοντας μπροστά σε μια αψιδωτή πύλη που ανοίγει αργά· σύντομα ανοίγει μια άλλη πόρτα, και μετά μια

άλλη, κι άλλες πιο πέρα, ώσπου καταλήγουμε σε μια μεγάλη κυκλική θολωτή αίθουσα, γεμάτη κόσμο. Αναγνωρίζω ότι βρισκόμαστε στον προορισμό μας, το υπόγειο βασίλειο των ξωτικών. Εκεί μου αποκαλύπτεται ότι είμαι η Αρχιέρεια που αναμένουν εδώ κι αιώνες, για να απαλλάξει τον κόσμο από το μίασμα του κακού. Παραδόξως, καταλαβαίνω τι ακριβώς εννοούν.

Στο κέντρο της αίθουσας υπάρχει μια υαλώδης βάση που στηρίζει μια μεγάλη υδρόγειο σφαίρα. Πλησιάζοντας, με έκπληξη διαπιστώνω ότι δεν είναι ένα συνηθισμένο ομοίωμα του πλανήτη αλλά μια αληθινή Γη σε μικρογραφία, με πραγματικές θάλασσες, στεριές, δάση, παγωμένους πόλους. Υπάρχει *κάτι* συσσωρευμένο πάνω στο βόρειο πόλο: Μέσα σ' έναν παγωμένο κρατήρα ανακαλύπτω το αληθινό *πρόσωπο του Τέρατος "Ανθρωπότητα"*, που έχει εγκατασταθεί εκεί προ χιλιάδων ετών και από τότε μολύνει όλη τη γη: Ένα μαύρο, γλοιώδες, μιαρό βδέλυγμα που ξετυλίγει τα πλοκάμια του προς όλες τις κατευθύνσεις, μολύνοντας τα πάντα, κάθε γωνιά του πλανήτη. Παρατηρώντας πιο προσεκτικά, διαπιστώνω ότι κάθε ένα από τ' αμέτρητα μικρά εξογκώματα που γεμίζουν τα πλοκάμια είναι κι ένα ανθρώπινο πρόσωπο, απειράριθμα πονηρά ανθρώπινα πρόσωπα με λαμπερά κακόβουλα μάτια, που ρυπαίνουν τα πάντα με την παρουσία τους, με τα πανύψηλα κτίρια/φωλιές τους και τις αφύσικες τεχνολογίες τους. *Το Τέρας, καταστροφέας κόσμων, πρέπει να αφανιστεί. Τώρα...*

Ο Αρίων των Άστρων μου παραδίδει το Ιερό Ψυχόσπαθο, ένα μοναδικό όπλο υπέρτατης ομορφιάς και δύναμης, κι εγώ ξέρω τι ακριβώς πρέπει να κάνω: Καθώς το υψώνω, η αστραφτερή λάμα μετατρέπεται σε φλόγα, μια εντυπωσιακή πύρινη ρομφαία. Αληθινή

έκσταση με κατακλύζει, καθώς μπήγω το πύρινο σπαθί στο αποτρόπαιο σώμα του Τέρατος, που είναι γνωστό ως "Ανθρωπότητα" και λυμαίνεται τη Γη. Το Έκτρωμα ουρλιάζει φρικτά, αγωνιά, δονείται βίαια, καθώς η ιερή φωτιά το κατακαίει από τη μία άκρη της γης ως την άλλη. Σταδιακά, το Τέρας διαλύεται στους ανέμους και η υδρόγειος καθαρίζει.

Υψώνω θριαμβευτικά το Ιερό Ψυχόσπαθο, που αστράφτει στο φως ενός παράδοξου εσωτερικού ήλιου. Η εκτυφλωτική λάμψη του σηματοδοτεί την έναρξη μιας νέας λαμπρής περιόδου για τους ξωτικούς και για τη Γη, ενώ μια πανέμορφη ψαλμωδία αντηχεί μελωδικά σε όλο το χώρο: "Είναι πολύ αργά για σας, που είσαστε Ένα..."

Εδώ σταματώ τον οραματισμό, μεθυσμένη από μια ευτυχία απερίγραπτη: Βιώνω έντονα την κάθε στιγμή, νιώθω όλη τη δύναμη και την αλήθεια του οραματισμού, ενώ μια πρωτόγνωρη αίσθηση ολοκλήρωσης με τυλίγει. *Πόσο γεμάτες θα είναι τώρα οι μέρες μου...*

Ξαφνικά, όλα αποκτούν νόημα: Τώρα έχω έναν μοναδικό προορισμό, μια κοσμική αποστολή, έναν Ιερό Οραματισμό. Θα μείνω πιστή στην αποστολή μου. Ίσως χρειαστεί πάρα πολύς χρόνος για να την εκπληρώσω. Ίσως χρειαστεί να συνεχίσω το έργο μου και σε επόμενες ζωές. Όμως, η αφύπνιση μόλις έγινε. Η ψυχή μου θα θυμάται πάντα. Τελικά θα πετύχω, επειδή:
Δεν αποσκοπώ σε προσωπικά οφέλη.
Δεν επιτίθεμαι προσωπικά σε κανέναν άνθρωπο.
Έχω άπειρη υπομονή.
Λατρεύω αυτό που κάνω.

Κατόπιν σηκώνομαι από το κρεβάτι και πάω για μάθημα αγγλικών στην καλή μου μαθήτρια, την Ξένια.

Πρέπει να παίξουμε και το ρόλο μας...

?! *Όπως με πληροφορεί η ίδια η Ξένια, την ίδια ώρα ακριβώς του Οραματισμού (κατά τις 4:00 το απόγευμα) έκαψε λίγο το χέρι της στην κουζίνα.*

Δευτέρα, 17 Ιουνίου 2002

Σήμερα έδωσα γραπτές εξετάσεις για το πιστοποιητικό ιταλικής γλώσσας επιπέδου 5. Όλα καλά, ωστόσο: Την ώρα ακριβώς που ξεκινούσε το Ascolto (ακουστική εξέταση), κάποιοι έσπευσαν ν' ανοίξουν τη τζαμόπορτα που βρισκόταν ακριβώς δίπλα μου -*τότε τους έπιασε η ζέστη*. Απέξω υπήρχε ένα τεράστιο δέντρο γεμάτο πουλιά που κελαηδούσαν δυνατά, χώρια η φασαρία του δρόμου. Ως αποτέλεσμα, στο Ascolto οι περισσότερες απαντήσεις μου έχουν μπει στην τύχη, εφόσον δεν άκουγα σχεδόν τίποτα από το κασσετόφωνο της αίθουσας. Δεν είμαι σίγουρη αν θα περάσω το διαγώνισμα.

Τρεις μέρες αργότερα θα δώσω τις προφορικές εξετάσεις. Το θέμα που μου τυχαίνει είναι η νεανική εγκληματικότητα. Πιστεύω ότι τα έχω πάει αρκετά καλά. Εντέλει, θα πάρω το πιστοποιητικό με βαθμό C. Πάλι καλά...

Τετάρτη, 19 Ιουνίου 2002

Ιερός Οραματισμός (Το Ζοφερό Δέντρο): Κατεβαίνω σε υπόγειες σπηλιές, βαθιά κάτω από την επιφάνεια της γης, και βρίσκω *το Ζοφερό Δέντρο*, που είναι η ενεργειακή στήλη της Ανθρωπότητας. Το κάθε ένα από τα δισεκατομμύρια μικροσκοπικά κλωνάρια του αντιστοιχεί σε ένα ανθρώπινο ον. Χωρίς δισταγμό, υψώνω το Ψυχόσπαθο και το κόβω με μιας, από τη βάση του κορμού. Αποχωρώ σιγοτραγουδώντας: “Δεν υπάρχει τίποτα κάτω από τα πόδια σας...”. Οραματί-

ζομαι την κάθε σκηνή με λεπτομέρεια. Βιώνω το μεγαλείο της κάθε στιγμής, με μια εξαίσια αίσθηση πληρότητας.

?! *Περίπου την ίδια ώρα του οραματισμού, έπεσε ξαφνικά ένα δέντρο και πλάκωσε πέντε άτομα! Το είπαν στις βραδυνές Ειδήσεις...*

Κυριακή, 23 Ιουνίου 2002

Ιερός Οραματισμός (Το Ζοφερό Δέντρο): Ακόμη μια φορά κατεβαίνω στα έγκατα της γης και κόβω με το σπαθί μου το *Ζοφερό Δέντρο*, που οι ρίζες του πλέκονται στα απύθμενα βάθη του Κάτω Κόσμου, ο μαύρος κορμός του ορθώνεται μαύρος και στιβαρός στο Μεσοδιάστημα και τα απειράριθμα κλαδιά του μετατρέπονται σε ανθρώπους μόλις βγουν στην επιφάνεια της γης. Τελική εικόνα: Καθώς εγώ αποχωρώ τραγουδώντας "Δεν υπάρχει τίποτα κάτω από τα πόδια σας...", χιλιάδες άνθρωποι σωριάζονται ανήμποροι στο έδαφος, καθώς δεν τους τροφοδοτεί πια καμία υποχθόνια ενέργεια. *Υπέροχη αίσθηση. Πώς γεμίζουν τώρα οι μέρες μου...*

?! *Σήμερα έγινε σεισμός στο Ιράκ, με εκατοντάδες νεκρούς και πολλές καταστροφές.*

Λόγια του ανηψιού μου του Γιάννη, το ίδιο απόγευμα: "Θεία, τώρα τελευταία είσαι πιο όμορφη. Ακτινοβολείς!" *Ναι... Το ίδιο ακτινοβολούν και οι Οραματισμοί μου...*

Τρίτη, 25 Ιουνίου 2002

Γειτονιές του Κόσμου: Τελευταία βιώνω μια Αποκάλυψη, καθώς έχω μόλις εντοπίσει ένα κενό στη λογική του Ανθρώπινου Πλέγματος. Κάτι που ως πρόσφατα ήταν για μένα φυσικό, λογικό, πλήρες, τώρα αποδεικνύεται πως δεν είναι παρά μια ανωμαλία της

“πραγματικότητας”: Σχεδόν κάθε απόγευμα πηγαίνω βόλτα με το ποδήλατό μου σε διάφορες περιοχές -Άνω και Κάτω Γλυφάδα, Σούρμενα, Ελληνικό, Βούλα, Αργυρούπολη, Ηλιούπολη. Λοιπόν, δεν υπάρχει πουθενά η αδιάκοπη φασαρία (φωνές και ουρλιαχτά, μωρά που κλαίνε, τηλεοράσεις που μουγκρίζουν από την ένταση, μουσικές στο διαπασών κλπ), που υπάρχει στη γειτονιά μου! Περίεργο, πάντως. Θα έπρεπε να υπάρχει!

Ωστόσο, όχι μόνο δεν υπάρχει φασαρία στις άλλες γειτονιές αλλά ούτε καν φώτα στα σπίτια! Η ώρα είναι 8:00 το βράδι αλλά μονάχα σε ελάχιστα διαμερίσματα φαίνονται αναμμένα φώτα, ενώ στα μπαλκόνια δεν βγαίνει σχεδόν κανένας! Κι όμως, οι περιοχές που εξερευνώ είναι πυκνοκατοικημένες, γεμάτες πολυκατοικίες! Προχωρώντας με το ποδήλατο, βλέπω παντού μαγαζιά, φωτεινές επιγραφές, ψηλά κτήρια, αμέτρητα αμάξια στις λεωφόρους. *Υποψίες ανθρώπων, μα όχι ανθρώπους...*

Αντίθετα, γύρω από το σπίτι μου γίνεται όλη μέρα χαμός: Αδιάκοπα σούρτα-φέρτα, διαπεραστικές φωνές, ενοχλητικές μουσικές, συνεχή μαρσαρίσματα αυτοκινήτων, υστερικά σκυλιά κλπ. Όλοι είναι στα μπαλκόνια, όλοι ουρλιάζουν, όλοι βρίσκονται διαρκώς υπ' ατμόν. “Μου αρέσει η γειτονιά μας, γιατί έχει ζωή!” μου λέει ο ανηψιός μου ο Γιάννης όταν του εκφράζω αυτή την παρατήρησή μου. Πράγματι: Φαίνεται ότι σε όλα τα νότια προάστια, μονάχα η δική μας γειτονιά “έχει ζωή”! Οπουδήποτε αλλού, σχεδόν όλα τα σπίτια είναι σαν ακατοίκητα! *Θαρρείς και ολόκληρη η ανθρωπότητα έχει συγκεντρωθεί γύρω μου...*

Το Τέρας Ανθρωπότητα υλοποιείται γύρω μου, παίρνοντας τις κατάλληλες μορφές κάθε φορά. Το καθένα από τα πρόσωπα του Τέρατος παίζει ένα

συγκεκριμένο ρόλο απέναντί μου. Οι “γείτονες”, συγκεκριμένα, φροντίζουν να διαταράσσουν την ησυχία μου με τους πιο αφύσικους τρόπους, υπακούοντας όλοι σε μια ασυνείδητη μα πανίσχυρη εντολή.

Ίσως οι άνθρωποι να μην είναι τόσο πολλοί όσο φαίνονται. Η δύναμη του Τέρατος δεν είναι θέμα αριθμού. Οι περισσότεροι άνθρωποι είναι φαντάσματα, προβολές στη συνείδησή μου. Να γιατί νιώθω πάντα τόσο μόνη, ενώ δεν έχω ποτέ να κάνω τίποτα ουσιαστικό. Δεν έχω τη δυνατότητα να πάω πουθενά, ούτε να συναντήσω έναν αληθινά ενδιαφέροντα (συν)άνθρωπο. Δεν υπάρχει τίποτα και κανένας εδώ για μένα...

Τρίτη, 9 Ιουλίου 2002

Οραματισμός: Εγώ και ο Αρίων των Άστρων απολαμβάνουμε την ομορφιά της φύσης σε μια απομονωμένη εξωτική παραλία. Κοραλένιοι βράχοι, λευκή άμμος, γαλάζια νερά, ηρεμία, γαλήνη. Ξαφνικά, στην υπέροχη παραλία μας βλέπουμε να καταφθάνει μια πολυπληθής παρέα νεαρών. Φωνασκούν και ουρλιάζουν συνεχώς όλο έπαρση, έχουν ένα κασσετόφωνο μαζί τους και βάζουν μουσική hip hop στο διαπασών, αρχίζουν να παίζουν ρακέτες και ξεχνούν να σταματήσουν. Όλη η μαγεία του τοπίου καταστρέφεται.

Για λίγες στιγμές ο Αρίων κι εγώ κοιταζόμαστε έντονα, σε σιωπηλή συνεννόηση. Ύστερα αδειάζω την τσάντα μου στην άμμο· το Ψυχόσπαθο πέφτει έξω, εκτυφλωτικά λαμπερό στον πρωινό ήλιο. Χωρίς κανένα δισταγμό, το υψώνω και κεραυνοβολώ τα ενοχλητικά ανθρωπάκια με δυο μόνο σπαθιές στον αέρα. Οι στάχτες τους στροβιλίζονται για λίγα δευτερόλεπτα και μετά διαλύονται στη δροσερή αύρα. Αισθάνομαι ανείπωτη ανακούφιση, άγρια χαρά. Επιτέλους, ησυχία!

...   *Απλά, ήταν υπέροχα! Λατρεύω αυτό που κάνω!*

Κυριακή, 14 Ιουλίου 2002

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Ένα γιγάντιο χταποδοειδές τέρας κυνηγά τους ανθρώπους μέσα στην πόλη. Μπαίνω γρήγορα σε μια τράπεζα, μα εκείνο έρχεται ξωπίσω. Κάποιοι εκεί μέσα κάθονται ήρεμα και τρώνε ζεστά κουλούρια· απορώ με το βόλεμά τους. Ανεβαίνω με το ασανσέρ στην ταράτσα, όπου υπάρχει αρκετός κόσμος παρόλο που χιονίζει.

Στο μεταξύ, το τέρας συνεχίζει να ανεβαίνει· βλέπω τα παχουλά πλοκάμια του να ξεχυλίζουν από τα παράθυρα των ορόφων. Μια κοπέλα που στέκεται δίπλα μου πετάει δυνατά ένα σχοινί, το οποίο πιάνεται σε μια διπλανή πολυκατοικία αφού περνά ξυστά από το τέρας. Όμως, το πλοκάμι γυρνά προς τα πάνω και αρπάζει το πόδι της. Εγώ τη βοηθώ ν' απελευθερωθεί. Τότε, το ροδαλό πλοκάμι κάνει να με πιάσει μα πισωπατώ εγκαίρως και γλυτώνω. Βλέποντας πως ο κίνδυνος πλησιάζει, σκέφτομαι να πηδήξω σ' ένα δοκάρι στο απέναντι κτήριο. Οι πιο πολλοί άνθρωποι φαίνονται απαθείς, δεν προσπαθούν καν να σωθούν.

* * * *

Κυριακή, 20 Ιουλίου 2002

Αναχώρηση με πλοίο για τη Σύρο, μαζί με τη μητέρα μου και το Θανάση, με εισητήρια της Εργατικής Εστίας. Εννοείται ότι αν έπρεπε να πληρώσω με δικά μου χρήματα για το καράβι και τα ξενοδοχεία, δεν θα αποφάσιζα με τίποτα να ξαναπάω διακοπές παρέα με το Νάσο! Δεν έχω ξεχάσει το Αγκίστρι (Αυγ. 1999)...

Όταν αναγγέλλεται από τα μεγάφωνα η άφιξη του

πλοίου στο λιμάνι της Σύρου, εγώ βρίσκομαι ακόμη στην αίθουσα ηλεκτρονικών παιγνιδιών και παίζω Tetris. Δεν καθυστερώ ούτε πέντε λεπτά, όμως βλέπω ξαφνικά τη μητέρα μου να καταφθάνει έντρομη, ωρυόμενη ότι το καράβι σαλπάρει ήδη για Τήνο και ότι εξαιτίας μου θα μείνουμε μέσα!

Ξεκινώ έναν ξέφρενο αγώνα δρόμου, σέρνοντας και τις δυο βαριές βαλίτσες σε όλο το πλοίο, ψάχνοντας αγωνιωδώς για την έξοδο. Κανείς δεν μπορεί να με βοηθήσει, επειδή του Νάσου του πονάει το εγχειρισμένο πόδι και η μάνα μου είναι γριά με δισκοπάθεια! Ταυτόχρονα πρέπει ν' ακούω τη μουρμούρα της αλλά και τις αποδοκιμασίες των υπόλοιπων επιβατών: “Που ήσασταν; Τόση ώρα σας έψαχνε η μητέρα σας!”

Γρήγορα συνειδητοποιώ ότι μονάχα εμείς τρέχουμε αλαφιασμένοι. Όλοι οι υπόλοιποι επιβάτες για Σύρο έχουν ήδη κατέβει σε χρόνο ρεκόρ! *Περίεργο: Σε όσα θαλασσινά ταξίδια έχω κάνει μέχρι τώρα, από την αναγγελία άφιξης ως την έναρξη αποβίβασης μεσολαβούν είκοσι λεπτά τουλάχιστον, ενώ η αποβίβαση παίρνει κανένα μισάωρο! Πώς, αυτή τη φορά, ξεμπέρδεψαν όλοι μέσα σε πέντε λεπτά;*

Ευτυχώς, καταφέρνουμε να βγούμε από το πλοίο εγκαίρως -μόλις λίγα δευτερόλεπτα πριν φύγει! Αγωνία, υπερένταση, νεύρα. Προφταίνουμε και μπαίνουμε στο τσακ στο πούλμαν και μεταφερόμαστε στο ωραίο ξενοδοχείο μας στον Μέγα Γιαλό. Τέλος καλό, όλα καλά...

Το απόγευμα πηγαίνω για κολύμπι στην κοντινή παραλία, μαζί με τον ανηψιό μου. Την προσοχή μου τραβάει ένας νεαρός κούκλος με πλούσια μαύρα μαλλιά και λεπτό αρμονικό σώμα, ο οποίος επιδεικνύεται βολτάροντας αργά σε όλη την παραλία ή ανεβαίνοντας

πάνω στα βραχάκια. Μια-δυο φορές πλησιάζει αρκετά κοντά μου μα εγώ προτιμώ να κάνω την αδιάφορη. Άλλωστε, είναι πολύ μικρός για μένα.

Το βράδι πηγαίνουμε στην Ερμούπολη με το πούλμαν. Το Δημαρχείο είναι εντυπωσιακό, η πόλη αρκετά γραφική, ωστόσο δεν ενθουσιάζομαι ιδιαίτερα: Παρόμοια μέρη έχω επισκεφθεί πολλές φορές στο παρελθόν και τα έχω ξεπεράσει...

Δευτέρα, 21 Ιουλίου 2002

Το πρωί πηγαίνουμε για μπάνιο στο Κίνι, ωραία παραλία με χρυσή άμμο. Το βράδι βγαίνω για μια μοναχική βόλτα στο Μέγα Γιαλό: Θαυμάζω το όμορφο ηλιοβασίλεμα και ύστερα την πανσέληνο πάνω από τα κύμματα ώσπου, ξαφνικά, *μια άλλη πραγματικότητα* αρχίζει να ξετυλίγεται απρόσμενα μπροστά μου: Καθώς στέκομαι στο δρόμο πάνω από την ακρογυαλιά και κοιτάζω το δρόμο του φεγγαριού πάνω στη θάλασσα, ξαφνικά παρατηρώ μια σειρά από φωτεινά, χρυσά κεφάλια που αναδύονται συνεχώς μέσα από τα κύμματα και τους υφάλους· γλυστρούν προς τα έξω και χάνονται πάνω στα σκοτεινά βράχια. Δεν προσπαθώ να καταλάβω τι είναι. Απλώς απολαμβάνω τη μαγεία.

Αργότερα πηγαίνουμε στην κοντινή ταβέρνα του Ταλαρά για δείπνο. Παραγγέλνουμε μπιφτέκια με πατάτες τηγανητές μα ο Θανάσης δεν επιτρέπει στη μητέρα μου να φάει ταυτόχρονα με μας επειδή, λέει, σιχαίνεται τα γέρικα δόντια της! Η μαμά του κάνει το χατήρι και περιμένει ν' αδειάσει ο πρίγκηψ το πιάτο του για να βάλει κι εκείνη μια μπουκιά στο στόμα της.

Σ' ένα τραπέζι στ' αριστερά μου, βλέπω τον κούκλο που είδα χθες στην παραλία να γευματίζει μαζί με την οικογένειά του. Φοράει εφαρμοστή κόκκινη

μπλούζα, είναι πανέμορφος, μα δεν έχει πια τον αέρα του γόη...

Τρίτη, 22 Ιουλίου 2002

Μπάνιο στην παραλία του Γαλησσά. Χρυσή άμμος, τυρκουάζ νερά, κοσμοπολίτικη ατμόσφαιρα, ωραία πισίνα στο κοντινό εστιατόριο, βόλτα στην προκυμαία, ξεγνοιασιά.

Το ίδιο απόγευμα πηγαίνουμε πάλι για κολύμπι στο Μέγα Γιαλό, όπου ξαναβλέπω τον κούκλο. Τότε, συνειδητοποιώ πως μέχρι τώρα δεν έχω δει άλλον εμφανίσιμο άνδρα στις παραλίες και αναρωτιέμαι: *Μονάχα ένας όμορφος άνδρας υπάρχει σε όλο το νησί;*

Τελευταία νύχτα στη Σύρο, ανακαλύπτω την υπόλοιπη πόλη του Μέγα Γιαλού, αφού πρώτα καταφέρνω ν' απαλλαγώ από τη ακατάπαυστη γκρίνια του ανηψιού μου και την παθητικότητα της μητέρας μου -*τι ψύχωση κι αυτή πια, με το Θανάση!* Περιδιαβαίνω ήρεμα σε όλο το μήκος της παραλίας, μέχρι το εκκλησάκι στην άκρη. Υπέροχη, ηδονική μοναξιά...

Αργά το βράδι, μαζευόμαστε όλο το γκρουπ στη μεγάλη αυλή του ξενοδοχείου, παραγγέλνουμε παγωτό και ακούμε ζωντανή μουσική με κιθάρες. Ο τραγουδιστής έχει σωστή, δυνατή φωνή κι ενδιαφέρον ρεπερτόριο -αν και λίγο παλαιάς εποχής. Θα το απολάμβανα πολύ περισσότερο αν δεν μου έσπαγε τα νεύρα μια νεαρή σκροφίτσα, η οποία κάθεται στο ακριβώς αντικρινό τραπέζι και παίζει μανιωδώς ένα μπεγλέρι! Καταλαβαίνοντας, μάλλον, ότι μ' ενοχλεί, εξακολουθεί να το χτυπάει ασταμάτητα, επιδεικτικά, ενώ με κοιτάζει διαρκώς με ειρωνικό βλέμμα! Μετά από κανένα μισάωρο παραεκνευρίζομαι και, για να της κάνω αντίποινα, αρχίζω κι εγώ να χτυπώ ρυθμικά το δαχτυλίδι

μου πάνω στο τραπέζι! Τότε, βλέπω ότι αρχίζει να νευριάζει κι εκείνη! Ο ***ηχητικός πόλεμος*** συνεχίζεται για κανένα εικοσάλεπτο ακόμη, ώσπου ο εχθρός δεν αντέχει άλλο και τρέπεται σε άτακτη φυγή! Τότε σταματώ κι εγώ το σφυροκόπημα με το δαχτυλίδι και ηρεμώ επιτέλους.

Όχι, όμως, για πολύ! Μια άλλη κλώσσα, προχωρημένης ηλικίας, η οποία κάθεται δυο τραπέζια πιο πέρα μαζί με μεγάλη παρέα γέρων, αρχίζει τώρα να χτυπά ρυθμικά ένα πώμα πάνω στο μάρμαρο του τραπεζιού της! Ο ήχος του πώματος ακούγεται πολύ ισχυρός και προκλητικός σε ολόκληρη την αυλή! Πιο πολύ ακούγεται αυτό παρά τα τραγούδια! Παραδόξως, κανένας από τους θαμώνες δεν παραπονιέται...

Πέμπτη, 24 Ιουλίου 2002

Από χθες βρισκόμαστε στην Τήνο, σ' ένα καλό ξενοδοχείο κοντά στο λιμάνι. Η πόλη μου αρέσει, ωστόσο νιώθω μια παράξενη νοσταλγία για τη Σύρο...

Νωρίς το πρωί πηγαίνουμε για επίσκεψη και προσκύνημα στον Ιερό Ναό της Παναγίας. Στέκομαι και παρακολουθώ τη θεία λειτουργία για κανένα τέταρτο, ενώ ο Θανάσης τριγυρίζει στο προαύλιο μαζί με τη μαμά και την φωτογραφική μου μηχανή ανά χείρας, που ο ίδιος απαίτησε να του δώσω.

Ακολουθεί μπάνιο και φαγητό στο Πόρτο. Αυτή τη φορά ο Νάσος αναγκάζει τη μητέρα μου να φάει τα γεμιστά της πολύ γρήγορα, καυτά ακόμη, πριν ξεκινήσει ο ίδιος το φαγητό: “Δεν μπορώ να σε βλέπω να μασάς, την ώρα που τρώω εγώ! Το δόντια σου είναι απαίσια και σε σιχαίνομαι! Γι' αυτό τελείωνε γρήγορα, θέλω να φάω!” προστάζει ο εξοχότατος και η μαμά βιάζεται -όπως πάντα- να εκτελέσει τη διαταγή του, αδιαφο-

ρώντας εντελώς για το στομάχι της. Λογική συνέπεια: Την πιάνει δυνατός πονόκοιλος που θα κρατήσει μέχρι το βράδι!

Πριν μπούμε στο πούλμαν, τραβάω την τελευταία φωτογραφία που συμπληρώνει το 36άρι φιλμ. Έπειτα, καθ' όλη τη διάρκεια της επιστροφής, πασχίζω να γυρίσω το φιλμ στην αρχή του, ώστε να μπορέσω να το αφαιρέσω και να το αντικαταστήσω αμέσως με δεύτερο. Αδύνατον! Η μικρή μανιβέλα δεν γυρίζει με τίποτα! Φαγώνομαι να την περιστρέφω με κόπο, σχεδόν με μανία. *Μα τι έπαθε η παλιομηχανή;* αναρωτιέμαι νευριασμένη, χωρίς να έχω υπομονή ούτε μέχρι να φθάσουμε στην πόλη της Τήνου. Κάποια στιγμή δεν μπορώ να κρατηθώ άλλο και ανοίγω το καπάκι. Διαπιστώνω ότι το φιλμ δεν έχει μαζευτεί σχεδόν καθόλου!

Αργότερα, στο ξενοδοχείο, συνεχίζω με επιμέλεια την προσπάθεια. Σκέφτομαι να περιμένω λίγες ώρες και να πάω το απόγευμα σ' ένα φωτογραφείο για να μου λύσουν το πρόβλημα -όμως όχι: απλά, μου είναι αδύνατο να ελέγξω την ανυπομονησία μου! Σαν υπνωτισμένη, ανοίγω πάλι το καπάκι, πετάω έξω το φιλμ και αρχίζω να το γυρίζω με το χέρι, σαν μασούρι! Ως αποτέλεσμα, κάηκαν στη στιγμή όλα τα αρνητικά! Πάνε οι υπέροχες φωτογραφίες μου από τη Σύρο! Θλίψη, απογοήτευση με πλημμυρίζουν. *Ήταν ανάγκη να χαθούν οι ωραίες φωτογραφίες μου;*

Τότε, αναποδογυρίζω ασυναίσθητα τη μηχανή και την κοιτάζω από την κάτω μεριά. Μου κόβεται η ανάσα: Το μικρό γκρίζο κουμπάκι! Η ασφάλεια του φιλμ! Αυτό έπρεπε να πατήσω πρώτα, πριν αρχίσω να το μαζεύω! Πώς, όμως, τόση ώρα που φαγωνόμουν, δεν μου έκοψε να κοιτάξω λίγο τη μηχανή γύρω-γύρω; Δεν είναι δα η πρώτη φορά που τη χρησιμοποιώ! Χρόνια την έχω αυτή

τη φωτογραφική μηχανή!

Γιατί πρέπει πάντα κάτι να μην πηγαίνει καλά; Τι με κατατρέχει όποτε πηγαίνω διακοπές; Τι μου σκοτίζει το νου; Όταν δεν με πολεμούν οι άλλοι, πολεμώ εγώ η ίδια τον εαυτό μου...

Παρασκευή, 25 Ιουλίου 2002

Εκδρομή στο κατάλευκο μοναστήρι της Αγίας Πελαγίας, η οποία βρήκε θαμμένη την περίφημη θαυματουργή εικόνα της Παναγίας της Τήνου μετά από επαναλαμβανόμενο όνειρο που έβλεπε για επτά διαδοχικές νύχτες. Συνέχεια στο χωριό Βόλαξ, με τους αμέτρητους διάσπαρτους σφαιρικούς βράχους. Στον Πύργο είδαμε το σπίτι του Χαλεπά και στον Όρμο Πανόρμου κάναμε μπάνιο. Διασκεδάζω όσο μπορώ και προσπαθώ να ξεχάσω το φιάσκο με τις φωτογραφίες.

Το βράδι βγαίνουμε βόλτα στην Τήνο. Ο Θανάσης διαρκώς γκρινιάζει και απαιτεί διάφορα, τραβά διαρκώς την προσοχή και την ενέργειά μας. Επιπλέον, έχει τιγκάρει τις τσέπες του παντελονιού του με αμέτρητα κέρματα, τα οποία σε κάθε του βήμα κουδουνίζουν διαβολεμένα. Παραπονιέμαι γι' αυτό, όμως η μητέρα μου παίρνει αυτόματα το μέρος του εγγονού της.

Το αποκορύφωμα: Πάω να σηκώσω χρήματα με την Εθνοκάρτα μου μα στέκεται αδύνατον! Το ΑΤΜ δεν την αναγνωρίζει καν! Ευτυχώς, αύριο μεσημέρι αναχωρούμε και μας έχουν μείνει 40 ευρώ ακόμη. Στο μεταξύ, η μάνα μου έχει αγχωθεί και γκρινιάζει ακατάσχετα. Γρήγορα αποδεικνύεται πως η Εθνοκάρτα μου έχει απομαγνητιστεί επειδή η μαμά την έβαλε στην ίδια θήκη μ' ένα μαγνητάκι ψυγείου.

Είμαι στόχος εχθρικών αόρατων δυνάμεων, ή μου

φαίνεται; Λες και κάποιο κακοποιό πνεύμα έχει βαλθεί να χαλάσει τον παραθερισμό μου, από την ώρα που πάτησα το πόδι μου στη Σύρο! Εν μέρει το κατάφερε, εφόσον καταστράφηκαν σημαντικά ενθύμια, δηλαδή οι όμορφες φωτογραφίες μου...

Σάββατο, 26 Ιουλίου 2002

Τελευταίο πρωί στην Τήνο: Επίσκεψη στην πινακοθήκη της εκκλησίας, όπου είδαμε ρομαντικούς πίνακες παλιάς εποχής, αριστοκρατικά κομψοτεχνήματα από ελεφαντόδοντο, ένα εντυπωσιακό πράσινο σαλόνι, καθρέφτες με γυάλινο ανθεμωτό πλαίσιο, περίτεχνα κατασκευασμένα παλιά έπιπλα.

Επιστροφή στον Πειραιά με καράβι. Για να περάσει η ώρα, έπαιζα χαρτιά με τα παιδιά του γκρουπ: το Φάνη, το Μάκη, το Γιάννη, τη Δήμητρα, τη Βάσω. Ο Γιάννης, 23 ετών, παιδί ψηλό, γεροδεμένο, μελαχροινό, όμορφο, καλό (αλλά παντρεμένο) κάθεται δίπλα μου και παίζουμε ξερή για 20 λεπτά περίπου. Συναρπαστική, ηλεκτριστική, στιγμιαία επαφή των χεριών μας. Αλήθεια, πώς τα κατάφερε η γυναίκα του η Βάσω -μια παχουλή και άχρωμη κότα- να τον "μαντρώσει" αυτό τον κούκλο από τα 23 του χρόνια; Θα έχει "προσωπικότητα", φαίνεται. Τι με νοιάζει; Το ταξίδι τελειώνει.

Οι δυο Ανθρωπότητες: Όσες μέρες βρισκόμουν στα νησιά, συχνά συλλογιζόμουν: *Άραγε, πού να πηγαίνουν διακοπές οι πάμπλουτοι και πανίσχυροι, η elite των ανθρώπων;* Σίγουρα όχι στα συνηθισμένα, πολυσύχναστα, στημένα θέρετρα όπου επικρατεί διαρκής φασαρία, αναστάτωση αλλά και μια συγκεκριμένη μηχανικότητα κάθε μέρα: Μπάνιο στη θάλασσα, μεσημεριανό σε ταβέρνα, καφεδάκι σε καφετέρια,

επίσκεψη στα αξιοθέατα, μάζωξη σε κλαμπ, αϋπνία λόγω δυνατής μουσικής από τις κοντινές ντίσκο. Αυτά είναι για το λαουτζίκο, που επαναλαμβάνει τα ίδια πράγματα κάθε χρόνο, πιστεύοντας ότι κάνει "διακοπές". Η ουσία είναι ότι υπάρχουν δυο διαφορετικές ανθρωπότητες:

α) Οι "λίγοι", η "elite", οι οποίοι κατοικούν σε μέρη ήσυχα, απομονωμένα, πανέμορφα, μέσα στη φύση, άγνωστα και απρόσιτα στον πολύ κόσμο, μέρη που ίσως δεν σημειώνονται καν πάνω στο χάρτη. Εκεί μπορούν να χαλαρώνουν πραγματικά, να απολαμβάνουν τις ομορφιές της φύσης και ν' ασχολούνται -ήρεμοι και απερίσπαστοι- με άλλα πράγματα (ανώτερες επιστήμες, γνήσια μεταφυσική, αληθινή φιλοσοφία), υπηρετώντας αδιανόητους, απερίγραπτους σκοπούς.

Αυτή τη στιγμή, ενώ τα ανθρωπάκια ταλαιπωρούνται σε τιγκαρισμένα πλοία, αεροπλάνα, τρένα, ή πούλμαν για να πάνε "διακοπές" σε στημένα θέρετρα, κάποιοι άλλοι ίσως έχουν κατακτήσει την αθανασία, ταξιδεύουν στο χρόνο και στις διαστάσεις, βιώνουν εκπληκτικές εμπειρίες. Φυσικά, για να πετύχουν την ηρεμία και την αυτοσυγκέντρωση που απαιτούν αυτές οι δραστηριότητες, οι ισχυροί της γης έχουν διαμορφώσει έτσι τον κόσμο ώστε να μην αποσπώνται από τη θορυβώδη, ενοχλητική παρουσία ανίδεων παρείσακτων. Για να συνεχίζουν ανενόχλητοι τα μυστήρια πειράματά τους, οι άρχοντες έχουν δημιουργήσει το "σύστημα", δηλαδή έναν πολύπλοκο μηχανισμό περιορισμού των "πολλών" μέσα σε ειδικά στρατόπεδα συγκέντρωσης (πόλεις, κράτη), τα οποία καλύπτουν συνολικά μόλις το 3% του πλανήτη.

Κατά πάσα πιθανότητα, μέσα στην άρχουσα τάξη υπάρχει ένας βασικός πυρήνας ανθρώπων, οι elite των

elite, οι οποίοι έχουν μια πολύ συγκεκριμένη, πανάρχαια καταγωγή. Δεν αποκλείεται, μάλιστα, να ανήκουν σε μια άλλη φυλή, με διαφορετικό DNA από των συνηθισμένων ανθρώπων. Ίσως να ζουν πολύ παραπάνω από το μέσο άνθρωπο, ίσως χιλιάδες χρόνια. Είναι αυτοί που μυστικά κυβερνούν το ανθρώπινο κοπάδι, αυτοί που κινούν τα νήματα του κόσμου από αρχαιοτάτων χρόνων.

Παρατήρηση: Σχεδόν σε όλα τα αμερικάνικα έργα οι πρωταγωνιστές διαθέτουν ένα συγκεκριμένο γενετικό υπόβαθρο: είναι αποκλειστικά πρασινομάτηδες ή γαλανομάτηδες κι έχουν συνήθως πολύ ανοικτόχρωμη επιδερμίδα και ξανθά μαλλιά. Οι καστανομάτηδες παίρνουν από τρίτο ρόλο και κάτω. Τυχαίο; Δε νομίζω...

β) Οι “πολλοί”, οι “απλοί άνθρωποι” η “πλέμπα”, διαβιώνουν στριμωγμένοι ο ένας πάνω στον άλλο στις “πόλεις”, όσο γίνεται πιο μακριά από την ύπαιθρο. Για να εξασφαλιστεί ο απρόσκοπτος εγκλεισμός των φτωχών σε αυτούς τους χώρους, η elite φροντίζει να απασχολεί συνεχώς τα ανθρωπάκια με χρονοβόρες ασχολίες αμφίβολης χρησιμότητας, όπως εργασία, εκπαίδευση, κοινωνικές υποχρεώσεις. Παράλληλα, τους καθιστά όλο και πιο εξαρτημένους από διάφορες “ευκολίες”, ώστε να μη διαννοείται κανένας τους να εγκαταλείψει την πόλη/στρατόπεδο συγκέντρωσης. Πράγματι, ιδίως στη σημερινή εποχή, οι άνθρωποι είναι τελείως ανίκανοι να επιβιώσουν στη φύση, έξω από το “σύστημα”.

Φυσικά, οι “πολλοί” δεν τολμούν καν να φανταστούν μια τέτοια εκδοχή της πραγματικότητας. Το ζαλισμένο κοπάδι της πλέμπας χαρακτηρίζεται από αρρωστημένη εγωμανία· ο καθένας τους νομίζει ότι είναι πολύ σημαντικός για τη συνέχιση του “πολιτισμού”, κι όμως, δεν είναι ούτε καν κομπάρσοι στο

θέατρο του κόσμου. Απλά, τους επιτρέπεται να επιβιώνουν στοιβαγμένοι σε τσιμεντένιες τερατου-πόλεις, έτσι ώστε η elite να μην ενοχλείται από τη ανόητη περιέργεια και φασαρία του πόπολου. Άλλωστε, οι "πολλοί" έχουν μια φυσική ροπή προς την παράνοια: πρέπει να δουλεύουν διαρκώς αλλιώς καταλήγουν, αργά ή γρήγορα, στην ψυχοπάθεια ή στο έγκλημα.

Συνειδητοποιώ ότι ώρες-ώρες συμμερίζομαι τη νοοτροπία της elite. Όλο και πιο συχνά διαπιστώνω πως η παρουσία τόσων άσχετων γύρω μου με ενοχλεί, με αποπροσανατολίζει, με εκτρέπει από την πορεία μου. Τώρα, που μένω πολλές ώρες στο σπίτι και ασχολούμαι με διάφορα δικά μου ενδιαφέροντα, συχνά εύχομαι οι γείτονες να λείπουν στις δουλειές τους, σε διακοπές, σε κέντρα διασκέδασης, ώστε εγώ να μην ενοχλούμαι από τη θορυβώδη παρουσία τους. Ως ένα σημείο κατανοώ την elite και ζηλεύω την απομόνωσή τους. Εδώ, μέσα στην πόλη, πολύ συχνά νιώθω ότι πνίγομαι. *Τώρα, όμως, έχω ένα Σκοπό...*

* * * *

Τετάρτη, 30 Ιουλίου 2002

Έξοδος με την Ελένη Τανάγρα, μετά από αρκετό καιρό που έχει να φανεί. Κάποια στιγμή άρχισε να μου πουλάει σταριλίκι σχετικά με τους σούπερ γκόμενους που την παρακαλάνε αλλά εκείνη δεν τους κάθεται, οπότε κι εγώ θεώρησα σκόπιμο να την παραμυθιάσω ότι στις διακοπές γνώρισα τάχα μια πολύ ευχάριστη παρέα: τον 35 χρονο Γιάννη, τραγουδιστή· τον 28χρονο Γιώργο ειδικό στα κομπιούτερ· την 32χρονη Μπέτυ, καθηγήτρια φιλολογίας. Της έδωσα να καταλάβει πως κάτι πήγε να παιχτεί ανάμεσα σε μένα και τον Γιάννη. Ψιλοσκύλιασε ("Σιγά τώρα, δεν περνιέται τώρα για σοβαρός τραγου-

διστής ο Γιάννης!”), συνοφρυώθηκε και στο τέλος μου έδειξε διάφορα μηνύματα που της στέλνουν γνωστοί της άνδρες στο κινητό: Γυμνά στητά πέη και τροφαντά πισινά με τάγκα και λεζάντα “θα σου βγάλω το τάγκα να σου βάλω το μάγκα!”. *Αλήθεια, πού βρίσκουν το θάρρος αυτοί και της στέλνουν τέτοια μηνύματα; Μήπως η κυρία άλλο είναι και άλλο δείχνει;*

“Αδιέξοδο ταξίδι” - παράξενη ταινία φαντασίας, η ιστορία της ζωής μου σε αλληγορία: Πετώ στα ψηλά, είναι όλα θολά μα πρέπει να συνεχίσω να ψάχνω στα τυφλά δεν ξέρω τι, ενώ ταξιδεύω προς το μέλλον, ένα αβέβαιο, απειλητικό μέλλον. Όταν φθάνω, ανακαλύπτω πως δεν υπάρχει τίποτα εκεί για μένα -μονάχα ένα παράξενο, δυσοίωνο κενό. Όλα φαίνονται ακίνητα, ακόμη και ο χρόνος. Προσπαθώ να θέσω δυνάμεις σε κίνηση, μάλλον μάταια. Παράλληλα, διαισθάνομαι ένα πανίσχυρο Κακό να πλησιάζει. Προσπαθώ να το αγνοήσω, μα γνωρίζω ότι πάντα πλησιάζει.

Ο κίνδυνος έχει έλθει πολύ κοντά πια, ξέρω ότι πρέπει να φύγω μα δεν έχω τον τρόπο. Έτσι, κάθομαι και φιλοσοφώ, καθώς δεν υπάρχει διαφυγή από το μέλλον. Οι άλλοι άνθρωποι με θεωρούν “αρνητική”. Δεν (συν)εργάζομαι, δεν συμμετέχω στο παιγνίδι του κόσμου, γι' αυτό το λόγο το Κακό παραπονεύει διαρκώς για μένα. Είμαι ελεύθερη μεν, όμως πρέπει συνεχώς να τρέχω, να δραπετεύω.

Γύρω μου υπάρχουν κι άλλοι που βρίσκονται στην ίδια επισφαλή θέση με μένα. Ωστόσο, κάποτε αποδεικνύεται πως όλοι αυτοί, οι “συνάνθρωποί”, αποτελούν μέρος της παγίδας. Εκείνοι είναι όλοι Ένα και ο καθένας τους παίζει το ρόλο του απέναντί μου. Στην πρώτη ευκαιρία με χτυπούν, πέφτω, ξανασηκώνομαι. Επειδή πιέζομαι από παντού, κάνω

βεβιασμένες κινήσεις, δεν αντιδρώ σωστά, ενώ διαρκώς αναρωτιέμαι: *Μα τι ακριβώς θέλουν από μένα;* Κάποτε συνειδητοποιώ ότι *Αυτοί* έχουν τον τρόπο να ελέγχουν το νου μου υποσυνείδητα, αν και η επιρροή τους δεν είναι πάντα εύκολο να εντοπισθεί. Κάποιες φορές εύχομαι να πεθάνω, να ξεφύγω οριστικά. Φυσικά, ούτε αυτό είναι τόσο απλό...

Κάποτε το Κακό με φθάνει. Τα αποτελέσματά του είναι ήδη ορατά, φοβερά. Όλοι *Αυτοί,* με διάφορες μηχανορραφίες, με ωθούν να πέσω πάνω του, ενώ πολύ επιδέξια μου φορτώνουν ενοχές, αμφιβολίες, ηττοπάθεια, εκδικητικότητα. Κι εγώ τρέχω να ξεφύγω, ενώ βλέπω φρικτές οντότητες να καταβροχθίζουν τον κόσμο μου -κάτι "τρώει" το παρελθόν μου. *Η φυλακή του κόσμου κτίζεται κάθε στιγμή γύρω μου...*

Κάθε φορά γλυτώνω πάνω στην ώρα μα πάντα μένω μετέωρη, στην καταχνιά. Όμως, "τώρα ξέρω τι συμβαίνει στο σήμερα όταν γίνεται χθες". Στο μεταξύ, ένα καινούργιο επικίνδυνο μέλλον με περιμένει, πάντα κάτι δεν πάει καλά μα δεν ξέρω τι είναι. Ακόμη, "μονάχα μέσα από τον ύπνο μπορείς να ξεφύγεις κι εγώ νυστάζω όλο και λιγότερο"...

Πέμπτη, 1 Αυγούστου 2002

Καθώς βρισκόμουν ξαπλωμένη στο κρεβάτι μου το μεσημέρι, ένιωθα μοναξιά, κατάθλιψη, απογοήτευση επειδή δεν υπάρχει κανείς, τίποτα στη ζωή μου – ώσπου πέρασε ξαφνικά μια βαριά μοτοσυκλέτα απέξω και αναστάτωσε όλη τη γειτονιά με το σαματά που έκανε. Τότε κατάλαβα ποιό είναι στ' αλήθεια το πρόβλημά μου: Δεν είναι η μοναξιά αλλά ακριβώς το αντίθετο: Εκείνο που δεν μπορώ να υποφέρω είναι η παρουσία των άλλων γύρω μου...

Ιερός Οραματισμός (Το Ζοφερό Δέντρο): Μέσα σ' ένα απάτητο δάσος ανακαλύπτω μια κρυστάλλινη πυραμίδα, όπου φυλάσσεται το Ψυχόσπαθο εδώ και χιλιάδες χρόνια. Με μια ισχυρή γροθιά σπάω το κρύσταλλο και αρπάζω το όπλο. Το υψώνω στον ουρανό κι αυτό ενεργοποιείται αμέσως, αστράφτοντας εκτυφλωτικά καθώς λαμπερές ηλιακτίδες πέφτουν πάνω στη μακριά λάμα.

Κατεβαίνω στα έγκατα της γης και βρίσκω το *Ζοφερό Δέντρο*, που είναι η ενεργειακή στήλη της Ανθρωπότητας. Το κάθε ένα από τα δισεκατομμύρια κλωνάρια του αντιστοιχεί σε ένα ανθρώπινο ον. Δίχως χρονοτριβή, μέσα σε μια παράδοξη έκσταση, υψώνω το Ψυχόσπαθο και κόβω με μιας το Δέντρο, από τη βάση του κορμού. Αποχωρώ σιγοτραγουδώντας: "Δεν υπάρχει τίποτα κάτω από τα πόδια σας...".

?! *Αργά το βράδι ο ανηψιός Γιάννης έχει τα νεύρα του επειδή οι δυο γκόμενές του, με τις οποίες κοιμάται ταυτόχρονα, χαριεντίζονται μεταξύ τους και τον παραμελούν (λεσβίες οι κυρίες). Μόλις φεύγουν οι κοπέλες, ο Γιάννης ρίχνει μια γροθιά στο τζάμι της πόρτας του οφίς, το κάνει θρύψαλλα και γεμίζει τον κόσμο αίματα. Η αιμορραγία από το χέρι του δεν λέει να σταματήσει και τον τρέχουμε στο νοσοκομείο. Αναρωτιέμαι: Μήπως αρχίζω να γίνομαι επικίνδυνη;*

Μελλοντολογία: Ο άνθρωπος του μέλλοντος θα είναι "υπεράνθρωπος" μα δεν θα έχει δική του ατομική θέληση. Οι μελλοντικοί υπερστρατιώτες και υπεργάτες θα είναι κλωνοποιημένοι, πανομοιότυποι, με ομαδική ψυχή. Ο Χίτλερ τους είχε "δει" και είχε τρομάξει...

Είναι φυσική τάση της Ανθρωπότητας να μην αποζητά την αρμονία αλλά τον πόλεμο, με διάφορες

προφάσεις: το δίκαιο του ισχυρότερου, εξόντωση του αδύναμου, πρόοδος, πολιτισμός, και τα συναφή. Ήδη οι σύγχρονοι άνθρωποι δημιουργούν χιλιάδες προβλήματα ακόμη και στον ίδιο τους τον εαυτό, προκειμένου να γίνονται ανθεκτικότεροι, ωσότου μεταλλαχθούν "φυσιολογικά" σε κάτι άλλο, άτρωτο και ανάλγητο, που θα κατακτήσει το Σύμπαν: Βομβαρδίζουν διαρκώς τα σώματά τους με διάφορες αφύσικες ακτινοβολίες, ώστε να γίνουν απρόσβλητοι στις κοσμικές ακτινοβολίες -όσοι από αυτούς επιβιώσουν. Κατασκευάζουν κάθε είδους επικίνδυνους ιούς και τους αφήνουν να εξαπλώνονται στις πόλεις· όσοι επιζήσουν, (υποτίθεται ότι) θα είναι απρόσβλητοι από τους ιούς ξένων οικοσυστημάτων.

Η ανθρώπινη πραγματικότητα γίνεται όλο και πιο σκληρή, με σκοπό να επιβιώσουν μόνον όσοι μεταλλάξουν σώμα, νου και ψυχή με τέτοιο τρόπο ώστε να μπορούν να δεχθούν την απώτερη προοπτική της τεχνολογικής τους μετάλλαξης. Όπως και να 'χει, κάθε φορά επιβιώνουν εκείνα τα πρόσωπα του Τέρατος που εξυπηρετούν πιο αποτελεσματικά το σκοπό του. Όσοι κρίνονται ακατάλληλοι, εξοντώνονται.

Περισσότερο παρά ποτέ, στη σύγχρονη εποχή επιβάλλεται σε όλους τους ανθρώπους ένα κοινό γενετικό πρότυπο, στο οποίο πρέπει όλοι να ανταποκρίνονται αν θέλουν να είναι βιώσιμοι και ν' αναπαραχθούν. Από την άλλη πλευρά, αμέτρητα είδη ζωής αφανίζονται: Ήδη το 75% των καλλιεργήσιμων ειδών έσβησε μέσα στον 20ό αιώνα, ενώ κάθε χρόνο εξαφανίζονται 27.000 βιολογικά είδη. Πιθανότατα, έτσι αποκαλύπτονται τα ίχνη ενός γενετικού πειράματος σε παγκόσμια κλίμακα.

Ίσως, λοιπόν, να μην έχω πολύ χρόνο στη

διάθεσή μου. Πρέπει να εκπληρώσω τον προορισμό μου πριν να είναι πολύ αργά, πριν το Τέρας Ανθρωπότητα μεταλλαχθεί σε κάτι πολύ ισχυρότερο, ανθεκτικότερο, φονικότερο – εφόσον η μελλοντική μορφή του δεν θα έχει πια βιολογική φύση. Σύντομα τα δισεκατομμύρια πρόσωπα του Τέρατος δεν θα είναι πια θνητοί άνθρωποι αλλά οντότητες του κυβερνοχώρου. Ελεύθεροι πλέον από τους περιορισμούς της σάρκας, θα έχουν άπειρη δυνατότητα εποικισμού και μόλυνσης του σύμπαντος. Αν η μετάλλαξη ολοκληρωθεί, τότε τίποτα δεν θα μπορεί πια να σταματήσει το Τέρας Ανθρωπότητα.

Η τεχνητή νοημοσύνη εξυπηρετεί πολύ πιο αποτελεσματικά τους σκοπούς του Τέρατος απ' ότι οι βιολογικοί φορείς, εφόσον οι ψηφιακές οντότητες α) Δεν έχουν προσωπικότητα άρα ούτε προσωπικές ιδέες, αναστολές, τύψεις, φόβους. β) Δεν απαιτούν ποτέ τίποτα, εφόσον δεν διαθέτουν "εγώ" -*το ιδανικό ζητούμενο όλων των θρησκειών και αιρέσεων*. Έτσι, υποτάσσονται απόλυτα στην "υπερσυνείδηση" του εκάστοτε προγραμματιστή/Θεού τους. γ) Δεν έχουν ανάγκες, δεν αρρωσταίνουν, δεν γερνούν, δεν πεθαίνουν. Τα όντα αυτά θα είναι ουσιαστικά άτρωτα και αθάνατα, οπότε θα μπορούν να κατακτήσουν και να βλάψουν ανεπανόρθωτα τους φυσικούς και αστρικούς κόσμους, πολύ πιο γοργά και αποτελεσματικά απ' ότι οι βιολογικοί άνθρωποι...

Κυριακή, 4 Αυγούστου, 2002

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Δαίμονες σκοπεύουν να έλθουν στη γη. Έχουν ήδη κυριεύσει τα μυαλά ορισμένων ανθρώπων – για παράδειγμα ορισμένες γυμνάστριες, που έχουν φοβερές επιδόσεις στη γυμναστική, ακριβώς εξαιτίας της δαιμονοληψίας τους.

Κάποιος, όμως, ξέρει το μυστικό τους και επιχειρεί να τις σκοτώσει. Παράλληλα, μερικοί δαίμονες αποπειρώνται να υλοποιηθούν στο φυσικό πεδίο μα δεν "βαστάνε" για πολύ.

Εγώ, μαζί με άλλους, ψάχνουμε να βρούμε μια συσκευή η οποία εμποδίζει την έλευση των κακών πνευμάτων. Μαζί με τέσσερις άλλες κοπέλες, ανεβαίνουμε πάνω σ' ένα τρίκυκλο και φεύγουμε. Περνάμε από μαγευτικά παραθαλάσσια μέρη, όπου θαυμάζω την καθαρή γαλάζια θάλασσα, τη λευκή ψιλή άμμο, τους αψιδωτούς βράχους που ορθώνονται αστραφτεροί πάνω από το νερό, τις λεπτές λωρίδες νερού που εισχωρούν βαθιά μέσα στην καταπράσινη γη. Ωστόσο ανησυχώ, μήπως οι γυναίκες που με συνοδεύουν είναι και αυτές δαιμονισμένες...

Η πρωινή βόλτα με το ποδήλατο μ' έφερε έξω από το σπίτι του Γιώργου Φραντζή, στην Κάτω Γλυφάδα. Είδα δυο αγόρια 10-12 χρονών να βγαίνουν από ένα αστραφτερό λευκό αμάξι, σταθμευμένο εκεί ακριβώς. Ο πατέρας τους (ο Γιώργος;) τους άνοιγε την πόρτα. Για λίγες στιγμές, μια πικρή νοσταλγία με συνεπήρε.

Αργότερα, μαζί με την Πέρσα, τη Σάσα και τη φίλη τους τη Φανή, πήγαμε για μεσημεριανό φαγητό σε κινέζικο εστιατόριο στη Γλυφάδα. Κατόπιν, στο σπίτι της Περσεφόνης, είπα τα χαρτιά σε όλες. Τα κορίτσια είναι ευχαριστημένα με τις επιδόσεις μου, μου κάνουν διαφήμιση, λένε ότι η "Ηλιακή Αρκάνα" μου προβλέπει σωστά κι εγώ νιώθω αρκετά υπερήφανη...

Τρίτη, 6 Αυγούστου 2002

Ιερός Οραματισμός (Το Ανίερο Δέντρο): Περπατώ σε μια απέραντη έρημο, ώσπου φθάνω στον προορισμό μου. Είναι μια πανάρχαια πόλη χωρίς όνομα,

αποτελούμενη από πανέμορφες υπόγειες αίθουσες φτιαγμένες από χρωματιστά κρύσταλλα και θόλους με ανθεμωτή διακόσμηση. Βρίσκω την κρυστάλλινη, γαλάζια οβάλ θήκη του Ψυχόσπαθου με το σήμα της πεντάλφα από πάνω· την σπάω με μια δυνατή κλωτσιά και παίρνω το ιερό όπλο που είναι κρυμμένο μέσα.

Συνεχίζω την περιπλάνηση στον υπόγειο κόσμο, ώσπου φθάνω στις υπόγειες σπηλιές, βαθιά κάτω από την επιφάνεια της γης. Βρίσκω το Ανίερο Δέντρο, που είναι η ενεργειακή στήλη της Ανθρωπότητας: Το κάθε ένα από τα δισεκατομμύρια μικροσκοπικά κλωνάρια του αντιστοιχεί σε ένα ανθρώπινο ον. Χωρίς δισταγμό, υψώνω το Ψυχόσπαθο και το χτυπώ με μιας, από τη βάση του κορμού. Το δέντρο γίνεται στάχτη και πέφτει, ενώ εγώ αποχωρώ σιγοτραγουδώντας: “Δεν υπάρχει τίποτα κάτω από τα πόδια σας”...

Επαλήθευση: Το ίδιο απόγευμα ο Γιάννης τσακώνεται με τον Θανάση στη βεράντα, η αδελφή μου τρέχει να τον ρωτήσει τι συμβαίνει, ο μάγκας νευριάζει, σπάει το τζάμι του τραπεζιού και μετά αποχωρεί με τη νέα (πρώην) γκόμενα. Το παιδί δεν στέκει, μάλλον παίρνει χάπια, πάντως πάντα βρίσκει έναν μαλάκα όταν τον θέλει (στη συγκεκριμένη περίπτωση την γκόμενα)...

Σάββατο, 17 Αυγούστου 2002

“Ο φυλακισμένος”: Ταινία με πρωταγωνιστή τον “πολύ” Στήβεν Λαίην. Ο άνθρωπος δεν μπορεί να μιλήσει, με δυσκολία αρθρώνει πάνω από πέντε λέξεις μαζεμένες και το βλέμμα του είναι σπινθηροβόλο σαν της αγελάδας. Κι όμως, έχει γράψει -ο ίδιος, λέει- και πρωταγωνιστήσει σε πολλές πετυχημένες κινηματογραφικές ταινίες, που του έχουν χαρίσει άφθονο χρήμα και δόξα. *Ο νοών νοήτω...*

...	Κελιά, διάδρομοι, χώροι γκρίζοι, σκοτεινοί, στενοί, τετραγωνισμένοι: Αυτό είναι το φυσικό περιβάλλον των ανθρώπων. Εκεί αισθάνονται άνετα, εκεί βρίσκονται στο στοιχείο τους. Η φύση τούς προξενεί αμηχανία, φόβο, απέχθεια και προπάντων την αίσθηση πως δεν είναι "θεοί", πως δεν ελέγχουν οι ίδιοι τα πάντα.

...	Σ' ένα δεδομένο περιβάλλον μπορεί να έχεις εχθρούς. Δεν μπορεί, όμως, να μην έχεις έστω έναν σύμμαχο. Είναι αφύσικο να έχεις μόνο εχθρούς, να σε μισούν όλοι, ενώ όσοι φέρονται ως "φίλοι" σου στο τέλος να σε προδίδουν χυδαία – δηλαδή, αυτό ακριβώς που συμβαίνει με μένα, σε όλη μου τη ζωή.

...	Το Τέρας γνωρίζει. Τα δισεκατομμύρια πλοκάμια του Τέρατος Ανθρωπότητα ασυνείδητα ξέρουν ποιά είμαι, πάντα το ήξεραν και πάντα συντονίζονταν εκπληκτικά ώστε να με βλάπτουν κάθε στιγμή, με κάθε πιθανό ή απίθανο τρόπο. Τουλάχιστον, όμως, τώρα το αίσθημα είναι αμοιβαίο. Εκείνοι δρουν από το επίπεδό τους κι εγώ από το δικό μου...

Η Υπέρτατη Τελετουργία

Παρασκευή, 13 Σεπτεμβρίου 2002

... Βρίσκω ότι οι οραματισμοί δεν με ικανοποιούν απόλυτα πλέον. Χρειάζομαι κάτι άλλο, πιο πρακτικό, πιο ισχυρό. Έτσι, από σήμερα δοκιμάζω κάτι διαφορετικό. Το έχω ανάγκη...

Καθαγιασμός συνέργων για την Υπέρτατη Τελετουργία: Κατ' αρχήν, συγκεντρώνω τα σύνεργά μου: Το παλιό μαγκάλι (αποτελούμενο από χρυσαφένιο δοχείο, δίσκο και καπάκι), ένα κερί, ένα κηροπήγιο, ένα μπωλ με νερό, άλλο ένα με χώμα, ένα καινούργιο μαχαίρι με μαύρη λαβή και μεγάλη λάμα.

Στη συνέχεια, περνώ το κάθε αντικείμενο τρεις κύκλους από κάθε φυσικό στοιχείο, προφέροντας τα λόγια: "Καθαγιάζω το δίσκο στο στοιχείο του αέρα" (τον κρατώ στο χέρι και τον περιστρέφω τρεις φορές ψηλά στον αέρα). "Καθαγιάζω το δίσκο στο στοιχείο της φωτιάς" (τον περνώ τρεις κύκλους πάνω από το αναμμένο κερί, έτσι ώστε η φλόγα να εφάπτεται στο αντικείμενο). "Καθαγιάζω το δίσκο στο στοιχείο του νερού" (Παίρνω λίγο νερό με το άλλο χέρι και καταβρέχω ελαφρά το δίσκο, διαγράφοντας πάντα τρεις κύκλους). "Καθαγιάζω το δίσκο στο στοιχείο της γης" (παίρνω λίγο χώμα και ραντίζω ελαφρά το αντικείμενο τρεις φορές, σε κύκλους). Επαναλαμβάνω την ανωτέρω διαδικασία για όλα τα σύνεργα και... ναι: *Αισθάνομαι ήδη πολύ καλύτερα...*

Το ίδιο απόγευμα, πηγαίνω μακρινή βόλτα με το ποδήλατο, μέχρι την Ηλιούπολη. Καθώς επιστρέφω

στην Άνω Γλυφάδα, ο ουρανός πίσω μου γεμίζει γρήγορα με βαριά πορτοκαλόγκριζα σύννεφα, γεμάτα αστραπές και βροντές, χωρίς όμως να βρέχει. Η θύελλα μοιάζει να με ακολουθεί σε όλο το δρόμο και η ατμόσφαιρα είναι ασυνήθιστα ηλεκτρισμένη, μαγευτική. Δεν τολμώ ούτε ν' αναρωτηθώ· νιώθω, όμως, υπέροχα.

Η Υπέρτατη Τελετουργία

Τόπος: Το γραφείο μου.
Χρόνος: Παρασκευή, γύρω στις 12 τα μεσάνυχτα.
Προετοιμασία: Έχω από πριν κατασκευάσει ένα ομοίωμα του Τέρατος Ανθρωπότητα από μαύρο χαρτόνι, ως εξής: Το κεντρικό μεγάλο μάτι και τα πέντε περιφερειακά του είναι πράσινα -μη ανθρώπινα. Τα υπόλοιπα μάτια (ανθρώπινα, κυρίως μαύρα, γαλάζια και λίγα πράσινα) μικραίνουν όσο πάνε προς τα άκρα των πέντε μεγάλων πλοκάμων, που συμβολίζουν τις πέντε ηπείρους.
Σκηνοθεσία: Ο βωμός (μικρό ξύλινο σκαλιστό τραπεζάκι) βλέπει προς το νότο, ή εναλλακτικά, προς την ανατολή. Κάπου απέναντι στερεώνω μια δική μου ζωγραφιά που απεικονίζει μια πανίσχυρη μάγισσα. Στο κέντρο του βωμού τοποθετώ τον “κρατήρα”, δηλαδή το χάλκινο χρυσαφί μαγκάλι. Μέσα τοποθετώ το χαρτονένιο ομοίωμα του Τέρατος. Πίσω από τον “κρατήρα” υπάρχει κερί επιταφίου αναμμένο. Μπροστά του, στα δεξιά, υπάρχει μικρό δοχείο με νερό, ενώ στ' αριστερά πήλινο δοχείο με χώμα. Το “ψυχόσπαθο” (μεγάλο μαχαίρι κουζίνας) τοποθετείται εγκάρσια, μπροστά στο μαγκάλι.
Ατμόσφαιρα: Ανοίγω ένα παράθυρο. Ζεσταίνω τα χέρια, τρίβοντάς τα. Στο δεξί μου χέρι κρατάω το “Ψυχόσπαθο”. Βρίσκω το κατάλληλο συναίσθημα: *Θυμός*.

Ξεκινώ την απαγγελία με φωνή δυνατή και σταθερή· οι λέξεις ξεπηδούν από μέσα μου αυθόρμητα, σα να βρίσκονταν πάντα θαμένες εκεί μα μόλις τώρα βρίσκουν επιτέλους διέξοδο:

Εγώ, η Υβόννη,
Γεννημένη την ημέρα του Μαύρου Σάμπατ
Καλώ εσένα, Ουριήλ,
το Φως του Θεού,
τον Μέγα Αρχάγγελο της Γης,
τον Κλειδοκράτορα του Κάτω Κόσμου
Γύρισε και κοίταξέ με
Γύρισε και άκουσέ με
Για τους αστρικούς κόσμους που σβήνουν,
Για τα φυσικά βασίλεια που χάνονται,
Για ολόκληρο το Σύμπαν που μολύνεται,
Εγώ, η Υβόννη,
Γεννημένη την ημέρα του Μαύρου Σάμπατ
Προστάζω: Θάνατος στο Τέρας Ανθρωπότητα (τρις)
Εγώ, η Υβόννη,
Συγκεντρώνω τη Δύναμη σ' αυτό το Σπαθί

Παίρνω το κερί, το υψώνω ψηλά κοντά στο μαχαίρι, έτσι ώστε η λάμα να εφάπτεται στη φλόγα και συνεχίζω:

Εγώ, η Υβόννη
Τώρα έχω τη Δύναμη ν' αφανίσω
το Τέρας Ανθρωπότητα
Θάνατος στο Τέρας Ανθρωπότητα! (τρις)

Κατεβάζω αργά το χέρι με την “πύρινη ρομφαία” (φλόγα και μαχαίρι) και βάζω φωτιά στο χαρτονένιο ομοίωμα. Το παρακολουθώ προσεκτικά καθώς καίγεται, προφέροντας αργά την *Ωδή:*

Είναι πολύ αργά για σας που είσαστε Ένα
Το Φως θα αφανίσει το γένος σας,
Ο Αέρας θα σκορπίσει τις στάχτες σας,

Το Νερό θα ξεπλύνει το μίασμα,
Η Γη θα καταπιεί τα βδελυρά σας έργα.
Σύντομα θα είναι
Σα να μην υπήρξατε ποτέ, ποτέ, ποτέ...
Κλείσιμο: Όταν σβήσει εντελώς η φωτιά, με τη λάμα του "σπαθιού" μου σπάω σε κομμάτια το καμμένο ομοίωμα. Κατόπιν, ρίχνω τις στάχτες μέσα στη λεκάνη της τουαλέτας. Αδειάζω το βωμό και στο κέντρο του τοποθετώ έναν μικρό διακοσμητικό άγγελο, σαν σύμβολο ενός νέου, αγνού κόσμου. Το "ψυχόσπαθο" μένει τοποθετημένο εγκάρσια μπροστά στον άγγελο. Μετά από λίγο το ξαναπαίρνω στο χέρι και απαγγέλλω τον *Ύμνο:*
Έτσι οι αστρικοί κόσμοι έλαμψαν ξανά
Έτσι τα φυσικά βασίλεια θέριεψαν ξανά
Έτσι το Σύμπαν είναι αγνό ξανά:
Το Φως αφάνισε το γένος των ανθρώπων
Ο Αέρας σκόρπισε τις στάχτες τους
Το Νερό ξέπλυνε το μίασμα
Η Γη κατάπιε τα βδελυρά τους έργα
Τώρα είναι σα να μην υπήρξαν ποτέ
στο θαυμάσιο νέο κόσμο
που αντικρίζουν τα μάτια της ψυχής μου.
... Τέλειο. Απλά, τέλειο. Αισθανόμουν υπέροχα καθώς ένιωθα το χέρι μου να σφίγγει το Ψυχόσπαθο, προφέροντας τα παραπάνω ξόρκια, παρακολουθώντας το Τέρας Ανθρωπότητα να καίγεται στις ιερές φλόγες. Μοναδική, πρωτόγνωρη αίσθηση ικανοποίησης και πληρότητας με πλημμυρίζει.
Δεν βλέπω τηλεόραση μετά απ' αυτό.
Δεν διαβάζω χαζοπεριοδικά μετά απ' αυτό.
Δεν απορροφιέμαι σε καμιά ηλίθια απασχόληση μετά απ' αυτό...

Σάββατο, 14 Σεπτεμβρίου 2002

Νύχτα αϋπνίας: Ανησυχίες, ενοχές, φόβοι με κράτησαν ξύπνια για αρκετές ώρες. Όμως, η ουσία είναι ότι δεν διάβασα την Υπέρτατη Τελετουργία σε κάποιο σαχλό βιβλίο δήθεν μαγείας, από αυτά που κυκλοφορούν κατά κόρον στο εμπόριο. Η όλη ιδέα ξεπήδησε αυθόρμητα από μέσα μου, από το σύνολο των εμπειριών μου ως τώρα, ενεργοποιημένη από τη σαπίλα των "ανθρώπων" που έχω συναντήσει μέχρι τώρα. Αυτοί με αφύπνισαν!

Η Υπέρτατη Τελετουργία είναι η κορύφωση της ζωής μου, ο προορισμός που αναζητούσα εδώ και δεκαετίες. Για την ακρίβεια, ολόκληρη η ως τώρα ζωή μου με οδηγούσε σ' αυτήν. Δεν έχω τίποτα να φοβηθώ, λοιπόν, καμία επέμβαση αόρατων τιμωρών δυνάμεων. Αντίθετα, διαισθάνομαι πως δέχομαι εσωτερική καθοδήγηση και, ίσως, προστασία από πνευματικές οντότητες. Δεν είμαι πια μόνη -το νιώθω. Στριφογυρίζοντας τούτες τις σκέψεις στο μυαλό μου, τελικά ηρέμησα κάπως και κατάφερα να αποκοιμηθώ.

Γύρω στο χάραμα με ξυπνούν πολύ δυνατά, εκκωφαντικά αστραπόβροντα -λες κι έχουν ανοίξει οι ουρανοί! Οι βροντές και τ' αστροπελέκια, που πιο δυνατά δεν έχω ξανακούσει ποτέ μου, συνεχίζουν αγριεμένα επί ώρες, φορτίζοντας τον ψυχισμό μου με μια πρωτοφανή έξαψη...

Κυριακή, 15 Σεπτεμβρίου 2002

Ερωτικό Όνειρο: Ανηφορίζω σε μια άλλη λεωφόρο Πατησίων· στη μέση του δρόμου υπάρχει ένα ωραίο νεοκλασσικό κτήριο με αρχαιοπρεπείς κίονες. *Θυμάμαι ότι έχω ξαναδεί αυτό το κτίσμα, στο ίδιο μέρος, σε*

παλαιότερο όνειρο. Πάνω στις μαρμάρινες σκάλες του κτηρίου παρατηρώ όμορφους νεαρούς. Το όνειρο γίνεται διαυγές, επιλέγω έναν εμφανίσιμο ξανθό άνδρα, τον πηγαίνω στην άκρη και τον φιλώ. Ακολουθεί σεξουαλική επαφή. Τον βάζω από κάτω για να νιώσω πιο έντονα τον οργασμό. *Απλά ήταν θαυμάσιο...*

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Ο ανηψιός μου ο Νάσος εμφανίζεται επιθετικός και νυχιάζει όλη την οικογένεια, ώστε να γίνουμε βρυκόλακες σαν αυτόν. Ανησυχώ καθώς κοιτάζω τις νυχιές σε μένα και στη μαμά. Ο μικρός λέει ότι τώρα θα πεθάνουμε όλοι την ίδια μέρα. *Ερμηνεία: Δίχως αμφιβολία, ο Θανάσης έχει τη φυσική ικανότητα να μας απορροφά συστηματικά ενέργεια, σαν ψυχικό βαμπίρ.*

Σάββατο, 21 Σεπτεμβρίου 2002

Βραδινή συγκέντρωση της ΕΛΚΕ, όπου διαβάστηκε το βραβευμένο διήγημα επιστημονικής φαντασίας “Ο κορμός”: Ένα αλλόκοτο αστροσκάφος που θυμίζει κορμό δέντρου, με κάτι μικροσκοπικά όντα επάνω του, ακροβατεί επί χιλιετίες μπροστά σε μια μαύρη τρύπα και δεν λέει να πέσει μέσα. Βαρετό, κουραστικό, ακατανόητο, αρλούμπα. Όλοι, όμως, το βρήκαν “ενδιαφέρον”, “αξιόλογο”, “γεμάτο σπουδαίες γνώσεις φυσικής”.

Όταν τελείωσε η ανάγνωση, αποφάσισα να πάω για καφέ μαζί με τους υπόλοιπους – μάλλον απρόθυμα και αφού μου το πρότεινε η Τάνια, η αντιπρόεδρος τη λέσχης. Περπατώντας όλοι μαζί προς το Oasis Park, κοντά στο Πεδίο του Άρεως, προσπάθησα να πλησιάσω τον Ανδρέα, έναν εμφανίσιμο ξανθό, για να του πιάσω κουβέντα. Εκείνος όμως έμεινε ψυχρός και απόμακρος απέναντί μου, απαντούσε μονολεκτικά στις ερωτήσεις

μου και προχωρούσε όλο και πιο γρήγορα, σα να ήθελε να μου ξεφύγει.

Στο Oasis Park τα πράγματα εξελίχθηκαν καλύτερα απ' όσο περίμενα, εφόσον κατάφερα να επικοινωνήσω με ορισμένους. Σε μια στιγμή, η Κάτια (μια μάλλον νευρωτική, εκκεντρική πενηντάρα, που ντύνεται πάντα στα μαύρα, κουρεύεται αλά γκαρσόν, συνεχώς χειρονομεί έντονα όταν μιλάει -δίπλα μου κάθεται, θα μου βγάλει κανένα μάτι- και πίνει 2-3 μπύρες στην καθησιά της) σηκώνεται να φύγει. Τότε ακριβώς, ο Ανδρέας πετάγεται κι αυτός επάνω, σαν ελατήριο. Γυρίζω και τον κοιτάζω πλάγια απέναντί μου και τότε του κόβεται η φόρα! Μένει όρθιος, αμήχανος για λίγα λεπτά, αφήνει την Κάτια να προηγηθεί για κανένα πεντάλεπτο και ύστερα αποχωρεί κι εκείνος.

Συμπέρασμα: Ο μορφονιός Ανδρέας κάνει σε μένα τον δύσκολο, ωστόσο δεν έχει κανένα πρόβλημα να τα φτιάξει με μια μάλλον άσχημη, ξερακιανή, υστερική, αλκοολική γυναίκα, μεγαλύτερη από μένα! Κάποτε, αυτό το γεγονός θα με αρρώσταινε. Όχι όμως τώρα. Τώρα ξέρω – κι έχω άλλα, πολύ πιο σημαντικά πράγματα να σκεφθώ...

Πέμπτη, 26 Σεπτεμβρίου 2002

Ψυχική Εμπειρία: Είναι νωρίς το πρωί, δεν έχω σηκωθεί ακόμη, βρίσκομαι μεταξύ ύπνου και ξύπνιου. Αισθάνομαι βαθιά ικανοποίηση σεξουαλικού τύπου, καθώς ένα ψυχρό ρεύμα ανεβοκατεβαίνει στη σπονδυλική μου στήλη αρκετές φορές. Τότε, ξυπνώ· η μητέρα μου κάθεται πάνω στο κρεβάτι μου και η παρουσία της με αποσπά από την ευτυχή ανάμνηση της εμπειρίας...⇧

Η θεία Βαρβάρα, αδελφή του πατέρα μου η οποία μένει μόνιμα στην Κεφαλλονιά, βρίσκεται τώρα εδώ,

στο σπίτι μας, επειδή πρέπει να κάνει μια εγχείρηση στη χολή. Σε μια στιγμή, καθώς κουβεντιάζουμε χαρωπά, η θεία βγάζει το χρυσό σταυρό που φορά και μου τον χαρίζει. Στη συνέχεια, συζητά με τον πατέρα μου να τον βοηθήσει οικονομικά, ώστε να χτίσει εξοχικό στο πατρογονικό του οικόπεδο στο Χωριό, στην περιοχή της Ανωγής, έξω από το Ληξούρι. Οι απρόοπτες αυτές εξελίξεις με χαροποιούν και με παραξενεύουν. Ούτε εγώ, ούτε η οικογένειά μου είμαστε μαθημένοι σε τέτοια...

Σάββατο, 28 Σεπτεμβρίου 2002

Ερωτικό Όνειρο: Βρίσκομαι σε μια μικρή εξωτική παραλία παρέα μ' έναν καταπληκτικό νεαρό με γυμνασμένο σώμα και μακριά ξανθά μαλλιά. Θαλεροί φοίνικες, γάργαρος καταρράχτης, γαλάζια καθαρή θάλασσα συνθέτουν ένα υπέροχο φυσικό τοπίο. Αγγίζω ελαφρά τον όμορφο σύντροφό μου, απολαμβάνοντας ηρεμία και γαλήνη. Ξαφνικά, καταφθάνει ο ανηψιός μου ο Νάσος μαζί με πολύ κόσμο και κάνουν διαβολεμένο σαματά. Αντίο ρομαντική ατμόσφαιρα... *Ξυπνώ ανήσυχη, απογοητευμένη, απορημένη: Μα τι παιδί είναι πια, αυτός ο Νάσος;*

Μετά από τηλεφώνημα της Ελένης Τανάγρα, κανονίσαμε να βγούμε οι δυο μας απόψε. Βαριόμουν αφάνταστα αλλά δέχθηκα, μόνο και μόνο για να της ολοκληρώσω τη φανταστική ερωτική μου ιστορία: Εντέλει, δεν τα έχω φτιάξει με το Γιάννη αλλά με τον 28χρονο Γιώργο, ο οποίος μάλιστα έχει έλθει στο σπίτι μου κι έχει γνωρίσει τους δικούς μου! Μετά από μερικές αναγνωριστικές ερωτήσεις, στις οποίες απάντησα ετοιμόλογα, η Ελένη σκυθρώπιασε, έμεινε αμίλητη και το διαλύσαμε ύστερα από καμιά ώρα.

Αυτή ήταν η τελευταία που την είδα. Η Ελένη δεν θα μου ξανατηλεφωνήσει ποτέ, ούτε εγώ θα ξανασχοληθώ...

Ορισμός της Αγάπης: Τι είναι, λοιπόν, η περίφημη "αγάπη"; Απάντηση: Η αγάπη μπορεί να παίρνει πολλές μορφές (έρωτας, φιλία, επαγγελματική καταξίωση κλπ), όμως ουσιαστικά πρόκειται πάντα για το ίδιο πράγμα: Αγάπη είναι η οικειοθελής προσάρτηση σε μια ιεραρχία.

Αγαπητός άνθρωπος είναι πρωταρχικά ο ισχυρός, ο ηγέτης, δηλαδή αυτός που επιβάλλεται αυθόρμητα χάρη στα περίσσια αποθέματα κακίας/πονηρίας/λαγνείας που διαθέτει. Παρομοίως, την αγάπη έλκουν όσοι κάνουν σκοπό της ζωής τους να υπηρετούν τον ισχυρό. Έτσι, αγαπητά πρόσωπα είναι ο άνδρας της οικογένειας αλλά και η γυναίκα που υποτάσσεται σ' αυτόν· ο διευθυντής μιας εταιρείας αλλά και οι υπάλληλοι που υπακούνε σ' αυτόν, κ.ο.κ.

Αν ένας ηγέτης φανεί "αδύναμος" (δηλαδή όχι αρκετά κακός, πονηρός, ανήθικος), τότε γρήγορα χάνει την εκτίμηση που χαίρει μέσα στην ομάδα/κύκλωμα, ενώ κινδυνεύει ακόμη και η θέση του. Αν, πάλι, ο "υποτακτικός" εκφράσει αμφιβολίες για την ανωτερότητα του αρχηγού, ή αν δεν επιδεικνύει κάθε στιγμή την πρέπουσα υποταγή, αργά ή γρήγορα αποβάλλεται από την ομάδα ως ανεπιθύμητος. Συνήθως ο εξοβελισμένος καταλήγει σε μια άλλη ιεραρχούμενη ομάδα, αν αποτύχει κι εκεί μετακινείται σε μια άλλη, κ.ο.κ., μέχρι να βολευτεί εντέλει σε μια θέση *-δηλαδή μέχρι να βρει την αγάπη*.

Ελάχιστοι άνθρωποι καταλήγουν τελικά στην αντίθετη κατάσταση, αυτή του *μίσους*. Όταν το σύνολο της Ανθρωπότητας σε απορρίπτει, μοιραία αποκόβεσαι

από αυτήν και σταδιακά μετατρέπεσαι σε κάτι άλλο, κάτι ξένο, πιθανόν εχθρικό κι επικίνδυνο προς το Τέρας με τα Δισεκατομμύρια Πρόσωπα...

Η αγάπη είναι το συνδετικό υλικό της ανθρώπινης κοινωνίας. Μέσω της "αγάπης" τα άτομα συνδέονται με τους "προϊσταμένους" τους, αυτοί με τους "ανωτέρους" τους κι αυτοί, με τη σειρά τους, με τον εκάστοτε "μεγάλο αρχηγό". Τέλος, οι αρχηγοί των διαφόρων ομάδων/κυκλωμάτων υπακούνε σε κάποιον άλλο "εξωτερικό" ηγέτη, η δύναμη του οποίου επισκιάζει και περιλαμβάνει τη δική τους μικρότερη, κ.ο.κ. Οι κύκλος της αγάπης διευρύνεται διαρκώς, ώσπου καταλήγει σ' ένα υπερκύκλωμα που αγκαλιάζει ολόκληρη την Ανθρωπότητα κι έχει ένα μονάχα κέντρο ηγεσίας – μυστηριώδες, αθέατο, το οποίο υπηρετούν τελικά όλοι οι άνθρωποι, είτε το γνωρίζουν είτε όχι. Αυτό το Ένα, ο κρυφός κυβερνήτης όλης της Ανθρωπότητας, κατά πάσα πιθανότητα είναι μια μη ανθρώπινη οντότητα, που οι πολλοί προσκυνούν ως "Θεό".

Εγώ δεν έγινα ποτέ δεκτή από τα κυκλώματα, όσες φορές κι αν τα πλησίασα σε διάφορες "λέσχες", "μεταφυσικά κέντρα", "σχολεία" κλπ. Δεν τους ταιριάζω και δεν μου ταιριάζουν. Έτσι, δεν ζω μέσα στην αγάπη. Δεν θέλω, δεν μπορώ, ούτε μου το επιτρέπουν. Δεν έγινα ποτέ "οπαδός" αλλά ούτε και "αφεντικό". Εγώ δεν ανήκω στην ανθρώπινη ιεραρχία. Δεν ζω στην αγάπη αλλά στο μίσος. Σαν "ξένο σώμα" που είμαι, οι άλλοι με μισούν και με φοβούνται -όπως κι εγώ απεχθάνομαι αυτό που είναι η Ανθρωπότητα...

Τρίτη, 1 Οκτωβρίου 2002

Νωρίς το πρωί η θεία Βαρβάρα αναχώρησε για την Κεφαλλονιά, μετά από δεκαπέντε μέρες παραμονής

στο σπίτι μας. Όταν μπήκε στο ταξί κι έφυγε μαζί με τον μπαμπά μου, ο οποίος τη συνόδευσε μέχρι τον σταθμό των ΚΤΕΛ, ένιωσα μια περίεργη θλίψη. *Πάνε δεκαετίες από τότε που στενοχωρήθηκα επειδή κάποιος συγγενής έφυγε από το σπίτι μας...*

Το απόγευμα πήγα με την Πέρσα στην Κάτω Γλυφάδα και αγοράσαμε δύο καινούργιες τράπουλες "Esoterra". Ύστερα κανονίσαμε να έλθω αύριο στο σπίτι της για να φτιάξουμε τα decks και να παίξουμε για ώρες, μέσα στη γνώριμη, ευχάριστη έξαψη.

Παρασκευή, 11 Οκτωβρίου 2002

Διαυγές Όνειρο: Είμαι μέσα σ' ένα πούλμαν που τρέχει σε δρόμο, ενώ εγώ φλερτάρω έναν πανέμορφο τύπο, μελαχροινό με γυμνασμένο σώμα και γαλάζια μάτια. Παράλληλα, παρατηρώ το άγριο τοπίο γύρω μου: φουντωτά δέντρα, ψηλοί απότομοι βράχοι, γαλάζιος ουρανός. Το όνειρο αρχίζει να γίνεται διαυγές, πλησιάζω σε ερωτικό οργασμό αλλά τότε...

Με ξυπνά ο διαπεραστικός θόρυβος από βάζο που πέφτει και σπάει. Όπως σύντομα διαπιστώνω, ένα βάζο τίγκα στα κουκούτσια από αμύγδαλα που φύλαγε ο πατέρας μου επάνω, μόλις του έπεσε κατά λάθος κι έγινε χίλια κομμάτια. Ακολουθεί φοβερή φασαρία, απανωτοί γδούποι και δυνατά χτυπήματα επί ώρα πολλή, που μου καταστρέφουν την εμπειρία. Απλά απορώ: Πώς καταφέρνουν Αυτοί και συντονίζονται όλοι τόσο τέλεια εναντίον μου -και μάλιστα ασυνείδητα; ۩

... Αργά τη νύχτα, ο Σκοπός προχωρά: Όσο διαρκεί η ***Υπέρτατη Τελετουργία***, νιώθω μια ευχάριστη θέρμη να με τυλίγει. Αμέσως μετά το κλείσιμο, μου φάνηκε πως είδα μια γκρίζα σκιά να πάλλεται γοργά κάτω από το γραφείο μου.

?! *Έκρηξη σε ντίσκο στο Μπαλί, το Σάββατο 12 Οκτ. Πιθανόν τρομοκρατική ενέργεια. Πάνω από 200 νεκροί. Απλά, αναρωτιέμαι...*

Κυριακή, 13 Οκτωβρίου 2002

Αργά το απόγευμα καταφθάνει ο ξάδερφος Φώτης μαζί με τη γυναίκα του την Άννα για επίσκεψη. Μιλά κεφάτα και ζωηρά, μοιάζει σα να έχει ξανανιώσει. Όπως μας πληροφορεί, εδώ και μερικούς μήνες εργάζεται σε μεγάλο σουπερμάρκετ στον Πειραιά: Είναι αποθηκάριος, κιβώτια κουβαλάει, κι όμως από τα λεγόμενά του φαίνεται πεπεισμένος πως κάνει κάτι εξαιρετικά σημαντικό. Είναι υποχρεωμένος να κουβαλάει γύρω στα 800 κιβώτια μέσα σε οκτώ ώρες, δηλαδή δύο κιβώτια το λεπτό. Τα "σκορ" των αποθηκαρίων παρακολουθούνται με κάμερες και με ειδικό μηχάνημα αξιολόγησης, το οποίο τοποθετεί τους εργάτες σε μια ηλεκτρονική λίστα απόδοσης. Κάθε μήνα, οι δυο-τρεις τελευταίοι εξαναγκάζονται σε παραίτηση ή απόλυση και αντικαθίστανται αμέσως από νέους υπαλλήλους. "Στους πενήντα που προσλαμβάνονται, μόνο ο ένας μένει!" μου εξηγεί ο ξάδερφος όλο καμάρι. "Όσοι είναι ανίκανοι, φεύγουν! Μόνο εγώ έχω κρατήσει τόσους μήνες εκεί επειδή είμαι ο καλύτερος! Πρέπει να είσαι κι έξυπνος για να διατηρήσεις τη θέση σου! Πρέπει, ας πούμε, να έχεις τα μάτια σου ανοιχτά και στην πρώτη ευκαιρία να κλέβεις τα καρότσια των διπλανών σου!" *Να και ίντριγκες σε στυλ reality show...*

Ο Φώτης που βλέπω απόψε δεν έχει καμία σχέση με τον καλλιτεχνικό τύπο που ήξερα ως πρόσφατα: Μιλά διαρκώς για τα κιβώτια, υπερηφανεύεται που τα κουβαλά, ζει για τα κιβώτια. Ποτέ πριν δεν τον είδα τόσο ικανοποιημένο. Δεν τον έχω ακούσει να μιλά ποτέ

με τόσο ενθουσιασμό για το μπουζούκι, με το οποίο ασχολείται παθιασμένα από την εφηβική του ηλικία και παίζει επαγγελματικά σε ταβέρνες -τώρα πια μονάχα τα σαββατοκύριακα. Αυτό, μάλιστα, αρχίζει να το βαριέται, λέει. Αντίθετα, τον μαγνητίζει όσο τίποτα η έξαψη που του προσφέρει το καθημερινό “reality show” στις αποθήκες του σούπερ μάρκετ.

Η Νέα Τάξη Πραγμάτων είναι ήδη εδώ, ήλθε για να μείνει και επιβάλλει κοινωνίες τύπου “Big Brother”. Όλοι αυτοί, βέβαια, δεν έχουν κανένα πρόβλημα· αντίθετα, βρίσκονται επιτέλους στο στοιχείο τους και συντονίζονται όλοι μαζί, πιο αποτελεσματικά παρά ποτέ, για να κτίσουν τον κόσμο του αύριο: Μικρά, πνιγηρά, μεταλλικά, ανήλιαγα δωματιάκια όπου θα συντελείται κάθε ώρα και στιγμή ένας βρώμικος, υπόγειος, αδυσώπητος πόλεμος μεταξύ “συνανθρώπων”...

Δευτέρα, 14 Οκτωβρίου 2002

Νωρίς το πρωί μου τηλεφωνεί η διευθύντρια των Εκπαιδευτηρίων Καραΐνδρου και μου προτείνει να με προσλάβει σαν γραμματέα! Θα ξεκινώ τη δουλειά στις 7:00 το πρωί και θα σχολάω στις 3:00 το μεσημέρι. Αρχικά, η πρόταση δεν μου φαίνεται κακή, ωστόσο:

“Έχετε δικό σας αμάξι;” με ρωτά η διευθύντρια.

“Όχι. Δεν υπάρχει κανένα σχολικό που να μ' εξυπηρετεί;” απαντώ εγώ.

“Δυστυχώς, αυτή την ώρα δεν κυκλοφορεί κανένα σχολικό. Άλλωστε, εσείς θα ανοίγετε το σχολείο”.

Δεν λέω τίποτε άλλο, απλά περιμένω να κλείσουμε κάποιο ραντεβού για συνέντευξη. Αντ' αυτού, η κυρία μου αναγγέλλει κοφτά: “Αφού δεν έχετε δικό σας αμάξι, δεν μπορείτε να έλθετε!”

Όντως: Η επιχείρηση δεν διαθέτει οχήματα μεταφοράς των εργαζομένων – παρόλο που θα 'πρεπε, εφόσον βρίσκεται έξω από τη Βάρη, μακριά από κατοικημένη περιοχή. Σημειωτέον, η πιο κοντινή στάση λεωφορείου απέχει από το σχολείο γύρω στα τρία χιλιόμετρα.

Μετά την επακόλουθη απογοήτευση και κατόπιν αρκετής σκέψης, συνειδητοποιώ ότι μέσα στο Ανθρώπινο Πλέγμα τίποτα δεν είναι όπως φαίνεται: Για παράδειγμα, υποστηρίζουν πολλοί ότι για να βρεις σήμερα δουλειά χρειάζεται "μέσον". Εγώ, λοιπόν, έβαλα μέσον (βαρβάτο, μάλιστα: τη θεία Πηνελόπη, που είναι καλή φίλη της διευθύντριας) με σκοπό να βρω δουλειά συνοδού σε σχολικό λεωφορείο, δηλαδή: α) εργασία part-time, β) με διακοπτόμενο ωράριο, γ) κακοπληρωμένη, 70.000 δρχ το μήνα για 4 ώρες ημερησίως, δ) στον πάτο της επαγγελματικής ιεραρχίας. Και όμως, δεν με προσέλαβαν! Όσο για όλη αυτή την κωμωδία σχετικά με την υποτιθέμενη θέση γραμματέως, στήθηκε μόνο και μόνο για να δείξουν στη θεία Πηνελόπη ότι εκείνοι είχαν την καλή πρόθεση να με προσλάβουν αλλά εγώ δεν μπορώ να πάω.

Συμπέρασμα: Το απλό "μέσον" δεν αρκεί για να βρεις ούτε την πιο ταπεινή εργασία. Στη σύγχρονη κοινωνία απαιτούνται άλλες προϋποθέσεις -εισαγωγή στα κυκλώματα, ας πούμε. Ωστόσο, δεν θα κάτσω να σκάσω, κιόλας. *Μην λυπάσαι για όσα δεν γίνονται· όσα γίνονται να φοβάσαι...*

Τρίτη, 22 Οκτωβρίου 2002

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Η αδελφή μου κι ένας άνδρας διατηρούν ένα ορφανοτροφείο στην Αγγλία, μα εκεί βασανίζουν τα παιδιά. Βλέπω που καρφώνουν με καρφί το πόδι ενός κοριτσιού στο πάτωμα. Αποφασίζω

να καταγγείλω το γεγονός. Φεύγω αμέσως, πηδώ πάνω από ψηλούς τοίχους και συρματοπλέγματα, βγαίνω στο δρόμο. Ρωτώ κάποιον πού είναι το αστυνομικό τμήμα κι εκείνος μου απαντά "τέσσερα χιλιόμετρα πιο πέρα".

Τρέχω γρήγορα, φθάνω εκεί, βρίσκω έναν μεγαλοδικηγόρο και του ζητώ να αναλάβει την υπόθεση. "Δεν έχεις υπόθεση", μου απαντά εκείνος δεικτικά. Κανείς δεν με πιστεύει, εφόσον δεν έχω αποδείξεις. Τότε καταφθάνει ο εχθρός με "αποδείξεις", σύμφωνα με τις οποίες: "Έχεις γυναικολογικά προβλήματα και εξογκωμένο το ηνιακό οστούν", μου εξηγεί. Ύστερα γελάει και μου λέει ότι λίγοι άνθρωποι δεν είναι έτσι. "Λίγοι έχουν τόσο αρμονικά χαρακτηριστικά, όπως αυτά εδώ", καγχάζει κι εννοεί τα δικά του.

"Μη γελάς! Μη γελάς!", του κάνω, καθώς προσπαθώ να τον παρατηρήσω πιο προσεκτικά. Ο τύπος έχει μακρύ ξανθωπό μαλλί, πρόσωπο ωραίο, περίεργα λεπτό και βλοσυρό. Υποψιάζομαι πως είναι μεταλλαγμένος.

Πιθανή ερμηνεία: Επιθυμώ να καταγγείλω το Κακό, όμως κανείς δεν μου δίνει σημασία, εφόσον δεν διαθέτω χειροπιαστές "αποδείξεις", ούτε υψηλές γνωριμίες. Οι εγκληματίες, αντίθετα, έχουν με το μέρος τους τη "δικαιοσύνη" και τους "μεγαλοδικηγόρους", ενώ φαίνεται να διαθέτουν και συγκεκριμένα γενετικά χαρακτηριστικά. Όσο για τα δικά μου "γυναικολογικά προβλήματα" και το "εξογκωμένο ηνιακό οστούν"...?

Τετάρτη, 23 Οκτωβρίου 2002

Έντονη συζήτηση με τη θεία Πηνελόπη, που έχει έλθει το πρωί για καφέ. Η θεία απορεί που δεν είμαι πρόθυμη να πάω ν' αγοράσω αμάξι για να πηγαίνω να δουλεύω στα Εκπαιδευτήρια Καραΐνδρου. Έχει πάθει την πλάκα της επειδή δεν δουλεύω και δεν έχω αμάξι –

δηλαδή δεν συμμετέχω στο σύστημα, ούτε αδημονώ να συμμετέχω.

Ακόμα μια φορά έχω την αίσθηση ότι το Δαιμονοανθρώπινο Πλέγμα με παρακολουθεί κατά πόδας: "Εσένα σε χαντάκωσε ο σεισμός, ε;" μου κάνει η θεία σε μια στιγμή, λες και γνωρίζει τι ακριβώς έγινε τότε, στην Παγγαία.

Έχω την εντύπωση ότι όλη αυτή η ιστορία με την δήθεν πρόσληψη έγινε για να με βολιδοσκοπήσουν: *Θα τρέξει αυτή να αγοράσει αυτοκίνητο για να έρχεται στη δουλειά -όπως κάνουν όλα τα φυσιολογικά άτομα;* Σαφώς όχι. Δεν υπάρχει περίπτωση να κάνω κάτι τέτοιο. Εγώ δουλεύω για να βγάζω λεφτά, όχι για να χάνω λεφτά...

Παρασκευή, 25 Οκτωβρίου 2002

Ακόμη μια φορά απολαμβάνω την ***Υπέρτατη Τελετουργία***, νιώθοντας στο δεξί μου χέρι το "Ψυχόσπαθο", βιώνοντας έντονα και αυθόρμητα την κάθε στιγμή. Η ίδια γλυκιά θέρμη, το ίδιο απίθανο συναίσθημα ολοκλήρωσης με συνεπαίρνει.

?! *Την επόμενη μέρα ακούω στις Ειδήσεις ότι οι 40 τρομοκράτες που είχαν καταλάβει ένα θέατρο στη Μόσχα με 700 θεατές μέσα, τελικά το ανατίναξαν σκοτώνοντας συνολικά γύρω στα 70 άτομα. Στη συνέχεια, όρμησαν μέσα οι αστυνομικοί και εξόντωσαν σχεδόν όλους τους τρομοκράτες. Σύνολο: 100 νεκροί περίπου.*

Σάββατο, 26 Οκτωβρίου 2002

Το βράδι οι γονείς μου κι εγώ βρεθήκαμε στη γιορτή του ξαδέλφου Δαμιανού. Ακόμη μια φορά βίωσα τη γνώριμη αίσθηση απομόνωσης που πάντα βιώνω σε τέτοιες συγκεντρώσεις: Όλες αυτές οι κυρίες -εύπορες,

παντρεμένες, βολεμένες- αποφεύγουν επιμελώς να μου απευθύνουν το λόγο και με κοιτάζουν με λοξό βλέμμα, γεμάτο περιφρόνηση. Όπως ακούω, οι κλώσσες δίνουν 10-12.000 δρχ την ώρα για ιδιαίτερα μαθήματα των πριγκηπόπουλών τους και το θεωρούν φυσικό. Πού βρίσκουν τόσα χρήματα; Σε τι είδους καθηγητές τα δίνουν τόσο απλόχερα και γιατί; Εγώ ζητώ 3000-4000 δρχ την ώρα από τους πελάτες μου και τους φαίνονται πολλά. Ξέρω, όμως, πως τίποτα δεν είναι όπως φαίνεται: Σίγουρα, με τα 12.000 δρχ την ώρα δεν πληρώνουν μονάχα το μάθημα...

Τα ανθρωπάκια καμαρώνουν ασταμάτητα για τις τέλεια τακτοποιημένες ζωούλες τους όπου όλα πάνε ρολόϊ, ενώ τα παιδιά τους είναι όλα ιδιοφυίες και μαθητές του 20. Όσο για μένα, που είμαι φτωχή, ανύπαντρη και χωρίς παιδιά, με θεωρούν κάτι λιγότερο από τίποτα. *Αν, μόνο, ξέρατε τι έκανα χθες βράδι...*

* * * *

Τρίτη, 29 Οκτωβρίου 2002

Εικόνες του Matrix: Παρακολουθώ ανούσιες φλυαρίες στις τηλεοπτικές ειδήσεις σχετικά με το αν ο τάδε μεγαλοεπιχειρηματίας έχει άδεια ή όχι για τη λειτουργία περίφημης παραλιακής καφετέριας στην παραλία Γλυφάδας. Ο εν λόγω κύριος ξόδεψε, λέει, 1.400.000.000 δρχ για να φτιάξει το μαγαζί και του έχει αλλάξει τη διαμόρφωση πέντε φορές μέσα σε επτά χρόνια.

Όλοι οι “ειδικοί” κόπτονται για την άδεια λειτουργίας και κανείς δεν αναρωτιέται για τα εξής παράδοξα: α) Γιατί αλήθεια, τόσες αλλαγές; Μια χαρά ήταν το αρχικό μαγαζί, είχε και πολύ κόσμο -που όμως

άρχισε να μειώνεται σημαντικά μετά από κάθε κακόγουστη ανακαίνιση· β) Ακόμη κι αν διαθέτεις ενάμισι δις δραχμές, τα σπαταλάς για να ανακαινίσεις μια υπαίθρια καφετέρια που ουσιαστικά δουλεύει μονάχα το καλοκαίρι; Περισσότερα θα κέρδιζες αν τα έβαζες κλειστά σε μια τράπεζα! γ) Πότε θα αποσβέσει ο εν λόγω κύριος το απίθανο συνολικό ποσό που του έχει στοιχίσει ως τώρα η καφετέρια;

Κάποιο λάκκο έχει η φάβα. Ωστόσο, κανείς δεν βλέπει ούτε το λάκκο ούτε τη φάβα...

Τετάρτη, 30 Οκτωβρίου 2002

Διαυγές Όνειρο: Περπατώ στην Κάτω Γλυφάδα με το νυχτικό μου και αισθάνομαι αμήχανα: Γιατί εγώ δεν φορώ καλά ρούχα, όπως οι άλλοι; Τότε το όνειρο γίνεται διαυγές, αρχίζω να πηδώ ψηλά και νιώθω έντονη ικανοποίηση που καταλήγει σε οργασμό. Ξυπνώ, αφήνομαι και η έκσταση απλώνεται από τη σπονδυλική στήλη σε όλο μου το σώμα, σαν ένα ηδονικό μυρμήγκιασμα...۩

Παρά την αγωνία των δύο τελευταίων μηνών σχετικά με την πορεία της διδασκαλικής μου καριέρας, εντέλει κατόρθωσα να βρω αρκετούς μαθητές τελευταία. Σε αυτό βοήθησε και η καλή μου φίλη η Λουίζα, που μου σύστησε τρεις μαθητές φέτος. Έτσι, αυτή τη στιγμη το πελατολόγιό μου περιλαμβάνει συνολικά δέκα μαθητές!

Λεπτομέρεια: Από τότε που άρχισα να διδάσκω, η αδελφούλα μου έχει βαλθεί να πάρει το Lower στα αγγλικά. Ύστερα θα συνεχίσει για Proficiency και μετά θα αρχίσει και Ιταλικά, με σκοπό να φθάσει μέχρι το επίπεδο 5, λέει. Σκέφτεται, μάλιστα, στο μέλλον να παραδίδει και αυτή ιδιαίτερα μαθήματα ξένων

γλωσσών!
“Μήπως σε ανταγωνίζεται;” αναρωτήθηκε η φίλη μου η Ντένια όταν συναντηθήκαμε το βράδι και της μίλησα για τις φιλοδοξίες της Αλίκης. *Μπα, καθόλου...*

Από φέτος, λοιπόν, παραδίδω ιδιαίτερα μαθήματα αγγλικών και στην Αλίκη, αφιλοκερδώς βέβαια...

Σάββατο, 2 Νοεμβρίου 2002

Επεισοδιακή μέρα: Στις 11:00 το πρωί είχα μάθημα αγγλικών με το Γιώργο. Πήγα, χτύπησα αρκετές φορές μα δεν μου άνοιξε! Αργότερα έμαθα ότι ήταν μέσα αλλά δεν άκουσε το κουδούνι. Έτσι μου είπε, δηλαδή. Τσάμπα έχασα την ώρα μου, ταλαιπωρήθηκα κι εκνευρίστηκα.

Το μεσημέρι στις 3:00 πήγα κι έδωσα εξετάσεις προφορικά για το πιστοποιητικό επιπέδου 5 στη γερμανική γλώσσα. Το θέμα που επέλεξα ήταν σχετικό με εκδόσεις και βιβλία. Οι εξετάστριες φάνηκαν θετικές απέναντί μου, καταλάβαινα τι μου λέγανε, όμως κάπου-κάπου “κολλούσα” και το λεξιλόγιό μου ήταν μάλλον φτωχό, μάλλον λόγω του άγχους. Τελειώνοντας, η μία μου είπε: “Gut, gut”. Ελπίζω να περάσω αυτή τη φορά.

Παρασκευή, 8 Νοεμβρίου 2002

Διαυγές Όνειρο: Περιπλανιέμαι στα στενά της Τήνου. Φθάνω έξω από έναν εκκλησιαστικό χώρο, όπου ολόγυρα υπάρχει πράσινο. Μου αρέσει εκεί, προσπαθώ να περάσω μέσα, όμως: *Οι φωνές του Νάσου, που αντηχούν βροντερές από κάτω, με ξυπνούν απότομα. Άλλη μια χαμένη εμπειρία εξαιτίας της θορυβώδους οικογένειάς μου...*

Αργά τη νύχτα έχουμε κι άλλα επεισόδια: Περασμένα μεσάνυχτα, ο Θανάσης έχει μόλις καταφθάσει

στο σπίτι μετά από βραδινή έξοδο, χτυπά επίμονα τα κουδούνια για να του ανοίξουμε, η μαμά ξυπνά απότομα από τον ύπνο της, βιάζεται να σηκωθεί για να προϋπαντήσει τον πρίγκηπα, όμως ζαλίζεται πολύ και παραλίγο να σωριαστεί στο πάτωμα. Την τρέχουμε στο νοσοκομείο, ευτυχώς όμως θα επιστρέψει σύντομα στο σπίτι· της είχε ανέβει μόνο η πίεση. Αμάν πια! Τι είδους ον είναι αυτός ο Θανάσης;

Σάββατο, 9 Νοεμβρίου 2002

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Τα ανήψια μου έχουν βάλει δυνατά μουσική, με ξυπνούν, ενοχλούμαι. Προσπαθώ να τους τηλεφωνήσω για να διαμαρτυρηθώ μα η γραμμή είναι χαλασμένη. *Ξυπνώ με έντονη αίσθηση ενόχλησης. Όσο για την ερμηνεία του ονείρου, είναι προφανής.*

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Η αδελφή μου έχει γίνει μέλος μιας μυστικιστικής οργάνωσης η οποία ασχολείται με την Ταρώ. Της έχουν στείλει στο σπίτι μια τέτοια μαντική τράπουλα κι ένα ταμπλώ. Ξεχωρίζει η κάρτα “Ο Τρελός”. Μια άλλη γυναίκα, μέλος της οργάνωσης, παραβαίνει ορισμένες εντολές και γι' αυτό τιμωρείται σκληρά, με βουρδουλιές όλη νύχτα. *Το ίδιο πρωί η Αλίκη με πληροφορεί ότι τελευταία βλέπει φοβερούς εφιάλτες, που δεν θέλει καν να συζητήσει*...⇮

“Σκληρό Καλοκαίρι”: Ευχάριστη κι ενδιαφέρουσα κωμωδία που παρακολούθησα στο βίντεο, αργά το βράδι: Ο loser φίλος εξομολογείται στον επίσης loser πρωταγωνιστή: “Έχουμε γεννηθεί για να είμαστε η ζωντανή απόδειξη ότι η κοινωνία βρωμάει. Έχουμε χάσει τη σκάλα του DNA, εφόσον στερούμαστε το "γονίδιο του παλιανθρώπου". Εμείς είμαστε τα "καλά παιδιά", ποτέ δεν κατορθώνουμε τίποτα. Μονάχα οι

κακοί παίρνουν το χρήμα και το κορίτσι. Εμείς πρέπει να είμαστε αυτάρκεις!” *Απλά, η ιστορία της ζωής μου...*

Πέμπτη, 14 Νοεμβρίου 2002

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι στο σπίτι της Λουίζας, το οποίο φαίνεται διαφορετικό και μεγαλύτερο από το πραγματικό, κτισμένο μέσα σ' ένα στενό. Παρατηρώ ότι η φίλη μου έχει προεκτείνει την επιχείρηση που κρατά μέσα στο σπίτι της, έχοντας μετατρέψει ένα χώρο σε φουρνάρικο γεμάτο φρατζόλες ψωμί. Έχει και μερικούς υπαλλήλους.

Ξαφνικά καταφθάνει ένα ζευγάρι καλεσμένων, οι οποίοι κρατούν ένα βιβλίο που κάποτε ήταν δικό μου. Αρχίζω να αισθάνομαι άβολα· νιώθω μόνη, ξένη, σηκώνομαι να φύγω. Η Λουίζα απορεί και με συνοδεύει έξω. Φορά μια μοντέρνα μπλε ριγέ μπλούζα και τζην παντελόνι καμπάνα, με δαντέλα σούρα στα πλάγια. Τα μαλλιά της είναι κουρεμένα αλά γκαρσόν. Πρώτη φορά τη βλέπω τόσο μοντέρνα. Βολτάρουμε για λίγο κάτω στο δρόμο και με πληροφορεί πως στους φίλους της φάνηκα “βαριά, χωρίς χιούμορ”. Τελικά με αφήνει και φεύγει για να επιστρέψει στους καλεσμένους της. Γυρίζω και την παρατηρώ με θλίψη, καθώς απομακρύνεται. Αυτή δεν είναι η Λουίζα που ήξερα. Ξυπνώ γεμάτη μελαγχολία, με μια κυρίαρχη αίσθηση μοναξιάς.

Επαλήθευση: Όντως, σύντομα η φιλία μας “κρυώνει” μάλλον απρόσμενα, καθώς η Λουίζα μπλέκει με κύκλωμα παλιών συμμαθητών και αρχίζει να με σνομπάρει...

Παρασκευή, 15 Νοεμβρίου 2002

Τα 'χει ψιλοπαίξει το Matrix, ή μου φαίνεται; Από τότε που ξεκίνησα την Υπέρτατη Τελετουργία,

παρατηρώ μια αναστάτωση ασυνήθιστη για τη δική μου ζωή. Το Δαιμονοανθρώπινο Πλέγμα φαίνεται μπερδεμένο, ανήσυχο: Προσπαθεί να με δελεάσει με κούφιες υποσχέσεις (πχ η φάση με τα σχολεία Καραΐνδρου), να με μπλέξει σε γάμο με πρόσωπα ακατάλληλα (πχ το πρόσφατο προξενιό με το Νίκο, έναν κουτσό, φαλακρό και κακομούτσουνο ανηψιό της θείας Ερμιόνης), να με αποπροσανατολίσει με αρνητικά γεγονότα (πχ ο θάνατος ενός γείτονα) ή να με καλοπιάσει (πχ με νέους μαθητές).

Σήμερα το πρωί μου έγινε πρόταση για δουλειά σε εισαγωγική εταιρεία, ως υπεύθυνη marketing! Από πού και ως πού; Με βρήκαν από την αγγελία που έχω βάλει για ιδιαίτερα μαθήματα ιταλικών, μα εγώ δεν ξέρω καλά-καλά τι είναι το marketing! Η εργασία περιλαμβάνει οκτάωρη δουλειά σε γραφείο συν ταξίδια στην Ιταλία προς ανεύρεση νέων συνεργατών -με δύο λόγια: μπελάδες. Όχι ευχαριστώ, δεν θα πάρω...

Το Matrix κινείται σπασμωδικά γύρω μου, το νιώθω. Αν η Υπέρτατη Τελετουργία δεν έφερνε κανένα αποτέλεσμα, το Πλέγμα θα διατηρούσε στη ζωή μου την ίδια παγερή, νεκρική ακινησία που συνήθιζε ως τώρα. Όχι ότι μου συμβαίνουν κοσμοϊστορικά γεγονότα, απλά κάτι βλέπω να κινείται πλέον. Δεν ξέρω, όμως, αν θα μου βγει σε καλό...

Ήδη, όμως, τα πράγματα δεν τα βλέπω καλά: Σήμερα το πρωί έλαβα ένα μάλλον εχθρικό τηλεφώνημα από τη Γιάννα, η οποία έχει το εξοχικό της απέναντι από το οικόπεδό μου στη Γαλήνη Μανούτσου. Η τύπισσα είναι καθαρίστρια στο επάγγελμα, διαθέτει όμως το πιο μεγάλο και πλούσιο σπίτι στην περιοχή. “Με τα δυο μου χέρια του έχτισα!” υποστηρίζει προκλητικά. Πριν από λίγο καιρό της έκαναν μήνυση για παράνομο κτίσιμο,

εφόσον η περιοχή είναι εκτός σχεδίου, αλλά η κυρία αθωώθηκε πανυγηρικά. Γύρευε σε τι χοντρά κυκλώματα είναι μπασμένη...

Η “σταρ” απαιτεί εδώ και τώρα να περιφράξω το οικόπεδό μου. Οι διπλανοί ρίχνουν μέσα σκουπίδια, τα οποία με τις βροχές σοροκαλίζουν μέχρι το δρόμο και φθάνουν στη βίλλα της, λέει. Επιπλέον με πληροφορεί ότι οι δυο γείτονες που έχουν κτίσει εκατέρωθεν στο οικόπεδό μου, δεν μας έχουν σε καμία εκτίμηση: “Ξέρεις τι λένε για σας; "Αυτοί είναι βλάκες, δεν πατάνε ποτέ να δουν το κτήμα τους, θα τους το φάμε μισό-μισό" Αυτά λένε!”. Διαμαρτύρομαι έντονα, της λέω πως δεν ευθύνομαι εγώ για τη γαϊδουριά των άλλων, εκείνη όμως επιμένει και απειλεί: “Αν δεν κανονίσεις το θέμα, την επόμενη φορά θα κινηθώ κάπως διαφορετικά!”

Είναι προφανές ότι η κυρία προτιμά να πουλήσει τσαμπουκά σε μένα παρά σ' εκείνους. Βράζω από θυμό, μα τελικά θεωρώ σκόπιμο να χτίσω γρήγορα τη μάντρα για να αποφύγω περαιτέρω περιπλοκές.

Κυριακή, 17 Νοεμβρίου 2002

Επιπροσθέτως των παραπάνω: Δεν ξέρω τι γίνεται, μα τελευταία αδυνατώ να δω και τις φίλες μου, για διάφορους παράδοξους λόγους: Χθες το απόγευμα πήγα στα Applebees μαζί με την Πέρσα, μετά από πολύ καιρό που είχα να τη δω. Δεν είχε περάσει ούτε μια ώρα που καθήσαμε, όταν ειδοποίησαν ξαφνικά τη φίλη μου ότι ο πατέρας της έπαθε καρδιακό επεισόδιο, ευτυχώς όχι σοβαρό. Ωστόσο, σηκωθήκαμε και φύγαμε άρον-άρον.

Σήμερα το βράδι έχω ραντεβού με την Ντένια στους Καλογήρους, ώρα 8:30 το βράδι. Μόλις έχει τελειώσει το μάθημα με την Άννα Βενέτη και κατευθύνομαι προς το τέρμα λεωφορείων της Πλατείας

Καραϊσκάκη. Το λεωφορείο άφαντο, περπατώ ως την Υμηττού. Βρίσκω άλλο λεωφορείο, μα η κίνηση απόψε είναι το κάτι άλλο. Επιπλέον, έχει αρχίσει να με τρελαίνει ο φακός επαφής! Κάποτε φθάνω, επιτέλους, στον προορισμό μου: Η ώρα είναι πια 8:50, η Ντένια πουθενά. Περιμένω κανένα μισάωρο ακόμη, ύστερα τηλεφωνώ στο σπίτι της και η κυρία μου αναγγέλλει ότι δεν θα μπορέσει να έλθει επειδή στην περιοχή της βρέχει καταρρακτωδώς! Πάντως, στους Καλογήρους όπου βρίσκομαι, ο ουρανός είναι πεντακάθαρος! Αργότερα, η Ντένια θα παραδεχθεί ότι με έστησε επειδή της έτυχε μια έκτακτη έξοδος με τον άνδρα της...

Τρίτη, 19 Νοεμβρίου 2002

Διαυγές Όνειρο: Βρίσκομαι στην Αθήνα, κοντά στον Βασιλικό Κήπο, επιστρέφοντας από τη δουλειά. Περιμένω λεωφορείο μα δεν φαίνεται πουθενά. Κάποτε φθάνω στη λεωφόρο Βουλιαγμένης, που τώρα είναι κενή, αποκλεισμένη. Δεν υπάρχουν αμάξια, ούτε λεωφορεία, επειδή περιμένουν να περάσει κάποιος επίσημος. Περπατώντας καταλήγω σ' ένα υπερυψωμένο πεζοδρόμιο και τότε το όνειρο γίνεται διαυγές. Αρχίζω να πετώ, αφήνομαι χαλαρά στον άνεμο· απολαμβάνω την αιώρηση, καθώς ο αέρας με παρασύρει αβίαστα. Συνεχίζω να ίπταμαι κατά μήκος της λεωφόρου, μέχρι που φθάνω μέχρι την Αργυρούπολη. Ύστερα, επαναλαμβάνοντας την ίδια τακτική (ήρεμη επιθυμία χωρίς προσπάθεια), αφήνομαι και φθάνω πετώντας μέχρι την περιοχή μου. *Υπέροχη αίσθηση*...

Εικόνες του Matrix: Παρακολουθώντας τις πρωταθλήτριες της ενόργανης γυμναστικής στην τηλεόραση, με εκπλήσσει η απίστευτη ευκινησία τους -τόσο που μου φαίνονται σαν ψεύτικες, πλαστικές, αφύσικες.

Απορία 1η: Πώς γίνεται, να σου πέσει το στεφάνι, να το κυνηγάς στο γήπεδο, κι όμως να πάρεις μετάλλιο -έστω χάλκινο- στο περσινό παγκόσμιο πρωτάθλημα γυμναστικής;

Απορία 2η: Αλήθεια, τα dopping test τα κάνουν μετά τη βράβευση; Η ανωτέρω αθλήτρια, που βγήκε τρίτη πέρυσι, κατέληξε τελικά πρώτη επειδή οι άλλες δυο βρέθηκαν ντοπαρισμένες εκ των υστέρων...

Παρασκευή, 6 Δεκεμβρίου 2002

Διαυγές Όνειρο: Περιπλανιέμαι στα στενά της Τήνου. Φθάνω έξω από έναν εκκλησιαστικό χώρο, όπου ολόγυρα υπάρχει πράσινο. Μου αρέσει εκεί, προσπαθώ να περάσω μέσα, όμως: *Οι φωνές του Νάσου, που αντηχούν βροντερές από κάτω, με ξυπνούν απότομα. Άλλη μια χαμένη εμπειρία εξαιτίας της θορυβώδους οικογένειάς μου...*۩

Τι παιδί είναι αυτός ο Νάσος; Πραγματικά, απορώ: Αργά το βράδι ανεβαίνει στο σπίτι μου, ορμά ξαφνικά φουριόζος μέσα στο γραφείο μου, σκαλίζει νευρικά το συρτάρι με τις κασέτες ψάχνοντας ένας Θεός ξέρει τι, και μετά αρπάζει τον ογκώδη Άτλαντα του Κόσμου πάνω από τη ντουλάπα, με κίνδυνο να ανακαλύψει το “ψυχόσπαθο” που έχω κρύψει από κει πίσω! Σπεύδω και τον βγάζω από το δωμάτιο άρον-άρον.

Γύρω στα μεσάνυχτα λαμβάνει χώρα η ***Υπέρτατη Τελετουργία:*** Απαγγέλλω αργά, με φωνή δυνατή και έντονο συναίσθημα. Το “ψυχόσπαθο” λάμπει στο ηλεκτρικό φως. Έξω βρέχει δυνατά, βροντές αστραπές συνοδεύουν την απαγγελία μου. Καταπληκτική αίσθηση ισορροπίας και ολοκλήρωσης...

Σάββατο, 7 Δεκεμβρίου 2002

Βραδινή συγκέντρωση της ΕΛΚΕ, στο γνώριμο πατάρι. Αυτή τη φορά, κατόπιν δικής τους επιθυμίας, έφερα και τους διάβασα δυο διηγήματά μου: "Περιπέτεια στο Βασίλειο των Νεκρών" και "Η Άλλη Πλευρά". Έχουν δημοσιευτεί και τα δυο στο περιοδικό "Φανταστικοί Κόσμοι" αλλά αυτό δεν τους το ανέφερα.

Καθ' όλη τη διάρκεια της ανάγνωσης, μέσα στην αίθουσα επικρατούσε κλίμα συγκαλυμένης ιλαρότητας. Μόλις τελείωσα, κάποιος με ρώτησε πώς εμπνεύστηκα αυτές τις ιστορίες κι εγώ απάντησα "από όνειρα". "Τι είχες πάρει;" με ξαναρώτησε κι όλοι γέλασαν.

Σε γενικές γραμμές, οι ακροατές παραδέχθηκαν ότι τα διηγήματα είχαν "πολύ ωραίες περιγραφές", ωστόσο αποδοκίμασαν τα πάντα:

α) το ότι η ηρωίδα είναι γυναίκα και στις δυο ιστορίες.

β) το ότι γράφω σε πρώτο πρόσωπο.

γ) το ότι "δεν έχουν καθόλου δράση" (δηλαδή πιστολίδια και μπουνίδια), άρα είναι "βαρετά και ανούσια".

δ) Ο Κώστας Σίσκος, ο μάλλον χαμηλών τόνων ιδρυτής της ΕΛΚΕ, με συμβούλεψε καλοπροαίρετα "να προσέχω τι είδους ιδέες προβάλλω στα διηγήματά μου και να μην εκτίθεμαι".

ε) Μόνο η Κάτια εκφράστηκε αρκετά θετικά υπέρ του δεύτερου διηγήματος και είπε ότι "είναι καλογραμμένο". Λεπτομέρεια: Η Κάτια δεν πρόκειται ποτέ πια να ξαναφανεί στην ΕΛΚΕ...

στ) Ο Διονύσης Λάζος, υπεύθυνος του μελλοντικού περιοδικού της λέσχης, αφού μου έκανε ορισμένες παρατηρήσεις, τελικά με συμβούλεψε -υπό μορφή αστείου: "Δεν γράφεις καμιά ιστορία για συγγραφείς φαντασίας που δεν έγιναν δεκτοί από την ΕΛΚΕ και πήγαν να βρουν την τύχη τους αλλού;"

ζ) “Οι μεταφυσικοί υπαινιγμοί είναι πια ξεπερασμένοι, αυτά τα διηγήματα είναι γελοία!” αποφάνθηκε ο Γιώργος Σπάρος (μετεμψύχωση του Κθούλου).

Αυτή ήταν και η τελευταία, οριστική κριτική που δέχθηκα. Κανένας δεν τόλμησε να πει άλλη κουβέντα μετά τον “Κθούλου”: ανθρωπάκι κοντόχοντρο, γύρω στα εβδομήντα, με μαλλιά και μούσια μακριά μέχρι τη μέση, με αφύσικα σαρκώδη χείλη, δεσποτικός, γλοιώδης, μισότρελος. Αδυνατεί να συντάξει μια λογική πρόταση, ωστόσο φαίνεται ότι ασκεί στη λέσχη πολύ μεγαλύτερη επιρροή απ' όσο νόμιζα. Αυτός θα είναι, μάλιστα, ο υπεύθυνος ύλης του περιοδικού -δηλαδή θα εγκρίνει τα κείμενα προς δημοσίευση. Πιθανότατα, αυτός είναι και ο αληθινός αρχηγός της ΕΛΚΕ...

Αμέσως μετά, η Τάνια Σίσκου, η οποία φαίνεται πως έχει αναλάβει τις δημόσιες σχέσεις της λέσχης, έσπευσε να ξεκαθαρίσει ότι: “Αν κάποιος έχει δώσει ένα διήγημα για το περιοδικό, αυτό δεν σημαίνει ότι θα δημοσιευτεί οπωσδήποτε, έτσι δεν είναι;”
“Και βέβαια όχι, τα κείμενα θα περνούν από κριτική, δεν δημοσιεύουμε ότι να 'ναι!” πετάχτηκε η “αυθεντία”, ο Σπάρος.

Αναχωρώντας για το Oasis Park, ο “Κθούλου” με πλησίασε, μου γέλασε δήθεν φιλικά και μου είπε: “Αυτά τα δυο ("γελοία") διηγήματα που μας διάβασες σήμερα, είναι πολύ καλύτερα από εκείνο που μας έχεις δώσει για δημοσίευση!”. Με δυο λόγια, όλοι αυτοί οι “σοβαροί κύριοι” της ΕΛΚΕ υποτίθεται πως είναι υπερβολικά ειδήμονες για τα δικά μου ταπεινά μέτρα. Ωστόσο, εκείνη την ώρα αρνούμαι να σκεφθώ “αρνητικά”, θεωρώ την όλη συμπεριφορά τους απέναντί μου ως εκδήλωση γνήσιου ενδιαφέροντος και αρχίζω ήδη να σκέφτομαι τη συμμετοχή μου στον Ετήσιο Διαγωνισμό

Διηγήματος της λέσχης, που αναμένεται να διοργανωθεί μέσα στο Μάρτη.

Κυριακή, 8 Δεκεμβρίου 2002

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι σ' ένα υπαίθριο σχολείο με λευκά θρανία στην αυλή. Ετοιμαζόμαστε για διαγώνισμα. “Κύριε δάσκαλε, να πω κάτι; Εγώ δεν θα γράψω διαγώνισμα, εγώ είμαι δασκάλα, όχι μαθήτρια! Γνωρίζω διάφορα πράγματα. Να σου δείξω;” πετάγομαι. Εκείνος μοιάζει ν' αδιαφορεί για όσα λέω, εγώ όμως επιμένω. Ύστερα αφήνομαι κι αιωρούμαι ανάλαφρα πάνω από το σχολείο. Εσωτερικοί φόβοι με καθυστερούν, φόβοι για όσα κάνω. Ωστόσο, συνεχίζω να νιώθω ανάλαφρα, ενώ πέφτω όλο και πιο βαθιά σε χαλάρωση με κάθε εισπνοή, σα να γεμίζω αέρα.

Τώρα διασχίζω σκοτεινούς διαδρόμους με μικρά παράθυρα και σκοτεινούς στενούς χώρους, απ' όπου δεν φαίνεται να υπάρχει έξοδος. Ανησυχώ, το όνειρο γίνεται διαυγές, αρχίζω να ψάχνω συνειδητά για διέξοδο και βρίσκω ένα παράθυρο μέσα σε μια κάμαρα. Από κεί βγαίνω έξω με δυσκολία, επειδή τα παντζούρια είναι μικρά και στενά. Καταλήγω σ' ένα προαύλιο γεμάτο παλιά θρανία. Ένας μεγάλος τερατόμορφος σκύλος παραφυλάει εκεί. Μόλις βγαίνω, μετατρέπεται σ' ένα μαύρο, γλοιώδες, φουσκωτό τέρας που αιωρείται. Μου επιτίθεται, του ξεφεύγω μα δεν προφταίνω να φύγω από το προαύλιο. Το τέρας επιτίθεται ξανά μα εγώ δεν το πολεμώ· αντίθετα, του γυρίζω την πλάτη αδιάφορα, σα να μην υπάρχει.

Τώρα όλα γύρω μου φαίνονται πιο φωτεινά. Στρέφω ήρεμα και βλέπω ότι το τέρας έχει εξαφανιστεί. Στον αέρα αιρούνται μαύρα κομματάκια, σαν αποκαΐδια. Τελικά βγαίνω έξω ικανοποιημένη, αισθάνομαι

όμως σα να μ' εγκαταλείπουν οι δυνάμεις μου...

Ερμηνεία: Συνειδητοποιώ τις πνευματικές δυνατότητές μου αλλά εσωτερικοί φόβοι αναχαιτίζουν την πορεία μου -ευτυχώς, όχι για πολύ. Πού είμαι φυλακισμένη; Σε ποιά σκοτεινή φυλακή; Ποιοί παραφυλάνε συνεχώς μήπως το σκάσω; Κάθε στιγμή προσπαθώ να ξεφύγω απ' ό,τι με περιορίζει: το "σχολείο", τους "στενούς χώρους", το "μαύρο τέρας". Τα καταφέρνω, όμως η αδιάκοπη προσπάθεια με κουράζει...

Δευτέρα, 9 Δεκεμβρίου 2002

Προσπαθώ να τηλεφωνήσω στη Χαριτίνη, με την οποία κάνουμε λίγη παρέα όταν βρισκόμαστε στην ΕΛΚΕ, για να δηλώσω συμμετοχή στον Ετήσιο Διαγωνισμό Διηγήματος που θα γίνει το Μάρτη. Σύντομα, όμως, ανακαλύπτω ότι έχω γράψει λανθασμένα τον αριθμό του τηλεφώνου της. Όταν πια μαθαίνω το σωστό νούμερο, το μπερδεύω με ενός άλλου μέλους της λέσχης. Προτιμώ να μην επιμείνω περισσότερο για σήμερα...

Τρίτη, 10 Δεκεμβρίου 2002

Σήμερα το απόγευμα επαναλαμβάνω την προσπάθεια -σωστά αυτή τη φορά- μα η Χαριτίνη δεν το σηκώνει. Ξαναπαίρνω, μιλάει. Αργότερα, "η γραμμή δεν λειτουργεί". Τα ***σημάδια της μοίρας*** παραείναι πολλά και αποτρεπτικά· μήπως θα έπρεπε να αγνοήσω το διαγωνισμό;

Λίγο αργότερα, κάτι γράφω στο κομπιούτερ της αδελφής μου, όταν με πλησιάζει ο Νάσος και μου πετάει τις συνηθισμένες κακίες του: "Σαραντάρησες, γέρασες, ξόφλησες!" Ψύχραιμη, γυρίζω και του λέω: "Εγώ τα κατάφερα να φτάσω σαράντα χρονών. Εσύ να δούμε αν

θα σαρανταρήσεις!” Κόκκαλο ο Νάσος! Τα ψιλοπαίζει, έρχεται κοντά μου και γυρεύει φιλί. Έτσι είναι: Όταν αντιμετωπίζουν μια κακία μεγαλύτερη από τη δική τους, βάζουν την ουρά στα σκέλια...

Δευτέρα, 16 Δεκεμβρίου 2002

“Αυτοέλεγχος”: Ανοίγω τυχαία την τηλεόραση και πέφτω πάνω στην εν λόγω εβδομαδιαία εκπομπή, την οποία δεν έχει τύχει ποτέ να δω ως τώρα. Με έκπληξή μου διαπιστώνω ότι σημερινός διαγωνιζόμενος είναι ο 50χρονος Χρήστος, παλιός συμμαθητής μου στον Ιανό. Εμφανίσιμος, συμπαθητικός (οι πραγματικά ωραίοι άνδρες δεν μετατρέπονται σε blobs μόλις πατήσουν τα 40), λογιστής σε μεγάλη εταιρεία, τώρα διδάσκει και τοξοβολία μαζί με άλλους “προχωρη-μένους” μαθητές του Αλέξανδρου. Εκεί παρευρίσκεται και η τωρινή γκόμενά του, μια Κατερίνα.

Σε όλες τις ερωτήσεις ο Χρήστος απαντά με αξιοσημείωτη ηρεμία κι ετοιμότητα, ενώ οι σφυγμοί του (που μετριούνται με ειδικό μηχάνημα) δεν ανεβαίνουν ούτε μια φορά πάνω από τους 60 – γεγονός πρωτοφανές, που όμως ο παρουσιαστής δεν σχολιάζει καθόλου, σα να είναι κάτι συνηθισμένο.

Εντέλει, ο Χρήστος κερδίζει μάλλον εύκολα 50.000 ευρώ και πολύ ψύχραιμα δηλώνει ότι “Εμείς δεν χρειαζόμαστε αυτά τα χρήματα, έχουμε τις δουλειές μας. Θα τα χαρίσουμε σε κάποιους άλλους ανθρώπους που έχουν ανάγκη, στη Σερβία!”

Πολύ “Ιανό” μου μυρίζει η υπόθεση... Όπως και να 'χει, ήταν μια γεύση από παλιές, πιο ξέγνοιαστες εποχές. *Γιατί, τώρα τα ψέματα έχουν τελειώσει...*

Σάββατο, 28 Δεκεμβρίου 2002

Εδώ και πολλές βδομάδες η Λουίζα με παίρνει τηλέφωνο και μιλάμε κάθε Σαββατοκύριακο, ωστόσο αρνείται να συναντηθούμε επειδή, όπως λέει, κάνει “ένα σωρό δουλειές”. Υποψιάζομαι ότι ο μονόχνωτος άνδρας της δεν γουστάρει επισκέψεις· όμως, η ίδια δεν μπορεί να διαθέσει μια ώρα για να έλθει στο σπίτι μου; Στις γριές θείες της στο Ψυχικό πηγαίνει κάθε τόσο...

Εντέλει, την καταφέρνω να μ' επισκεφθεί απόψε. Καταφθάνει κεφάτη, μου φέρνει τρεις μπλούζες δώρο (τις οποίες έχω ήδη δοκιμάσει στο σπίτι της για να βεβαιωθεί ότι είναι το σωστό μέγεθος), χαιρετά όλο χαρά τους γονείς μου και περνά στο σαλόνι τους! Συζητάμε όλοι μαζί καμιά ώρα, ώσπου της κάνω νύξη να πάμε πάνω, στο διαμέρισμά μου. “Γιατί; Καλά είμαστε εδώ!” αντιτάσσει ναζιάρικα. Χρειάζεται να επιστρατεύσω όλη μου την πειθώ επί μισή ώρα τουλάχιστον, για να την καταφέρω ν' ανέβουμε τελικά επάνω. Κάθεται στον καναπέ, φοράει το μπουφάν της και ζαρώνει στην άκρη τρέμοντας. Αλήθεια, τόσο κρύο είναι το σπίτι μου; Κι όμως, ανάβω κανονικά τα καλοριφέρ...

Το διαπιστώνω καθημερινά, το διαπίστωσα ακόμη μια φορά απόψε: Το Τέρας Ανθρωπότητα προστατεύεται, σαν από μια αόρατη ασπίδα προστασίας. Τα απειράριθμα πρόσωπα του Τέρατος, ακόμη κι όταν κακοπαθαίνουν, είναι μονάχα θέμα χρόνου ν' ανακάμψουν και να ξαναποκτήσουν πολλαπλάσια απ' όσα έχουν χάσει. Για παράδειγμα, η μητέρα του Φώτη Βαλάση, που την λυπόμουν κάποτε επειδή είχε χάσει το γιο της και συμμαθητή μου σε αυτοκινητιστικό δυστύχημα πριν από τριάντα χρόνια, όταν πηγαίναμε τετάρτη Δημοτικού: Όπως η πληροφόρησε σήμερα η Λουίζα, η

εν λόγω κυρία έκανε άλλα τρία παιδιά μετά τον Φώτη, τα οποία σπούδασαν και τα τρία! Καλά μου έλεγε κάποτε η Μαρία Σχοινά: “Μη λυπάσαι κανέναν! Τον εαυτό σου να λυπάσαι!”

Πάνω που τη θυμήθηκα: Αργά το βράδι λαβαίνω ένα αναπάντεχο τηλεφώνημα από τη Μαρία Σχοινά! Κουβεντιάζουμε ευχάριστα για λίγη ώρα, όπως κάποτε, αποφασίζω να επανασυνδεθώ μαζί της και κανονίζουμε να βρεθούμε την Πρωτοχρονιά. Στο κάτω-κάτω, είναι η μοναδική από τις φίλες μου που δείχνει γνήσιο ενδιαφέρον για μένα, παρόλο που την απομάκρυνα άδικα πριν από δυο χρόνια. Ιδανική συντροφιά δεν είναι, μα κακά τα ψέματα δεν υπάρχει τίποτα καλύτερο, δεδομένου ότι “Είναι όλοι τρελοί· και δεν είναι η καλή η τρέλα, είναι η κακή η τρέλα που τους δέρνει”, όπως λέει χαρακτηριστικά η Μαρία...

Τρίτη, 31 Δεκεμβρίου 2002

Μελαγχολία και ανία: Θα μπορούσα να έχω πάει στης Λουίζας απόψε, εφόσον με έχει προσκαλέσει για να υποδεχτούμε μαζί την αλλαγή του χρόνου. Εγώ, όμως, προτιμώ να μείνω σπίτι και να παίξω κουμ-καν με τους γονείς μου, επειδή τα πρωτοχρονιάτικα ρεβεγιόν είναι αφάνταστα πληκτικά στης Λουίζας: Έρχεται ο χοντρός, βαρετός, καταθλιπτικός αδελφός της που μου κάνει μονίμως τα γλυκά μάτια· είναι και ο μονόχνωτος, ξινός άνδρας της, που μας κοιτάζει απαξιωτικά και δεν ανοίγει ποτέ το στόμα του να πει κουβέντα. Οι δυο άντρακλες κάνουν τσακίρ κέφι θρονιασμένοι μπροστά στην τηλεόραση, γεμάτοι κατάνυξη και κατάθλιψη. Ούτε χαρτιά δεν παίζουν, έτσι, για το καλό του νέου χρόνου. Συνεπώς, αποφάσισα να σερβίρω τη συνηθι-

σμένη δικαιολογία στη Λουίζα, ότι τάχα μας έχει καλέσει για ρεβεγιόν ο ξάδελφος Δαμιανός.

Που είναι εκείνα τα όμορφα, ξέγνοιαστα χρόνια της δεκαετίας του '70 ή του '80, τότε που παραμονή πρωτοχρονιάς μαζεύονταν οι κουμπάροι στο σπίτι μας και γιορτάζαμε χαρούμενα όλοι μαζί; Άλλες εποχές, άλλος κόσμος, άλλοι άνθρωποι...

Ο τελικός του "Talented and Famous": Αλήθεια, τι γύρευε η Μάρθα εκεί, γεμάτη γκλαμούρ και καμάρι; Αυτή δεν ήταν που αποχώρησε προ μηνών από την εκπομπή, προσβάλλοντας μάλιστα την επιτροπή, με μπόλικο υφάκι; Κι όμως, όχι μόνο την κάλεσαν στον τελικό αλλά την άφησαν να ερμηνεύσει κι ένα τραγούδι γραμμένο από την ίδια (καλό ήταν)! Όταν θέλουν να προωθήσουν κάποιον, τα κυκλώματα δεν υπολογίζουν τίποτα...

Εντέλει, νικητής ανακηρύχθηκε ο νεαρός Μάνος Χρήστου, ο οποίος διαθέτει ελκυστική εμφάνιση, ωραία φωνή και άνεση στο χορό. Του υπέγραψαν συμβόλαιο για δίσκο, ωστόσο εγώ μπορώ ήδη να διακρίνω ένα μάλλον ψυχρό κλίμα απέναντί του. Μάλιστα, ορισμένοι από την επιτροπή δεν δίστασαν να εκφράσουν, εμμέσως πλην σαφώς, την αποδοκιμασία τους για τη βράβευση του Μάνου.

Μπούρδες: και μένα κάποτε μου υπέγραψαν συμβόλαιο για την έκδοση του πρώτου βιβλίου μου... Όπως εγώ, λοιπόν, έτσι και ο Μάνος δεν έχει καμία ελπίδα για καλλιτεχνική καριέρα, παρά το ταλέντο του. Φαίνεται πως ο νεαρός διαθέτει αρκετό "μέσον" για να συμμετάσχει στο συγκεκριμένο reality show και να βραβευτεί, μα οι "διασυνδέσεις" του δεν αρκούν για να προχωρήσει περισσότερο. Ίσως, πάλι, να τους χάλασε κάποιο χατήρι -ποιός ξέρει;

Κατακλείδα: Όντως, ο Μάνος δεν θα καταφέρει ποτέ να ξεχωρίσει από το συρφετό. Θα εμφανιστεί σε λίγες τηλεοπτικές εκπομπές όπου η κάμερα φροντίζει να παραμορφώνει συνεχώς το όμορφο πρόσωπό του, δήθεν για αστείο. Αργότερα θα τον προσλάβουν σε μια κουτσομπολίστικη εκπομπή μαζί με δυο άλλους παρουσιαστές, ωστόσο ο Μάνος θα παριστάνει εκεί τη “γλάστρα”: θα στέκεται διαρκώς πίσω από τους άλλους και σπανίως θα του επιτρέπουν να αρθρώσει λέξη, ώσπου θα βαρεθεί και θα τα παρατήσει...

Κλιμάκωση

Τετάρτη, 1η Ιανουαρίου 2003

Κακά μαντάτα: Ο Τάκης Ζαρίφης επέστρεψε σήμερα, πρωτοχρονιά, στο σπίτι του μετά από οκτώ μήνες παραμονής σε ψυχιατρείο. Αυτό σημαίνει ότι ο ***ηχητικός πόλεμος*** ξαναρχίζει: Σύντομα θα είμαι ξανά υποχρεωμένη να ακούω μουσικές στο διαπασών γύρω στις δέκα ώρες την ημέρα, κάθε μέρα.

“Ωραία χρονιά θα έχεις”, μου είπε η Μαρία Σχοινά, μόλις της είπα τα νέα σήμερα το βράδι που συναντηθήκαμε για πρώτη φορά, μετά από δυο χρόνια χωρισμού. Τα είπαμε ωραία και ζωηρά όπως άλλοτε, μιλήσαμε για κυκλώματα, μεταφυσική, δουλειές, αλλά και για τον πρόσφατο έρωτα της Μαρίας μ' έναν παλιό φίλο της οδοντίατρο -που όμως φροντίζει να τη συναντά μονάχα στο ιατρείο του...

Παρασκευή, 3 Ιανουαρίου 2003

Ακόμη μια φορά, η ***Υπέρτατη Τελετουργία*** με χαροποιεί και με ενεργοποιεί. Θα μπορούσα να ανάψω τηλεόραση μετά απ' αυτό; Φυσικά όχι. Δεν υπάρχει τίποτα μετά απ' αυτό...

?! *Λες και η φύση αδυνατεί πια να τους αντιμετωπίσει: Πρωτοφανείς κακοκαιρίες, χιονοθύελλες, σεισμοί, βουνά που γκρεμίζονται, χωρίς κανείς τους να παθαίνει ζημιά. Διαγράφεται μονάχα μια πανανθρώπινη ανησυχία, καθώς αρχίζει πλέον να φαίνεται μια ρωγμή στην “πραγματικότητα”, δηλαδή στην πίστα του πάρτυ που στήνεται κάθε στιγμή γύρω μου για μένα, μα πάντα χωρίς*

εμένα. Τα ανθρωπάκια φοβούνται. Φοβούνται επειδή νιώθουν να απειλείται το βόλεμά τους, η καλοπέρασή τους, το καμάρι τους. Φοβούνται, ίσως επειδή διαισθάνονται ότι σύντομα θα έλθουν πολύ χειρότερα...

Δευτέρα, 6 Ιανουαρίου 2003

Έχω ραντεβού με την Περσεφόνη, στη γωνία Άθωνος και Γεννηματά, στις 5:30 το απόγευμα. Έχω καθυστερήσει δέκα λεπτά και η Περσεφόνη με παρακολουθεί ως γέραξ καθώς κατηφορίζω. Μόλις φθάνω κοντά της και της χαμογελώ, μας πλησιάζει ένα αμάξι και παρκάρει λίγα μέτρα πιο πέρα. Η φιλενάδα μου δεν γυρίζει καν να με κοιτάξει αλλά προχωρά προς το αυτοκίνητο, λέγοντάς μου καμαρωτά: "Περίμενε μια στιγμή, είδα μια γνωστή μου!" Από το άρτι αφιχθέν αμάξι βγαίνει μια νεαρή γυναίκα -γνωστή μου γειτόνισσα- κι αρχίζει φιλιά, αγκαλιές, φιλοφρονήσεις, ανταλλαγές τηλεφώνων με την Πέρσα. Εγώ στέκομαι παράμερα και παρακολουθώ, σαν βλάκας.

Όπως μου εξηγεί αργότερα η Πέρσα, η κοπέλα ήταν συμμαθήτριά της στο λύκειο (προ δεκαετίας) και μόλις την είδε συγκινήθηκε, σταμάτησε το αυτοκίνητο και βγήκε έξω ενθουσιασμένη, για να γίνουν πρώτες φίλες! "Έχω παρατηρήσει ότι όποτε αργώ λίγο σε κάποιο ραντεβού μας, εσύ πάντα συναντάς παλιούς γνωστούς! Επίτηδες το κάνω, ξέρω πως θα συμβεί αυτό!" της λέω δήθεν στ' αστεία και η Περσεφόνη συνοφρυώνεται ελαφρά.

Μετά από σύντομες διαπραγματεύσεις, καταλήγουμε σε μια μοντέρνα καφετέρια στην Κάτω Γλυφάδα, που είναι self-service. Στεκόμαστε στην ουρά, παραγγέλνουμε καφέδες και γλυκά, περιμένουμε να πληρώσουμε στο ταμείο και συμφωνούμε να πάμε να

καθήσουμε πάνω, στο πατάρι. Μόλις πληρώνει η Πέρσα, παίρνει βιαστικά το δίσκο της και μου λέει:
“Πάω εγώ πρώτη πάνω, για να πιάσω θέση!”
“Καλά”, της κάνω -αν και απορώ για τη βιασύνη της. Στο πατάρι είναι άδεια σχεδόν όλα τα τραπέζια.

Μόλις εξαφανίζεται η Περσεφόνη, αρχίζω να αντιλαμβάνομαι αναταραχή τριγύρω μου: Η πενταμελής παρέα που βρίσκεται ακριβώς πίσω μου στην ουρά, φωνασκεί επιδεικτικά κι ενοχλητικά, ενώ ο νεαρός που στέκεται δίπλα μου κοροϊδεύει και γαυγίζει κοροϊδευτικά, με τον χαρακτηριστικό τρόπο που χλευάζουν οι άνδρες όταν βλέπουν μια άσχημη γυναίκα. Δεν δίνω ιδιαίτερη σημασία, ώσπου ο νεαρός ξεσπά σε ένα ηχηρό γέλιο, φτύνοντας πάνω στην πάστα μου ένα σωρό σάλια! Εγώ δεν μιλώ, προτιμώ να μην κάνω σκηνή, άλλωστε δυσκολεύομαι ακόμη να συνειδητοποιήσω αν όλα αυτά γίνονται από ανοησία ή επίτηδες.

Όταν ανεβαίνω στο πατάρι, νιώθω μεγάλη ανακούφιση βλέποντας ότι η φίλη μου έχει καθήσει σ' ένα ακριανό απομονωμένο τραπέζι. Υπάρχει μόνο άλλο ένα μικρό τραπέζι κοντά μας, όπου έχει βολευτεί ένα νεαρό ζευγάρι αντικρυστά -ήσυχα κι ωραία. Μετά από πέντε λεπτά, η κοπέλα σηκώνεται, κάθεται στα πόδια του νεαρού κι αρχίζουν οι δυο τους να χαριεντίζονται επιδεικτικά, ηχηρά και χυδαία.

Αρκετά ενοχλημένες, συμφωνούμε να αλλάξουμε θέση αμέσως, όμως το μοναδικό τραπέζι που παραμένει τώρα κενό είναι πλάι σε εκείνη τη θορυβώδη πενταμελή συντροφιά, απ' όπου κάθε τόσο ακούγονται δυνατά περιπαικτικά γέλια και γαυγίσματα.

Κάποια στιγμή, η παρέα αποχωρεί· περνώντας από κοντά μου, ο “σκύλος” γαυγίζει ξανά, με νόημα. “Είσαι μεγάλος μαλάκας”, του κάνω καθώς κατεβαίνει

τη σκάλα δίπλα μου. Δεν ξέρω αν με άκουσε, μα το ελπίζω...

Τετάρτη, 15 Ιανουαρίου 2003

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Ένα αποκρουστικό ον, που θυμίζει σκελετό δεινοσαύρου, με κοιτά μα δεν πλησιάζει. Ύστερα, παρατηρώ ένα περίεργο έκθεμα σε βιτρίνα: Είναι ένα ανθρωποειδές που μοιάζει να είναι φτιαγμένο από οστά και καταπίνει κακές ψυχές. Ο Γρηγόρης, ο παιδικός μου φίλος, είναι δίπλα μου και μου λέει: "Θυμόμαστε τις παλιές καλές μέρες, όταν είμασταν παιδιά κι αγκαλιαζόμασταν"...

Είχα μια διαίσθηση ότι θα πήγαινα ταξίδι στη Βούλα άδικα, όπως κι έγινε: Το απόγευμα πήγα για μάθημα στη Ρένα Κάραλη εκεί μα έλειπαν όλοι. Περίμενα κανένα δεκάλεπτο, ξαναχτύπησα, τίποτα. Τουλάχιστον, απόλαυσα την ευτυχία στους μοναχικούς, ειρηνικούς δρόμους της περιοχής, το μαγικό μπλε του δειλινού στον ουρανό, το πορτοκαλόχρυσο ηλιοβασίλεμα. Συνειδητοποίησα τη *διαφορά* ανάμεσα στην χαρά και το άγχος, τη διαφορά ανάμεσα στην απουσία των ανθρώπων και την παρουσία τους. Φυσικά, με τους ανθρώπους δεν βγάζεις ποτέ άκρη. Το μόνο που κάνουν είναι να (με) ταλαιπωρούν, χωρίς να βγαίνει ποτέ αποτέλεσμα: "Δεν φταίω εγώ που άργησα, φταις εσύ που δεν περίμενες παραπάνω" ήταν, τελικά, η δικαιολογία των Καράληδων.

Παρασκευή, 17 Ιανουαρίου 2003

Επίσκεψη μαζί με τη Λουίζα στην κουμπάρα της τη Μάρθα, η οποία μένει στην Παλλήνη. Λοιπόν, η Μάρθα, που σκιάζεσαι να την κοιτάξεις (κοντόχοντρη σαν μπαούλο, μαυριδερή, βλάχα, μ' ένα μόνιμο εξυπνα-

κίστικο υφάκι) διαθέτει εμφανίσιμο σύζυγο, χαριτωμένο υιοθετημένο γιο, πολυτελέστατο σπίτι, λεφτά με ουρά. Τελικά, μονάχα εγώ βρίσκομαι πάντα στο μηδέν...

Αργότερα, πίσω στο σπίτι, μου έρχεται μια αναπάντεχη συνειδητοποίηση: Όλα μου τα έπιπλα είναι παμπάλαια, 30 ετών και πάνω! Το 90% απ' αυτά ανήκαν κάποτε σε συγγενείς, οι οποίοι τα ξεφορτώθηκαν για ν' αγοράσουν καινούργια. Εγώ ποτέ δεν αγόρασα καινούργια έπιπλα. Δεν διαθέτω τα χρήματα ούτε το κίνητρο για μια τέτοια πολυέξοδη αγορά. Έτσι, ζω ανάμεσα σε πράγματα πεταμένα. Είμαι ένα απ' αυτά...

Κυριακή, 19 Ιανουαρίου 2003

Έχει αρχίσει να μου τη δίνει το δίωρο μάθημα γερμανικών που έχω κάθε Κυριακή πρωί με δυο οκτάχρονα πιτσιρίκια, τη Ρένα και τη Νάντια, που μένουν στην ίδια πολυκατοικία στη Βούλα. Τις δυο νεαρές μου τις σύστησε η Λουίζα, φοιτούν στο ιδιωτικά εκπαιδευτήρια Μαλικούτη και είναι συμμαθήτριες του γιου της. Με προσέλαβαν επειδή τα ιδιωτικά σχολεία συνηθίζουν να διδάσκουν δυο γλώσσες ήδη από την τρίτη Δημοτικού, οπότε είναι φυσικό τα παιδιά να τα κάνουν αχταρμά και να χρειάζονται ιδιαίτερο μάθημα μήπως και τα βγάλουν πέρα.

Το θέμα είναι πως οι φουριόζοι γονείς μου ζήτησαν να διδάσκω γερμανικά επί δυο ολόκληρες ώρες και στα δυο κορίτσια μαζί, μην τυχόν και τους φύγει καμιά οξεία. Συνήθως, μέσα στην πρώτη ώρα έχω τελειώσει τα γερμανικά, δεν έχω τι άλλο να τους δείξω, οπότε συμπληρώνω το μάθημα βοηθώντας τες στα αγγλικά του σχολείου. Ωστόσο, τα παιδιά έχουν ήδη χάσει την υπομονή τους, δεν με προσέχουν πια, αφαιρούνται ή σαχλαμαρίζουν, ενώ εγώ μάταια πασχίζω

να διατηρήσω τον έλεγχο.

Σήμερα, ειδικά, μετά από τρία τέταρτα περίπου, η κατάσταση ξέφυγε εντελώς: Μόλις τους τελειώσα τα γερμανικά, πρότεινα στα κορίτσια να τους κάνω και αγγλικά, όμως εκείνες δεν με άκουγαν καν. Σηκώθηκαν από τις καρέκλες και άρχισαν να σαχλαμαρίζουν νευρωτικά μέσα στο πολυτελές σαλόνι της Νάντιας, αλαλάζοντας και κάνοντας κούνια πάνω στις ράχες των καθισμάτων. Μου ήταν αδύνατο πλέον να τις κουμαντάρω, είχα εκνευριστεί πολύ και τότε μπήκε μέσα η μητέρα της Νάντιας (πάμπλουτη, ωραιοπαθής, βολεμένη κότα) και άρχισε να παραπονιέται για την αναποτελεσματικότητά μου. Εγώ της εξήγησα ήρεμα ότι είναι πολύ δύσκολο για δυο μικρά παιδιά να "καρφωθούν" επί δυο ώρες για μάθημα, οπότε είναι φυσικό να μην κάθονται για να τους κάνω αγγλικά.
"Δεν θέλω να κάνετε αγγλικά στη Νάντια, της κάνει μια γνωστή μου", μου απάντησε απαξιωτικά η τύπισσα. "Λοιπόν, πόσα χρήματα να σας δώσω σήμερα που το μάθημα δεν έγινε σωστό; Να πούμε οκτώ αντί δέκα;"
"Δώστε ό,τι θέλετε", της είπα κι εκείνη μου μέτρησε οκτώ ευρώ.

Τέλος πάντων, συμφώνησα με τους γονείς από την επόμενη φορά να χωρίσουν τα κορίτσια και να κάνουν από μία ώρα η κάθε μία -όπως είναι το λογικό.

Παρασκευή, 31 Ιανουαρίου 2003

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Ακούω έναν μάγο να καταριέται τους ανθρώπους μα εγώ γυρίζω πίσω την κατάρα του. "Είσαι μάγισσα;" με ρωτά. "Ναι", του απαντώ μα εκείνος δεν με πιστεύει και μου ζητάει να πετάξω. Στέκομαι αντικρυστά του, τον κρατώ από τους ώμους, νιώθω τους σφιχτούς μυς των μπράτσων του.

Τώρα πετάμε μαζί στον αέρα, πάντα αντικρυστά, σε όρθια στάση. Τον φιλώ στους ώμους, στο λαιμό, ενώ εξακολουθούμε να πετάμε. Καταπληκτικό...۩

Στο μεταξύ, ο Σκοπός προχωρά: Ακριβώς τα μεσάνυχτα στήνω το βωμό, παίρνω το Ψυχόσπαθο και ξεκινώ -ακόμη μια υπέροχη φορά- την ***Υπέρτατη Τελετουργία***. Η αίσθηση που μου αφήνει είναι μεγαλειώδης, όπως πάντα.

?! *Την επόμενη μέρα: Έκρηξη του διαστημικού λεωφορείου Columbia, την ώρα που προσγειωνόταν. Επτά νεκροί αστροναύτες, όλοι με βαρύγδουπα πτυχία και περγαμηνές.*

Κυριακή, 2 Φεβρουαρίου 2003

Ευχάριστη συνάντηση με την Πέρσα και τη Σάσα, στην ισόγεια γκαρσονιέρα της φίλης μου.
“Τι νέα;” ρωτώ τη Σάσα μόλις κάθομαι.
“Δεν σου τά 'πε;” μου κάνει.
Όντως, η Περσεφονη με έχει ενημερώσει από πριν ότι η αδελφή της ετοιμαζόταν να αρραβωνιαστεί στα μέσα του μήνα· αντί γι' αυτό όμως, το ζευγάρι χώρισε! Ο τύπος τηλεφώνησε στη Σάσα πριν από μια βδομάδα και της ανακοίνωσε ξαφνικά το χωρισμό, χωρίς να έχει προηγηθεί το παραμικρό γεγονός! “Τι έγινε, έχασα επεισόδια;” απόρησε η κοπέλα, πέφτοντας από τα σύννεφα. Στη συνέχεια, ο παραλίγο γαμπρός εξήγησε ότι ήταν οι γονείς του που τον έπεισαν να παρατήσει επί τόπου τη Σάσα για να παντρευτεί άρον-άρον μια 17χρονη βλάχα συγχωριανή τους, κατόπιν προξενιού. “Μου το είχες πει στα χαρτιά”, μου υπενθυμίζει η Σάσα: *Θα γνωρίσεις έναν μεγάλο έρωτα αλλά πρόσεχε!*”

Μυστήρια πράγματα: Το ζευγάρι τα πήγαινε μια χαρά, δεν είχαν διαφωνήσει ποτέ για τίποτα, ταίριαζαν

θαυμάσια, περνούσαν υπέροχα μαζί και σκέφτονταν σοβαρά το γάμο. Μάλιστα, η Σάσα ήταν πρόθυμη να πάει να κατοικήσει μόνιμα στην Άρτα για χάρη του.

Αυτό, φυσικά, σημαίνει ότι η Πέρσα θα αποχωριζόταν ουσιαστικά τη δίδυμη αδελφή της, πράγμα που θα είχε σοβαρό αντίκτυπο στην κοινωνική της ζωή. Με δυο λόγια, αυτός ο αναπάντεχος, αλλόκοτος χωρισμός ήλθε γάντι στην Περσεφόνη...

Αργότερα τους ξαναλέω τα χαρτιά με την "Ηλιακή Αρκάνα", πέφτω διάνα σε όλα. Ακολουθεί ζωηρή συζήτηση σχετικά με παλιές μόδες, μουσική των '80s κλπ. Ύστερα η Σάσα αποχωρεί κι εγώ με την Πέρσα παίζουμε "Esoterra" μέχρι αργά τη νύχτα.

Παρασκευή, 7 Φεβρουαρίου 2003

Για κανένα μήνα ήμουν ήσυχη: Ο Τάκης έλειπε τα πρωινά, οπότε δεν άκουγα μουσικές να βροντούν στη μεσοτοιχία μου. Όμως, εδώ και λίγες μέρες ο Τάκης έχει επιστρέψει μαζί του και ο ***ηχητικός πόλεμος***: Όπως παλιά, ο νεαρός βάζει το στέρεο στο διαπασών επί ώρες ατέλειωτες -από τις 9:00 το πρωί ως τις 3:00 το μεσημέρι και από τις 5:00 το απόγευμα ως τις 11:00 τη νύχτα! Ενίοτε γρατζουνάει κι εκείνη την απαίσια ηλεκτρική κιθάρα.

Τώρα είναι μεσημέρι και βρίσκομαι στο σπίτι των γονέων μου για φαγητό, όταν τηλεφωνεί η Ξένια για να μου ακυρώσει το σημερινό μάθημα. Ο Θανάσης τυχαίνει να είναι παρών και μου λέει:

"Όλο σου ακυρώνουν μαθήματα! Είναι τυχαίο ή μοιραίο;" και αμέσως επαναλαμβάνει με βλέμμα βλοσυρό, διαπεραστικό, ενώ κουδουνίζει νευρικά μια αρμαθιά κλειδιά που έχει περάσει σε κορδέλα.

"Το ότι είσαι ανηψιός μου, αυτό είναι και τυχαίο και

μοιραίο!” του απαντώ.

Αργότερα, ενώ πηγαίνω σε άλλο μάθημα, την προσοχή μου τραβούν τρεις νεαροί έφηβοι οι οποίοι κουδουνίζουν μανιωδώς μια κορδέλα γεμάτη κλειδιά και τη σφυροκοπούν επιδεικτικά πάνω σ' ένα μεταλλικό στήλο. Παράλληλα ουρλιάζουν, γρυλίζουν, χλευάζουν μια νεαρή γυναίκα που απομακρύνεται γοργά...

Παρασκευή, 21 Φεβρουαρίου 2003

Εικόνες του Matrix: Νωρίς το πρωί κατεβαίνω στης αδελφής μου για καφέ και βλέπω εκεί ένα χαριτωμένο τρίχρονο αγόρι, που η μητέρα του είναι φίλη της Αλίκης και της τον έχει αφήσει για λίγο.

“Τι όμορφο παιδάκι!” αναφωνώ με γνήσιο θαυμασμό.

“Πουτάναααα!” φωνάζει αυτό και η μούρη του γίνεται κατακόκκινη σαν παντζάρι.

“Έλα Νικολάκη, μην κάνεις έτσι!” του κάνει γλυκά ο Θάνος.

“Να κι εσύ, πούστηηηη!” ουρλιάζει αυτό και αρχίζει να μας βαράει όλους.

“Τι έπαθε; Το πειράξατε μήπως;” ρωτάω ήρεμα.

“Πουτάναααα, άει στο διάολο, βλαμμένη, ναααααα!” ουρλιάζει ο μικρός, πάντα με κατακόκκινη μούρη, ενώ συνεχίζει να με βαράει με τις γροθιές του.

“Μα γιατί έχει θυμώσει; Τον μαλώσατε;” απορώ.

“Τίποτα τέτοιο· έτσι κάνει όλη μέρα, είναι το φυσικό του”, μου εξηγεί η Αλίκη.

Καθώς αποχωρώ, ο μικρός με κυνηγάει από πίσω και συνεχίζει να με χτυπάει και να με βρίζει, όπως και όλους τους άλλους άλλωστε, με λόγια ακατάλληλα δι' ανηλίκους, που δύσκολα πιστεύεις ότι τα ξέρει μικρό παιδί...

Αργά τη νύχτα νιώθω σε μεγάλη φόρμα για μια ***Υπέρτατη Τελετουργία***. Όπως πάντα, με κάνει να αισθάνομαι υπέροχα ενεργοποιημένη, ολοκληρωμένη, ευτυχισμένη.

?! *Ροκ συναυλία στο Rhode Island, με πολλά πυροτεχνήματα που κατέληξαν σε πυρκαγιά. Σκοτώθηκαν γύρω στα 100 άτομα, μάλλον την ώρα της τελετουργίας.*

Κυριακή, 23 Φεβρουαρίου 2003

Στις 11:00 το πρωί έχω μάθημα με την οκτάχρονη Ρένα Κάραλη, την οποία βοηθάω στα αγγλικά και στα γερμανικά του σχολείου. Το κορίτσι είναι έξυπνο αλλά πολύ κακομαθημένο και αντιδραστικό. Κάθε φορά μου σπάει τα νεύρα: Με πολύ στυλάκι και τουπέ, διαφωνεί πάντοτε με οτιδήποτε της λέω, ενώ αρνείται συστηματικά να υπακούσει σε οποιαδήποτε εντολή ή υπόδειξη. Ό,τι κι αν της πω να κάνει (να διαβάσει κείμενο, να μεταφράσει, να λύσει μια άσκηση, να γράψει κάτι), οι μόνιμες αντιδράσεις της είναι: “Δεν μπορώ!” ... “Δεν θέλω!” ... “Δεν το κάνω!” ... “Η κυρία στο σχολείο δεν μας το είπε έτσι!”, πάντα με απαξιωτικό, αλαζονικό ύφος. Κάθε φορά είμαι αναγκασμένη να διεξάγω σφοδρές μάχες αλλά με τρόπο, χωρίς φωνές ή τιμωρίες, προκειμένου να καταφέρω τη μικρή να κάνει οτιδήποτε.

Σήμερα έχασα για τα καλά την υπομονή μου και ξέσπασα: “Καημό το 'χω, να σου πω κάτι κι εσύ να απαντήσεις "Ναι βρε παιδί μου, ας το κάνουμε"! Ό,τι κι αν σου προτείνω, πάντα φέρνεις ηλίθιες αντιρρήσεις! Αν συνεχίσεις έτσι, όχι μόνο Lower αποκλείεται να πάρεις ποτέ, αλλά ούτε και θα μάθεις τίποτα ποτέ! Κατάλαβες;”. Η Ρένα το βούλωσε, δάκρυσε και συμμορφώθηκε -για να συνεχίσουμε, επιτέλους, το μάθημα. Πάλι καλά.

Απλά, αναρωτιέμαι: Θα τολμούσα εγώ ποτέ, στην ηλικία των οκτώ ετών, να δείχνω συνεχώς τόση αναίδεια σε μια γυναίκα τριάντα χρόνια μεγαλύτερή μου και δασκάλα μου; Μα ξέχασα: Τα σημερινά παιδιά είναι "έξυπνα"...

* * * *

Πέμπτη, 27 Φεβρουαρίου 2003

Αργά τη νύχτα με ξυπνούν οι φωνές του πατέρα μου και του Γιάννη, ο οποίος βρίσκεται μόνος του στο ισόγειο επειδή ο αδελφός του κοιμάται απόψε μαζί με τη μητέρα μου, ενώ η αδελφή μου διανυχτερεύει στο σπίτι του καινούργιου της γκόμενου, του Θύμιου. Στην αρχή δεν μπορώ να διακρίνω τι φωνάζουν, σύντομα όμως ακούω: "Φωτιά! Φωτιά! Βοήθεια!"

Σηκώνομαι αμέσως, τρέχω γρήγορα κάτω και διαπιστώνω ότι το ισόγειο είχε πιάσει φωτιά, την οποία οι δυο άνδρες έχουν μόλις σβήσει! Κανένας από τους αξιότιμους γείτονές μας δεν έχει χαλάσει τον ύπνο του για να έλθει να δει τι ακριβώς συμβαίνει. Ευτυχώς, ο Γιάννης ξύπνησε εγκαίρως, πήρε είδηση τη φωτιά και τον πυκνό καπνό που ήδη έπνιγε όλο το σπίτι, πετάχτηκε έξω από το παράθυρο της κρεβατοκάμαρας και φώναξε τον πατέρα μου. Δεν αργεί να φθάσει και η πυροσβεστική -ευτυχώς, δεν θα χρειαστεί να επέμβουν. Μετά από σύντομη εξέταση, μας εξηγούν ότι η φωτιά ξεκίνησε από βραχυκύκλωμα στον θερμοσυσσωρευτή. Έχει καεί επίσης το χαλί που ακουμπούσε πάνω του, ο δεξιός βραχίονας του καναπέ και η κουρτίνα. Από τον πυκνό μαύρο καυτό καπνό που σηκώθηκε, έχει λυώσει η τηλεόραση στο πάνω μέρος, ενώ ολόκληρο το σπίτι -τοίχοι, ντουλάπες, έπιπλα, ρούχα, τα πάντα- έχουν καλυφθεί με μαύρη καπνιά!

Το θέαμα είναι φοβερό, όμως εγώ στέκομαι και παρακολουθώ τα γεγονότα με σχετική ψυχραιμία. Ξέρω: Όλα αυτά είναι ένας ακόμη δαιμονικός ***Συντονισμός του Matrix***, που σκοπό έχει να με τρομάξει και να με αποπροσανατολίσει...

Παρασκευή, 28 Φεβρουαρίου 2003

Νωρίς το πρωί ήλθαν η Θεώνη και η Λεμονιά από δίπλα για να βοηθήσουν να καθαρίσουμε το σπίτι από την καπνιά. Άδικος κόπος μου φαίνεται, ματαιοπονούμε. Η μαυρίλα δεν φεύγει καθόλου εύκολα.

Κάποια στιγμή, καταφθάνει και η αδελφή μου. Μόλις συνειδητοποιεί τι έχει γίνει, ξεσπά σε κλάματα απαρηγόρητη.

“Μην κάνεις έτσι, συμβαίνουν αυτά!” τη συμβουλεύουν.

“Αφήστε με, τώρα, που συμβαίνουν αυτά! Σε όλους συμβαίνουν;” αγανακτεί η Αλίκη, δικαιολογημένα.

Εγώ μένω πάντα ψύχραιμη και σκεπτική, καθώς έχω κι άλλα πράγματα να συλλογιστώ: Μου είναι πλέον σαφέστατο, ότι όλα αυτά αποτελούν σπασμωδική αντίδραση του Δαιμονοανθρώπινου Πλέγματος, προκειμένου να με εμποδίσει και να με αποθαρρύνει από την εκτέλεση της Υπέρτατης Τελετουργίας. Ήδη οι Μαρκάκηδες έχουν μεταφερθεί επάνω, στο διαμέρισμα των γονέων μου, όπου θα μένουν όλοι μαζί στριμωχτά, ποιός ξέρει για πόσο καιρό. Μέσα στο γραφείο μου ειδικά, έχουν κουβαλήσει έναν τεράστιο συρμό με ρούχα των παιδιών. Ο συρμός πιάνει μεγάλο μέρος του δωματίου, με αποτέλεσμα να μη μένει χώρος για οποιαδήποτε μαγική εργασία εκεί μέσα! Μου χάλασαν το χώρο της τελετουργίας! Αναγκαστικά, θα συνεχίσω στο οφίς...

Τετάρτη, 4 Μαρτίου 2003

Είναι νύχτα πια όταν επιστρέφω από τα μαθήματα και βρίσκω τον ανηψιό μου το Γιάννη να κάθεται στο γραφείο μου, όπου έχει κουβαλήσει το κομπιούτερ του. Δηλώνει περιχαρής ότι έχει συνδέσει τα ηχεία με το κομπιούτερ και σκοπεύει να μετακομίσει στο συγκεκριμένο δωμάτιο – ώστε να με ταράζει διαρκώς με τις μουσικές και τα τσιγάρα!

Δεν πιστεύω στ' αυτιά μου: Δίχως αμφιβολία, αν ο Γιάννης εγκατασταθεί εδώ, όχι μόνο θα χάσω τη λίγη ησυχία που μου απομένει αλλά θ' αναγκαστώ να αναστείλω το έργο μου επ' αόριστον! Δεν θα μπορώ ούτε τα ημερολόγιά μου να γράφω! Ούτε λόγος, βέβαια, για τελετουργίες ή διαλογισμούς! Πιθανότατα, μάλιστα, θα έχω κι άλλες συνέπειες: Ο νεαρός θα μου επιβάλλει τι θα βλέπουμε στην τηλεόραση, τι ώρα θα κοιμόμαστε, θα φέρνει τις γκόμενές του εδώ όλη μέρα, κλπ. Δείχνω, λοιπόν, ξεκάθαρα στο Γιαννάκη ότι δεν γουστάρω συγκατοίκηση και φασαρίες. Αυτός θυμώνει (τα ανήψια μου είναι από μικρά μαθημένα να τους λέμε πάντα “ναι” σε κάθε τους καπρίτσιο) και απειλεί ότι θα μετακομίσει στη μισοκτισμένη μεζονέτα ακριβώς από πάνω μου, όπου θα κάνει “ό,τι γουστάρει”, δηλαδή θα μου σπάει τα νεύρα συνεχώς, με κάθε τρόπο.

Δεν έχω, λοιπόν, καμιά αμφιβολία πως όλη αυτή η περιπέτεια με τη φωτιά αποτελεί αντίδραση του Matrix, με σκοπό να με αποθαρρύνει και να περιορίσει τη δράση μου. Εγώ ήμουν ο στόχος της συγκεκριμένης κακοτυχίας και όχι “η καημένη η Αλίκη”.

Αινιγματική θεωρώ την αντίδραση των καρδιακών φιλενάδων μου, μόλις τους αναφέρω τα γεγονότα: Αμέσως μετά την αρχική έκπληξη, η Λουίζα απορεί πώς και δεν χρειάστηκε να γκρεμίσουμε ολόκληρο το σπίτι

μετά την πυρκαγιά. Η Περσεφόνη χαμογέλασε, μάλλον ικανοποιημένη θα έλεγα, κι αρχίζει αμέσως ν' αναζητά τη γάτα της και να αστειεύεται μαζί της...

Σάββατο, 7 Μαρτίου 2003

Αργά το βράδι παρακολούθησα την κοινωνική ταινία ***"Μαθήματα επιβίωσης"*** (στα κυκλώματα): Πώς να μπείτε σ' αυτά, πώς να λειτουργείτε "σωστά" εκεί μέσα, πώς να ανελιχθείτε, πώς να γίνετε δεκτοί στους πιο εσωτερικούς κύκλους. Δεν λείπουν και τα τελετουργικά όργια.

Μέσα στο κτήριο της "λέσχης" οι γυναίκες κυκλοφορούν πάντα ολόγυμνες, φορώντας μονάχα μια μάσκα που κρύβει το πρόσωπό τους. Όλες τους διαθέτουν ακριβώς τον ίδιο σωματότυπο, δηλαδή ακριβώς το ίδιο νεανικό, λεπτό, καλλίγραμμο κορμί. Καμία δεν είναι έστω λίγο πιο ψηλή, ή πιο κοντή, ή πιο χοντρή, ή πιο λιγνή από τις υπόλοιπες -λες και είναι κλωνοποιημένες. Όλες τους κινούνται με τον ίδιο ακριβώς αισθησιακό τρόπο και μιλούν με την ίδια λιγωμένη φωνή.

Οι άνδρες φορούν κι αυτοί μάσκες, είναι όμως ντυμένοι με ακριβά κοστούμια. Καθένας τους έχει διαφορετικό σωματότυπο (μπορούν να είναι ψηλοί, κοντοί, χοντροί, κοιλαράδες, λεπτοί, νέοι, γέροι κλπ), συμπεριφέρονται με φυσικότητα και έχουν το δικαίωμα να επιλέξουν όποια κότα τους καπνίσει και να της κάνουν ό,τι τους καπνίσει, ενώ η εν λόγω κότα δεν επιτρέπεται να αρνηθεί τίποτα...

Τρίτη, 11 Μαρτίου 2003

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Ένα κακοποιό πνεύμα παίρνει τη μορφή νέου άνδρα και καταδιώκει μια

μάγισσα στο φυσικό πεδίο. Ένας γνωστός της άνδρας, όμορφος, ψηλός, λεπτός, μελαχροινός με γαλανά μάτια, τη συμβουλεύει και την επηρεάζει μάλλον αρνητικά. Έτσι, κάποια στιγμή η μάγισσα παρασύρεται και διαπράττει μια παρανομία. Γρήγορα συλλαμβάνεται και άλλες μάγισσες την εξετάζουν σε δικαστήριο. Μια από αυτές ανακαλύπτει πως η κατηγορούμενη δέχεται κακές επιρροές.

Στο μεταξύ, εγώ μιλώ ισπανικά στον πονηρό νεαρό και του λέω ότι μπορώ να τον απειλήσω επειδή είμαι ονειρεύτρια. Εκείνος αποχωρεί σε ένοχη σιωπή και τότε εγώ κατανοώ: "Τι σε βασανίζει; Τι υπάρχει πίσω σου;" αναρωτιέμαι γι' αυτόν φωναχτά. Αμέσως μετά βλέπω ότι είναι υποχείριο μιας χταποδοειδούς οντότητας στο αστρικό πεδίο, την οποία εγώ καταποντίζω στο κενό, μέσα από μια κάθετη σήραγγα που διανοίγω στο έδαφος. Ύστερα η τρύπα κλείνει με τεράστιες λευκές φούσκες, που σύντομα γίνονται στέρεη γη. Τώρα, ο νεαρός είναι ελεύθερος...

"Eeriespell" - σειρά φαντασίας, που ενίοτε παρακολουθώ με ενδιαφέρον. Στο σημερινό επεισόδιο εμφανίζεται ο μυστηριώδης "αόρατος" μεγιστάνας που κινεί τα νήματα στην όλη ιστορία: Ο τύπος είναι ουσιαστικά αθάνατος, γνωρίζει φοβερά μεταφυσικά μυστικά, ασχολείται με δυσνόητες, εντελώς άγνωστες στον κοσμάκη υποθέσεις (όπως η οντότητα Eeriespell) και διατηρεί ως προπέτασμα την επιχειρηματική ιδιότητα. Όσο για το χρήμα, είναι ικανός να πετάξει δυο εκατομμύρια δολλάρια στο τζάκι, έτσι για πλάκα...

Τρίτη, 18 Μαρτίου 2003

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι σε μια παράξενη πόλη, γεμάτη τοίχους. Είναι αδύνατο να

περπατήσει κανείς στα αδιέξοδα στενά σοκάκια. Μαζί μ' έναν άνδρα κι ένα κορίτσι ακολουθώ μια πομπή η οποία, με χορευτικά βήματα, καταλήγει σε μια δοκιμασία: Δυο άτομα επιλέγονται και κάθονται σε καρέκλες μπροστά από ένα τραπέζι. Κάτω από τη μία καρέκλα ανοίγει ξαφνικά μια καταπακτή και το άτομο που κάθεται εκεί πέφτει στο κενό και χάνεται. Έρχεται η σειρά μου, κάθομαι στην καρέκλα, ανοίγει η καταπακτή μα προσέχω και δεν πέφτω. Οι θεατές απογοητεύονται και συνοφρυώνονται.

Τώρα η πομπή επιστρέφει, πάλι με βήμα ρυθμικό μα πιο ήρεμο. Το κορίτσι πλησιάζει ένα πηγάδι μα επιστρέφει αμέσως, βγάζοντας μια κραυγή. Μια γυναίκα γίγαντας, με αλλόκοτη τερατώδη μορφή που θυμίζει άλλοτε πτηνό και άλλοτε ψάρι, αναδύεται από εκεί μέσα. Επικρατεί πανικός...⇧

"Worldlord" - μια τηλεταινία με νόημα: Ένας θεότρελος αλλά πάμπλουτος επιχειρηματίας σκοπεύει να εξαλείψει την Ανθρωπότητα. Χιλιάδες "σπουδαία" στελέχη εργάζονται γι' αυτόν, πιθανότατα υποψιάζονται που το πάει, μα κανείς τους δεν προβληματίζεται. Αντιθέτως, τα πιονάκια καμαρώνουν για τη θεσάρα, το μισθάρα, τα "μπράβο" του αφεντικού. Στο μεταξύ, ένα 22χρονο τσουλί αποφασίζει για τις τύχες του κόσμου.

Όση ώρα παρακολουθώ το έργο, γύρω μου μαίνεται ο γνώριμος πια ***ηχητικός πόλεμος***, στον οποίο αντιτάσσω κλασική μουσική -αυτή δεν μ' ενοχλεί...

Πέμπτη, 20 Μαρτίου 2003

Εικόνες του Πλέγματος: Πόλεμος! Οι Αμερικανοί επιτίθεται στο Ιράκ για να το αφοπλίσουν, λέει. Πέφτουν οι βόμβες σαν το χαλάζι, όλος ο κόσμος φοβάται, γίνεται μπόλικο τζέρτζελο παγκοσμίως, εδώ

στην Ελλάδα έχουμε απανωτές αντιπολεμικές διαδηλώσεις. Κι όμως, οι νεκροί είναι σχεδόν μηδέν.

Στο μεταξύ, χάρη στον πόλεμο, το καθένα από τα ανθρωπάκια απολαμβάνει το μερίδιο που του αντιστοιχεί: Κάποιοι πουλούν όπλα και γίνονται ακόμη πλουσιότεροι· άλλοι αποκτούν μεγαλύτερη πολιτική δύναμη· άλλοι, κυρίως δημοσιογράφοι, παίρνουν δημοσιότητα και αναγνώριση· άλλοι πετυχαίνουν γενική αποδοχή ως επαναστάτες διαδηλωτές· άλλοι είναι τα φτωχά ανυπεράσπιστα θύματα που τα λυπούνται όλοι. Όλοι παίζουν το ρόλο τους και όλοι βολεύονται αργά ή γρήγορα. “Αυτή τη στιγμή διεξάγεται ψυχολογικός πόλεμος!” ακούω στις τηλεοπτικές ειδήσεις.

Αργότερα πιάνω συζήτηση με το Γιάννη και με πληροφορεί τα εξής συνταρακτικά: “Αν ο πόλεμος επεκταθεί και γίνει παγκόσμιος, όλες οι γυναίκες θα πρέπει να κουβαλάνε μαζί τους από ένα όπλο για να σκοτώνουν ή ν' αυτοκτονήσουν αν δεν μπορούν να σκοτώσουν. Οι στρατιώτες θα βιάζουν, θα ξεσχίζουν τις γυναίκες και ύστερα θα τους τραβούν τα άντερα έξω!”

Λοιπόν, αυτή την τελευταία λεπτομέρεια δεν την ήξερα, ούτε τη φανταζόμουν! Και να σκεφτείς ότι όλοι αυτοί είναι Ένα! Ωστόσο, δεν διστάζουν να κάνουν κάτι τόσο τερατώδες σε ένα ον του είδους τους! Εγώ, από τη μεριά μου, *Είμαι Αυτό Που Είμαι και Κάνω Αυτό Που Κάνω,* κι όμως δεν θα μπορούσα ποτέ να διανοηθώ να κάνω κάτι τόσο σατανικό σ' ένα ανθρώπινο ον...

Παρασκευή, 21 Μαρτίου 2003

Προφητικό Όνειρο: Έχω λάβει τα αποτελέσματα των εξετάσεων για το πιστοποιητικό της γερμανικής γλώσσας. Βλέπω ότι έχω περάσει με τη βάση, χαίρομαι μα απορώ: Γιατί να έχω τόσο χαμηλό γενικό βαθμό;

Επαλήθευση: Λίγες μέρες μετά, πληροφορούμαι ότι έχω πάρει το πιστοποιητικό επιπέδου 5 για τη γερμανική γλώσσα. Στα γραπτά και στην έκθεση έχω βαθμό B, μόνο στα προφορικά έχω C. Γιατί, λοιπόν, ο γενικός βαθμός μου είναι C και όχι B; ...

Αργά τη νύχτα, έρχεται η ώρα για την ***Υπέρτατη Τελετουργία:*** Προφέρω τα ξόρκια μπροστά στην ανοιχτή τζαμόπορτα, ύστερα μένω για λίγες στιγμές μπροστά στο κατώφλι με το Σπαθί στο χέρι. Αισθάνομαι τόση πληρότητα...

?! *Γενίκευση του πολέμου σε όλο το Ιράκ μέσα στο Σάββατο. Οι νεκροί φθάνουν τώρα τους 260.*

Μεταλλάξεις του Πλέγματος (Χαμένη Ομορφιά): Όλο και περισσότερο βεβαιώνομαι ότι η ομορφιά ενοχλεί τους ανθρώπους. Κανείς τους δεν το παραδέχεται ανοιχτά, όμως είναι φανερό ότι η ομορφιά τους απωθεί επειδή τη θεωρούν ως κάτι παιδιάστικο, επιπόλαιο, αδύναμο.

Ιδιαίτερα στη σύγχρονη κοινωνία, προωθούνται σχολές σκέψης οι οποίες επιβάλλουν συνειδητά την ασχήμια: Συγγραφικά κυκλώματα (πχ η ΕΛΚΕ)· σχολές τέχνης (οι “σοβαροί” ζωγράφοι δεν ζωγραφίζουν ποτέ κάτι όμορφο· στους μοντέρνους πίνακες επικρατούν θολά μονοχρωματικά τοπία ή σουρρεαλιστικά εκτρώματα)· στις κινηματογραφικές ταινίες (ιδίως εκείνες που απευθύνονται σε ενήλικες) επικρατεί ένα μόνο χρώμα -μπεζ, γκρι, πράσινο- που διαποτίζει τα πάντα, μουντοί σκοτεινοί χώροι, τετραγωνισμένες κρύες επιφάνειες. Όσο για την ανθρώπινη ομορφιά, γίνεται ανεκτή μονάχα όταν συνυφαίνεται με τη λαγνεία.

Στη σύγχρονη αρχιτεκτονική επιβάλλεται ένα συστηματικό θάψιμο της ομορφιάς: Η ομορφιά προϋπο-

θέτει αρμονική ποικιλία μορφών, σχημάτων και χρωμάτων. Αντίθετα, μέσα στις πόλεις όλα τα κτήρια είναι τετραγωνισμένα, γκρίζα, χωρίς φαντασία, ενώ το πράσινο της φύσης και η πολυχρωμία των λουλουδιών εξαφανίζονται γοργά. Στο εσωτερικό των σπιτιών τα πράγματα δεν είναι καλύτερα, καθώς η σύγχρονη μόδα στα έπιπλα απαιτεί επιφάνειες εντελώς τετραγωνισμένες, επίπεδες, ψυχρές, απωθητικές.

Ακόμη και ανάμεσα στα σχολικά είδη των παιδιών, είναι δύσκολο πλέον να βρεθεί κάτι αληθινά όμορφο: Οι κασετίνες, τα τετράδια, τα ντοσιέ, οι σάκες, διακοσμούνται συνήθως με καρικατούρες, γεωμετρικά σχέδια, γκροτέσκες φιγούρες, κακόγουστα μονοχρωματικά τεράστια άνθη· τελευταία, μάλιστα, θραύση κάνουν τα σχέδια με νεκροκεφαλές. Μοναδική εξαίρεση αποτελούν ορισμένα κοριτσίστικα παιγνίδια (νεράιδες, πριγκίπισσες, κλπ). Ωστόσο, όλα τα αγορίστικα παιγνίδια είναι επιθετικά, άσχημα, ακόμη και τερατώδη.

Ως αποτέλεσμα, διαστρεβλώνεται σιγά-σιγά η αισθητική αντίληψη των ανθρώπων: Όταν αντικρίζεις παντού τα ίδια (γεωμετρικά, άχαρα) σχήματα, τα ίδια (μουντά) χρώματα, η αντίληψή σου φυσιολογικά περιορίζεται και η φαντασία πεθαίνει. Ωραίο καταλήγει να είναι, τελικά, το λιγότερο άσχημο που σου επιτρέπουν να βλέπεις.

Οι πόλεις δείχνουν να “σφίζουν από ζωή”, μα ενεργειακά είναι νεκρές. Οι αστοί περιστοι-χίζονται διαρκώς από νεκρά πράγματα (τοίχους, μέταλλα, πλαστικά), τα οποία διαστρέφουν και απορροφούν τη λιγοστή ζωτική ενέργεια που κυκλοφορεί.

Βεβαίως, όλα τα παραπάνω παύουν να ισχύουν όταν βρεθεί κανείς σε πολύ πλούσια προάστια, όπου ζει

η προνομιούχα ελίτ των ανθρώπων (πχ Ντωβίλ Γαλλίας, Εκάλη Ελλάδας). Εκεί δεσπόζει η ομορφιά σχεδόν σε κάθε γωνία: Παραμυθένια σπίτια με γυρτές στέγες, μαγευτικοί πύργοι, σπάνια έπιπλα με εξαιρετική ποικιλία χρωμάτων και σχημάτων, τεράστιοι πανέμορφοι κήποι, λαχταριστές πισίνες, γαλανά ποτάμια, θαλερές πρασιές, τεχνητές λιμνούλες, εντυπωσιακά διακοσμητικά γλυπτά -όλα κατασκευασμένα με φαντασία και προσοχή στη λεπτομέρεια. Δεν θα μπορούσαν, άραγε, να είναι και οι πόλεις των φτωχότερων κάπως έτσι; Σαφώς όχι, επειδή τότε "οι πολλοί" θα ήταν άτομα ήρεμα, χαρούμενα, αισιόδοξα -όχι πονηρά, κακιασμένα, μανιακά αλλά υπάκουα στελέχη επιχειρήσεων...

Δευτέρα, 24 Μαρτίου 2003

Μετά το μάθημα στη Άννα, πηγαίνω στο τέρμα λεωφορείων της Πλατείας Καραϊσκάκη. Μπαίνω στο 128 για να πάω στη Γλυφάδα· από εκεί θα πρέπει να πάρω άλλο λεωφορείο για τη Βούλα, όπου έχω μάθημα με τη Ρένα. Το λεωφορείο αναχωρεί και βιώνω μια σπάνια ευτυχία: Είμαι ολομόναχη εκεί μέσα, δεν υπάρχουν άλλοι επιβάτες, κάθομαι στην πρώτη θέση μπροστά-μπροστά και χαίρομαι τη διαδρομή. Μετά από δυο στάσεις, το λεωφορείο σταματά και μπαίνει μέσα μια παχουλή σαραντάρα, η οποία έρχεται και κάθεται ακριβώς πίσω μου. Προς το παρόν, όλα ήσυχα κι ωραία.

Δεν περνούν ούτε πέντε λεπτά και ξαφνικά ένας διαπεραστικός, εκνευριστικός θόρυβος από νομίσματα που κροταλίζουν μου σπάει τα νεύρα! Κάνω υπομονή, ωστόσο ο ***ηχητικός πόλεμος*** επιμένει για αρκετή ώρα. Γυρίζω το κεφάλι με τρόπο και έκπληκτη διαπιστώνω πως η παχουλή τύπισσα έχει βάλει στη χούφτα της καμιά εικοσαριά κέρματα κι έχει απλώσει επιδεικτικά το

χέρι της προς το μέρος μου, ακριβώς δίπλα στο αριστερό αυτί μου!

Σε όλη τη διαδρομή, που κράτησε πάνω από μισή ώρα, είμαστε μόνες μας στο λεωφορείο. Δυο-τρία άτομα που μπαίνουν ενδιάμεσα, κατεβαίνουν μετά από λίγες στάσεις. Η τύπισσα εξακολουθεί να παίζει με τα νομίσματα σαν κουρδισμένη, κουδουνίζοντάς τα επίμονα και ασταμάτητα, ώσπου φτάνουμε στην Κάτω Γλυφάδα και αποβιβαζόμαστε. Περνώ απέναντι στη λεωφόρο Ποσειδώνος και φθάνω στη στάση για τη Βούλα, όπου είμαι -επιτέλους- μόνη. Μόνη; Όχι ακριβώς· η σπαστική τύπισσα, μαζί με τα κέρματά της, βρίσκεται ήδη εκεί και με κοιτάζει ειρωνικά.

... Όλο και συχνότερα έχω την εντύπωση ότι το Δαιμονοανθρώπινο Πλέγμα παρακολουθεί στενά την κάθε μου κίνηση και συντονίζει έτσι τα ανθρώπινα πιόνια του, έτσι ώστε να βρίσκονται στην κατάλληλη θέση, την κατάλληλη στιγμή, για να μου δημιουργήσουν κάποιο συγκεκριμένο πρόβλημα. Ειδικότερα, έχω παρατηρήσει ότι όποτε απολαμβάνω κάτι, *αμέσως, πάντα*, θα παρουσιαστεί ξαφνικά ο κατάλληλος άνθρωπος, ο οποίος με τα καμώματά του θα μου αποσπάσει την προσοχή και θα καταστρέψει την όποια ευχάριστη εμπειρία μου.

Παραδείγματα: Την ώρα που θαυμάζω ένα ωραίο τοπίο, κάποιος θα εμφανιστεί κοντά μου από το πουθενά και θ' αρχίσει να χτυπά τα κλειδιά του μανιωδώς· όταν περπατώ στο δρόμο θαυμάζοντας τα ανοιξιάτικα άνθη στις αυλές, όλο και κάποιος βαρύμαγκας θα βρεθεί ξαφνικά πλάι μου παίζοντας επιδεικτικά το κομπολόι του· αν σταματήσω σε καμιά ενδιαφέρουσα βιτρίνα, κάποιος θα έλθει ξαφνικά δίπλα μου και θα ουρλιάζει στο κινητό του αρκετά δυνατά ώστε να αντηχεί σε όλο

το τετράγωνο, κ.ο.κ. Δεν μπορεί να είναι τυχαία όλα αυτά...

Τρίτη, 25 Μαρτίου 2003

Ηλιόλουστη μέρα αργίας σήμερα. Κατά τις 10:00 το πρωί βγαίνω βόλτα για να γλυτώσω λίγο από τον πανζουρλισμό που περιβάλλει το σπίτι μου: Ακατάπαυστα ουρλιαχτά και σούρτα-φέρτα από τις διπλανές πολυκατοικίες· ο Τάκης έχει ήδη αρχίσει να γρατζουνάει εκείνη την παράφωνη ηλεκτρική κιθάρα: δεν παίζει, μονάχα τραβάει νότες, αρκετή ώρα την κάθε μία, σωστό πανδαιμόνιο· δυνατοί γδούποι, πάταγος στο μισοτελειωμένο διαμέρισμα ακριβώς από πάνω μου, καθώς ο Γιάννης έχει ήδη ξεκινήσει να καθαρίζει το χώρο από τα τζάτζαλα, με σκοπό να εγκατασταθεί εκεί. Ο ***ηχητικός πόλεμος*** σε όλο του το μεγαλείο! Σε ολόκληρη την Αθήνα, αμφιβάλλω αν υπάρχει αλλού τέτοιο μπάχαλο!

Δεν μου μένει, λοιπόν, άλλη επιλογή από το να βγω έξω για περπάτημα. Πρέπει να μετακινούμαι διαρκώς, ώστε το Matrix να χάνει τα ίχνη μου έστω για λίγο. Ακόμη μια φορά, έχω τη συνήθη διαπίστωση: Περνώ από δεκάδες γειτονιές της περιοχής, παντού επικρατεί απόλυτη σιγή και ακινησία – με εξαίρεση λιγοστά διερχόμενα αυτοκίνητα και μια παρέα μαθητών που σουλατσάρουν ήσυχα και μοιάζουν να μην αντιλαμβάνονται την παρουσία μου. Μονάχα στη γειτονιά μου, και συγκεκριμένα γύρω από το σπίτι μου, γίνεται πανδαιμόνιο όλη μέρα. ***Μυστήριο***, αλλόκοτο, απίστευτο, αλλά συμβαίνει...

Πέμπτη, 27 Μαρτίου 2003

Συνταρακτικά νέα: Η θεία μου η Αντριάννα, η μικρότερη αδελφή του πατέρα μου, η οποία ζει μόνιμα

στην Κεφαλλονιά, μόλις γλύτωσε από μια πέμπτη απόπειρα αυτοκτονίας. Έχει προσπαθήσει να βάλει τέρμα στη ζωή της, πίνοντας χάπια, ήδη πέντε φορές μέχρι σήμερα! Κάθε φορά την προλαβαίνουν στο τσακ και την τρέχουν στο νοσοκομείο για πλύση στομάχου. Αυτή τη φορά, όμως, οι γιατροί δήλωσαν ότι το στομάχι της δεν θ' αντέξει άλλη απόπειρα. Η επόμενη φορά θα είναι και η τελευταία.

Η θεία Αντριάννα ήταν πάντα η πιο ευγενική κι ευαίσθητη από τις έξι αδελφές του μπαμπά, μα πάσχει από κατάθλιψη από την εποχή που ήταν νέα. Η κατάστασή της άρχισε να χειροτερεύει από τότε που παντρεύτηκε τον αρκετά μεγαλύτερο σύζυγό της, τον περίφημο Σταύρο, ο οποίος είναι μεν σκληρός και αδιάφορος, έχει γίνει δε ο πλουσιότερος επιχειρηματίας σε όλα τα Ιόνια Νησιά. Έχουν αποκτήσει μαζί τρία παιδιά, δύο κορίτσια κι ένα αγόρι, όλα έξυπνα και χαρισματικά, φοιτητές στο πανεπιστήμιο. Ποιό ακριβώς είναι, λοιπόν, το πρόβλημα της θείας μου; Το ότι "ο Σταύρος δεν είναι αρκετά τρυφερός!" Όσο για το σεξουαλικό θέμα: "Μόνο εκεί είναι άφθαστος!"

Κατανοώ πως η έλλειψη ψυχικής υγείας μπορεί να οδηγεί έναν άνθρωπο σε τελείως παράλογες ενέργειες, όπως απόπειρες αυτοκτονίας· κατανοώ ότι ο Σταύρος δεν είναι κανένα αγγελούδι, ωστόσο πιστεύω πως η θεία Αντριάννα -και η κάθε Αντριάννα- έχει σοβαρά παράπονα από τη ζωή της επειδή δεν κάθησε ποτέ ν' αναλογισθεί: *"Ποιά είμαι εγώ; Είμαι μια χωριάτισσα, συμπαθητική αλλά όχι κουκλάρα, δεν διαθέτω σπουδαία μόρφωση, έχω και ψυχολογικά προβλήματα. Και τι έχω πετύχει στη ζωή μου; Κατάφερα να παντρευτώ πάμπλουτο άνδρα, δεν χρειάστηκε να δουλέψω ποτέ, ζω σ' ένα πολυτελές σπίτι, έχω και τρία*

παιδιά -όλα τους νορμάλ, υγιή, μορφωμένα. Μοναδικό μελανό σημείο στη ζωή μου είναι το ότι ο σύζυγός μου δεν είναι κανένας ρομαντικός ιππότης· ωστόσο, λείπει όλη μέρα για δουλειές και χάρη σ' αυτόν κολυμπάω στα λεφτά εγώ και τα παιδιά μου. Συνεπώς, ας το βουλώνω".

Δεν τις καταλαβαίνω τις καλομαθημένες κότες: Αν η θεία Αντριάννα έχει κάνει ήδη πέντε απόπειρες αυτοκτονίας, εγώ πόσες θα έπρεπε να έχω κάνει; Πεντακόσιες;

Έξαρση

Σάββατο, 29 Μαρτίου 2003

Πρώτη μέρα του Διαγωνισμού Διηγήματος της ΕΛΚΕ. Οι συμμετέχοντες συγκεντρωθήκαμε στο σπίτι του ζεύγους Σίσκου, στο Ψυχικό, προκειμένου να γίνει κριτική για τα εξής διηγήματα, με αυτήν ακριβώς τη σειρά:

α) "Κοσμικά Παράσιτα", του Αργύρη Δρόσου. Δυνατή ιστορία φρίκης, σχετικά καλογραμμένη. Το τέλος μου φάνηκε κάπως αδύναμο, μ' έκείνο τον ανθρώπινο σκελετό που διαλύεται. Γενικά, το διήγημα έγινε ευχάριστα αποδεκτό από όλους.

β) "Τάσεις του μέλλοντος", της Μίνας Λούη. Σχετικά ευχάριστο διήγημα, με ορισμένες κοινωνικές προεκτάσεις. Ιδέα ολοφάνερα κλεμμένη από την ταινία φαντασίας "Genova", ωστόσο όλοι θεώρησαν την ιστορία πρωτότυπη. Ορισμένοι μόνο παραπονέθηκαν για το μικρό μέγεθος του διηγήματος, που ήταν μόλις τρεις σελίδες.

γ) "Το κάστρο του Τρόμου", της Γεωργίας Τάτση. Ομολογουμένως ενδιαφέρον διήγημα τρόμου, καλογραμμένο, παραστατικό, με πρωτότυπη πλοκή. Περίπου 40 σελίδες, δηλαδή υπερτριπλάσιο από το όριο που είχε καθορίσει η ΕΛΚΕ -ωστόσο το δέχθηκαν. Όλοι το βρήκαν τέλειο κι έδωσαν συγχαρητήρια στη νεαρή συγγραφέα. Μόνο εγώ έκανα λίγες παρατηρήσεις για υπερβολική λεπτολογία. Παραδέχθηκα, πάντως, πως το διήγημα είναι όντως πολύ καλό. Ο Διονύσης Λάζος δήλωσε ότι δεν το διάβασε επειδή δεν βρήκε το χρόνο.

“Εσύ χάνεις!” του είπε η Γεωργία, όλο μετριοφροσύνη.

δ) “Δράκοι και Φίδια”, του Γιώργου Σπάρου: Μία μπούρδα και μισή. Το διήγημα είναι εντελώς ασυνάρτητο, ο τύπος είναι ανίκανος να συντάξει έστω μια λογική πρόταση, ενώ έχει ψύχωση με τη θρησκεία. Παραληρεί ακατάσχετα, χωρίς κανένα ειρμό, ενώ επαναλαμβάνει συνεχώς τις ίδιες λέξεις και προτάσεις. Κι όμως, κανένας από τους “ειδήμονες” δεν κατέκρινε αυτό το απαράδεκτο διήγημα. Όλοι το βρήκαν “ασυνήθιστο”, “συμπαθητικό”, “γοητευτικό”, “φοβερό ταλέντο ο συγγραφέας”. Μονάχα εγώ επισήμανα την έλλειψη συνοχής και την εμμονή σε επαναλαμβανόμενες προτάσεις, χωρίς να ξεπερνώ τα όρια της ευπρέπειας, φυσικά.

ε) “Επιστροφή στο Παρελθόν”, του Γιάννη Καρρά: Μέτριο διήγημα φαντασίας, μάλλον άτεχνο, με μπόλικη ανόητη και άσκοπη βία. Η υπόθεσή του εκπονήθηκε ολοφάνερα σαν αντίποδας στις δυο δικές μου ιστορίες που διάβασα στην ΕΛΚΕ το Δεκέμβρη. Κεντρικό νόημα: Χωρίς τεχνολογία οι άνθρωποι θα πέσουν στην απόλυτη βαρβαρότητα, θα σκοτώνουν άκριτα ο ένας τον άλλο, ενώ δεν θα έχουν να φάνε και θα καταντήσουν να καταβροχθίζουν ξύλα, χαρτιά και πλαστικά! Ωστόσο, οι υπόλοιποι κριτές δεν ενοχλήθηκαν ιδιαίτερα από τις παραπάνω ατέλειες· οι περισσότεροι, μάλιστα, δεν τις πρόσεξαν καθόλου.

Γενικότερα, την πρώτη μέρα το κλίμα ήταν αρκετά ευχάριστο και χαλαρό. Πάντως, μου έκανε εντύπωση το γεγονός ότι κανένας από τους παρευρισκόμενους δεν εντόπισε ψεγάδια σε κανένα από τα ανωτέρω διηγήματα. Τυχόν μικροϋποδείξεις βρήκαν σθεναρή αντίσταση απ' όλη την ομάδα των σήμερα κριθέντων συγγραφέων. Στην παραμικρή παρατήρηση προς οποιονδήποτε από τους παραπάνω, συσπειρώνο-

νταν αυτόματα όλοι μαζί και με μια φωνή υποστήριζαν με πάθος τον κρινόμενο φίλο τους.

Λεπτομέρεια: Η Γεωργία και η Μίνα είναι φίλες. Ο Αργύρης είναι γκόμενος της Μίνας. Ο Σπάρος έχει μεγάλη οικειότητα με τη Γεωργία. Ο Καρράς κάθεται στον ίδιο καναπέ με τη Γεωργία και τον Αργύρη. Ο Σπάρος κάθεται σε μια πολυθρόνα ακριβώς δίπλα στον Καρρά, ενώ η Μίνα διάλεξε την πολυθρόνα ακριβώς δίπλα στη Γεωργία -όλοι μαζί, σαν μια μεγάλη, χαρούμενη οικογένεια.

Αργά το απόγευμα, αφού τελείωσαν οι κριτικές κι ετοιμαζόμασταν να αποχωρήσουμε, με πλησίασε η Γεωργία όλο χαμόγελα και συμπάθειες. Μου έδειξε έντονα φιλική διάθεση, με ρώτησε πόσα χρόνια γράφω, αν έχω γράψει κι άλλες ιστορίες, τι έχω σπουδάσει κλπ. Τέλος, με παρακάλεσε να της φέρω κι άλλα διηγήματά μου, όσα έχω, για να τα διαβάσει! Έτσι κι εγώ, κολακευμένη από το ενδιαφέρον της, κάθησα ως αργά τη νύχτα κι εκτύπωσα μερικά ακόμη διηγήματά μου με σκοπό να της τα παραδώσω την επόμενη μέρα.

Κυριακή, 30 Μαρτίου 2003

Δεύτερη μέρα του Διαγωνισμού Διηγήματος της ΕΛΚΕ. Δεν άργησα να παρατηρήσω ορισμένες αλλαγές στη σύνθεση της παρέας: Ο Διονύσης Λάζος δεν εμφανίστηκε σήμερα επειδή είχε δουλειές, όπως μήνυσε. Αντί αυτού κατέφθασε η ζωγράφος Δέσπω Πάπαρη, ειδικά από τη Σάμο, για να παρακολουθήσει το διαγωνισμό ως κριτής ολκής. Την είχα παρατηρήσει στο δρόμο νωρίτερα, καθώς ερχόταν μαζί με την κλίκα της Γεωργίας, όλο ύφος και καμάρι. Αργότερα, στο σπίτι των Σίσκων, η Πάπαρη πήγε και στρογγυλοκάθησε ξεδιάντροπα στη θέση μου, παρόλο που είχα αφήσει την

τσάντα μου εκεί. Ήθελε, φαίνεται, να βρίσκεται πλάι στη φίλη της τη Μίνα. Το θεώρησα κακό σημάδι αυτό αλλά, όπως πάντα, προτίμησα να μη το κάνω θέμα, να επιδείξω καλή διάθεση και απλά να πάω να καθήσω πλάι στη Χαριτίνη.

Λίγο πριν ξεκινήσουμε, μας πληροφόρησαν ότι το κασσετόφωνο που κατέγραφε τις χθεσινές συνομιλίες δεν έκανε καθόλου καλή εξωτερική εγγραφή, οπότε σήμερα έφεραν ένα άλλο κασσετόφωνο, παιδικό, το οποίο αναμενόταν να κάνει πιο σωστή εγγραφή! ***Μυστήρια*** *πράγματα...*

Αμέσως μετά άρχισε να μιλά η Πάπαρη (αγριωπή αντρογυναίκα με ύφος 108 εμπειρογνωμόνων), εκθειάζοντας όλα τα χθεσινά διηγήματα, μένοντας περισσότερο στο έργο της Τάτση: “Τι αριστούργημα είναι αυτό, ίσως το καλύτερο που έχω διαβάσει! Μακάρι να το είχα γράψει εγώ!”. Ύστερα, έπεσε στο χέρι της το δικό μου διήγημα· εν ριπή οφθαλμού το ύφος της άλλαξε, έγινε σκληρό και περιφρονητικό: “Τι να πω για τούτο δω τώρα...” άρχισε να λέει με σαφώς επικριτικό τόνο μα τότε την διέκοψαν: “Άστο για αργότερα. Αυτό θα κριθεί σήμερα, με τη σειρά του”. Αναλυτικότερα, οι σημερινές κριτικές ήταν οι εξής:

α) “Η ευτυχία είναι κάτι σχετικό”, του Δημήτρη Παπανικολάου: Ενδιαφέρον θέμα, σωστό γράψιμο, με αρτιότητα πλοκής αλλά και χιούμορ. Ωστόσο, η κομπανία (Γεωργία και Σία) το έθαψαν στις λεπτομέρειες: “Γιατί ο ήρωας είχε στο σπίτι του πράσινα ποτήρια και όχι άσπρα;” ... “Γιατί διάλεξε να κάνει το επάγγελμα του μηχανικού και όχι του μανάβη;” ... “Ανόητη πλοκή, το διήγημα αυτό δεν έχει νόημα”

β) “Η Μοίρα του Ράιαν”, της Χαριτίνης Μάλφα: Ενδιαφέρουσα, ασυνήθιστη πλοκή, με έξυπνες απαντή-

σεις σε μεταφυσικά ερωτήματα σχετικά με την ανθρώπινη ζωή. Και πάλι οι “εμπειρογνώμονες” έσπευσαν να απορρίψουν το διήγημα, βομβαρδίζοντας τη συγγραφέα με ηλίθιες παρατηρήσεις, όπως: “Γιατί τον ήρωα τον λένε Ράιαν και όχι Τζακ, ας πούμε;” ... “Γιατί ο ήρωας, μετά το θάνατο, συνάντησε αγγέλους και όχι κάτι άλλο; Αν, για παράδειγμα, ήταν Εσκιμώος τι θα έβλεπε;” ... “Γιατί ο τάδε άγγελος είχε πράσινα μάτια και όχι κόκκινα;” κλπ σαχλαμάρες.

γ) “Η απόρριψη”, της Βάσιας Λόντου: Καλογραμμένο διήγημα, με χιούμορ, ανατροπές και μεταφυσικούς προβληματισμούς για τη μετά θάνατον ζωή. Η κλίκα το έθαψε κυριολεκτικά: “Πολύ κακό διήγημα, ντρέπομαι για λογαριασμό σου, αγαπητή Βάσια” ... “Η ιστορία είναι ακριβής αντιγραφή από ένα γνωστό βιβλίο ξένου συγγραφέα” (ποιό; δεν μας διευκρίνησαν οι “ειδήμονες”) ... “Γιατί ο ήρωας χρειαζόταν ρούχα στον άλλο κόσμο; Γιατί μιλούσε ακόμη ελληνικά; Δεν θα 'πρεπε να συνεννοείται τηλεπαθητικά;” ... “Γιατί όταν συνάντησε την κριτική επιτροπή, κάθησε στα αριστερά και όχι στα δεξιά;” κλπ βλακείες.

Στο μεταξύ, εγώ είχα ήδη αρχίσει να νευριάζω με όλο αυτό το βρώμικο παιγνίδι που έπαιζε η κλίκα (Πάπαρη, Λούη, Τάτση, Δρόσος, Καρράς, Σπάρος): Οι ξερόλες έβρισκαν κενά και λάθη σε όλα τα διηγήματα των υπόλοιπων, ωστόσο δεν παρατήρησαν κανένα κενό ή λάθος στην ιστορία του Σπάρου, για παράδειγμα. Αντίθετα, κατέκριναν λυσσαλέα όλες τις ιστορίες που κρίθηκαν σήμερα – μιλάμε για συσπειρωμένη επίθεση! Για την ακρίβεια, δεν έκαναν κριτική αλλά *ανατομία,* διατυμπανίζοντας ψυχωτικά ότι σ' ένα διήγημα πρέπει να εξηγείται σχολαστικά και η παραμικρή λεπτομέρεια: Γιατί αυτό έτυχε στο συγκεκριμένο ήρωα και όχι σε

κάποιον άλλο; Γιατί ο ήρωας διάλεξε τον αριστερό δρόμο και όχι τον δεξιό; Γιατί σ' έκείνο το μέρος υπήρχε λιακάδα και όχι συννεφιά; -και πάει λέγοντας, παίζοντας την κολοκυθιά σαν τα χαζά.

Το όλο επιχείρημα αποτελεί γνωστή τεχνική ψυχολογικού πολέμου: Όταν σε αναγκάζουν ν' αναλύεις την κάθε σου κίνηση, την πιο ελάχιστη φράση, την παραμικρή ιδέα, τότε η αυτό που θες να κάνεις (εδώ η συγγραφή) δεν προχωρά ποτέ και μπλοκάρεσαι για τα καλά...

Ιδιαίτερα η Πάπαρη, μου την έσπασε κανονικά! Με ένα μόνιμα απαξιωτικό υφάκι, κριτικάριζε με μίσος και απέρριπτε όλα τα σημερινά διηγήματα, έστω κι αν αντικειμενικά ήταν πολύ καλύτερα από τα χθεσινά. Κατά πάσα πιθανότητα, την κουβάλησαν ειδικά σήμερα για να υποστηρίζει την κλίκα και να έχει τη γενική εποπτεία στο διαγωνισμό, μην τυχόν και κάποιο διηγήμα των “απέξω” μείνει άθαφτο!

Κατά τη διάρκεια του δεκαπεντάλεπτου διαλείμματος μας δόθηκαν μερικά αντίτυπα από το πρώτο τεύχος του περιοδικού της λέσχης, που έχει τον τίτλο “Φιλομούσα” -φυσικά χωρίς τη δική μου συμμετοχή μέσα. Το πήρα στα χέρια μου και το ξεφύλλισα για λίγο: Σχεδόν σε κάθε σελίδα πρωτοστατεί ο “πολύς” Γιώργος Σπάρος και η κλίκα του. Όλοι οι παρόντες έσπευσαν δουλικά να το αγοράσουν· εγώ όχι. Αμέσως μετά το διάλειμμα ήλθε η σειρά μου να κριθώ:

δ) “Περιπέτεια στη χώρα των ξωτικών”, διήγημα δικό μου που έχει ήδη δημοσιευτεί στο περιοδικό Άστρον πριν δυο χρόνια -πράγμα που απέκρυψα από την ΕΛΚΕ. Λαμβάνοντας υπόψη τις ανωτέρω κριτικές, ήμουν λίγο-πολύ προετοιμασμένη ψυχολογικά ότι δεν θα άκουγα φιλοφρονήσεις. Ωστόσο, δεν περίμενα τόση

κακοήθεια συντονισμένη, συγκεντρωμένη και στοχευμένη εναντίον μου. Ολόκληρη η κλίκα, με μπροστάρισσα τη σταρ Γεωργία, συσπειρώθηκαν απέναντί μου γεμάτοι χολή και κακία: “Βαρετό διήγημα, χωρίς πλοκή, χωρίς περιπέτεια” ... “Δεν μας εξηγείς, γιατί πήραν οι ήρωες από εκείνο το δρόμο κι όχι από άλλον” ... “Γιατί η ηρωίδα αποφάσισε να μπει μέσα στην κρύπτη, αντί να συνεχίσει απλά το δρόμο της;” ... “Γιατί δεν τάραξε τις νεράιδες με ερωτήσεις όπως "τι είστε εσείς;" - "τι μέρος είναι τούτο" - "γιατί είστε εδώ και όχι αλλού;"” *(σα να 'ταν δύο ετών μόμολο)* ... “Γιατί αυτή η περιπέτεια έτυχε στη συγκεκριμένη ηρωίδα και όχι σε κάποια άλλη;” (το αγαπημένο επιχείρημα της Τάτση) ... “Το διήγημα δεν έχει συνοχή” ... “Γιατί το κορίτσι που φυλάει το βράχο δίνει τόσο εύκολα το θησαυρό; Δεν θα έπρεπε να προηγηθεί μάχη;” ... “Να της έδινε και καμιά μπούφλα;” απάντησα ειρωνικά ... “Αυτό το πράγμα δεν διαβάζεται! Δεν έχει ούτε δράση, ούτε περιπέτεια!” κλπ.

Ο Γιώργος Σπάρος μίλησε τελευταίος *(διόλου τυχαίο)*, όλο ειρωνία και φαρμάκι: “Καλογραμμένο μα ηλίθιο· δεν έχει πλοκή, ούτε ανατροπές, ούτε μια κατάληξη στο τέλος... Γελοίο, δεν έχει συνοχή, ούτε νόημα. Τι ήθελε και το έγραψε αυτό το πράγμα η συγγραφέας;”. Τότε ακριβώς συνειδητοποίησα ότι η κλίκα συσπειρωμένη κατηγορούσε το διήγημά μου για όσα ακριβώς είχα προσάψει εγώ στο διήγημα του Σπάρου! Όση ώρα μιλούσε ο “αφέντης Κθούλου”, οι υπόλοιποι έβγαλαν τσιμουδιά και κανείς δεν διανοήθηκε να του πάει κόντρα. Μονάχα η Βάσια και η Χαριτίνη εκφράστηκαν θετικά για το έργο μου, τουλάχιστον απέφυγαν ύβρεις και προσβολές.

Η Τάνια ήταν η μόνη που εξέφρασε ξεκάθαρα καλή γνώμη για το έργο μου: “Με τα διηγήματα της

Υβόννης ξεφεύγω και μπαίνω μέσα σ' έναν παραμυθένιο κόσμο!”
“Ναι αλλά δεν είναι σωστό να ξεφεύγουμε από την πραγματικότητα!” αντέταξε θυμωμένα η Τάτση -λες και η δική της ιστορία δεν ήταν φαντασίας.
Γενικά, η Τάνια φρόντιζε να δίνει καλές κριτικές για όλα τα διηγήματα, προφανώς με σκοπό να κατευνάζει τα πνεύματα.

Όταν τελείωσε, επιτέλους, όλη εκείνη η παρωδία και σηκωθήκαμε για να φύγουμε, πλησίασα την Τάνια Σίσκου και της είπα: “Έχει πέσει πολλή ζήλια εδώ μέσα, τελικά!” Συμφώνησε μαζί μου αμέσως. Λίγο μετά, ήλθε ο Καρράς κοντά μου και παραδέχθηκε ότι “Υπάρχει πολλή ζήλια εδώ... εννοώ, εγώ ζήλεψα το διήγημά σου!”, βιάστηκε να μου εξηγήσει και μετά έκανε διάφορα κοπλιμέντα για τη συγγραφή μου· όμως, κατά τη διάρκεια της κριτικής σιγοντάριζε την κλίκα.

Αναχωρώντας μαζί με τους υπόλοιπους, οι οποίοι είχαν ήδη αρχίσει να δυσανασχετούν με την έκβαση του διαγωνισμού, θεώρησα καλό να εκφράσω τη γνώμη ότι:
“Επίτηδες τα έκαναν όλα! Η Γεωργία, η Μίνα, ο Αργύρης, ο Σπάρος, ο Καρράς και η Πάπαρη αποτελούν μια σπείρα που υποστήριζουν πονηρά και συντονισμένα ο ένας τον άλλο, ενώ κακολογούν και σαμποτάρουν μεθοδικά όλους τους υπόλοιπους!”.
“Λες να το έκαναν εσκεμμένα;” απόρησε ο Δημήτρης Παπανικολάου. *Είναι βλάκες ή κάνουν τους βλάκες;*

Διαγωνισμοί και (αν)αξιοκρατία: Η Μίνα, η Γεωργία και ο Αργύρης δεν ανήκουν καν στη λέσχη, δεν εμφανίζονται ποτέ στις συναντήσεις, ούτε πληρώνουν συνδρομή. Κι όμως, τους επιτράπηκε να συμμετάσχουν στο διαγωνισμό και να το παίξουν ξύπνιοι. Δίχως

αμφιβολία, λοιπόν, η εν λόγω κλίκα λύνει και δένει στην ΕΛΚΕ -υπόγεια, αόρατα μα αποφασιστικά- με την υποστήριξη πάντα του κρυφού αρχηγού Σπάρου. Ο τυπικά εκλεγμένος πρόεδρος είναι ένας τύπος χαμηλών τόνων, ο οποίος δεν πολυμιλάει στις συναντήσεις, δεν έρχεται στο Oasis Park, ούτε φάνηκε καθόλου στο διαγωνισμό.

Ακόμη: Την πρώτη μέρα του διαγωνισμού κρίθηκαν πρώτα τα διηγήματα της κλίκας μαζεμένα, για να βολιδοσκοπήσουν ποιοί δεν τους γλύφουν αλλά και για να δημιουργηθεί ένα θετικό κλίμα, έτσι ώστε να πιάσουν τους υπόλοιπους στον ύπνο τη δεύτερη μέρα. Δηλαδή, οι διοργανωτές φρόντισαν να μείνουν όλα τα εξωκυκλωματικά διηγήματα για την Κυριακή, ώστε η κλίκα να βγάλει ελεύθερα όλο το δηλητήριό της χωρίς να φοβάται αντίποινα. *Σατανικό σχέδιο, από την αρχή ως το τέλος.*

Και να σκεφτεί κανείς ότι όλες αυτές οι ίντριγκες πλέχτηκαν μόνο και μόνο για να ξεχωρίσουν ορισμένοι επιτήδειοι σ' έναν μικρό διαγωνισμό αμφίβολης αξίας και σημασίας. Όντως, τα οφέλη από την όλη φάση δεν θα είναι και σπουδαία: Άντε καμιά δημοσίευση στη "Φιλομούσα" – περιοδικό φανζίν, μικρού μεγέθους, με ασπρόμαυρες σελίδες και αστείο τιράζ 600 (απούλητων) αντιτύπων. Γύρευε, λοιπόν, τι μηχανορραφίες γίνονται σε πιο σοβαρούς διαγωνισμούς, όταν οι νικητές παίρνουν χρηματικά βραβεία και τα έργα τους ενδέχεται να δημοσιευτούν σε έντυπα μεγάλης κυκλοφορίας...

Προφανώς, λοιπόν, και το συγγραφικό κύκλωμα είναι πολύ βρώμικο. Όσο για όλους αυτούς τους "διαγωνισμούς νέων ταλέντων", σκοπό έχουν τη μερική ή ολική κλοπή πνευματικής ιδιοκτησίας άγνωστων, άρα ανίσχυρων συγγραφέων: Χάρη σε τέτοιους διαγωνι-

σμούς γίνεται συλλογή χρήσιμου υλικού που αφελώς και αφειδώς παρέχουν άγνωστοι αλλά φιλόδοξοι συγγραφείς – οι οποίοι βεβαίως τελικά απογοητεύονται οικτρά με πονηρές δηλώσεις του τύπου: “Τα έργα σου είναι απαίσια αλλά φέρε μας κι άλλα, όσα έχεις!” Όσο για τα βραβεία, μυστηριωδώς τα παίρνουν πάντα οι ίδιοι και οι ίδιοι. Να, λοιπόν, πώς ξεπετάγονται όλοι αυτοί οι πολυγραφότατοι, υπερεπιτυχημένοι συγγραφείς, που καταφέρνουν να γράφουν ένα βιβλίο την εβδομάδα!

Όσο σκέφτομαι ότι έχω κάνει τη μαλακία να παραδώσω συνολικά τέσσερα διηγήματά μου στην ΕΛΚΕ, τα οποία δεν τους άρεσαν καθόλου, είπαν, μα μου ζητούν συνεχώς να τους φέρνω κι άλλα, όλα όσα έχω! Με την χαζοευπιστία που με δέρνει θα βρω κανέναν άσχημο μπελά καμιά ώρα! Ευτυχώς, τελικά δεν έδωσα στη Γεωργία τα διηγήματα που είχα εκτυπώσει αποβραδίς, παρόλο που τα είχα φέρει μαζί μου. Ποιός άγγελος με φώτισε;

Αργά το βράδι, όταν διηγήθηκα τηλεφωνικά στη Λουίζα τα καθέκαστα, εκείνη μου είπε αυθόρμητα: “Χάνεις το χρόνο σου εκεί μέσα! Χώρια που καμιά ώρα θα δεις κανένα διήγημά σου δημοσιευμένο με άλλο όνομα συγγραφέα!”

Έτσι, μετά από ώριμη σκέψη και αρκετό πονοκέφαλο όλη μέρα εξαιτίας της σημερινής περιπέτειας, αποφασίζω να διακόψω κάθε επαφή με την Ελληνική Λέσχη Καλλιτεχνικής Έκφρασης. Αρκετά πια με τα σατανοκυκλώματα...

* * * *

Κυριακή, 6 Απριλίου 2003

Από τις 8:00 το πρωί, ακόμη μια φορά η ίδια ιστορία: Πριν καν σηκωθώ από το κρεβάτι, ακούω

νταούλια στο διαπασών από δίπλα. Μου τη δίνει άσχημα, πετάγομαι πάνω και βάζω κι εγώ μουσική στο γραφείο μου, ακριβώς δίπλα στη μεσοτοιχία. Μόλις ο Τάκης ακούει την Πέμπτη Συμφωνία του Μπετόβεν να βροντοχτυπά στον τοίχο του, σταματάει το σαματά αμέσως. Πάλι καλά. Ωστόσο, εμένα τα νεύρα μου είναι ήδη κρόσσια...

Αργότερα μου τηλεφωνεί η Μαρία Σχοινά. Της διηγούμαι την όλη φάση, με ακούει προσεκτικά, δεν πιστεύει στ' αυτιά της, μονάχα απορεί με τι σαχλαμάρες είμαι αναγκασμένη ν' ασχολούμαι:

“Αν είναι δυνατόν! Γύρευε τι έχουν μελετήσει για τη μοίρα σου! Αντί να μένει δίπλα σου ένας ωραίος νεαρός να τα φτιάξετε, έχεις τον τρελό...”

“Εγώ έχω παράξενα προβλήματα”, της λέω στενάζοντας.

“Είναι απίστευτα όλα αυτά που μου λες! Πού θα το πάει πια η τύχη μας; ” απορεί.

Όπως μου εξηγεί αμέσως μετά, η ίδια ζει σ' ένα διαμέρισμα στα Πατήσια, ανάμεσα σε δυο μεσοτοιχίες, μα δεν ακούει ούτε τη μισή φασαρία που υποφέρω εγώ καθημερινά: Ούτε μουσικές, ούτε χτυπήματα, ούτε συρσίματα επίπλων συνεχώς, τίποτα. Μόνον εγώ ζω σ' ένα τόσο αφύσικα διαταραγμένο περιβάλλον...

Τρίτη, 8 Απριλίου 2003

Δεν αντέχω άλλο! Ο ***ηχητικός πόλεμος*** αρχίζει να με τρελαίνει! Η κατάσταση έχει γίνει πλέον ανυπόφορη: Ο Τάκης εξακολουθεί να κάνει σαματά 10-12 ώρες την ημέρα, ενώ ο ανηψιός μου ο Γιάννης βάζει και αυτός μουσικές στο διαπασών αρκετές ώρες καθημερινά! Επιπλέον, έχει αποφασίσει να εγκατασταθεί μονίμως στο ημιτελές οίκημα της ταράτσας μας, ακριβώς πάνω

από το κεφάλι μου. Αυτή τη στιγμή, είναι πάνω μαζί με τον πατέρα μου και ξεσκαρτάρουν τα βουνά από τζάτζαλα που έχουν κουβαλήσει εκεί μέσα τα τελευταία χρόνια. Νταβαντούρι τρικούβερτο. Το Δαιμονοανθρώπινο Πλέγμα με κυκλώνει από παντού...

Μέσα στην απόγνωσή μου, περνούν από το νου μου διάφοροι απίστευτοι τρόποι δράσης:

α) Να νοικιάσω το σπίτι μου και να πάω να μείνω αλλού; *Περιπέτεια μάλλον επικίνδυνη. Άλλωστε, ποιός θα δεχθεί να κατοικήσει στο τρελάδικο όπου μένω; Μόνο τα τζάτζαλα στην αυλή να δει ο επίδοξος νοικάρης, θα το βάλει στα πόδια.*

β) Θα προτιμούσα να αγοράσω ένα τροχόσπιτο, ώστε να μπορώ να καταφεύγω εκεί όποτε το κρίνω αναγκαίο. *Ωστόσο, δεν διαθέτω το απαιτούμενο χρήμα.*

γ) Απλά, να φεύγω από το σπίτι όποτε η κατάσταση γίνεται ανυπόφορη. *Ήδη έχω αρχίσει να διαβάζω και να γράφω σε στάσεις λεωφορείων, εφόσον εκεί είναι πολύ πιο ήσυχα από το σπίτι μου.*

δ) Επίσης, δεν μου αρέσει ο τρόπος που περνώ τα περισσότερα βράδια μου: Μπροστά στην τηλεόραση, χαζεύοντας κάποιο ανόητο έργο με μαφιόζους πρωταγωνιστές που ολοφάνερα υποδύονται τον εαυτό τους, ενώ παράλληλα τρώω ένα σωρό αηδίες (πατατάκια, ποπ κορν) νευρωτικά, ασταμάτητα -κι όλα αυτά ενώ ο μουρλός από δίπλα έχει βάλει μουσικές στο διαπασών, τις οποίες εγώ προσπαθώ να εξουδετερώσω με κλασσική μουσική. Σκέτο τρελοκομείο! Ως ύστατη λύση σκέφτομαι, λοιπόν, να φεύγω από το σπίτι μου τα βράδια και να πηγαίνω άσκοπες διαδρομές με λεωφορεία, σε διάφορες περιοχές. Παρανοϊκά προβλήματα, παρανοϊκές λύσεις...

Ηχορύπανση και Ηχητικός Πόλεμος: Η ησυχία, η ηρεμία, η χαλάρωση, είναι πράγματα απαγορευμένα μέσα στο Δαιμονοανθρώπινο Πλέγμα. Άλλωστε, οι άνθρωποι νοηματοδοτούν την ύπαρξή τους μέσα από τη φασαρία. Γι' αυτούς, η φασαρία ταυτίζεται με την απασχόληση, άρα με τη ζωή ("Θορυβώ άρα υπάρχω"). Μέσα στις πόλεις επικρατεί μια παράδοξα ενορχηστρωμένη συναυλία επιθετικών θορύβων: Όλα κοπανάνε κι όλα βαράνε (μερεμέτια και οικοδομές), όλα μουγκρίζουν (αμάξια, μοτοσικλέτες) ή γαυγίζουν (σκυλιά), όλα ουρλιάζουν (φωνές, μουσικές) -συνεχώς, αδιάλλειπτα.

Στο φυσικό επίπεδο η ηχορύπανση εξασφαλίζει ότι κανένας δεν θα μπορεί να ηρεμήσει για να σκεφτεί ή να διαλογιστεί αποτελεσματικά, εφόσον το περιβάλλον συχνά παραπέμπει σε τρελοκομείο ή πεδίο μάχης: Ορισμένοι ήχοι θυμίζουν εκρήξεις (όπως η σιδερένια εξώπορτα στην απέναντι πολυκατοικία, που κάθε τόσο κλείνει με πάταγο -σμπαμ!), άλλοι μοιάζουν με ποδοβολητά ή τύμπανα πολέμου (μουσικές τύπου χιπ-χοπ), άλλοι με πολεμικές ιαχές (παιδιά ή ενήλικες που κραυγάζουν ή τσιρίζουν υστερικά από το πρωί ως το βράδι). Το παράδοξο είναι ότι μόλις τελειώνει ένας θόρυβος, σχεδόν αμέσως ξεκινά ένας άλλος: Μόλις ο Α σταματήσει να μαρσάρει με το αμάξι του, ο Β αρχίζει να μιλάει φωναχτά για να τον ακούνε όλοι· μόλις το βουλώσει ο Β, ο Γ βάζει μουσικές στο διαπασών κ.ο.κ. "Λες και είναι προγραμματισμένοι με κομπιούτερ! Είναι κόλαση να τους προσέχεις!" συμφωνεί ο ανηψιός μου ο Γιάννης όταν του επισημαίνω το γεγονός.

Παρασκευή, 11 Απριλίου 2003

Η ώρα είναι 8:00 το βράδι και ο γνώριμος πια, ανυπόφορος ***ηχητικός πόλεμος*** με περιζώνει από

παντού. Αποφασίζω λοιπόν να πάρω τους δρόμους με τα λεωφορεία της περιοχής -ο,τιδήποτε, αρκεί να ξεφύγω από αυτό το αρρωστημένο περιβάλλον.

Γρήγορα, όμως, ξεκινά ένας απίστευτος ***Συντονισμός του Matrix:*** Βρίσκομαι μέσα στο λεωφορείο Α4 με προορισμό τους Καλογήρους, σκοπεύοντας να κάνω μια βόλτα στις βιτρίνες. Φθάνοντας, όμως, στη στροφή Αργυρουπόλεως, το όχημα κολλάει για δέκα ολόκληρα λεπτά. Δεν έχω άλλη επιλογή, από το να κάθομαι και να υπομένω το Τέρας γύρω μου – πώς γαυγίζουν, πώς συρίζουν, πώς κροταλίζουν ασταμάτητα, όλοι μαζί Ένα, μια γιγάντια τερατώδης διατάραξη. Παραδόξως, όμως, αισθάνομαι πολύ καλύτερα: Έχω αποφύγει, τουλάχιστον, την χαζοτηλεόραση, το ακατάσχετο φαγητό, τις αφύσικες μουσικές στο διαπασών ακριβώς στη μεσοτοιχία μου.

Στο γυρισμό έχω κι άλλα παρατράγουδα: Πίσω μου δυο κάργιες γκαρίζουν ακατάπαυστα, με στόμφο, σα να κάνουν πανεπιστημιακή διάλεξη. Σε όλο το λεωφορείο παρατηρώ ασυνήθιστη κινητικότητα και ταραχή. Θα έλεγα ότι το Δαιμονοανθρώπινο Πλέγμα με ακολουθεί κατά πόδας!

Κατεβαίνω στον Άγιο Τρύφωνα και σε όλο το δρόμο μέχρι το σπίτι νιώθω το Τέρας να με καταδιώκει βρυχώμενο: φωνές που ουρλιάζουν υστερικά, αμάξια που μαρσάρουν επιδεικτικά, μουσικές που αντηχούν σχεδόν παντού. Φθάνοντας έξω από το σπίτι μου, διαπιστώνω με αποτροπιασμό ότι ο Γιάννης Ζαρίφης, αδελφός του Τάκη που μένει ακριβώς δίπλα του, έχει βάλει νταούλια στο διαπασών, τα οποία αντηχούν τρία στενά παρακάτω! Προτιμώ να συνεχίσω τη βόλτα μου με τα πόδια. Όταν επιστρέφω στο διαμέρισμά μου, μια ώρα αργότερα, βρίσκω τον ανηψιό μου το Γιάννη με τη

γκόμενά του στρογγυλοκαθισμένους μέσα στο γραφείο μου. Με κοιτάζουν για λίγες στιγμές μουτρωμένοι, έπειτα σηκώνονται και φεύγουν με βαριά, απρόθυμα βήματα.

Τρίτη, 15 Απριλίου 2003

Δεν προφταίνω καλά-καλά να καθήσω στην καρέκλα το βράδι, μόλις επιστρέφω από τα μαθήματα, και οι γονείς μου -με την Αλίκη μπροστάρισσα- μου ανακοινώνουν ότι θα τοποθετήσουν καινούργια καλοριφέρ πετρελαίου στα διαμερίσματα, έξοδο στο οποίο θα πρέπει να συνεισφέρω κι εγώ, δηλαδή περίπου 500 ευρώ στο μερίδιό μου, λένε. Επιπλέον, βάζουν πλώρη να κτίσουν τη γκαρσονιέρα επάνω, όπου θα βολεύονται τα ανήψια μου με τις εκάστοτε γκόμενές τους και θα κάνουν εκεί όση φασαρία γουστάρουν! Μου δηλώνουν, επίσης, ότι σε περίπτωση που η Αλίκη θελήσει ν' ανέβει ξανά επάνω, στο δικό της διαμέρισμα του 2ου ορόφου όπου τώρα μένω εγώ, θα πρέπει να της πληρώσω τα εκατομμύρια που θα/έχει ξοδέψει για να φτιάξει πολυτέλειες στο ισόγειο -που κανονικά είναι το δικό μου σπίτι.

Για λίγα λεπτά μένω σιωπηλή, αδυνατώντας να πιστέψω στ' αυτιά μου. Μετά, ξεσπάω: “Δεν καταλαβαίνετε πως αυτά που μου ζητάτε είναι παράλογα;” φωνάζω έξω φρενών, ενώ η μητέρα μου με κοιτάζει απογοητευμένη. Ήλπιζε, προφανώς, ότι θα δεχόμουν ασυζητητί την πρόταση της Αλίκης. Πάλι καλά που δεν αποφάσισαν να με πετάξουν τελείως έξω, προκειμένου να πάρει η αδελφούλα μου όλα τα διαμερίσματα με την ησυχία της! Εντέλει, καταλήγουμε ότι θα ανταλλάξουμε (πάλι!) ορόφους μόλις βαφτεί το ισόγειο. Έτσι θα ξαναβρεθώ στο δικό μου σπίτι, το οποίο βλακωδώς

παραχώρησα στην Αλίκη προ δεκαετίας. Η ιδέα δεν μου φαίνεται καθόλου άσχημη.

Μυστήριο, πάντως: Πρώτη φορά βλέπω παιδί 18 ετών, δηλαδή το Γιαννάκη μας, να απαιτεί να του φτιάξουν δική του γκαρσονιέρα για να πηδάει τη γκόμενα όποτε γουστάρει και η οικογένεια να το δέχεται σα να 'ναι κάτι φυσικότατο! Ούτε γιος βιομήχανου να ήταν! Η ουσία είναι πως αναστατωνόμαστε όλοι για να μπορεί ο Γιάννης να πηδάει τη γκόμενα με την άνεσή του! Τελικά, απ' αυτόν ξεκινά όλη η ανακατωσούρα και η ηχορύπανση όλη μέρα -παρά το μελιστάλαχτο ύφος του. Απλά, ο πρίγκηπας θέλει να γαμάει κάθε ώρα και στιγμή, με μουσικές στο διαπασών όλη μέρα και κανείς να μη διαμαρτύρεται! Όσο για το Θανάση, βρίσκεται μονίμως σε αμόκ: Βελάζει ή σκούζει όλη μέρα, βροντο-χτυπάει τα πόδια του κάτω, απαιτεί διαρκώς λεφτά και έξτρα περιποιήσεις: Η μητέρα μου μαγειρεύει πέντε-έξι διαφορετικά φαγητά την ημέρα για να ικανοποιηθεί ο πρίγκιπας, ο οποίος πάντα απαιτεί ένα έβδομο...

Και ύστερα, παραπονιέμαι για τη φασαρία του Τάκη ή για τις ίντριγκες που μου έστησε η ΕΛΚΕ. Εδώ με πολεμά συστηματικά και ύπουλα η "οικογένειά μου". Πόσο μάλλον οι ξένοι...

Σάββατο, 19 Απριλίου 2003

Ο Χρόνος Τελειώνει: Επτάωρη έξοδος με τη φίλη μου Μαρία Σχοινά. Ανάμεσα στα άλλα, αναπτύξαμε διεξοδική συζήτηση σχετικά με τα μυστήρια του χρόνου. Όμως, τι είναι ο χρόνος; Είναι κάτι μάλλον απροσδιόριστο, που όμως οριοθετεί συνεχώς τη ζωή μας, ενώ εξαντλείται με ρυθμούς όλο και ταχύτερους. Τώρα πιά τα χρόνια περνούν όσο γρήγορα περνούσαν άλλοτε οι μήνες. Δεν υπάρχει λογική ή επιστημονική

απόδειξη γι' αυτό -το αισθάνονται όμως όλοι.

Δίνονται διάφορες εξηγήσεις για το φαινόμενο της επιτάχυνσης του χρόνου, όπως η επίδραση της ηλικίας στον άνθρωπο, το αυξανόμενο άγχος στη σύγχρονη κοινωνία, η καθημερινή ρουτίνα, ή ακόμη, το ότι η χρήση ορισμένων τεχνολογιών μπορεί να επηρεάζει το χωροχρόνο. Δέχομαι όλες τις παραπάνω αιτιολογήσεις, ωστόσο διαισθάνομαι ότι συμβαίνει και κάτι άλλο, ότι υπάρχει κι άλλος ένας σημαντικός παράγοντας που επηρεάζει τη ροή του χρόνου – σαν κάτι να έρχεται γοργά, μα τι μπορεί να είναι δεν μπορώ να φανταστώ...

Παράλληλα, έχω την εντύπωση ότι άλλοτε πρόφταινα να κάνω περισσότερα πράγματα μέσα σ' ένα συγκεκριμένο χρονικό διάστημα, πχ μέσα σ' ένα πρωινό. Εδώ και λίγα χρόνια συνειδητοποιώ ότι αυτή η “άδεια” και απλή ζωή που κάνω (δουλειές του σπιτιού μια φορά την εβδομάδα, καθημερινά θελήματα και αγγαρείες για την οικογένεια, ιδιαίτερα μαθήματα ξένων γλωσσών) δεν μου αφήνει σχεδόν καθόλου ελεύθερο χρόνο. Αν πάω στο σούπερ μάρκετ και κάνω δυο χαζοδουλειές στο σπίτι, πάει το πρωινό! Γύρω στα είκοσι λεπτά χρειάζομαι μόνο για ν' αλλάξω ρούχα και να ποστιαστώ, το βράδι που γυρίζω από τα μαθήματα. Θα έλεγα, λοιπόν, ότι στη σύγχρονη εποχή ο χρόνος όχι μόνο τρέχει πιο γοργά αλλά και συρρικνώνεται ολοένα.

Η φιλενάδα μου συμφωνεί κι επιβεβαιώνει: “Κάποτε δούλευα στην Παγγαία, φρόντιζα το σπίτι, έβλεπα τις φίλες μου κάθε μέρα, έβγαινα με το γκόμενο κάθε βράδι, είχα και τα χόμπυ μου -και όμως, μου περίσσευε χρόνος! Τώρα δεν δουλεύω, δεν έχω γκόμενο, ούτε κοινωνική ζωή, μα παραδόξως δεν προλαβαίνω να κάνω όσα θέλω και, όντως, μου είναι δύσκολο να πω

πού ακριβώς σπαταλιέται ο χρόνος μου!”

Ωστόσο, υπάρχουν άνθρωποι γύρω μας, οι οποίοι φαίνεται ότι βιώνουν μια εντελώς διαφορετική χωρο-χρονική πραγματικότητα: Σε σχετικά νεαρή ηλικία έχουν ήδη γίνει πετυχημένοι καλλιτέχνες, διάσημοι συγγραφείς, διευθυντές πολυεθνικών, ταυτόχρονα έχουν τέσσερα παιδιά, πλήθος από κοινωνικές υποχρεώσεις, ενώ κάθε τόσο ταξιδεύουν στα πιο απίθανα μέρη του κόσμου. Όλα αυτά μαζί. Πώς τα καταφέρνουν άραγε; Εννοώ, πώς “βγαίνουν” χρονικά;

Μήπως, τελικά, ο χρόνος δεν περνά το ίδιο γρήγορα για όλους; Μήπως είμαι εγκλωβισμένη μέσα σε μια “χωροχρονική φούσκα”, όπου ο χρόνος τρέχει σα νερό, έτσι ώστε να μην προφταίνω να κάνω τίποτα, την ίδια στιγμή που ορισμένοι άλλοι -για μυστηριώδεις λόγους- βιώνουν ένα πολύ πιο ελαστικό χωροχρονικό συνεχές, οπότε προλαβαίνουν να κάνουν πολύ περισσότερα πράγματα αλλά και τους πηγαίνουν όλα “ρολόι”...

Μεγάλη Παρασκευή, 25 Απριλίου 2003

Νωρίς το πρωί, το ούφο δίπλα μου (δηλαδή ο Τάκης) βάζει νταούλια στο διαπασών, ενώ σκυλοβρίζεται στο μπαλκόνι με κάποιον, ίσως τον πατέρα του, και μας τα πρήζει γενικότερα. Αρχίζω πια να χάνω την υπομονή μου.

Το βράδι πηγαίνω στην περιφορά του Επιταφίου μαζί με τη Λουίζα και τα παιδιά της. Η μικρή Ζαφειρία μου χαμογελά γλυκά και μου δείχνει αγάπες. Για λίγες ώρες ξεχνώ τον Τάκη, ώσπου επιστρέφω στο σπίτι κατά τις 11:10 τη νύχτα. Με φρίκη διαπιστώνω ότι ο ***ηχητικός πόλεμος*** συνεχίζει να μαίνεται γύρω μου: Ξανά πάλι παντού μουσικές, που αντηχούν τρία στενά παρακάτω. Τα νεύρα μου...

Μεγάλο Σάββατο, 26 Απριλίου 2003

Αργά τη νύχτα, μετά την Ανάσταση, συγκεντρωθήκαμε όλη η οικογένεια στο διαμέρισμα των γονέων μου, φάγαμε αρνάκι φρικασέ ως συνήθως, κουβεντιάσαμε για τον Τάκη που έχει φλιπάρει για τα καλά, ο Θανάσης δήλωσε με στόμφο ότι “δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα” και μετά σηκώθηκε, μας γύρισε τον πισινό, κατέβασε τα βρακιά και μας έκλασε (!) για να τελειώνουμε στα γρήγορα το αναστάσιμο τραπέζι. Παραδόξως, κανένας δεν έδειξε να ενοχλείται από αυτή τη συμπεριφορά του. Μόνο εγώ σχολίασα: “Και μετά λέμε για τον Τάκη...”.

Λοιπόν, εγώ που *Είμαι Αυτό Που Είμαι Και Κάνω Αυτό Που Κάνω*, δεν θα φερόμουν ποτέ έτσι, σε καμία περίπτωση! Και να σκεφθείς ότι αυτοί λίγο-πολύ τα πιστεύουν όλα τούτα, δηλαδή ότι ο “Υιός του Θεού” αυτοπροσώπως ήλθε στη γη και θυσιάστηκε για πάρτη τους. Τόσο “μούρες” νιώθουν...

Όπως κάθε φορά που μαζευόμαστε για οικογενειακό τραπέζι, έτσι και απόψε, μόλις έφαγε την τελευταία της μπουκιά η κόμισσα Αλίκη πετάχτηκε πάνω σαν ελατήριο και αποχώρησε τρέχοντας, σα να την κυνηγούσαν...

Κυριακή του Πάσχα, 27 Απριλίου 2003

Ωραίο ζεστό πρωινό -ό,τι πρέπει για βόλτα στα πέριξ μαζί με τη μαμά. Κάποια στιγμή, καθώς περπατάμε, ρίχνω μια φευγαλέα ματιά σε μια σακούλα γεμάτη παλιά παιγνίδια, πεταμένη πλάι σ' έναν κάδο σκουπιδιών. Αμέσως η μητέρα μου αρχίζει τον εξάψαλμο: “Μην κοιτάς τα σκουπίδια, γιατί αν σε δει κανείς όλη η γειτονιά θα μάθει ότι κοιτάζεις τα σκουπίδια!”

Με πιάνουν τα νεύρα μου και αρχίζω να της φωνάζω ότι ασχολείται συνεχώς μαζί μου κριτικάροντας την παραμικρή μου κίνηση -πράγμα που συνηθίζει από τότε που ήμουν μικρή. Εκείνη θυμώνει και παραπονιέται πως το παρακάνω, πως είμαι πολύ νευρική, πως το παραμικρό το κάνω θέμα. Δεν σταματά με τίποτα τη μουρμούρα, με κάνει έξω φρενών και μου χαλάει τη βόλτα. "Γύρευε τι έχει ακούσει η μαμά σου για σένα!" λέει αργότερα η Μαρία Σχοινά όταν της διηγούμαι τη φάση στο τηλέφωνο...

Uploading και Προορισμός της Ανθρωπότητας: Ως uploading ορίζεται η μεταφορά ενός αρχείου ή προγράμματος από έναν μικρότερο υπολογιστή σε έναν μεγαλύτερο ή κεντρικό υπολογιστή. Κάποια στιγμή θα είναι δυνατή ακόμη και η φόρτωση του ανθρώπινου νου (mind uploading) ή, τέλος, η δημιουργία ενός αντιγράφου ασφαλείας του μυαλού (mind backup).

Προς το παρόν αυτό φαίνεται αδιανόητο στον πολύ κόσμο, ωστόσο η εν λόγω διαδιδασία ήδη σχεδιάζεται και περιλαμβάνει τη σάρωση (σκανάρισμα) του εγκεφάλου, την ανάλυσή του και τη δημιουργία μιας ισοδύναμης, ολοκληρωμένης εξομοίωσης του εγκεφάλου. Με άλλα λόγια, η προσωπικότητα ενός ατόμου, καθώς και κάθε φανερό ή κρυφό χαρακτηριστικό του (γνώσεις, σκέψεις, συναισθήματα, ψυχικά χαρακτηριστικά) θα "σκανάρεται" και θα μετατρέπεται σε μικροτσίπ πυριτίου ή κάτι ανάλογο (πχ ένα ρομπότ).

Μόλις ολοκληρώνεται η διαδικασία, ο "φορτωμένος" νους θα μπορεί να αλληλεπιδρά άμεσα με το (ψηφιακό;) περιβάλλον του, καθώς και με άλλα "φορτωμένα" άτομα σε αυτό. Έτσι, ο άνθρωπος θα αντιγράφεται πλήρως στον ψηφιακό κόσμο, όπου θα

έχει πλέον τη δυνατότητα να ζήσει για πάντα! Όλες οι αναμνήσεις, οι σκέψεις, η προσωπικότητά του θα είναι παρόντα στον κυβερνοχώρο και διαθέσιμα σε οποιονδήποτε τα αναζητά.

Παράλληλα, οι εγκέφαλοι που θα έχουν φορτωθεί σε τεχνητά σώματα (cyborgs) θα μπορούν να προσαρμόζονται σε κάθε φυσικό περιβάλλον, χωρίς να χρειάζονται τροφή ή αέρα για ν' αναπνέουν, ούτε προστασία από τις βλαβερές ακτινοβολίες. Αποστολή τους θα είναι να κατακτήσουν το ηλιακό μας σύστημα, το γαλαξία μας, ή άλλους γαλαξίες, και να δημιουργήσουν εκεί το κατάλληλο φυσικό περιβάλλον (μέσω διαδιακασίας terraforming) για τους βιολογικούς ανθρώπους που θα μεταναστεύσουν από τη γη!"

Σύμφωνα, λοιπόν, με τους σύγχρονους επιστήμονες, οι ανθρώπινες ψυχικές λειτουργίες αποτελούν απλά χημικά παράγωγα του εγκεφάλου. Κατ' αυτούς, δεν υπάρχουν ψυχές, ούτε Θεός. Υπάρχει μονάχα ο παντοδύναμος άνθρωπος ο οποίος, παρά τη γενικευμένη παράνοια και δυστυχία του, δικαιούται να γίνει αθάνατος και να κατακτήσει όλο τον κόσμο – έστω κι αν δεν είναι πια άνθρωπος αλλά ψηφιακά κινούμενα σχέδια! *Η αρρωστημένη αλαζονία των ανθρώπων σε όλο της το μεγαλείο...*

Ας υποθέσουμε, λοιπόν, ότι κάποια στιγμή στο μέλλον η επιχείρηση "mind uploading" πετυχαίνει (που θα πετύχει). Μοιραία, θα προκύψουν ορισμένα προβλήματα για τους "εξυπνάκηδες" που θα έχουν "φορτωθεί" στον κυβερνοχώρο:

α) Ποιός "φορτώνεται", τελικά; Η αντιγραμμένη οντότητα θα είναι όντως το ίδιο άτομο με το πρωτότυπο, ή απλά ένα πολύπλοκο λογισμικό;

β) Φαντάζομαι ότι θα είναι εύκολο για ορισμένους

"εξυπνάκηδες" εκτός κυβερνοχώρου, να εντοπίζουν και να επεμβαίνουν πάνω σε όποιες ψηφιακές οντότητες του γουστάρουν, με όποιο τρόπο γουστάρουν: Θα μπορούν να αλλάζουν τις “μνήμες” τους, τις ικανότητές τους, την πορεία της “ζωής” τους. Ίσως θα μπορούν ακόμη και να τις “αρρωσταίνουν” ή να τις σβήνουν, ανάλογα με τα συμφέροντά τους. Εξυπακούεται ότι πάντοτε θα υπάρχουν κάποιοι ειδικοί “απέξω”, οι οποίοι θα παρακολουθούν, θα ελέγχουν, θα χρησιμοποιούν και θα διαμορφώνουν τα πάντα και τους πάντες μέσα στον κυβερνοχώρο (= απόλυτη, αιώνια φυλακή).
γ) ***Υποψία:*** Δεν αποκλείεται, το γνωστό “φυσικό” Σύμπαν να είναι κι αυτό ένας κατασκευασμένος τρισδιάστατος κυβερνοχώρος, όπου έχουν φορτωθεί (ή φυλακιστεί) μερικά δισεκατομμυρία ψυχές...

Δευτέρα του Πάσχα, 28 Απριλίου 2003

Πρωινή εκδρομή με τους γονείς μου, τη θεία Πηνελόπη και τον αδελφό της το Χρήστο, με το αμάξι του τελευταίου. Κατ' αρχήν, περάσαμε από το δικό μου οικόπεδο στη Γαλήνη Μανούτσου, όπου ο βλάχος γείτονας είχε βάλει σκυλάδικη μουσική στο διαπασών. Ύστερα πήγαμε στο οικόπεδο του Χρήστου στον Άη-Γιώργη. Εκεί ήταν πολύ καλύτερα, ήσυχα και ειρηνικά. Περπάτησα ξέγνοιαστα στη φύση, σε “χώρες δίχως ανθρώπους”, ενώ ο Χρήστος πότιζε και οι υπόλοιποι χάζευαν ή συζητούσαν.

Στο μεταξύ, η αδελφή μου και οι γιοί της λείπουν σε διήμερη εκδρομή. Αυτό σημαίνει ότι δυο ολόκληρες μέρες είμαστε μόνοι μας, εγώ και οι γονείς μου – σπάνια εμπειρία. Ηρεμήσαμε, στ' αλήθεια ηρεμήσαμε. Αισθάνομαι υπέροχα ανάλαφρη, σα να έχει σηκωθεί ένα τεράστιο βάρος από πάνω μας. Οι Μαρκάκηδες

αναπαράγουν διαρκώς ένα βαρύ, ταραγμένο κλίμα γύρω μας, μια παράδοξη διαταραχή στην ατμόσφαιρα, όπου αιωρείται μόνιμα η απαίτηση: "Πρέπει να είστε όλοι διαρκώς stand-by για να μας υπερετείτε!". Μας κλέβουν χρόνο, ζωτική ενέργεια, ίσως και "τύχη" -σα να μας τρώνε τη ζωή. Αν έμεναν για πάντα εκεί όπου έχουν πάει, θα ήμουν πανευτυχής. Κατά σύμπτωση, λείπει και ο Τάκης σήμερα. Τέλεια μέρα...

Τρίτη, 29 Απριλίου 2003

Ερωτικό Όνειρο: Ένας όμορφος, ξανθός, σγουρομάλλης νεαρός με πλησιάζει και ζητά να με κουβαλήσει στους ώμους του. Αναρωτιέμαι πώς θα τα καταφέρει: Το σώμα του φαίνεται νευρώδες αλλά μάλλον λεπτό. Ωστόσο, με κουβαλά μέχρι το σπίτι του κι επιμένει να με σηκώνει στην αγκαλιά του καθώς ανεβαίνουμε τα σκαλιά. Καταλήγουμε σε μια μεγάλη τραπεζαρία με τεράστιο παράθυρο που βλέπει σε κήπο. Απέναντι υπάρχει ένα πάρκο. Η μητέρα του είναι πολύ νέα, έχουν και υπηρέτρια. Καθόμαστε στο μεγάλο τραπέζι κι αρχίζει να μου μιλά για τη ζωή του. Αισθάνομαι πολύ ευχάριστα...

Χρονομηχανή: Σήμερα το πρωί έχω έκτακτο μάθημα με την Ξένια. Περπατώ μπροστά από μια παλιά, σιδερένια μπροστινή πόρτα, ίδια με αυτήν που υπήρχε κάποτε στο σπίτι μου. Τότε, ένα μικρό λευκό ποδήλατο περνά στο δρόμο ακριβώς απέξω, ολόιδιο μ' εκείνο που είχα εγώ όταν πήγαινα 6η Δημοτικού. Το οδηγεί ένα κορίτσι αυτής της ηλικίας. Σα να γύρισε, για λίγο, ο χρόνος πίσω στο 1975...

Παρασκευή, 2 Μαΐου 2003

Θέλω να φύγω από το σπίτι μου! Μισώ αυτή τη

γειτονιά, μισώ και το σπίτι! Ο ***ηχητικός πόλεμος*** έχει φτάσει πλέον στο απροχώρητο: Ο τρελός δίπλα έχει αλαλιάσει τελείως και βάζει μουσικές στο διαπασών από τις 8:00 το πρωί μέχρι τις 11:00 τη νύχτα, ασταμάτητα!

Σε μια στιγμή, σήμερα το απόγευμα, σπάσανε τα νεύρα μου, έχασα την ψυχραιμία μου κι έβαλα τις φωνές στους γονείς μου απαιτώντας να κάνουν κάτι, να σταματήσει αυτή η τρέλα! Ο πατέρας μου, αδιάφορος και ψυχρός όπως πάντα, σήκωσε τους ώμους και δήλωσε ότι: "Εμένα δεν μ' ενοχλεί". *Πράγμα **μυστήριο,** πάντως: Ούτε οι υπόλοιποι γείτονες μοιάζουν να ενοχλούνται. Ίσως επειδή όλοι τους είναι "Ένα"...*

Το βράδι ο μπαμπάς έτυχε να δει στον κήπο της την κυρία Λεμονιά, η οποία μένει στο ισόγειο ακριβώς δίπλα μας, δυο ορόφους κάτω από τον Παναγιώτη.
"Τι γίνεται με αυτόν εκεί πάνω;" τη ρώτησε ήρεμα.
"Πρέπει όλοι να δείχνουμε κατανόηση για τον Τάκη, διότι έχουμε κι εμείς παιδιά!" του απάντησε εκείνη με στόμφο.

Φαίνεται, λοιπόν, πως όλοι οι άλλοι γείτονες είναι "υπεράνω"· εγώ είμαι η μοναδική που ενοχλείται από τα αφύσικα νταούλια του Παναγιώτη. Πάντως, ο ανηψιός μου ο Γιάννης παραδέχεται πως "Ο Τάκης είναι ψυχοπαθής, παίρνει ναρκωτικά, φορά γυαλιά ηλίου συνεχώς, του λείπουν δόντια κι έχει πολύ αραιό μούσι. Δεν είναι να του μιλάει κανείς".

Στο μεταξύ, εγώ ζω πια σ' ένα καθεστώς τρομοκρατίας: Ακόμη κι όταν επικρατεί ησυχία, τρέμω μήπως αρχίσει ξαφνικά ο τρομερός σαματάς από δίπλα! Όλη μέρα η σκέψη μου στριφογυρίζει γύρω από τον Παναγιώτη και τις μουσικές του. Περνώ την ημέρα μου μαζεμένη στην κουζίνα, φορώντας ωτοασπίδες και με

αναμμένο ανεμιστήρα, ώστε ο βόμβος του να σκεπάζει κάπως το πανδαιμόνιο! Και πάλι, όμως, τα νταούλια αντηχούν πανίσχυρα σε ολόκληρο το διαμέρισμά μου. Σκέτη τρέλα! Δεν ξέρω τι άλλο να κάνω!

... Παρόλα αυτά, όταν έρχονται στα μεσάνυχτα εγώ εκτελώ πιστά την ***Υπέρτατη Τελετουργία*** μου. Το γνώριμο, θαυμάσιο συναίσθημα ενεργοποίησης και ολοκλήρωσης με συνεπαίρνει ακόμη μια φορά.

?! *Κυριακή: Πάνω από 160 νεκροί στην ανατολική Τουρκία από σεισμό.*

Κυριακή, 4 Μαΐου 2003

Έχω ήδη αρχίσει να ψάχνω για άλλο σπίτι, ως τώρα χωρίς επιτυχία: Οι ενοικιαστές ζητούν πάνω από 300 ευρώ το μήνα για βοηθητικά δωματιάκια 15 μ2, χωμένα πίσω από θορυβώδεις πολυκατοικίες. Προς το παρόν, έχω βάλει στο μάτι ένα δώμα 20 μ2 στον 5ο όροφο, παραθαλάσσιο, στη Βούλα. Πήρα μερικές φορές τηλέφωνο μα τελικά δεν πήγα καν να το δω επειδή η ενοικιάστρια μου φάνηκε πολύ τσαούσα: "Ξαναπάρε αύριο" ... "Γιατί δεν πήρες χθες;" ... "Το θέλουν κι άλλοι πολλοί" ... "Έλα τώρα αμέσως αλλιώς φεύγω!"

Πάντως, χρειάζεται προσοχή: Μια κουβέντα είναι ν' αφήσω το δικό μου σπίτι και την οικογένειά μου για να πάω στο νοίκι -γύρευε σε τι τρελούς μπορεί να πέσω πάλι. Επιπλέον, φοβάμαι ότι ακόμη κι αν καταφέρω να βρω μια καλή γκαρσονιέρα, με κάποιο απίθανο τρόπο ο *ηχητικός πόλεμος* θα με ακολουθήσει...

Από την άλλη πλευρά, δεν μπορώ ν' αδιαφορήσω για την κατάσταση. Πρόκειται για ένα αρρωστημένο φαινόμενο, με αθροιστική δράση στον ψυχισμό μου, που νιώθω ότι με επηρεάζει αρνητικά με χιλιάδες ορατούς και αόρατους τρόπους: Όσο περνά ο καιρός

γίνομαι όλο και πιο νευρική κι ευερέθιστη, αναπτύσσω φοβία και ψύχωση, δεν μπορώ να συγκεντρωθώ σε τίποτα, με διακατέχει μια συνεχής ανησυχία, αδυνατώ πλέον να μείνω στο σπίτι μου: Όποτε θέλω να μελετήσω ή να γράψω, τρέχω σε στάσεις λεωφορείων οι οποίες είναι, αντικειμενικά, πολύ πιο ήσυχες από το διαμέρισμά μου!

Τελευταία, μάλιστα, ο πόλεμος έχει κλιμακωθεί: Εδώ και κανένα μήνα, εκτός από τον Τάκη μουσικές με τις ώρες βάζει και ο Νίκος, ο οποίος μένει ακριβώς από κάτω του, στη μεσοτοιχία μας! Επίσης, τα ανήψια μου δεν μένουν στιγμή ήσυχα: σηκωπιθώνονται ασταμάτητα, χτυπούν συνεχώς τα έπιπλα με πάθος, βάζουν μουσική στο στέρεο ή ουρλιάζουν ακατάπαυστα, όλες τις ώρες της ημέρας! Ο Γιάννης ειδικότερα, μόλις αγόρασε ένα τουμπερλέκι και το κοπανάει με υπερβάλλοντα ζήλο κάθε φορά που ακούει μουσική, δηλαδή γύρω στις τέσσερις ώρες την ημέρα!

Όλη αυτή η αφύσικη κατάσταση με τρελαίνει, όσο κι αν αντιστέκομαι. Τι μου δίνει χαρά πλέον; Μόνον ένα όραμα: *Η καταστροφή τους. Η εξάλειψη του ανθρώπινου γένους. Αυτό ονειρεύομαι...*

Σάββατο, 10 Μαΐου 2003

Απόψε είμαι καλεσμένη στο γάμο της Ντένιας. Παντρεύεται το Δημήτρη, ένα καλό παιδί που γνώρισε μέσω αλληλογραφίας: Πριν τρία χρόνια, ο Δημήτρης για πρώτη φορά στη ζωή του αποφάσισε να ανταποκριθεί σε αγγελία για αλληλογρραφία – και συγκεκριμένα σ' εκείνη που είχε βάλει η Ντένια σε γνωστό περιοδικό. Η φίλη μου, απογοητευμένη από τους άνδρες που είχε γνωρίσει ως τότε με αυτό τον τρόπο, έκανε πέντε μήνες να απαντήσει στο γράμμα του αλλά κι εκείνος αμέλησε

άλλο τόσο καιρό μέχρι να της στείλει το επόμενο γράμμα. Τελικά, όμως, συναντήθηκαν, τα βρήκαν κι έκτοτε η σχέση προχωρά ομαλά. *Όταν είναι να γίνει κάτι γίνεται. Πρέπει μόνο να φθάσει η κατάλληλη στιγμή.*

Η τελετή του γάμου λαμβάνει χώρα στον Άγιο Νικόλαο Πατησίων: Ελάχιστοι καλεσμένοι, δεν ξεπερνούν τα τριάντα άτομα. Ο κουμπάρος, ένα 18χρονο μαμούχαλο, σταυρώνει τα στέφανα πάνω από τα κεφάλια των νεονύμφων όχι τρεις φορές όπως πρέπει, αλλά μόνο μία· επιπλέον, τα τσουγκρίζει κιόλας. Μετά από πολύ καιρό, συναντώ την Ξανθή μαζί με δυο φίλες της, τη Βάγια και την Έφη, επίσης καλεσμένες στο γάμο. Όλες ανύπαντρες, μένουμε τελευταίες μετά το μυστήριο, μπαίνουμε στη γραμμή και η Ντένια μας πετάει τη νυφική ανθοδέσμη. Κάποιο φως με στραβώνει, δεν τη βλέπω που έρχεται προς το μέρος μου και η ανθοδέσμη πέφτει κάτω, πλάι στα πόδια μου. Μετά από λίγες στιγμές αμηχανίας, τη σηκώνει η διπλανή μου, η Έφη.

Όταν φεύγουμε τελικά από την εκκλησία, η Ξανθή προτείνει να πάμε οι τέσσερίς μας σε μια κοντινή καφετέρια. Δέχομαι με χαρά: Μου φαίνεται καλή ιδέα να βρεθώ ξανά σε μια πολυμελή παρέα, μετά από τόσο καιρό μοναξιάς.

Σύντομα διαπιστώνω ότι η Βάγια δεν πολυμιλάει· όμως η Έφη (τώρα, στα 35 της προσπαθεί να βγάλει το νυχτερινό λύκειο) μόλις ακούει ότι εγώ παραδίδω ιδιαίτερα μαθήματα αγγλικών, γίνεται αμέσως δύσπιστη, αλαζονική και ειρωνική:

“Μα πώς διδάσκεις; Έχεις σπουδάσει τίποτα, ή απλώς ξέρεις λίγα αγγλικά;”

“Έχω τελειώσει Αγγλική Φιλολογία στην Αγγλία!” της απαντώ σταθερά και ήρεμα.

“Και γιατί δεν μπόρεσες να βρεις μια δουλειά;”
“Έχω δουλέψει παλαιότερα σε εταιρείες αλλά βρίσκω ότι τα ιδιαίτερα μαθήματα με καλύπτουν πολύ καλύτερα οικονομικά. Επιπλέον, είναι μια απασχόληση που μου αρέσει” της εξηγώ, πάντα ήρεμα.
“Ναι, αλλά πως με τέτοια προσόντα δεν μπορείς να βρεις μια δουλειά;” επιμένει με προκλητική ηλιθιότητα.
“Δεν ενδιαφέρομαι για δουλειά επειδή έχω μια δουλειά! Άλλωστε, μέσα σε δυο ώρες ιδιαιτέρων μαθημάτων κερδίζω τα ίδια που θα κέρδιζα αν δούλευα οκτάωρο σε κάποια εταιρεία”. *Ποιό κομμάτι δεν καταλαβαίνεις; μου ήλθε να της πω.*
“Ναι, αλλά τα βιβλία που διδάσκετε όλες εσείς δεν είναι καλά γιατί δεν περιέχουν μετάφραση των κειμένων κι έτσι εγώ δυσκολεύομαι να διαβάσω τα αγγλικά που κάνουμε στο σχολείο!” συνεχίζει απτόητη.
“Φαίνεται πως είναι πολύ δύσκολα για σένα. Πρέπει, απλά, να βρεις βιβλία που να ειναι στο επίπεδό σου”.
“Και να κάνω έξι χρόνια για να πάρω Lower; Υπάρχουν μέθοδοι που τα μαθαίνεις σε ένα χρόνο!” συνεχίζει με εξυπνακίστικο υφάκι.
“Αυτά είναι σαχλαμάρες! Δεν φθάνεις από το μηδέν στο Lower μέσα σ' ένα χρόνο! Όσοι τα λένε αυτά κοροϊδεύουν τον κόσμο!” της απαντώ κοφτά.
“Δεν πάμε να φύγουμε;” πετάγεται τότε η Ξανθή, φανερά ενοχλημένη.
Έτσι, η συγκέντρωση διαλύεται μέσα σε μια ώρα (το πολύ) από τη στιγμή που καθήσαμε στο τραπέζι.

Πάντως, αυτό μου φαίνεται ***μυστήριο**:* Γιατί όλοι, γνωστοί και άγνωστοι, απορούν κι εξίστανται μόλις ακούνε ότι εγώ παραδίδω ιδιαίτερα μαθήματα ξένων γλωσσών; Τόσο απίθανο τους φαίνεται πια; Ούτε αστροναύτης να έλεγα ότι είμαι! Από την άλλη πλευρά,

ακούω συχνά διάφορες ξιπασμένες κότες να κομπάζουν ότι διαθέτουν διπλώματα γιατρού, δικηγόρου, αρχιτέκτονα, αεροναυπηγικής, καλών τεχνών (όλα αυτά μαζί) κι όμως, κανείς δεν απορεί, κανείς δεν αμφισβητεί. Αντίθετα, όλοι εκδηλώνουν άκρατο θαυμασμό...

Φθάνοντας πίσω στο σπίτι, αργά τη νύχτα, ακούω δημοτικά τραγούδια στο διαπασών -με πιάνουν τα νεύρα μου. Αφήνω τη μπομπονιέρα στην κουζίνα προσωρινά και τότε εφορμά, μέσα από την πιατοθήκη, ένα τεράστιο ποντίκι! Βγαίνω έξω από το δωμάτιο και κλείνω την πόρτα για να το παγιδεύσω.

Το επόμενο πρωί, βρίσκουμε το ποντίκι κρυμμένο μέσα σ' ένα ντουλάπι και το σκοτώνει ο Γιάννης μ' ένα όπλο που ρίχνει πλαστικά βλήματα. Παίρνω την μπομπονιέρα, πετάω τα κουφέτα και κρατάω μόνο τον πορσελάνινο κρίνο.

Πολλά τα ***σημάδια της μοίρας***, δεν έχω καλά προαισθήματα μα δεν είμαι σίγουρη αν είναι για το γάμο (ελπίζω όχι· η Ντένια είναι καλή κοπέλα) ή για μένα (μαθημένα τα βουνά στα χιόνια)...

Κυριακή, 11 Μαΐου 2003

Απογευματινή συνάντηση με τη Μαρία Σχοινά: Παίρνω βαθιά ανάσα και αρχίζω να της διηγούμαι λεπτομερώς τα αλλόκοτα προβλήματα που αντιμετωπίζω πιά σε μόνιμη βάση: τις αφύσικες μουσικές του Παναγιώτη, το τουμπερλέκι του Γιάννη, τα ασταμάτητα κοπανήματα του πατέρα μου στην αυλή και στην ταράτσα πρωί-μεσημέρι-βράδι.

“Άτυχο είσαι, άτυχο!” μου κάνει αυθόρμητα.

“Θα έχεις ακούσει διαφόρων ειδών προβλήματα που έχει ο κόσμος: επαγγελματικά, ερωτικά, οικογενειακά κλπ. Τέτοιου είδους πρόβλημα, σαν το δικό μου, έχεις

ξανακούσει;" τη ρωτώ.
"Όχι! Όχι!" αναφωνεί προβληματισμένη.
Συνεχίζω τα παράπονα για αρκετή ώρα, ώσπου η Μαρία με διακόπτει: "Σου έχει κάνει ζημιά ο μαλάκας!" λέει και ξέρω πως έχει δίκιο.
"Το θέμα είναι πως δεν μπορώ πια να υπομείνω αυτή την κατάσταση! Έχω αποφασίσει να νοικιάσω το σπίτι μου και να πάω να κατοικήσω αλλού! Έχω ήδη αρχίσει το ψάξιμο" συνεχίζω εκνευρισμένη.
"Κάποτε γνώριζα κάποιον που έμενε μόνιμα σε ξενοδοχεία! Να μια καλή λύση!"
"Ωραία ιδέα, μα κάτι τέτοιο θα στοιχίζει υπερβολικά".
"Σωστά· τελικά, όταν υπάρχουν λεφτά, υπάρχουν και λύσεις!" δηλώνει σοβαρά η Μαρία. Ύστερα με συμβουλεύει να κάνω υπομονή κανένα εξάμηνο, να δω πως θα πάει η κατάσταση τώρα που θα μένω στο ισόγειο, και μετά ν' αποφασίσω. "Για λόγους που εμείς δεν καταλαβαίνουμε, μπορεί η κατάσταση ν' αλλάξει τώρα που θα μετακομίσεις κάτω, στο δικό σου σπίτι!" καταλήγει.
"Αν δεν διορθωθεί η κατάσταση γρήγορα, θα φύγω, να πάω να μείνω σε άλλη περιοχή", επιμένω.
"Δηλαδή, το αν εσύ μείνεις στο σπίτι σου ή όχι, εξαρτάται απο την κάβλα αυτού του μαλάκα!" συμπεραίνει η φίλη μου. Έτσι είναι, δυστυχώς...

Στη συνέχεια, η Μαρία μου εκμυστηρεύεται τη δική της ανάλογη ιστορία: "Σε καταλαβαίνω, κορίτσι μου. Τα ξέρω αυτά, τα ξέρω! Κι εγώ, την εποχή που ζούσα στο Ψυχικό με την οικογένειά μου, είχα παρόμοιο πρόβλημα: Το σπίτι μας είχε μεσοτοιχία με μια ταβέρνα, απέναντί μας ακριβώς υπήρχε στρατώνας και οι φαντάροι έρχονταν καθημερινά στην ταβέρνα και φώναζαν, χόρευαν και ποδοβολούσαν μέχρι αργά τη νύχτα!"

“Κατάλαβα· ωστόσο, αυτό θα γινόταν από κάποια ώρα και μετά, όχι όλη μέρα”, παρατηρώ εγώ.
“Από τις 8:00 το βράδι και ύστερα. Μα και την υπόλοιπη μέρα δεν είχαμε ησυχία, επειδή στον πατέρα μου άρεσε να κάνει συνεχώς μερεμέτια και να σφυροκοπάει όλη μέρα!” συμπληρώνει.

Αναμφίβολα, η Μαρία Σχοινά κι εγώ έχουμε κοινή μοίρα: βιώνουμε τις ίδιες απίστευτες εμπειρίες, απίθανη κακοδαιμονία μας κυνηγά διαρκώς, γι' αυτό και μπορούμε να κατανοούμε η μια την άλλη, σα να είμαστε αδελφές ψυχές, μόνες μας εναντίον όλων...

Δευτέρα, 12 Μαΐου 2003

Η ώρα είναι 11:00 τη νύχτα και ακούω (ξανά!) νταούλια στο διαπασών, από δίπλα. Η μεσοτοιχία δονείται ολόκληρη από το σαματά κι εγώ βγαίνω εκτός εαυτού! Η απόγνωση και ο θυμός δημιουργούν ένα εκρηκτικό μίγμα μέσα μου. Αποφασίζω να “κάψω” αμέσως τον Τάκη, με ένα απλό ***μαγικό τελετουργικό*** που μου έχει δώσει η Μαρία Σχοινά: Πάνω σ' ένα κομμάτι λευκό χαρτί γράφω το όνομα του εχθρού με μεγάλα αραιά γράμματα, καθώς και το όνομα της μητέρας του: ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΖΑΡΙΦΗΣ ΤΗΣ ΧΑΡΑΣ
Στη συνέχεια, βάζω φωτιά στην άκρη του χαρτιού και παρατηρώ συγκεντρωμένη ένα-ένα τα γράμματα που καίγονται, ενώ ο *θυμός* βράζει μέσα μου. Μόλις καίγεται και το τελευταίο γράμμα, αισθάνομαι ανακούφιση – λες και ο εχθρός έχει ήδη φύγει από τη μέση...

Παρασκευή, 16 Μαΐου 2003

Η μετακόμιση κοντεύει να τελειώσει και όλα είναι άνω κάτω. Η νέα μου κατοικία δεν μ' εμπνέει καθόλου, για οποιαδήποτε μαγική δραστηριότητα. Ίσως

πρέπει να βρω άλλο χώρο γι' αυτή τη δουλειά -ίσως εκτος σπιτιού, δεν ξέρω...

Κι όμως, τελικά αποφασίζω να φέρος εις πέρας την ***Υπέρτατη Τελετουργία***, έστω χωρίς τα σύνεργά μου, που βρίσκονται πια κάτω: Χρησιμοποιώ μόνο έναν αναπτήρα αντί για "ψυχόσπαθο", που τον ανάβω καθώς τον υψώνω προς τον ουρανό κι εκφέρω το ξόρκι "Θάνατος στο Τέρας Ανθρωπότητα", ξανά και ξανά και ξανά! Βαθιά μέσα μου νιώθω τον Θυμό, την Ένταση του Σκοπού, την Ενέργεια να με κατακλύζει. Όλα αυτά μέσα στην άδεια πια κουζίνα του 2ου ορόφου.

?! *Την Κυριακή γίνονται φονικές πλημμύρες στη Σρι Λάνκα με περισσότερους από 300 νεκρούς. Πιθανότατα, το "στήσιμο" της Τελετουργίας δεν μετρά τόσο. Περισσότερο μετρά το συναίσθημα...*

Κυριακή, 18 Μαΐου 2003

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Είμαι η Κοντσανίτα, η Βασίλισσα των Παραισθήσεων. Εξωτερικά μοιάζω με μελαμψή Ινδιάνα πριγκίπισσα. Βγαίνω μ' ένα βρυκόλακα, για να τον παρακολουθώ. Μαζί μας έρχεται κι ένας κυνηγός βρυκολάκων. Είμαστε παράξενο τρίδυμο. Οι δυο τους δεν γνωρίζουν ποια είμαι, καθώς περπατάμε μαζί στο φεγγαρόφωτο, ανάμεσα στις φυλλωσιές.

Τότε, μια άγνωστη γυναίκα έρχεται και αποκαλύπτει στον βρυκόλακα ποιά είναι στ' αλήθεια η Κοντσανίτα: "Αυτή που Εξαπατά τους Ανθρώπους". Δεν ανησυχώ, καθώς σκοπεύω να τους αποκαλύψω την αληθινή μου ταυτότητα και να συνεργαστώ μαζί τους...۩

Απογευματινή επίσκεψη στην καλή μου φίλη, τη Λουίζα. Απόρησε κι αυτή με τα αφύσικα προβλήματα που αντιμετωπίζω, έδειξε κατανόηση και μου πρότεινε

να κάνω μήνυση στον Τάκη. Σαφώς δεν πρόκειται να καταφύγω σε μια τέτοια λύση. Στη συνέχεια μιλήσαμε για τη μετακόμιση: Της είπα ότι στο εξής θα μένω στο ισόγειο και ανέφερα πως εκεί υπάρχει τζάκι. Η άμεση, έντονη αντίδραση της φιλενάδας μου πραγματικά με εξέπληξε: “Τιιι; Έχεις τζάκι; Τι να το κάνεις εσύ το τζάκι; Σου τρώει χώρο στο σαλόνι! Βγάλ'το! Βγάλ'το! Πέταξέ το!”. Ησύχασε μονάχα όταν τη διαβεβαίωσα ότι θα το σκεφτώ. Λεπτομέρεια: Στο σπίτι της Λουίζας δεν υπάρχει τζάκι...

Τέλος Εποχής

Δευτέρα, 19 Μαΐου 2003

Έχω πλέον εγκατασταθεί για τα καλά στο ισόγειο. Ο πατέρας μου το έχει βάψει όμορφα, σε παλ χρώματα, ωστόσο ο χώρος με απωθεί. Κατ' αρχήν, ξέρω ότι θα ακούω ακόμη περισσότερους θορύβους απ' ότι στο πάνω διαμέρισμα, εφόσον εδώ ακούγονται και τα κλαπατσίμπανα του Τάκη, και η φασαρία των ανηψιών ακριβώς από πάνω μου, και το συνεχές μπάχαλο από τη διπλανή πολυκατοικία, και οι φωνές από το δρόμο.

Αυτός ο χώρος δεν είναι για μένα, το νιώθω. Τέτοιου είδους κατοικίες είναι φτιαγμένες για οικογένειες με παιδιά, όχι για μοναχικούς σκεπτόμενους ανθρώπους σαν εμένα. Δεν αντέχω να μένω εδώ μέσα. Φροντίζω να λείπω όσο το δυνατόν περισσότερες ώρες. Αισθάνομαι σα να με διώχνει το ίδιο το σπίτι: ψυχρό, σκοτεινό, θορυβώδες, εχθρικό.

Νοσταλγώ ήδη το διαμέρισμα στον 2ο όροφο, όπου πέρασα μια ολόκληρη δεκαετία, που τώρα όμως φαντάζει σαν να ήταν μονάχα μια μέρα. Εκεί πάνω έζησα χρόνια ελπίδας, που αναπωλώ με νοσταλγία. Έρχονταν οι φίλες μου κάποτε εκεί: η Νινέτα, η Ελένη, η Ξανθή, η Νεφέλη, η Ουρανία. Δημιούργησα την Σάντρα Άντερσον, ζωγράφισα ονειρικούς πίνακες, εμπνεύστηκα την “Ηλιακή Αρκάνα” εκεί πάνω. Τώρα, τα κορίτσια δεν τα βλέπω πια. Ούτε συνεχίζω τις απίθανες περιπέτειες της Σάντρας στο διάστημα. Όσο για την “Ηλιακή Αρκάνα”, τη χρησιμοποιώ σπάνια, για να λέω τα χαρτιά σε άτομα που δεν το αξίζουν.

Κατέβηκα με την Υπέρτατη Τελετουργία κάτω. Το διαισθάνομαι, όμως, “δεν τραβάει”. Δεν γίνεται τίποτα εδώ κάτω. Έχω διαρκώς την έντονη αίσθηση ότι μια αόρατη, ακαθόριστη μα ισχυρότατη διατάραξη καθιστά την ατμόσφαιρα εξαιρετικά αρνητική. Νιώθω σα να διαλύομαι.

Εξακολουθώ ν' αναζητώ μανιωδώς άλλο χώρο διαμονής -αλλά τι παράξενο: Περιπλανιέμαι καθημερινά σε πάρα πολλούς δρόμους, όλα τα σπίτια φαίνονται παραμυθένια ήσυχα σε σύγκριση με το δικό μου, ωστόσο οι γκαρσονιέρες που εγώ βρίσκω για ενοικίαση είναι όλες θορυβώδεις, στενόχωρες, παμπάλαιες, πανάκριβες τρώγλες. Επιμένω στο ψάξιμο, παρόλα αυτά.

Όσο κι αν δεν θέλω να το παραδεχθώ, το βλέπω ξεκάθαρα: Έχω πέσει σε “χοντρό λούκι” και δεν έχω ιδέα πως θα βγω -αν βγω ποτέ...

Τετάρτη, 21 Μαΐου 2003

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Ανακαλύπτω παγκόσμιες συνομωσίες σχετικά με εξωγήινους που ζουν ανάμεσά μας. Η κίτρινη φυλή είναι υβριδιακή, για παράδειγμα Κορεάτες δάσκαλοι του καράτε με περίεργα μεμβρανώδη αυτιά. Διηγούμαι τα καθέκαστα σε ένα φίλο μου, αφού πρώτα παίρνω μέσα από μια κρυφή θυρίδα ένα τετράδιό μου με χρήσιμες σημειώσεις. Φθάνοντας στο σπίτι, συστήνω το νεαρό στην οικογένειά μου. Η αδελφή μου του γλυκομιλά και του τραβά την προσοχή. Εκείνος παρασύρεται, ξεχνώντας τελείως ότι εγώ έχω να του φανερώσω συνταρακτικές αποκαλύψεις. *Ερμηνεία: Ό,τι και να κάνω, η αδελφή μου καταφέρνει πάντα να κερδίζει τις εντυπώσεις και να μου κλέβει την παράσταση...*

Το βράδι ήλθε η Περσεφόνη στο σπίτι μου,

συζητήσαμε ζωηρά για διάφορα μεταφυσικά και κοινωνικά θέματα, καθώς και για τον απίθανο ηχητικό πόλεμο που δέχομαι εδώ και χρόνια ιδίως από τον Τάκη: Τρεις ώρες που έμεινε η φίλη μου, τα νταούλια από δίπλα δεν σταμάτησαν ούτε λεπτό. Επίσης, της εκμυστηρεύτηκα ότι το πιο αποτελεσματικό μου όπλο ενάντια στις ηχητικές επιθέσεις του Παναγιώτη είναι μια κασέτα με κλασική μουσική. Μόλις την ακούει ο Τάκης στη μεσοτοιχία του, παθαίνει την πλάκα του και κλείνει αμέσως το στέρεο!

Η Πέρσα έδειξε εντυπωσιασμένη κι επέμεινε να της δανείσω την εν λόγω κασέτα για να την ακούσει. Παραξενεύτηκα, επειδή γενικά δεν μου ζητάει κασέτες, ούτε αρέσκεται σε τέτοιου είδους μουσική.

... Όταν η Περσεφόνη θα μου επιστρέψει την κασέτα μια βδομάδα αργότερα, θα χρειαστεί να τη χρησιμοποιήσω το ίδιο βράδι. Τότε όμως διαπιστώνω -προς μεγάλη μου έκπληξη- ότι ο ήχος βγαίνει πολύ χοντρός, “μπουκωμένος”. Δεν αργώ ν' ανακαλύψω το γιατί: Έχει φύγει το μικροσκοπικό σφουγγαράκι, όπου πατά η κεφαλή του κασετοφώνου πάνω στην ταινία. Απορώ, μα δεν προχωρω σε περαιτέρω υποθέσεις...

Πέμπτη, 5 Ιουνίου 2003

Βγαίνω το πρωί στη βεράντα, σηκώνω το κεφάλι και βλέπω τον Τάκη να με παρακολουθεί από το μπαλκόνι του με βλέμμα βλοσυρό. Φτύνει επιδεικτικά και μπαίνει μέσα. Ταράζομαι. Ένα καταλαβαίνω, ότι δεν θέλω αυτό το διάολο δίπλα μου· η σκέψη του και μόνο με αρρωσταίνει. Δεν ξέρω τι να κάνω πια. Δεν αισθάνομαι καθόλου καλά. Δεν αντέχω το σκοτάδι του ισογείου, την κλεισούρα του, την *απειλή* που αποπνέει το νέο μου σπίτι. Αδυνατώ πλέον να υπομείνω την αφύσικη,

δαιμονική διαταραχή στην ατμόσφαιρα της γειτονιάς μου. Έχω τρομερό άγχος και πονοκέφαλο όλη μέρα.

Νεκρική Ακινησία: Ζω μέσα σε απόλυτη, νεκρική ακινησία. Τίποτε απολύτως δεν συμβαίνει ποτέ στη ζωή μου, εκτός αν το κυνηγήσω εγώ, με μανία. Δεν εννοώ εντυπωσιακά πράγματα, μιλάω για κάτι πολύ απλό, όπως μια βόλτα με μια φίλη. Μονάχα εγώ μένω πάντοτε ακίνητη μέσα σ' έναν κόσμο (Matrix) που το καθένα από τα μέρη του κινούνται και μεταβάλλονται διαρκώς συντονισμένα, σαν τα γρανάζια μιας καλοκουρδισμένης μηχανής.

Είναι πράγματι παράδοξο το γεγονός ότι διαρκώς βιώνω τις ίδιες καταστάσεις στο πέρασμα του χρόνου, ανεξάρτητα από τις αδιάκοπες προσπάθειές μου για ανέλιξη:

* Μου είναι αδύνατο να γνωρίσω έναν άνδρα και να συνάψω ερωτικό δεσμό.
* Όποια δουλειά κι αν κάνω, με ανέχονται (όχι για πολύ) μόνον εφόσον έχω πιο πολλά προσόντα από τους υπόλοιπους, αποδίδω περισσότερο μα πληρώνομαι λιγότερο.
* Όσες (προβληματικές και στενόχωρες) φίλες κι αν απέκτησα, ποτέ δεν έπαψα να αισθάνομαι μόνη -εφόσον χρειάζεται πάντα εγώ να τις κυνηγάω με το τουφέκι.
* Ό,τι κι αν καταφέρω, ό,τι κι αν πω, δεν έχω ποτέ την αποδοχή των άλλων· δεν παύουν ποτέ να με περιφρονούν και να με αμφισβητούν.
* Πρωτοφανής ηχητικός πόλεμος με περιβάλλει ακατάπαυστα, εδώ και δέκα χρόνια τουλάχιστον -φαινόμενο που έχει ενταθεί αφύσικα μετά το έτος 2000.

Φύση του Κακού: Το Κακό έχει τη εγγενή τάση να μεταδίδεται και να μολύνει γειτονικές περιοχές -σα να παθαίνει μεταστάσεις: Ο νεαρός Μάνος, ο οποίος

μένει στην απέναντι γωνία, μόλις αγόρασε κι αυτός ηλεκτρική κιθάρα και χαλάει τον κόσμο καθημερινά επί ώρες, ανταγωνιζόμενος επάξια τον Παναγιώτη. Ο ανηψιός μου ο Γιάννης υιοθετεί όλο και πιο πιστά τη συμπεριφορά του Τάκη· συχνά, μάλιστα, γίνεται χειρότερος, καθώς βάζει μουσικές στο διαπασών και ταυτόχρονα παίζει τουμπερλέκι ακόμη και σε ακατάλληλες ώρες.

Το Κακό είναι ο καρκίνος της πραγματικότητας. Ο κόσμος που ζω έχει καρκίνο, έναν ιδιαίτερα επιθετικό καρκίνο που τον τρώει κομμάτι-κομμάτι. Το βλέπω λεπτό προς λεπτό ότι η πραγματικότητά μου εκφυλίζεται σταθερά και αμετάκλητα. Προσπαθώ απεγνωσμένα να εξελιχθώ και να δραπετεύσω πριν έλθει το τέλος, όμως όσο κι αν πασχίζω ν' αλλάξω κάτι προς το καλύτερο, η ζωή μου δεν ξεφεύγει ποτέ από τα ίδια μίζερα πλαίσια. Όποιες λύσεις κι αν βρίσκω στα προβλήματά μου, δεν είναι ποτέ εύκολες ούτε σίγουρες· όλες απαιτούν υπερβολικά έξοδα, υπέρογκους κόπους και μεγάλη ψυχική φθορά, ενώ υπόσχονται μονάχα ένα αμφίβολο αποτέλεσμα. Όποτε νομίζω πως κάτι, επιτέλους, πάει ν' αλλάξει προς το καλύτερο, πως "το νερό μπαίνει στο αυλάκι", ξαφνικά η πορεία της ζωής μου εκτρέπεται απρόβλεπτα. Για την ακρίβεια, δεν υπάρχει πια ούτε "νερό", ούτε "αυλάκι", παρά μόνο χιλιάδες αστάθμητοι παράγοντες που συντονίζονται αλλόκοτα και σφίγγουν ξανά τον κλοιό της νεκρικής ακινησίας γύρω μου. Έτσι, επιστρέφω για πολλοστή φορά στο μηδέν.

Όπως και να 'χει, τίποτα δεν προχωρά στη ζωή μου για πολύ. Αν προχωρούσε, δεν θα είχα κίνητρο ούτε χρόνο για γράψιμο. Όσοι ζουν τη ζωή, δεν γράφουν. Οι ευτυχισμένοι άνθρωποι δεν γράφουν. Εγώ δεν ζω·

βιώνω μονάχα παραδοξότητες και αντιξοότητες, παρατηρώ, προβληματίζομαι, γράφω...

Σάββατο, 7 Ιουνίου 2003

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Κάθομαι δίπλα σ' ένα νεαρό ζευγάρι. Εκείνη είναι ξανθιά, με μπούκλες, έχει μεγάλο στήθος και φορά γαλάζιο φόρεμα. Ο συνοδός της παίρνει το χέρι της και το στρίβει τόσο ώστε να την πονάει· απορώ πώς αυτή αντέχει. Στο τέλος, όμως, η κοπέλα αρπάζει έναν σιδερένιο λοστό και χτυπάει τον εραστή της στο χέρι. Αυτός ερεθίζεται, νιώθω την έλξη ανάμεσά τους, ενώ αυτός της χαϊδεύει το στήθος και γλύφει τις ρόγες της πάνω από το φουστάνι.

Τώρα βρίσκομαι πάνω σ' ένα κρεβάτι και φαντασιώνομαι πως είμαι στη θέση της, καθώς εκείνος μου κάνει έρωτα. Αφήνομαι, ξαπλωμένη στο πλάι, με ίσια τη σπονδυλική στήλη. Σύντομα αισθάνομαι ένα ηδονικό ψυχρό ρεύμα να ανεβοκατεβαίνει στη ραχοκοκκαλιά μου, όλο και πιο γοργά, ξανά και ξανά. Το απολαμβάνω όσο διαρκεί, προσπαθώ να χαλαρώσω αρκετά ώστε να κρατήσει περισσότερο. *Καταπληκτικό. Καιρό είχα να βιώσω κάτι τόσο υπέροχο...*

Δευτέρα, 9 Ιουνίου 2003

Πρωί με την αυγούλα, ώρα 5:15, αφύσικος ***ηχητικός πόλεμος*** με κυκλώνει ακόμη μια φορά, καθώς γίνεται χαμός στο σπίτι των γονέων μου ή της αδελφής μου: Δυνατά χτυπήματα, κοπανήματα, τριξίματα, έπιπλα που σέρνονται βίαια από τη μία άκρη του σαλονιού στην άλλη, βήματα που ποδοβολούν επίμονα και βιαστικά. Αντέχω μέχρι τις 6:00, μετά η υπομονή μου εξαντλείται. Πετάγομαι σαν ελατήριο από το κρεβάτι και τηλεφωνώ στη μητέρα μου για να της παραπονεθώ.

Η αντίδρασή της είναι καταπέλτης:
“Με παίρνεις τηλέφωνο για να μου πεις ότι ακούς θορύβους στις έξι το πρωί;”
“Ναι, δεν ξέρω τι γίνεται, οι επάνω έχουν λυσσάξει και κουβαλάνε έπιπλα απο δω κι από κει, εδώ και μια ώρα!” διαμαρτύρομαι.
“Δεν υπάρχουν θόρυβοι, είναι όλα στη φαντασία σου! Πρόσεξε γιατί δεν πας καλά! Ακούς ήχους που δεν υπάρχουν!” φωνάζει η μητέρα μου θυμωμένη.

Μάταια επιμένω. Η μαμά δεν παραδέχεται με τίποτα πως κάτι σκαρώνουν επάνω οι Μαρκάκηδες. Αντίθετα, προσπαθεί να με πείσει ότι είμαι τρελή και ότι φαντάζομαι ανύπαρκτους θορύβους. Παραδόξως, μετά το τηλεφώνημα επικρατεί ησυχία κι έτσι καταφέρνω να κοιμηθώ αρκετά βαθιά ώστε να ονειρευτώ...

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Συγκρούομαι με τη μητέρα και την αδελφή μου. Λένε πως είμαι νευρασθενική γεροντοκόρη αλλά δε δίνω δεκάρα. Αμέσως μετά, στο σπίτι καταφθάνει κόσμος, μαστόροι, μπουλντόζες, σαματάς μεγάλος. Προσπαθώ να ξεφύγω, αδιαφορώντας για όσα γίνονται. “Δεν πρόκειται να σας βοηθήσω”, δηλώνω σοβαρά. *Ερμηνεία: Η αδελφή και η μάνα μου έχουν κάνει κόμμα εναντίον μου, ενώ το αστρικό υπόβαθρο του σπιτιού μας είναι αρνητικό, σκοτεινό, ταραγμένο· εγώ δεν χωράω εδώ...*

Σάββατο, 21 Ιουνίου 2003

Σήμερα είναι τα γενέθλιά μου, συμπληρώνω αισίως τα 40 και ήδη έχω την έντονη αίσθηση ότι κάποιες πόρτες που παρέμεναν ως τώρα μισάνοιχτες, μόλις έκλεισαν για πάντα. Οι πόρτες της μοίρας έχουν κλείσει. Κλείνουν στα σαράντα.

Η δεκαετία των 30κάτι έμεινε για πάντα πίσω:

Ήταν χρόνια ελπίδας, δράσης, ονείρων, που τελικά δεν απέδωσαν τίποτα. Η τελευταία δεκαετία της νιότης έφυγε, χωρίς να μ' έχει οδηγήσει πουθενά: Οι φιλίες χάθηκαν, από τη δουλειά με εξανάγκασαν σε αποχώρηση χωρίς να μου δώσουν αποζημίωση, έρωτας μηδέν, η μεταφυσική μου πορεία σκοντάφτει συνεχώς σε ορατά και αόρατα εμπόδια.

Μπαίνω σε μια ηλικία που ήλπιζα να μη φτάσω ποτέ, μια ηλικία όπου οι άνθρωποι αρχίζουν ν' απολαμβάνουν: τα παιδιά τους που μεγαλώνουν, τη δουλειά τους που έχει στρωθεί, το χρήμα που ρέει, την κοινωνική καταξίωση. Κι εγώ; Βρίσκομαι (ξανά) στο μηδέν: Ξεκινώ καινούργιο επάγγελμα και σχεδιάζω να αλλάξω κατοικία, ενώ η μεταφυσική μου πορεία έχει πάρει μια τροπή που κάποτε θα θεωρούσα αδιανόητη.

Το απόγευμα έχω κανονίσει έξοδο με τη Μαρία Σχοινά. Όπως με πληροφόρησε στο τηλέφωνο, χθες είχε μείνει ταπί και δεν θα μπορούσε να με συναντήσει απόψε, αν δεν της έδιναν κατά λάθος ένα 20ευρω σ' ένα προπατζίδικο! *Όταν είναι να συμβεί κάτι, συμβαίνει.* Συναντιώμαστε, ως συνήθως, στο Κολωνάκι, περνάμε ευχάριστα και συζητάμε για ένα σωρό ενδιαφέροντα θέματα, όπως το παρακάτω:

Εικόνες του Matrix: Μεγάλες ουρές παιδιών έχουν σχηματιστεί αποβραδίς έξω από μεγάλα βιβλιοπωλεία σε όλο τον κόσμο, για να παραλάβουν πρωί-πρωί το νέο μυθιστόρημα φαντασίας του T. J. Raymond “Dawn of Erebus – Vol. 6”, το οποίο πρωτοκυκλοφορεί ειδικά σήμερα, την 21η Ιουνίου, ημέρα του Μαύρου Σάμπατ. Δηλαδή: Στήνονται τα πιτσιρίκια μαζί με τους πρόθυμους γονείς τους και ξεροσταλιάζουν επί ώρες ατέλειωτες όλη νύχτα έξω από τα μαγαζιά, για να έχουν την “τιμή” ν' αγοράσουν αυτοί πρώτοι το περίφημο

βιβλίο! Όταν φθάνει η ώρα, ένας επιβλητικός κύριος ντυμένος μάγος τους παραδίδει το πολυπόθητο ανάγνωσμα και τα πιτσιρίκια αλαλάζουν εκστασιασμένα.

Αλήθεια, μονάχα εγώ θεωρώ αφύσικο αυτό το φαινόμενο; Για ποιό άλλο λογοτεχνικό έργο έχει ξανασυμβεί κάτι ανάλογο; Ποιό φυσιολογικό παιδί είναι διατεθημένο να ξενυχτήσει, όρθιο στην ουρά, μόνο και μόνο για ν' αγοράσει ένα βιβλίο τη συγκεκριμένη ώρα το συγκεκριμένο πρωί, ενώ θα μπορούσε να το βρει εύκολα οποιαδήποτε άλλη μέρα και ώρα; Πώς εξηγείται, αλήθεια, τόση μανία για το "Dawn of Erebus"; Δεν είναι παρά ένα βιβλίο για εφήβους – που πολύ έντεχνα και "αθώα" εξοικειώνει τους νέους με τη μαύρη μαγεία.

Όσο για το συγγραφέα, τον T. J. Raymond, με μόλις έξι μυθιστορήματα που έχει γράψει, έχει γίνει ένας από τους πλουσιότερους ανθρώπους του κόσμου! Αφύσικα γρήγορη και τρανταχτή επιτυχία για ένα συγγραφέα εφηβικών βιβλίων, που στην αρχή τον κορόϊδευαν όλοι οι εκδότες...

Γύρευε, λοιπόν, τι είδους *κυκλώματα* προωθούν τον Raymond και για ποιό λόγο. Κατά πάσα πιθανότητα, οι χαζοχαρούμενες οικογένειες που ξημεροβραδιάστηκαν ανά τον κόσμο για να παραλάβουν ειδικά σήμερα πρωί-πρωί το εν λόγω βιβλίο, σαφώς έπραξαν έτσι υπακούοντας σε "άνωθεν" εντολή. Στη Νέα Εποχή, όλοι οι "ευυπόληπτοι" και "καθώς-πρέπει" οικογενειάρχες είναι χωμένοι στα κυκλώματα μέχρι το λαιμό κι εκτελούν τις εντολές που τους δίνονται με θρησκευτική ευλάβεια – αν θέλουν να παραμείνουν "ευυπόληπτοι" και "καθώς-πρέπει"...

Κυριακή, 22 Ιουνίου 2003

Ψυχική Εμπειρία: Ενώ ονειρεύομαι, ακούω ένα

παλιό τραγούδι του Πασχάλη. Χορεύω χαρούμενη, βιώνοντας τα λογια του τραγουδιού: "Jesus Christo, την αγάπη φέρε μας στη γη". Ψηλοί στρόβιλοι από χρυσόσκονη λικνίζονται κοντά μου. Τέλειο...

Σήμερα έχω καλέσει για δείπνο τις φιλενάδες μου, Λουίζα και Περσεφόνη. Τις περιμένω να φανούν κατά τις 7:30 το απόγευμα, ενώ έχω ετοιμάσει ρολό κοτόπουλο. Η Πέρσα φθάνει στην ώρα της, όμως η Λουίζα εμφανίζεται στις 8:45 με την ψυχή στο στόμα, επειδή πνιγόταν στις δουλειές, λέει. Αναχωρεί μετά από μια ώρα ακριβώς, χωρίς να φάει μαζί μας -στο μοναδικό τραπέζι που έχω κανονίσει εδώ και πολλά χρόνια- επειδή τα παιδιά της, επτά και εννέα ετών, "πρέπει να κοιμηθούν νωρίς". Σημειωτέον ότι τα μαμόθρεφτα δεν ήταν μόνα τους στο σπίτι, τα φύλαγε ο πατέρας τους.

Αργά τη νύχτα, κατά τις 1:00 μετά τα μεσάνυχτα, βγαίνει ο ανηψιός μου ο Θανάσης έξω στην αυλή μας και αρχίζει να μαστορεύει το ποδήλατό του, χτυπώντας με μανία μέταλλα πάνω στο τσιμέντο. Τον ανέχομαι επί μιάμιση ώρα, ύστερα βγαίνω και του φωνάζω, κι άλλη τόση ώρα μου παίρνει για να ηρεμήσω.

Δευτέρα, 23 Ιουνίου 2003

Μυστήρια: Το ποδήλατό μου πήγα να φτιάξω, στο μαγαζί που πηγαίνω συνήθως, και σχεδόν μου το απέκλεισαν: "Δεν επιδιορθώνουμε πια ποδήλατα που δεν είναι δικά μας... πολύ δύσκολο... θα δούμε..." Ένα απλό πράγμα πάω να κάνω και σκοντάφτει σε χίλια ηλίθια εμπόδια. Πού θα βρώ εγώ τώρα άλλο ποδηλατάδικο που να κάνει και επισκευές;

? ***Πώς*** τα καταφέρνων άλλοι και γίνονται πλούσιοι, πετυχημένοι, διάσημοι, πριν καν κλείσουν τα 25; Έχουν ταλέντο, λένε. Ναι, αλλά το ταλέντο για να αναπτυχθεί

χρειάζεται:
α) Αρκετό ελεύθερο χρόνο για να πειραματιστείς και να πλουτίσεις τις γνώσεις σου, δηλαδή να μη δουλεύεις.
β) Ενθάρρυνση, υποστήριξη και ανταπόκριση. Χωρίς αυτά δεν θα είσαι διατεθημένος να αφιερώνεις πολύ χρόνο στο όποιο πάθος σου.
γ) Απουσία προβλημάτων, ώστε να μένεις απερίσπαστος στο έργο σου. Όταν σε πνίγει η μάχη της επιβίωσης, όταν αντιμετωπίζεις παντού ασίγαστο πόλεμο, η προσοχή σου μοιραία διασπάται και σταδιακά σου φεύγει η όρεξη.
δ) Το κατάλληλο κύκλωμα που θα σε προωθήσει, θα σε καθοδηγήσει, θα σε διαφημίσει. Λοιπόν, ποτέ δεν κατάλαβα πώς ακριβώς εισέρχεται κανείς στα κυκλώματα, ούτε τι αντίτιμο πληρώνει τελικά...
ε) Διαβολική τύχη, τίποτα να μην πηγαίνει ποτέ στραβά. Εντάξει το ταλέντο, εντάξει τα κυκλώματα, μα ένα σωρό αστάθμητοι παράγοντες μπορούν να επέμβουν και να στραβώσουν την πορεία σου ανά πάσα στιγμή. "Υπάρχουν τα κυκλώματα, μα υπάρχει και ο καρκίνος", όπως λέει η φίλη μου, η Μαρία Σχοινά.

Στους πετυχημένους όμως, κατά μυστήριο τρόπο όλα πάνε ρολόι σε κάθε στιγμή της ζωής τους: Συναντούν τα σωστά άτομα, στο σωστό χώρο, τη σωστή στιγμή· κανένας δεν κλέβει τις ιδέες τους, κανένας δεν τους πολεμά· βρίσκουν τον αμοιβαίο έρωτα με την πρώτη ματιά, δεν χρειάζεται καν να ρίξουν δεύτερη. Η ζωή τους μοιάζει με σενάριο υπεραισιόδοξης ταινίας, όπου όλα ακολουθούν μια σταθερή ροή, ένα λουλουδιασμένο μονοπάτι που δεν αποκλίνει ποτέ και πουθενά.

Ωστόσο, η προσωπική μου εμπειρία λέει άλλα: Ακόμη κι αν έχεις πετύχει τους στόχους σου (μετά από πολύ κόπο και προσεκτική προμελέτη), τα πλέον

απίθανα πράγματα μπορούν να πάνε στραβά: να χρεωκοπήσει η εταιρεία όπου δουλεύεις, να βρει εραστή η γυναίκα σου ή ο άντρας σου, τα λατρευτά σου τέκνα να γίνουν ναρκωμανείς, να αποκτήσεις κάποιο σοβαρό πρόβλημα υγείας, να χαλάσουν όλα μαζί τα απαραίτητα μηχανήματα την πλέον ακατάλληλη στιγμή, να πέσουν οι μετοχές σου, να συναντήσεις το πλέον ανεπιθύμητο πρόσωπο την πλέον ακατάλληλη στιγμή κ.ο.κ.

Ένα είναι βέβαιο: Τα πράγματα δεν λειτουργούν όπως μας λένε. Το πιο αλλόκοτο είναι ότι τα ίδια μοτίβα επαναλαμβάνονται συνεχώς για τα ίδια πρόσωπα! Δεν υπάρχει λογική στην πραγματικότητα: Σύμφωνα με τη λογική, δεν μπορεί να είσαι επί 80 χρόνια μόνο τυχερός, επιτυχημένος, ευτυχισμένος ή επί 80 χρόνια μόνο άτυχος, αποτυχημένος, δυστυχισμένος. Κι όμως, αυτό συμβαίνει: Πάντα οι ίδιοι ευτυχούν και πάντα οι ίδιοι υποφέρουν...

Τρίτη, 24 Ιουνίου 2003

Είναι δαιμονικό αυτό που συμβαίνει εδώ μέσα! Αυτό το σπίτι είναι καταραμένο! Περιστοιχίζομαι από δαίμονες! Δεν είναι μόνον ο τρελο-Τάκης που βαράει νταούλια όλη μέρα στη διπλανή μεσοτοιχία· είναι και τ' ανήψια μου που παράγουν κάθε είδους απίθανους θορύβους, όλη μέρα κάθε μέρα, εδώ και χρόνια!

Τελευταία, μάλιστα, έχουν ξεκινήσει άλλο τροπάρι: Σχεδόν κάθε νύχτα, μετά τα μεσάνυχτα, όταν επιστρέφει ο Γιάννης από διάφορα γλέντια, σκοντάφτει ατσούμπαλα πάνω σε όλα τα έπιπλα του σπιτιού του, για κανένα δίωρο τουλάχιστον! Στο μεταξύ, εγώ βρίσκομαι στο κρεβάτι και προσπαθώ απεγνωσμένα ν' αποκοιμηθώ, ενώ από πάνω αντηχούν ισχυροί εξακολουθητικοί θόρυβοι, διαπεραστικά τριξίματα, απανωτοί

κρότοι, βίαια συρσίματα κλπ! Δεν καταλαβαίνω τι κάνουν οι Μαρκάκηδες, είναι σα να παθαίνουν αμόκ και τραβάνε τα έπιπλά τους συνεχώς από τη μία άκρη του δωματίου ως την άλλη, στη μέση της νύχτας! Στο ισόγειο όπου μένω τώρα, όλοι αυτοί οι θόρυβοι αντηχούν σαν από μεγάφωνο πάνω στο κεφάλι μου, ειδικά μέσα στη νυχτερινή σιγαλιά!

Το θέμα είναι ότι δεν μπορώ να μένω πια ούτε στιγμή σ' αυτό το σπίτι. Όποτε μπαίνω εδώ μέσα, με πιάνει σύγκρυο, τρελαίνομαι! Μου είναι αδύνατο να κάνω οτιδήποτε εδώ μέσα, ούτε να γράψω μπορώ, ούτε να ζωγραφίσω, ούτε να σκεφθώ, τίποτα! Πρέπει να φύγω! Από αύριο κιόλας, ξαναρχίζω το ψάξιμο για άλλη κατοικία – παρόλο που κατά βάθος δεν έχω καμία όρεξη να μπω σε απρόβλεπτες περιπέτειες. Όμως, ο ***ηχητικός πόλεμος*** έχει φθάσει στο απροχώρητο. Δεν γίνεται αλλιώς...

Τρίτη, 1 Ιουλίου 2003

Διαυγές Όνειρο: Αναπάντεχα θυμάμαι και προφέρω ένα μάντρα που έμαθα στο Κέντρο Μεταφυσικής Γνώσης. Αυθόρμητα βγαίνω στο αστρικό πεδίο, βρίσκομαι στην κρεβατοκάμαρά μου, αναπηδώ κι αιωρούμαι άνετα. Ξαφνικά, όμως, βρίσκομαι πεσμένη κάτω, μπρούμυτα. Απέναντί μου, λίγο πιο πέρα, τεράστια μυρμήγκια έχουν παραταχθεί εναντίον μου κι ετοιμάζονται να μου επιτεθούν. Εγώ όμως δεν ανησυχώ ιδιαίτερα, καθώς γνωρίζω ότι δεν μπορούν να βλάψουν τον άυλο εαυτό μου. *Ωστόσο, ξυπνώ ταραγμένη και αποφασίζω στο εξής να μην εμπιστεύομαι ξένες διδασκαλίες, αμφίβολης προέλευσης και σκοπιμότητας*...

Συντονισμός του Matrix: Η ώρα είναι 2:30 το μεσημέρι. Ο Γιάννης έχει βάλει μουσική στο διαπασών

και ταυτόχρονα παίζει τουμπερλέκι με πάθος! Τα νεύρα μου τσατάλια! Πάω και του λέω να το κλείσει αλλά εκείνος μου κάνει ειρωνικά: "Έλα μωρέ παράξενη, απογευματιάτικα! Σιγά μη το κλείσω!"

Τρέχω κάτω έξω φρενών, απειλώντας να τηλεφωνήσω αμέσως σ' έναν από τους ενοικιαστές που έχω δει. Η μητέρα σπεύδει ξωπίσω μου αλαφιασμένη. Έχω ήδη αποφασίσει για μια συγκεκριμένη γκαρσονιέρα: Είναι ένα συμπαθητικό δώμα στο Ελληνικό. Διαθέτει δυο δωμάτια, λουτρό, μεγάλη κουζινοτραπεζαρία μπροστά με τζαμαρίες, ευρύχωρη βεράντα. Απέναντι υπάρχει πάρκο με ευκαλύπτους. Η γειτονιά φαίνεται ήσυχη, ενώ οι ένοικοι των δυο κάτω ορόφων λείπουν σχεδόν πάντα. Το μόνο μειονέκτημα: Βρίσκεται πολύ κοντά στη λεωφόρο Βουλιαγμένης, απ' όπου ακούγεται συνέχεια η βοή των διερχόμενων αυτοκινήτων. Τηλεφωνώ για να συμφωνήσω την ενοικίαση μα δεν απαντά κανείς. Ξαναπαίρνω μετά από μισή ώρα, τίποτα. Αρχίζω να αποθαρρύνομαι, η μητέρα μου ανακουφίζεται. Όλη την υπόλοιπη μέρα επιμένω μα στέκεται αδύνατο να βρω τον ενοικιαστή στο τηλέφωνο.

Τετάρτη, 2 Ιουλίου 2003

Από το πρωί επιδίδομαι σε πυρετική αναζήτηση άλλης κατοικίας: Αρχικά πηγαίνω και βλέπω ένα υπόγειο κοντά στο βουνό, κάπου στο Πυρνάρι. Καλό μου φαίνεται μα έχει μεσοτοιχία μ' ένα διπλανό διαμέρισμα και δεν διακινδυνεύω να μου έλθει δίπλα κανένας μανιακός. Κατόπιν τρέχω ψηλά στη Δελφών, όπου νοικιάζεται ένας χώρος με τζάμι μπροστά, αχούρι χωρίς τουαλέτα. Λίγο πιο κάτω νοικιάζεται ένα μίζερο βοηθητικό 15 μ2, παλιό και βρώμικο σαν αποθήκη, για 300 ευρώ το μήνα. Γύρω στο μεσημέρι επιστρέφω σπίτι

απογοητευμένη και νευριασμένη.

Νωρίς το απόγευμα με ειδοποιεί κάποιος, με τον οποίο είχα επικοινωνήσει πριν λίγες μέρες, να πάω να δω μια γκαρσονιέρα που νοικιάζει στην Αργυρούπολη. Σκέφτομαι να πάω με το ποδήλατό μου μα τότε ανακαλύπτω πως έχει σκάσει το λάστιχο. Αναγκαστικά παίρνω το λεωφορείο Α4, παρόλο που δεν έχω εισιτήριο. Άλλωστε, η διαδρομή είναι μόνο πέντε στάσεις.

Μόλις μια στάση πριν κατέβω, μπαίνει μέσα μια παρέα νεαρών, οι οποίοι γρήγορα αποδεικνύεται πως είναι ελεγκτές! Δεν προφταίνω να κατέβω, με πιάνουν χωρίς εισιτήριο και μου βάζουν πρόστιμο 20 ευρώ! Δεν κρατώ χρήματα ούτε ταυτότητα μαζί μου, οπότε με κατεβάζουν και με οδηγούν στο κοντινό αστυνομικό τμήμα. Μου παίρνουν τα στοιχεία, γίνομαι ρεζίλι, σκατά.

Όταν τελικά ξεμπερδεύω και καταλήγω, επιτέλους, στη ζητούμενη διεύθυνση, διαπιστώνω ότι ένας νεαρός αναχωρεί την ώρα που εγώ φθάνω. Η γκαρσονιέρα φαίνεται ιδανική: καινούργια, επιπλωμένη, 38 μ2, τελείως αυτόνομη πίσω από μια ήσυχη πολυκατοικία. Όμως, όπως με πληροφορεί ο ενοικιαστής, έχει μόλις κατοχυρωθεί στο νεαρό που είδα προηγουμένως να φεύγει!

Λοιπόν; Δεν είναι ολοφάνερος ***Συντονισμός του Matrix***, το όλο συμβάν; Χάλασε ο κόσμος όλο το απόγευμα, έτσι ώστε εγώ να μην καταφέρω να δω εγκαίρως το μοναδικό σπίτι που πιθανότατα θα νοίκιαζα! Η όλη φάση με αποθαρρύνει εντελώς κι εγκαταλείπω οριστικά κάθε σκέψη για μετακόμιση...

* * * *

Παρασκευή, 4 Ιουλίου 2003

Διαυγές Όνειρο: Μαζί με ευχάριστη παρέα περπατώ σε μαγευτικές βραχώδεις παραλίες ή διασχίζω χωμάτινα μονοπάτια ανάμεσα στα πεύκα. Απολαμβάνω κάθε στιγμή, αποκτώ συνείδηση του εαυτού μου και αρχίζω να πετώ στο γαλανό ουρανό, ενώ ακούγονται όμορφες νοσταλγικές μελωδίες...⇮

Την προκαθορισμένη ώρα, τα μεσάνυχτα όπως πάντα, εκτελώ την ***Υπέρτατη Τελετουργία.*** Βιώνω με τέλεια αυτοσυγκέντρωση την κάθε λεπτομέρεια. Η αίσθηση είναι καταπληκτική, όπως πάντα...

?! *Αεροπορικό δυστύχημα στο Σουδάν με 115 νεκρούς, τη Δευτέρα.*

Τρίτη, 8 Ιουλίου 2003

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Εξωγήινα, άμορφα όντα έρχονται στη γη. Παίρνουν όποια μορφή θελήσουν, ζωντανή ή όχι, για να εξυπηρετούν τους ανθρώπους. Εμένα, όμως, με κυνηγάει ένας κροκόδειλος στο δρόμο. Τρέχω γρήγορα, μπαίνω σε μια πόρτα, την κλείνω έγκαιρα, γλυτώνω. *Ερμηνεία προφανής: Οι άνθρωποι έχουν βοήθεια από αόρατες δυνάμεις. Εγώ έχω ακριβώς το αντίθετο*...⇮

Μυστήριο: Ο 26χρονος Μάνος, λεπτός και αρκετά εμφανίσιμος, έρχεται από το Χαϊδάρι στην Τερψιθέα (δύο ώρες διαδρομή) για να δει τρεις ταινίες μαζεμένες στο βίντεο με την Πέρσα. *Πιθανότατα είναι μόνο φίλοι αλλά αν μάθω ότι παντρεύονται δεν θα εντυπωσιαστώ...*

Έχουμε και λέμε: Ένας νέος, συμπαθητικός άνδρας βλέπει φιλικά την Πέρσα (150 κιλά), εκτιμάει την προσωπικότητά της και είναι πρόθυμος να καθήσει τόσες ώρες μαζί της, ακίνητος σε μια καρέκλα

βλέποντας τηλεόραση, λες και δεν έχει τίποτε άλλο να κάνει. Τώρα είναι αυτό παράξενο, ή μου φαίνεται;

Σύμφωνα με τις προσωπικές μου εμπειρίες, φιλία ανάμεσα σε άνδρα και γυναίκα δεν υπάρχει. Κανείς δεν έχει βγει μαζί μου "φιλικά" πάνω από δυο φορές. Αν η γυναίκα δεν μοιάζει της Μπάρμπι, αν δεν του καθήσει στο πρώτο ραντεβού, αν δεν του κάνει όλα τα βίτσια, ο άνδρας γίνεται καπνός.

Εντύπωση μου έκανε και η αντίδραση του ανηψιού μου του Γιάννη όταν του διηγήθηκα την περίπτωση: "Εσύ θα πήγαινες στο Χαϊδάρι για να δεις τρεις ταινίες στο βίντεο παρέα με μια χοντρή 150 κιλών;" τον ρώτησα τελικά.

Εκείνος με κοίταξε αποσβολωμένος, σα να μην πίστευε στ' αυτιά του. Ύστερα φρόντισε να διαμορφώσει μια "αθώα" απάντηση για να με ταπώσει:

"Θα το έκανα, ίσως, για ψυχικό! Αλλά ακόμη κι αν τον πληρώνει, δεν πειράζει, να μην είσαι πονηρή!"

Δουλευόμαστε και μεταξύ μας τώρα...

Τετάρτη, 16 Ιουλίου 2003

Προφητικό Όνειρο: Ο Θανάσης βρίσκεται πλάι μου στο κρεβάτι και με πειράζει (άντε πάλι). Σηκώνομαι ενοχλημένη και πηγαίνω στο χωλ. Η κεντρική πόρτα είναι γυάλινη, με σιδερένιο σκελετό. Απέξω στέκεται η Περσεφόνη, η οποία με κοιτάζει χωρίς να μπορεί να μπει μέσα. Αισθάνομαι ότι μπορώ να το κάνω: Απλώνω το χέρι μου και το περνώ μέσα από το γυαλί χωρίς αυτό να σπάσει, μόνο βαθουλώνει. Πιάνω τη φίλη μου και την τραβώ μέσα στο σπίτι.

Επαλήθευση: Μετά από πολλές μέρες που έχω να τη δω, η Πέρσα μου τηλεφωνεί το ίδιο απόγευμα για να

συναντηθούμε και να πάμε στον κινηματογράφο...۩

Η φιλενάδα μου διασκέδαζε και γελούσε σε όλη τη διάρκεια της ταινίας, που ήταν γεμάτη δράση. Ωστόσο, όταν τελείωσε το έργο, η Πέρσα δήλωσε σοβαρά ότι βαριέται τις ταινίες δράσης! Δηλαδή, όταν μου πρότεινε να τη δούμε, δεν ήξερε τι θα έβλεπε;

Λίγο αργότερα, βγαίνοντας από το σινεμά, εκστασιάστηκε ξαφνικά μόλις αναγνώρισε μια διάσημη δημοσιογράφο ανάμεσα στο πλήθος:
"Κοίτα τι όμορφη που είναι! Δεν είναι πανέμορφη;".
Γύρισα και την είδα· εντάξει, η γυναίκα διατηρείται πολύ λεπτή, μάλλον ξερακιανή, είναι και καλοντυμένη, ωστόσο δεν ξετρελάθηκα κιόλας. *Άλλωστε, το πρόσωπό της μού είναι ιδιαίτερα αντιπαθητικό, καθώς θυμίζει έντονα ερπετό.*
"Μα δες πόσο νέα διατηρείται! Σαν κοριτσάκι!" συνέχισε η Πέρσα συνεπαρμένη.
"Την έχει ξαναδεί; Την ξέρεις προσωπικά;" ρώτησα σοβαρά μα δεν έλαβα απάντηση...

Παρασκευή, 18 Ιουλίου 2003

Ερωτικό Όνειρο: Είμαι μαζί με τον Γιώργο Φραντζή, καθόμαστε παρέα και συζητάμε, τα χέρια μου ακουμπούν στα δάχτυλά του -τι υπέροχη, ηδονική αίσθηση! Τον ρωτώ για τη ζωή του, αν θα φύγει ξανά. Παράλληλα, εκτελώ ψυχοκίνηση, μετακινώντας διάφορα αντικείμενα με τη σκέψη μου. *Λοιπόν; Τα όνειρα είναι η αληθινή ζωή!* ۩

Αργά τη νύχτα, έρχεται ακόμα μια φορά η ώρα για την ***Υπέρτατη Τελετουργία***: Θαυμάσια αισθηση εξισορρόπησης και ολοκλήρωσης. Απλά, λατρεύω αυτό που κάνω!

?! *Συγκρούσεις στη Λιβερία τη Δευτέρα, με πάνω από 600 νεκρούς.*

Σάββατο, 2 Αυγούστου 2003

Βρίσκω ότι η φιλία μου με τη Λουίζα έχει αρκετά στοιχεία ερωτισμού: Τελευταία μου τηλεφωνεί πιο συχνά, ενώ μου χαρίζει διάφορα σετ από ασημένια κοσμήματα. Χθες το βράδι με πήρε τηλέφωνο μονάχα για να μου πει πως της έλειψα! Της είπα πως κι εγώ πως τη σκεφτόμουν. Έτσι, κανονίσαμε έξοδο για σήμερα το απόγευμα, να πάμε στη Γλυφάδα μαζί με τα δυο παιδιά της, το Μανώλη και τη Ζαφειρία.

Στο δρόμο για τη στάση είμαστε όλο χαρές, γέλια, πνεύμα φιλίας. Κάποια στιγμή παρατηρώ έναν όμορφο νεαρό με γυμνασμένο σώμα, ο οποίος επισκευάζει το αμάξι του. Καθώς περνάμε, γυρίζει και μας ρίχνει μερικές ματιές.

"Ωραίο παιδί αυτός!" λέω στη Λουίζα χαμηλόφωνα.

"Αυτός μας κοιτάζει;" ρωτά η φίλη μου συνοφρυωμένη.

"Γύρισε και μας κοίταξε για λίγο!" της απαντώ.

"Και δεν του άρεσε αυτό που είδε και ξαναγύρισε μπροστά του!" μου πετάει βλοσυρά.

Παραξενεύομαι· λες και της είπα ότι σκοπεύω να τον παντρευτώ τον τύπο...

Κάποτε φθάνουμε στην Κάτω Γλυφάδα, κατεβαίνουμε από το λεωφορείο και τότε ακούω τη Λουίζα να ξεφυσά: "Τα παιδιά ίδρωσαν! Πρέπει να βγάλουν τις φανέλες!". Παίρνει τα παιδιά κατά μέρος μέσα σε μια εμπορική στοά, τα γδύνει, τους βγάζει τις φανέλες, τους ξαναφοράει τις μπλούζες και φεύγουμε.

Σύντομα καταλήγουμε σε μια πολυσύχναστη καφετέρια-ζαχαροπλαστείο. Πάντα γενναιόδωρη, η Λουίζα επιμένει να με κεράσει -όπως κάθε φορά που

βγαίνουμε, δηλαδή μια φορά το χρόνο. Από τη μία το εκτιμώ και υποχρεώνομαι, από την άλλη αισθάνομαι περίεργα. Παραγγέλνουμε, καθόμαστε σ' ένα τραπέζι έξω, συζητάμε ευχάριστα ως συνήθως, όλα μια χαρά.

Ωστόσο, μόλις δέκα λεπτά αργότερα, διαπιστώνω ότι τα δύο πριγκηπόπουλα -7,5 χρονών η Ζαφειρία και 9,5 ο Μανώλης- έχουν πασαλειφθεί με σοκολάτες μέχρι τα αυτιά! Τέτοιο πασάλειμμα, πρώτη φορά βλέπω! Τα πρόσωπά τους, από τα μάτια και κάτω είναι βουτηγμένα μέσα στη σοκολάτα! Η Λουίζα παίρνει τα παιδιά και τα πηγαίνει στην τουαλέτα για να τα καθαρίσει. Όταν επιστρέφουν όμως, αυτά ξαναλερώνονται εν ριπή οφθαλμού!

Η φίλη μου αναγκάζεται να τα κατεβάσει στην τουαλέτα πέντε φορές συνολικά, μέσα στη μια ώρα που θα μείνουμε εκεί. Στο μεταξύ, κάτι δίχρονα και τρίχρονα νήπια γύρω μας τρώνε φυσιολογικά τα ντόνατς τους, χωρίς να κολυμπούν σε σιρόπια και σοκολάτες. Φαντάζομαι ότι γίναμε νούμερο σε ολόκληρο το μαγαζί. Η Λουίζα, πάντως, φαινόταν να απολαμβάνει κάθε στιγμή το ρόλο της τέλειας μητέρας.

Κυριακή, 3 Αυγούστου 2003

Η θεία Βαρβάρα είναι ξανά εδώ μαζί με τον άνδρα της, το θείο Ανέστη, ο οποίος μπαινοβγαίνει στα νοσοκομεία μετά από πρόσφατη εγχείρηση προστάτη. Ο πατέρας μου τρέχει πάντα μαζί τους και τους βοηθάει σε ό,τι χρειάζονται. Η μαμά δεν σταματάει να μουρμουρίζει.

Στο μεταξύ, και χθες και σήμερα ο ανηψιός μου ο Γιάννης έχει λυσσάξει: Βάζει μουσικές στο διαπασών και ταυτόχρονα παίζει τουμπερλέκι όλη μέρα! Υπομένω τον ***ηχητικό πόλεμο*** στωικά μέχρι το βράδι, οπότε

σταματά για λίγο. Ξαφνικά, όμως, ώρα 10:30 τη νύχτα, ξαναρχίζει με πρωτοφανή μανία! Τρέχω επάνω, βάζω τις φωνές, παραπονιέμαι στους γονείς μου, εκείνοι όμως υποστηρίζουν ότι δεν ακούγεται καμία μουσική και απαιτούν να μη νευριάζω. Βγαίνω εκτός εαυτού, διαμαρτύρομαι έντονα, οι γονείς μου δυσανασχετούν ακόμη πιο έντονα.

Τελικά, η μητέρα μου πάει και κλείνεται στο σαλόνι στενοχωρημένη. "Θέλεις να στείλεις τη μητέρα σου στο νοσοκομείο;" με μαλώνει ο μπαμπάς. Όπως πάντα, αρνούνται να ασχοληθούν με τα δικά μου προβλήματα· θέλουν να ασχολούνται μονάχα με την Αλίκη και τα κουτσούβελά της. Εμένα με έχουν ξεγραμμένη εδώ και χρόνια επειδή δεν κατάφερα να κάνω δική μου οικογένεια.

Τρέχω επάνω και φωνάζω στο Γιάννη να χαμηλώσει το στέρεο μα εκείνος με κοιτάζει ειρωνικά και δεν με ακούει καν. Ξανακατεβαίνω κάτω, έξω φρενών.

"Σταμάτα τις φωνές! Θα τη στείλεις στο νοσοκομείο τη μητέρα σου!" επαναλαμβάνει ο μπαμπάς, ενώ το τουμπερλέκι εξακολουθεί να βροντά επιθετικά σε όλο το σπίτι. Τότε, επεμβαίνει αναπάντεχα η θεία Βαρβάρα:

"Θα στείλετε αυτήν στο νοσοκομείο! Παιδί σου είναι κι αυτό!" λέει στον πατέρα μου ήρεμα.

"Αλήθεια, θεία, πες μου, εσύ δεν ακούς καμιά φασαρία από πάνω;"

"Και βέβαια ακούω! Της κακομοίρας γίνεται!"

"Πάλι καλά, γιατί εδώ μου λένε πως δεν ακούγεται τίποτα!"

"Έχεις δίκιο!" καταλήγει η θεία με φωνή σταθερή.

"Έχεις δίκιο"· να μια κουβέντα που δεν έχω ακούσει ποτέ από τους δικούς μου...

Παρασκευή, 15 Αυγούστου 2003

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Εγώ και η Περσεφόνη βρισκόμαστε στο σπίτι μιας κοινής φίλης. Ξαφνικά, μέσα από το παράθυρο, παρατηρώ φωτιά στο βουνό που υψώνεται στο βάθος. Η κορυφή του καίγεται και οι φλόγες προχωρούν γοργά προς τα κάτω. Όλο και περισσότερα αποκαΐδια πνίγουν την ατμόσφαιρα, ώσπου δεν φαίνεται σχεδόν τίποτα έξω από το τζάμι. Σκεφτόμουν να φύγω μα τώρα μοιάζει αδύνατο. Εντέλει το αποφασίζω, φιλώ την Πέρσα, βγαίνω έξω και αρχίζω να ψάχνω για ταξί.

Τότε, βλέπω κόσμο πολύ, ένα πυκνό πλήθος που συνωστίζονται και ανεβαίνουν σιγά-σιγά στο βουνό. Αντί να προσπαθούν να απομακρυνθούν από τη φωτιά, μοιάζουν σα να μαγνητίζονται απ' αυτήν, έτσι όπως προχωρούν όλοι μαζί αργά και μάλλον πρόθυμα προς την κορυφή, μέχρι που τους καταπίνουν οι φλόγες...۩

Αργά τη νύχτα, όπως πάντα, λαμβάνει χώρα η ***Υπέρτατη Τελετουργία***: Αυτή τη φορά, παρατηρώ συγκεντρωμένη το Τέρας καθώς καίγεται πάνω στους πάγους του βορείου πόλου (= παγάκια από το ψυγείο). Μοναδική αίσθηση επίτευξης...

?! *Φονικός καύσωνας σε όλη την Ευρώπη. Μέσα σε είκοσι μέρες (ως την Κυριακή) έχει σκοτώσει περίπου 10.000 άτομα στη Γαλλία και άλλα 4500 στο Βέλγιο, την Ιταλία και άλλες χώρες. "Τα γραφεία κηδειών δεν τους προλαβαίνουν!", ακούω στις Ειδήσεις.*

Κυριακή, 24 Αυγούστου 2003

Ακόμη μια φορά με κυκλώνει αφύσικος ***ηχητικός πόλεμος*** που ξεκινά από νωρίς το πρωί: Η μαμά, στα πρόθυρα υστερίας, μου φωνάζει στο τηλέφωνο πως δεν έχει ιδέα πού οφείλονται οι απανωτοί χτύποι-γδούποι-

κλαγγές που με σφυροκοπούν από πάνω, από τις 6:30 μέχρι τις 7:20 τα χαράματα -δηλαδή μέχρι τώρα:
“Δεν ξέρω καν για τι πράγμα μιλάς! Δεν υπάρχουν θόρυβοι, φαντάζεσαι ότι υπάρχουν! Ανεπαίσθητους ήχους εσύ τους ακούς σαν τύμπανα!” ωρύεται.
Κοινώς, με βγάζει τρελή. Αναμοχλεύει το θέμα επί μία ώρα τουλάχιστον για να με πείσει πως είμαι “παράξενη”, δηλαδή τρελή. Λεπτομέρεια: Η παράφωνη συναυλία κράτησε όσο ακριβώς και ο πρωινός διαλογισμός μου. *Τυχαίο;*

Τώρα έχει φθάσει πια μεσημέρι, κάθομαι στο γραφείο μου και γράφω, ενώ η μαμά επάνω μαγειρεύει. Δεν ακούγεται κιχ! Ούτε βήματα, ούτε έπιπλα να σέρνονται, ούτε κατσαρόλες να χτυπάνε. Άρα; Το πρωινό κομφούζιο το προκαλεί μάλλον η αδελφή μου και τα παιδιά της. Τους πιάνει αμόκ κάθε πρωί. Η μαμά λέει ψέματα. Αδύνατον “να μην ξέρει για τι πράγμα μιλάω” -απλά δεν θέλει να πιέσει την καλή της κορούλα και τα λατρευτά της εγγονάκια, λέγοντάς τους να μη χαλάνε τον κόσμο κάθε ξημέρωμα...

Δευτέρα, 25 Αυγούστου 2003

Ο άνεργος ανηψιός μου ο Γιάννης συνεχίζει με αμείωτη μανία το τουμπερλέκι και τα νταούλια στο διαπασών με τις ώρες, για νιοστή μέρα! Γίνομαι έξω φρενών! Αρχίζω να σκέφτομαι έντονα να τον “κάψω”!

?! *Μέχρι το απόγευμα ο Γιάννης έχει βρει καλή πρωινή δουλειά, στα έργα του τραμ στην Κάτω Γλυφάδα, με μισθό 1300 ευρώ το μήνα! Έτσι, στο εξής θα λείπει από το σπίτι ως τις 5:00 το απόγευμα. Υπέροχα...*

Παρεπιπτόντως: Εγώ, τέτοιο μισθό δεν έχω δει ποτέ, ούτε στον ύπνο μου! Στο Γιαννάκη, όμως, που είναι μόλις 18 ετών και αγράμματος, το προσφέρουν

αυτό το ποσό! Ενώ σε μένα, που είμαι 40 χρονών, έχω πολυετή προϋπηρεσία ως γραμματέας, γνωρίζω τέσσερις γλώσσες και ξέρω να χειρίζομαι κομπιούτερ, κάποιοι μιλούν για εθελοντισμό...

Τετάρτη, 27 Αυγούστου 2003

Ακόμη μια μέρα, ο συντονισμένος ***ηχητικός πόλεμος*** γύρω μου συνεχίζεται ακάθεκτος: Στις 9:30 το πρωί ακούγονται από απέναντι παιδικά τραγουδάκια στο διαπασών. Μέχρι τις 10:30 που φεύγω για μπάνιο, δεν έχουν σταματήσει. Μόλις φθάνω στην αγαπημένη μου μικρή πλαζ στη Βουλιαγμένη, διαπιστώνω ότι παντού βροντοχτυπούν μουσικές χιπ-χοπ στο διαπασών! Είναι τέσσερις κλώσσες που έχουν κουβαλήσει μαζί τους ένα τεράστιο στέρεο/κασετόφωνο και το έχουν ανοίξει στο φουλ! Το νταβαντούρι αντηχεί ένα χιλιόμετρο μακρυά! Ωστόσο, προσπαθώ να κάνω το μπάνιο μου χωρίς να στενοχωριέμαι ιδιαίτερα. Αυτοέλεγχος, όχι αστεία...

Αργότερα, μέσα στο λεωφορείο για τη Γλυφάδα γίνεται πανζουρλισμός: Δυο γριές πουτάνες τραγουδούν παράτονα, όσο πιο δυνατά μπορούν. Κάτι βαρύμαγκες κοπανάνε τα κομπολόγια τους ασταμάτητα, με μανία. Το απόγευμα, ο Τάκης βάζει απαίσιες μουσικές στο διαπασών, που αυτή τη φορά αντηχούν μέχρι τον Άγιο Τρύφωνα! Και η φίλη μου η Λουίζα δεν θα μπορέσει τελικά να βρεθούμε απόψε, επειδή έχει δουλειές, λέει.

Δεν τους αντέχω άλλο! Είναι φοβερός ο τρόπος που συντονίζονται όλοι εναντίον μου! Τι θα κάνω;

Σάββατο, 30 Αυγούστου 2003

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Αναμένεται το τέλος του κόσμου. Φυσικές καταστροφές πλήττουν όλη τη γη: σεισμοί, πλημμύρες, πόλεμοι παντού. Στην πόλη μας

μόλις ξεκινούν βομβαρδισμοί. Εγώ, η μητέρα μου κι ένας άγνωστος γοητευτικός άνδρας βγαίνουμε έξω από το σπίτι, ανήσυχοι. Αδιαφορώντας αν με βλέπει κανείς, υψώνω τα χέρια προς τον ουρανό και ψελίζω τα λόγια: “Εγώ, η Υβόννη, προστάζω τους ανθρώπους να σταματήσουν κάθε σύρραξη τώρα!” Αμέσως επικρατεί μια εύθραυστη ηρεμία...

Το πρωί πηγαίνω για μπάνιο στην παραλία που βρίσκεται κάτω από τις “Τρύπες του Καραμανλή” στο Κορωπί, μαζί με τη φίλη μου τη Ντένια και το σύζυγό της το Δημήτρη. Ήρεμη καθαρή θάλασσα, δυνατή μουσική ποπ και ροκ από το παραθαλάσσιο μπαρ, ξεγνοιασιά. *Τελικά, δεν είναι τόσο οι μουσικές που μ' ενοχλούν. Είναι η αρρωστημένη εγωπάθεια του Τέρατος, η οποία εκφράζεται με απίστευτη επιμονή μέσω αφύσικων θορύβων...*

Βρισκόμαστε ήδη τρεις ώρες στην πλαζ και ο Δημήτρης έχει βαρεθεί, ανυπομονεί να φύγει και παραπονιέται έντονα στη Ντένια: “Έτσι μου 'ρχεται να φύγω μόνος μου και να σ' αφήσω εδώ!”
Είναι αστείος όταν θυμώνει.
“Μην κάνεις έτσι! Αυτό ίσως να είναι το τελευταίο μπάνιο!” του λέει αυτή και ησυχάζουν.
Όντως: Δεν το γνωρίζω ακόμη, όμως αυτή είναι η τελευταία φορά που πηγαίνουμε για μπάνιο όλοι μαζί...

Δευτέρα, 1 Σεπτεμβρίου 2003

“Ανθρώπινα Θαύματα” - ενδιαφέρουσα εκπομπή που παρακολουθώ συχνά· η σημερινή με προβλημάτισε αρκετά: Μια τερατογυναίκα, η οποία έχει γεννηθεί χωρίς πόδια και χωρίς λεκάνη, παρουσιάζεται από την τηλεόραση ως 25χρονη καραγκόμενα και καμαρώνει ότι ζει “μια απόλυτα φυσιολογική ζωή”: Εργάζεται σε

γραφείο, είναι παντρεμένη μ' έναν πανέμορφο αρτιμελή άνδρα και τώρα περιμένει παιδί! Γεμάτη ωραιοπάθεια, εξηγεί ότι ο σύζυγός της την παρακαλούσε επί δυο χρόνια να βγει μαζί του, εκείνη όμως δεν το αποφάσιζε -τό 'παιζε και δύσκολη! Τελικά, η ανάπηρη γεννάει ένα πολύ όμορφο μωρό και δηλώνει με μπόλικο καμάρι ότι κάθε μέρα αποτελεί πρόκληση γι' αυτήν.

Στο μεταξύ, τρομάζεις μόνο που τη βλέπεις να "περπατά" με τα χέρια από δωμάτιο σε δωμάτιο, με κινήσεις που θυμίζουν αράχνη. Μα πώς μπόρεσε και την "πήδηξε" αυτός ο τύπος; *Δεν αποκλείεται, πάντως, ορισμένοι άνδρες να διεγείρονται από ανάπηρες γυναίκες -βίτσια είναι αυτά...*

Υπάρχει, βέβαια, η πιθανότητα, ολόκληρη η ανωτέρω ιστορία να είναι σκηνοθετημένη για δημιουργία συγκεκριμένων εντυπώσεων στον κοσμάκη. *Αυτό κι αν είναι σατανικό, δηλαδή η διαφήμιση και ο εκθειασμός της αναπηρίας ως υπέρτατο προτέρημα...*

Σάββατο, 6 Σεπτεμβρίου 2003

Δυσάρεστα νέα: Ο σύζυγος της Μιλένας, ο Μίλτος, πνίγηκε σήμερα το πρωί ενώ έκανε υποβρύχιο ψάρεμα, σε ηλικία μόλις 40 χρονών. Είχαν προηγηθεί και ορισμένα ***σημάδια της μοίρας:*** Προχθές το πρωί, στις 7:15, κάποιος μου χτύπησε το κουδούνι. Σηκώθηκα παραξενεμένη για ν' ανοίξω. Ήταν ο Μίλτος, φαινόταν απροσδιόριστα μελαγχολικός και ήθελε να μιλήσει στην αδελφή μου. Νόμιζε, λέει, πως η Αλίκη έμενε ακόμη στο ισόγειο. Το θεώρησα περίεργο: *Δεν είχε ακούσει, εδώ και τέσσερις μήνες, ότι έχουμε αλλάξει σπίτια;* Ακόμη κι όταν του εξήγησα πως η αδελφή μου κατοικεί τώρα στον 2ο όροφο, δεν έφυγε αμέσως αλλά κοντοστάθηκε αμήχανα μπροστά στην πόρτα μου και κοιταχτή-

καμε για μερικά δευτερόλεπτα. Ύστερα πήγε και χτύπησε κατά λάθος το κουδούνι των γονέων μου στον 1ο όροφο, τους είδε κι αυτούς, και μετά ανέβηκε πάνω, στην Αλίκη.

Όπως έμαθα αργότερα, ο μακαρίτης είχε επισκεφθεί απρόσμενα πολλούς ανθρώπους αυτή τη βδομάδα. Στους γονείς του, που ζουν στη Ναύπακτο, πήγαινε κάθε Σάββατο· αυτή τη φορά, όμως, τους επισκέφθηκε την Τετάρτη! *Φαίνεται, λοιπόν, ότι η ψυχή του γνώριζε...*

Αλήθεια, όμως, γιατί έχω την αίσθηση ότι εγώ δεν πρόκειται να έχω έναν απλό, συνήθη θάνατο από ατύχημα, αρρώστια, γειρατιά, όπως όλοι οι άνθρωποι;
Η ζωή μου δεν είναι ανθρώπινη.
Γιατί να είναι ο θάνατός μου;
Και πιστεύω ότι θ' αργήσει. Πολύ...

Τρίτη, 9 Σεπτεμβρίου 2003

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Εκτελώ την Υπέρτατη Τελετουργία κανονικά, ρίχνοντας αίμα πάνω στο ομοίωμα του Τέρατος, ως δείγμα ανθρώπινου DNA. Αμέσως γίνεται έκρηξη, οι φλόγες φουντώνουν.

Επαλήθευση; Οι νεκροί από τον καύσωνα ανέρχονται τώρα στους 11.000 στη Γαλλία, 5000 στο Βέλγιο, 1400 στην Ολλανδία, άλλοι τόσοι σε άλλες χώρες. Την Τετάρτη, 10 Σεπτ., φονικός τυφώνας στην Κορέα αφήνει πάνω από 100 νεκρούς και ανυπολόγιστες καταστροφές. Γίνεται όλο και καλύτερο...

Τετάρτη, 10 Σεπτεμβρίου 2003

Ψυχική Εμπειρία: Ονειρεύομαι πως βρίσκομαι κάτω από μια μαλακή λευκή ουσία, σαν θαμμένη. Απλώνω το χέρι προς τα πάνω και διαπιστώνω ότι το υλικό είναι απαλό μα αδιαπέραστο. Ξαφνικά βρίσκομαι

πάνω στο διάφανο άσπρο υλικό, που τώρα μοιάζει να είναι όλο φυσαλλίδες. Συλλογίζομαι ότι ίσως να είναι το αστρικό ρευστό, η βασική αδιαμόρφωτη ύλη από την οποία κτίζονται οι κόσμοι...

Το πρωί είχα ένα αναπάντεχο τηλεφώνημα από την Τάνια Σίσκου της ΕΛΚΕ. Πολύ ευγενικά και έντεχνα μου ζήτησε να τους πάω άλλο ένα διήγημα για ανάγνωση ενώπιον όλων. Όταν της εξήγησα ότι δεν υπάρχει κανένα άλλο, μου πρότεινε να τους διαβάσω την "Περιπέτεια στη Χώρα των Ξωτικών". Της απάντησα πως δεν μου άρεσε η ιδέα. Παραείναι μαλάκες οι άνθρωποι...

Γύρω στο μεσημέρι είδα τον Τάκη στο μπαλκόνι του, ανεβασμένο πάνω σε μια καρέκλα, να χορεύει και να τραγουδά με τη μουσική πάντα στο διαπασών. Έχει λαλήσει εντελώς ο τύπος...

Τετάρτη, 17 Σεπτεμβρίου 2003

Νωρίς το απόγευμα, εντελώς αναπάντεχα, έρχεται ξαφνικά στο σπίτι μου ο Νάσος. Φαίνεται αναψοκοκκινισμένος και ανήσυχος. Χωρίς καν να καθήσει, μου ανακοινώνει με βροντερή φωνή:

"Αν σου πω ότι η μαμά έχει στην τράπεζα πολλά λεφτά, ας πούμε 100.000 ευρώ, θα το πιστέψεις;"

"Και βέβαια όχι!" (*άλλο και τούτο!)*

"Ξέρεις πόσα λεφτά έχει αυτή; Ούτε φαντάζεσαι πόσα έχει!"

"Το αστείο σου αρχίζει να γίνεται κρύο", του επισημαίνω.

"Αν σου δείξω το βιβλιάριο τραπέζης της μαμάς, θα μου δώσεις 50 ευρώ;"

Αρνούμαι, φυσικά. Αν είναι δυνατόν η Αλίκη να έχει τόσα χρήματα! Αυτή δεν έχει να φάει καλά-καλά,

γι' αυτό και ζητάει διαρκώς λεφτά από μας, με αποτέλεσμα η σύνταξη του πατέρα μου να τελειώνει από τις δέκα του μήνα. Ως αποτέλεσμα, αναγκάζομαι να τσοντάρω εγώ για τα έξοδα της οικογένειας και δεν μου μένει ούτε ένα ευρώ για αποταμίευση. Απορώ, πάντως, με τον Θανάση: Αυτός δεν συνηθίζει να κάνει τέτοιου είδους αστεία. Γενικώς δεν κάνει αστεία...

Σάββατο, 20 Σεπτεμβρίου 2003

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι σ' ένα βιβλιοπωλείο και χαζεύω διάφορα βιβλία. Παίρνω στο χέρι ένα που είναι γεμάτο πολύχρωμες εικόνες, σαν παιδικό εικονογραφημένο παραμύθι. Λίγο αργότερα συνειδητοποιώ πως έχω βγει από το μαγαζί κρατώντας στα χέρια μου το εν λόγω ανάγνωσμα, χωρίς να το έχω πληρώσει. Γυρίζω πίσω, προσπαθώ να βρω το κατάστημα, μα είναι αδύνατον. Έτσι, φαντάζομαι ότι το βιβλίο αυτό “ήθελε” να καταλήξει ειδικά σε μένα και χωρίς τύψεις το βάζω μέσα στο καφετί ταγάρι μου.

Τώρα κάθομαι και παρατηρώ την εικονογραφημένη ιστορία του, η οποία είναι γραμμένη από έναν διάσημο μύστη και αφηγείται την μεταθανάτια ζωή ενός νεαρού πολεμιστή: Στην αρχή, λίγο μετά το θάνατό του, ο ήρωας βρίσκεται σ' ένα ζοφερό μέρος όλο πέτρες κι ερείπια, όπου άνθρωποι πολλοί εργάζονται σκληρά και υποφέρουν. Όμως, όσο περνούν οι σελίδες, το μέρος σταδιακά ομορφαίνει: Κτίζεται ένα ωραίο κάστρο, τα ερείπια δίνουν τη θέση τους σε καταπράσινες εκτάσεις γεμάτες φως, ένας πέτρινος δρόμος οδηγεί σε μια γραφική γέφυρα και από κει “απέναντι”. Τέλος, ο πολεμιστής καταλήγει σε μια νέα ζωή πάνω στη γη: Βγαίνει τρέχοντας από ένα δημοτικό σχολείο, σαν μαθητής με την τσάντα στην πλάτη, μαζί με άλλα παιδιά.

Πιθανή ερμηνεία: Μια αλληγορία για τη μετά θάνατον ζωή, όπου η ψυχή καλείται να διορθώσει τα λάθη της και "να εργαστεί σκληρά", ώστε από "ερείπια" να ξαναγίνει "ωραίο κάστρο". Όταν ολοκληρώσει αυτό το έργο της, τότε επανενσαρκώνεται στον κόσμο των ζωντανών ("απέναντι") για να συνεχίσει την πορεία της προς τη Γνώση ("το σχολείο").

Δευτέρα, 22 Σεπτεμβρίου 2003

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι σ' ένα χωριό όπου μου προξενεύουν έναν ψηλό, λεπτό, ξανθοκάστανο νεαρό με αραιές τρίχες στο στήθος. Με χαιρετά εγκάρδια και μου λέει ότι μόλις βρήκε τον άνθρωπο της ζωής του.

Στην αρχή δεν μου πολυαρέσει, μου δίνει την εντύπωση καθυστερημένου, έχει και σάπια δόντια. Μετά, όμως, όταν καθόμαστε στο σαλόνι, αλλάζω γνώμη: Τον βρίσκω αθώο, χαριτωμένο, λογικό, όμορφο, με γλυκό χαμόγελο, μόλις 22 ετών. Αρχίζω μάλιστα να απορώ, πώς μου προξένεψαν έναν τόσο νέο άνδρα. Μια ωραία μουσική πλημμυρίζει το χώρο, ενώ ο νεαρός μου φαίνεται τώρα τέλειος, σαν σε όνειρο. Μα... *είναι όνειρο!* Η συνειδητοποίηση με απογοητεύει. Πρέπει να φύγω, αφού προηγουμένως τον αποχαιρετώ: "Να ξέρεις ότι μόνο εσένα αγάπησα, σε όλη μου τη ζωή!" του λέω.

Βγαίνω έξω στον κεντρικό δρόμο του χωριού και νομίζω ότι έχω ξυπνήσει. Επιχειρώ να καταγράψω το όνειρο μα ο Νάσος με ακολουθεί και μ' ενοχλεί. "Γιατί ξύπνησα, ο βλάκας;" αναρωτιέμαι με πίκρα, ενώ ο μικρός κάνει μεταβολή και απομακρύνεται από κοντά μου θυμωμένος.

Τετάρτη, 24 Σεπτεμβρίου 2003

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Μια πολεμίστρια, ντυμένη με μεταλλική πανοπλία, έχει καταντήσει σαν ανδρείκελο που κινείται σπασμωδικά, ενώ αναμένεται το τέλος του κόσμου. Από ένα άνοιγμα στη γη πρόκειται να ξεχυθεί τόση φωτιά και λάβα, που θα καλύψει όλη την υφήλιο μέσα σε δυο χρόνια.

Ξαφνικά, μετά από μια ισχυρή λάμψη στον ουρανό δημιουργείται μια “μήτρα”, από όπου εκπέμπεται μια κυκλική ακτινοβολία η οποία μετατρέπει τους ανθρώπους σε “κάτι άλλο” -ουσιαστικά τους σκοτώνει. Με γοργούς ελιγμούς προσπαθώ να αποφύγω τους επικίνδυνους ατμώδεις δακτυλίους που εκπέμπονται προς το μέρος μου. Γρήγορα ανακαλύπτω ότι μπορώ να σταματώ αυτά τα φονικά κύμματα ή να τα στέλνω πίσω στην πηγή τους με τη δύναμη του νου. Γνωρίζω, ακόμη, ότι αυτοί οι δακτύλιοι είναι η Δύναμη που μας δημιούργησε και τώρα μας καταστρέφει. Συγκλονίζομαι στη σκέψη ότι μπορώ να την ελέγχω...⇧

Κα μια περίεργη ***σύμπτωση:*** Σήμερα πήγα για πρώτη φορά σε μια καινούργια μαθήτρια στον Άλιμο. Ονομάζεται Παναγιώτα και μένει στην οδό Μυρτιδιωτίσσης. Επιστρέφοντας σπίτι, συνάντησα στο λεωφορείο τη Λουίζα, η οποία με πληροφόρησε ότι σήμερα είναι η γιορτή της Παναγίας της Μυρτιδιωτίσσης...

Δευτέρα, 29 Σεπτεμβρίου 2003

Διαυγές Όνειρο: Ο Μίλτος ο μακαρίτης κάθεται σ' ένα κρεβάτι. Είναι ημίγυμνος, μελαμψός, με μαύρα σγουρά μαλλιά -όπως όταν ζούσε. Στο κεφάλι και ψηλά στο στήθος του φέρει κόκκινα καταπλάσματα. Μόλις συνειδητοποιώ ποιός είναι, το όνειρο γίνεται διαυγές.
“Μίλτο, πως είσαι; Είναι καλά εδώ που βρίσκεσαι;” τον

ρωτάω.
Δείχνει να ξαφνιάζεται ελαφρά, σοβαρεύεται και ανακάθεται στο κρεβάτι.
“Καλά είμαι. Όλο ταξιδεύω. Κάνω ταξίδια”, μου απαντά ήρεμα.
“Κι αυτά τα τσιρότα τι είναι;” ζητώ να μάθω, εννοώντας τα κόκκινα καταπλάσματα.
“Αυτά με βοηθούν να ταξιδεύω”, μου εξηγεί. Ύστερα σηκώνεται και δίνει σε διάφορους ανθρώπους να πιούν ένα υγρό μέσα σε κούπα, το οποίο θα τους κάνει να δουν το μέλλον τους. Δεν θα έπρεπε να παίρνει τέτοιες πρωτοβουλίες, ωστόσο ο Μίλτος αρνείται να περιοριστεί σε παθητικό ρόλο.

Τότε, εντελώς ξαφνικά εμφανίζεται δίπλα μου ο Νάσος, με ενοχλεί και μου σπάει την αυτοσυγκέντρωση. “Φύγε, θα σου ρίξω κατάρα”, τον απειλώ και φεύγει. Αμέσως μετά, όμως, ακούγεται δυνατή μουσική από ψηλά· είναι ο Γιάννης, που βάζει νταούλια στο διαπασών. Ξυπνώ ενοχλημένη, νωρίς το πρωί, και αφουγκράζομαι περιμένοντας να ακούσω σαματά από πάνω. Ησυχία...

Πιθανή ερμηνεία: Φαντάζομαι ότι συνάντησα το Μίλτο στο αστρικό πεδίο, μετά από πρωινό διαλογισμό και νοερή εντολή: “Απόψε θα βγω στα αστρικά πεδία”. Ωστόσο, γύρω μου εξακολουθούν να μαζεύονται αόρατοι και ορατοί εχθροί, οι οποίοι έχουν ως απώτερο σκοπό να διασπούν την προσοχή μου και να μπλοκάρουν την πνευματική μου πρόοδο. Θεωρώ, πάντως, αρκετά περίεργο το γεγονός ότι στα αστρικά πεδία την πορεία μου διακόπτουν πάντα τα ανήψια μου -ποτέ ο Τάκης...

Και μια αναπάντεχη ***σύμπτωση:*** Το ίδιο πρωί πηγαίνω στο σούπερ μάρκετ μαζί με την αδελφή μου. Σκέφτομαι να της διηγηθώ το παραπάνω όνειρο και τότε

η πωλήτρια δίπλα μας ρωτάει μια συνάδελφό της:
“Τι σου είπα; Αδελφή;”
“Όχι, τυρί”, απαντά η άλλη.

Οι κληρονόμοι της γης

Τετάρτη, 1 Οκτωβρίου 2003

Από φέτος αναλαμβάνω να διδάξω αγγλικά και στα παιδιά της Λουίζας. Ο Μανώλης πηγαίνει πρώτη κανονική και η Ζαφειρία πρώτη προκαταρκτική. Ο Μανώλης είναι χαζός. Όχι λίγο, πολύ χαζός! Αδυνατεί να συγκεντρωθεί στο μάθημα έστω για ένα δευτερόλεπτο! Τον ρωτώ κάτι, όχι μόνο δεν απαντά αλλά ξεχνά τι τον έχω ρωτήσει! Για να καταφέρει να κάνει ανάγνωση, αναγκάζομαι να κρατώ ένα χαρακάκι κάτω από τη γραμμή που διαβάζει, αλλιώς διαβάζει μια λέξη από κάθε γραμμή του κειμένου! Από ασκήσεις μπορεί να λύνει μονάχα απλές multiple choice questions κι αυτό μετά από λεπτομερή επεξήγηση της κάθε γραμμής. Συνεχώς κουνάει το κεφάλι του νευρωτικά πέρα-δώθε, πνιγμένος σε μια κουταλιά νερό. Άλλοτε τινάζεται ξαφνικά, σαν μόλις να ξύπνησε από ύπνο βαθύ. Όταν μιλάει, συνεχώς τραυλίζει και κόβει τις φράσεις του. Αδυνατεί να συντάξει ολόκληρες προτάσεις, ούτε καν ολόκληρες λέξεις, ακόμη και στα ελληνικά.

Μυστήριο 1ο: Ο Μανώλης πηγαίνει τώρα στην 4η Δημοτικού. Πώς περνά τις τάξεις αυτό το παιδί, και μάλιστα με άριστα; Δεν μπορώ να τον φανταστώ να λέει μάθημα απέξω, ούτε να γράφει διαγώνισμα! "Όλα τα παιδιά έτσι είναι σήμερα, οπότε ο Μανώλης δεν ξεχωρίζει", λέει η μητέρα μου και μάλλον έχει δίκιο.

Μυστήριο 2ο: Εγώ τον Μανώλη τον γνωρίζω οκτώ χρόνια, δηλαδή από τότε που ήταν ενάμισι ετών. Τον έβλεπα νωθρό, μαλθακό και σιωπηλό μα δεν μου

περνούσε από το νου ότι μπορεί να έχει κάποιο σοβαρό διανοητικό πρόβλημα. Εμένα, όμως, όταν ήμουν μικρή, με το "καλημέρα σας" όλοι με βάφτιζαν "χαζή".

"Ανθρώπινα Θαύματα: Μια κοπέλα ανάπηρη, που γεννήθηκε χωρίς χέρια, εμφανίζεται γελαστή μπροστά στην κάμερα και καμαρώνει ότι ζει καλύτερα από πολλές αρτιμελείς γυναίκες επειδή, όπως λέει, διαθέτει "ισχυρή θέληση"! Έχει παντρευτεί έναν κούκλο (!), εργάζεται ως δασκάλα αεροβικής γυμναστικής (!), κάνει body building (!), οδηγεί αμάξι (!) και διηγείται χαμογε-λώντας: "Όταν ήμουν μικρή, δεν είχα αυτοπε-ποίθηση και τα παιδιά ήταν σκληρά μαζί μου!". *Τι μας λες! Μόνο με σένα ήταν σκληρά τα παιδιά! Μπούχούχού! Θα κλάψω!*

Κυριακή, 5 Οκτωβρίου 2003

Προφητικό Όνειρο: Βρίσκομαι σε γνωστό μαγαζί ηλεκτρονικών ειδών μα δεν μου δίνουν αυτό που θέλω ν' αγοράσω. Παράλληλα, σκυλιά στην είσοδο με εμπο-δίζουν να βγω έξω. Όταν τελικά βγαίνω, ένας τρελός με ακολουθεί κι ετοιμάζεται να μου κόψει τα χέρια με ένα μεγάλο μαχαίρι. Φοβάμαι, προσπαθώ να τον ξεγελάσω, ώσπου το όνειρο γίνεται διαυγές: "Ξέρεις τι μπορώ να κάνω;" του λέω τότε, θαρρετά.

Επαλήθευση: Μερικές μέρες αργότερα, χαλάει το παλιό μου βίντεο και πηγαίνω στο εν λόγω κατάστημα για ν' αγοράσω καινούργιο. Άλλο διαλέγω μα άλλο μου πασσάρει η πωλήτρια, με το "έτσι θέλω!" Εγώ το δέχομαι, επειδή εκείνη την ώρα μου φαίνεται καλύτερο, αν και λίγο ακριβότερο...

Γύρω στις 7:00 το πρωί, Ο τρελο-Τάκης βγαίνει στο μπαλκόνι του και ουρλιάζει: "Εφτασε η ώρα της εκδίκησης!", χορεύοντας με τη μουσική στο διαπασών.

Αργότερα, βγαίνει πάλι έξω και ψάλλει εκκλησιαστικά τροπάρια ή κάνει "ντιν-νταν" σαν καμπάνα!

Αργότερα καταφθάνει η μητέρα του. Ο Παναγιώτης αρνείται να της ανοίξει και τη βρίζει: "Να πάτε να πεθάνετε όλοι, ο Θεός σας τιμωρεί!". Εκείνη κλαίει με μαύρο δάκρυ. Σύντομα έρχεται και ο πατέρας του αλλά ο νεαρός τον βρίζει και τον αποκαλεί μπάσταρδο. "Θα σε κλείσουν μέσα αν συνεχίσεις έτσι! Άνοιξε να πούμε δυο κουβέντες!" του φωνάζει ο πατέρας.

Κυριακή, 12 Οκτωβρίου 2003

Συντονισμοί του Matrix: Οι τελετουργίες συνεχίζονται κανονικά, μια ή δυο φορές το μήνα, μεσάνυχτα Παρασκευής, χωρίς όμως να παρατηρώ αξιοσημείωτα αποτελέσματα -πράγμα που με προβληματίζει. Από την άλλη, δεν μπορώ να παραβλέψω τη συντονισμένη αντίδραση του Πλέγματος εναντίον μου, καθώς ο ιστός ατυχίας που ανέκαθεν με περιβάλλει, τελευταία γίνεται όλο και πυκνότερος:

α) Από τότε που ανέλαβα να διδάσκω στα παιδιά της, για κάποιο μυστηριώδη λόγο η Λουίζα έχει ψυχρανθεί απέναντί μου. Δεν με καλεί πια για καφέ επειδή έχει πάντα "πολλές δουλειές", ενώ όποτε πηγαίνω για μάθημα μου φέρεται με τυπική ευγένεια.

β) Το βίντεο που αγόρασα πρόσφατα αποδεικνύεται ελαττωματικό: Δεν ταιριάζει με την παλιά μου τηλεόραση, οπότε αναγκάστηκα να την ανταλλάξω με τη συσκευή των γονέων μου, η οποία δεν πιάνει καθόλου καλά τα περισσότερα κανάλια. Σημειωτέον, η ίδια τηλεόραση έπαιζε θαυμάσια όσο την είχαν οι γονείς μου.

γ) Ο ανηψιός μου ο Γιάννης, καθώς οδηγούσε το μηχανάκι του, τράκαρε σήμερα μ' ένα αμάξι και

χτύπησε στα πλευρά. Θα χρειαστεί να μείνει στο κρεβάτι για λίγες μέρες. Το μηχανάκι έχει πάθει ζημιά γύρω στα 1000 ευρώ, συν τα 2000 ευρώ που ζητάει ως αποζημίωση ο οδηγός του αυτοκινήτου επειδή ο Γιάννης έτρεχε υπερβολικά. Ως συνήθως, θα πρέπει να του δανείσω εγώ τα χρήματα, εφόσον η αδελφή μου και τα παιδιά της είναι μονίμως άφραγκοι.

δ) Ο πατέρας μου γύρισε σήμερα -ουσιαστικά άπρακτος- από την Κεφαλλονιά, όπου βρισκόταν εδώ και δυο μήνες για να ρίξει την τσιμεντένια βάση του εξοχικού που σκοπεύει να κτίσει στο πατρογονικό του οικόπεδο. Δεν ανησυχώ μήπως κάτι πάει στραβά: Ξέρω οτι αυτό το σπίτι δεν πρόκειται να ολοκληρωθεί ποτέ -ούτε μ' ενδιαφέρει. Ήδη το ρίξιμο της βάσης καθυστερεί από τον Ιούνιο, εξαιτίας αφύσικων εμποδίων:

Ο δρόμος εκεί είναι υπερβολικά στενός και δεν χωράει να περάσει μπετονιέρα.

Τελικά, βρίσκουν μια μικρή μπετονιέρα μα ο κακός καιρός (καλοκαιριάτικα) αναβάλλει συνεχώς τη δουλειά.

Όταν, επιτέλους, φτιάχνει ο καιρός, η μικρή μπετονιέρα χαλάει και πρέπει να σταλεί στην Πάτρα για να τη φτιάξουν.

Την Τρίτη που μας πέρασε, η εν λόγω μπετονιέρα δοκίμασε να περάσει από το στενό δρομάκι μα δεν χώρεσε. Έτσι, αναγκάστηκαν να πετάξουν το τσιμέντο, που πήγε όλο χαμένο...

? ***Η αλληγορία της ζωής μου:*** Συχνά νιώθω σαν ένα παιδί/πειραματόζωο, κλεισμένο μέσα σ' ένα δωμάτιο γεμάτο παιγνίδια. Θα 'πρεπε να είμαι ευχαριστημένη -μα δεν είμαι. Αυτό επειδή κανένα από τα αμέτρητα παιγνίδια μου δεν είναι σωστό: Από μία κούκλα λείπουν τα πόδια, από την άλλη λείπουν τα χέρια, από άλλη λείπουν τα μάτια. Από ένα αυτοκινητάκι λείπουν οι δυο

ρόδες, από άλλο λείπει το καπό. Η μπάλα είναι ξεφούσκωτη, το τρενάκι σπασμένο, κ.ο.κ. Όσο κι αν ψάχνω, κανένα παιγνίδι μου δεν είναι όπως πρέπει να είναι, οπότε νιώθω πάντα ανικανοποίητη και θλιμμένη.

Διάφοροι άνθρωποι περνούν κατά καιρούς από το δωμάτιό μου. Παραπονιέμαι για την κατάσταση μα εκείνοι δυσπιστούν, μάλλον επειδή στα δικά τους δωμάτια υπάρχουν σωστά παιγνίδια, είτε λίγα είτε πολλά. Κάποιοι μου λένε ότι δεν ψάχνω αρκετά, ότι δεν προσπαθώ αρκετά. Άλλοι λένε ότι είμαι αχάριστη που δεν εκτιμώ όσα έχω. Άλλοι λένε ότι εγώ φταίω που τα παιγνίδια μου είναι όλα χαλασμένα. Κανένας τους, όμως, δεν μου προσφέρει τίποτα ουσιαστικό, ούτε με βοηθά να καταλάβω τι συμβαίνει· αντίθετα, μου δημιουργούν ακόμα περισσότερη σύγχυση και απογοήτευση.

Καλύτερα να έχεις μονάχα ένα πράγμα και να είναι σωστό, παρά πολλά χαλασμένα. Τουλάχιστον, τότε ξέρεις πού πατάς, πού βρίσκεσαι. Ξέρεις τι αξίζει πραγματικά για να ασχοληθείς μαζί του, δεν αναλώνεις όλη τη ζωή σου σε αδιέξοδες αναζητήσεις. Πρέπει να δραπετεύσω από το ζοφερό κελί μου. Πώς όμως;

Τρίτη, 14 Οκτωβρίου 2003

Αστρική Προβολή: Βγαίνω από το σώμα μου και σύντομα πετώ άνετα έξω από το σπίτι. Παρατηρώ από ψηλά μικρές χαριτωμένες νεράιδες που παίζουν μέσα σε γαλάζια νερά. Από πάνω υψώνονται καταπράσινες φυλλωσιές και ακόμη πιο πάνω εκτείνεται ένας υπέροχος, καθαρός ουρανός. Ωστόσο, αναπάντεχοι ενοχλητικοί θόρυβοι αποσπούν την προσοχή μου και διακόπτουν την εμπειρία μου. Ξυπνάω απογοητευμένη...

Η κατάσταση του Τάκη όσο πάει χειροτερεύει: Βγαίνει κάθε τόσο στο μπαλκόνι του και κραυγάζει

“Ήμαρτον Θεέ μου, να σου πάρουν το σπίτι οι γραμματείς και οι Φαρισαίοι!” ... “Δικαιοσύνη Θεέ μου!” ...“Κτήνηηη!”. Άλλοτε, πάλι, χορεύει με τις ώρες στην ταράτσα, ψάλλει τροπάρια, βρίζει τους γονείς του, κραυγάζει ασταμάτητα, ενώ συνεχίζει να βάζει μουσικές στο διαπασών από τις 7:00 το πρωί μέχρι τις 3:00 το μεσημέρι και από τις 5:00 το απόγευμα ως τις 12:00 τα μεσάνυχτα. Όλη η γειτονιά έχει πάρει χαμπάρι πως ο τύπος έχει φλιπάρει για τα καλά.

Σήμερα ειδικά, παραπονιέται έντονα για κάποια υπογραφή που δεν έβαλε για το σπίτι. Η μητέρα του, από κάτω στο δρόμο, του φωνάζει: “Είσαι τρελός! Αν δεν ανοίξεις, θα κλάψεις πικρά!”. Στο μεταξύ, ο ανηψιός μου ο Γιάννης βρίσκεται στο κρεβάτι τραυματίας και βάζει μουσικές στο διαπασών για ώρες ατέλειωτες.

Έρχεται και η Αστυνομία, για πολλοστή φορά τον τελευταίο μήνα, μα δεν έχουν δικαίωμα να ανοίξουν το διαμέρισμα του Παναγιώτη, ο οποίος φωνάζει από ψηλά: “Τον αθώο ήλθατε να συλλάβετε; Πάτε καλά;” Κατεβαίνει η αδελφή μου κι εξηγεί στον αστυνομικό ότι “Ο Τάκης είναι ένα πολύ καλό παιδί μα κάτι πρέπει να γίνει με την περίπτωσή του!”

“Πρέπει να δείχνεις κατανόηση, αγόρια έχεις κι εσύ”, της κάνει η κυρία Χαρά ενοχλημένη.

Εγώ δεν ανακατεύομαι καθόλου· μονάχα παρακολουθώ κρυφά, πίσω από το παράθυρό μου, και αναρωτιέμαι: *Μήπως τα “καψίματα”, όπως αυτό που έκανα στον Τάκη στις 12 Μάη, φέρνουν πράγματι κάποιο αποτέλεσμα έπειτα από ορισμένο χρονικό διάστημα;*

Οι “πτωχοί τω πνεύματι” κληρονομήσουσιν την Γην: Η καθημερινή εμπειρία μού δείχνει ότι στο σύνολό τους οι άνθρωποι είναι κακοί (Ελένη Ταντούλου, Καίτη

Πικρού, Μάχη), τρελοί (Τάκης και Γιάννης Ζαρίφης), υστερικοί (οι περισσότερες βολεμένες σύζυγοι που γνωρίζω), διανοητικά καθυστερημένοι (Μανώλης, Παντελής, καινούργιοι μαθητές μου). Πολλοί, μάλιστα, ζουν με ψυχοφάρμακα ή μπαινοβγαίνουν σε ψυχιατρεία.

Κι όμως: Αργά ή γρήγορα όλοι αυτοί βολεύονται, γίνονται οικογενειάρχες, πετυχημένοι επιχειρηματίες, πρόσωπα αποδεκτά στην κοινωνία – έστω κι αν για τους περισσότερους αναρωτιέμαι πως τα βγάζουν πέρα στην καθημερινή τους ζωή! Σύμφωνα με την προσωπική μου πείρα, το παραμικρό λάθος που θα κάνεις, η παραμικρή άστοχη κουβέντα που θα πεις, μπορεί να έχει απρόβλεπτες ή και ολέθριες συνέπειες για όλη τη μετέπειτα ζωή σου. Πώς, λοιπόν, τα βγάζουν πέρα οι μουρλοί και οι ηλίθιοι – τη στιγμή που άνθρωποι συνετοί, καλλιεργημένοι, ταλαντούχοι συχνά καταποντίζονται; *Ποιά δαιμονική δύναμη προστατεύει τους ελαττωματικούς;* Για παράδειγμα, ο Μανώλης έχει σίγουρα κάτι το αρνητικό πάνω του, μια αύρα βαριά και δυσκίνητη. Ωστόσο, συχνά μου δίνει την εντύπωση σαν κάποιος να του υπαγορεύει κρυφά τη σωστή απάντηση, την ώρα που ο μικρός χαζεύει ολόγυρα μ' ένα μόνιμα ληθαργικό ύφος.

Ιδιαίτερα στη σημερινή εποχή, τα καθυστερημένα τα αποκαλούν “παιδιά με μαθησιακά προβλήματα”. Οι δάσκαλοι τα εξετάζουν με ειδικό τρόπο και τα βαθμολογούν επιεικώς, δηλαδή με άριστα! Τη χαζομάρα την βαφτίζουν “διάσπαση προσοχής”, “έλλειψη βραχυπρόθεσμης μνήμης”, “υπερκινητικότητα” και δε συμμαζεύεται, αντί για “εγκεφαλική βλάβη”, που είναι το σωστό. Το γεγονός ότι ο Μανώλης (και ο κάθε Μανώλης σήμερα) προβιβάζεται κάθε χρόνο με άριστα στο σχολείο, θα μπορούσε να εξηγηθεί ως “διευκόλυνση” που κατά κανόνα πια παραχωρούν οι καθηγητές στα

παιδιά με “μαθησιακές δυσκολίες”. Άλλωστε, σύμφωνα με τις σύγχρονες παιδαγωγικές τάσεις, στα δημοτικά σχολεία κανένα παιδί δεν προβιβάζεται με βαθμό κατώτερο του άριστα – μην τυχόν και αποθαρρυνθούν τα βλαμμένα και αναπτύξουν ψυχολογικά προβλήματα! Επιπλέον, σε περίπτωση που ο μαθητής δεν τα πηγαίνει καλά στο σχολείο, αποκλειστικός υπεύθυνος θεωρείται πάντα ο δάσκαλος!

Έτσι λοιπόν κι εγώ αναγκάζομαι να συμμορφώνομαι με το πνεύμα της εποχής: Εξετάζω τα χαζά με ειδικό τρόπο (συνεχείς επεξηγήσεις για κάθε γραμμή των κειμένων ή των ασκήσεων, αμέτρητες επαναλήψεις των εξηγήσεων, ειδική βοήθεια στα τεστ) και τα βαθμολογώ επίσης με ειδικό τρόπο, έτσι ώστε τα φυντάνια να παίρνουν τουλάχιστον λίαν καλώς. Πρέπει να το κάνω αυτό, επειδή οι γονείς των σημερινών βλαμμένων δεν ανέχονται τίποτα λιγότερο.

Συνεπώς, ο Μανώλης για παράδειγμα, που του είναι αδύνατο να συγκεντρωθεί έστω για μια στιγμή, ξεχνά ακόμη και τι τον ρώτησα πριν από ένα δευτερόλεπτο, δεν καταλαβαίνει το παραμικρό αν δεν του το εξηγήσω άπειρες φορές, του παίρνει μισή ώρα για να γράψει τρεις γραμμές, με τα γράμματα της ίδιας λέξης να σκαμπανεβάζουν έως μια γραμμή πάνω ή κάτω, καταλήγει να παίρνει ένα 80% στα τεστ! Από τη άλλη πλευρά, έξυπνα παιδιά όπως η Ξένια και η Ρένα, τα οποία όμως τα εξετάζω και τα βαθμολογώ κανονικά, παίρνουν βαθμό γύρω στο 75% και οι γονείς τους δεν δυσανασχετούν καθόλου!

Οι άνθρωποι δεν διαθέτουν νοημοσύνη. Το Τέρας διαθέτει και τη διοχετεύει στο κατάλληλο “πλοκάμι” του, κάθε φορά. Φυσικά, τα πιο λειτουργικά “πλοκάμια” του Τέρατος είναι εκείνα που δεν αναπτύσσουν ποτέ

καμία δική τους σκέψη και κρίση. Αυτοί είναι αρεστοί στο “Θεό”, αυτοί έχουν όλη την “τύχη”. Να γιατί οι ανεγκέφαλοι, οι παράφρονες, οι ανάπηροι, όχι μόνο επιβιώνουν αλλά και διαπρέπουν στην ανθρώπινη κοινωνία. Το είπε και ο Θεός τους, ο λεγόμενος Χριστός: “Μακάριοι οι πτωχοί τω πνεύματι, ότι αυτοί κληρονομήσουσιν την γην”.

Απορίας άξιον: Πώς οι Μανώληδες, οι Παντελήδες, οι Στέλιοι καταφέρνουν, τελικά, να διοικούν τον κόσμο; Παρόλο που είναι ανεγκέφαλοι, διαθέτουν τον κατάλληλο (ελαττωματικό) ψυχισμό που επιτρέπει την εύκολη κατάληψη του σώματός τους από δαιμονικές οντότητες. Οι ίδιοι δεν χρειάζεται να σκέφτονται, σκέφτονται άλλοι γι' αυτούς, προσδίδοντάς τους συχνά θαυμαστές εμπνεύσεις, ανέλπιστα ταλέντα αλλά και περισσή γοητεία, ώστε να επιβάλλονται στα πλήθη.

Από την άλλη πλευρά, οι διάφορες τεχνικές της Νέας Εποχής έχουν σαν σκοπό τη διαμόρφωση του ανθρώπινου ψυχισμού με τέτοιο τρόπο, ώστε να δέχεται πιο εύκολα τέτοιου είδους επιρροές Να γιατί όλες οι αιρέσεις προστάζουν τους “πιστούς” τους “να σπάσουν το εγώ τους”, ώστε να μπορέσουν “να δεχθούν το "Θεό" μέσα τους...

Πολλές φορές, τα διάφορα "οράματα", οι "ψυχικές εμπειρίες" και τα "αστρικά ταξίδια" ορισμένων τάχα φωτισμένων ανδρείκελων, δεν είναι παρά τεχνητά ολογράμματα κατασκευασμένα από ειδικά κομπιούτερς, τα οποία προβάλλονται πάνω σ' ένα συγκεκριμένο άτομο με στόχευση μέσω ηλεκτρονικών ακτινοβολιών. Κάπως έτσι εξηγούνται τα “θεϊκά οράματα” των θρησκόληπτων, καθώς και οι “μεταφυσικές εμπειρίες” των μυστών...

Μεταλλάξεις του Πλέγματος: Με την πάροδο του χρόνου, τα πιόνια του Matrix γίνονται όλο και πιο ανεγκέφαλα, ώστε να μπορούν να λειτουργούν καλύτερα ως μάζα. Η επικράτηση των ανάπηρων, των διανοητικά καθυστερημένων και των ψυχασθενών αποτελεί σημείο των καιρών. Στη σημερινή εποχή οι ελαττωματικοί τη βγάζουν πάντα καθαρή είτε με ορατό, φυσικό τρόπο (επιδόματα, ευνοϊκοί νόμοι, ειδικές θέσεις εργασίας, αναπηρικές συντάξεις, πλήρης κατανόηση από τον περίγυρο) είτε με αόρατο, μυστηριώδη τρόπο (διαβολική τύχη).

Τα τελευταία χρόνια, μάλιστα, όλες οι μεγάλες πόλεις του κόσμου διαμορφώνονται έτσι ώστε να διευκολύνονται οι ανάπηροι: Πεζοδρόμια πεπλατυσμένα στις άκρες, είσοδοι δημοσίων υπηρεσιών κατάλληλα διαμορφωμένες ώστε να μπορούν να ανεβαίνουν τα αναπηρικά καροτσάκια *(μα πόσα τέτοια κυκλοφορούν στους δρόμους;),* δελτία ειδήσεων στη νοηματική για κωφαλάλους, γλώσσα μπράιγ πάνω σε όλα τα κουτιά φαρμάκων κλπ. Μου δίνεται η εντύπωση ότι η Νέα Τάξη Πραγμάτων έχει ήδη αρχίζει να ετοιμάζει τον κόσμο του μέλλοντος, όπου οι ανάπηροι θα είναι όχι μόνο ισότιμοι αλλά και ισάριθμοι με τους υγιείς.

"Rudolf Wood": Ιδιαίτερα πετυχημένη κινηματογραφική ταινία, την οποία έχουν παρακολουθήσει εκατομμύρια θεατές σε όλο τον κόσμο με ενδιαφέρον και συγκίνηση. Το έργο αφορά την πολυτάραχη ζωή του Ρούντολφ Γουντ: Ο τύπος είναι πνευματικά καθυστερημένος, βλαξ με βούλα, κι όμως προοδεύει σταθερά σε όλους τους τομείς της ζωής. Γίνεται ήρωας πολέμου, πάμπλουτος επιχειρηματίας, παγκόσμιος πρωταθλητής στο τέννις, ενώ παντρεύεται τη γυναίκα των ονείρων

του, την οποία αγαπά από τότε που ήταν παιδί. Ό,τι κι αν γίνει εκείνος προχωρά ακάθεκτος, χωρίς ο ίδιος να καταλαβαίνει καν πως γίνεται αυτό. Συχνά δεν έχει καν συναίσθηση όσων συμβαίνουν γύρω του (σαν το Μανώλη, ένα πράγμα). Σίγουρα, ούτε οι θεατές κατανοούν πώς ακριβώς τα καταφέρνει ο χαζο-Γουντ, ωστόσο κανείς τους δεν προβληματίζεται, ούτε αμφισβητεί.

Ο Ρούντολφ Γουντ -όπως όλα τα βλαμμένα- πετυχαίνει στη ζωή του επειδή:

α) Έχει διαβολική τύχη: Βρίσκεται πάντα στον κατάλληλο τόπο, την κατάλληλη στιγμή.

β) Δεν τον κοροϊδεύει κανείς, δεν τον περιφρονεί κανείς. Αντίθετα, όλοι τον συμπαθούν -παρά τη βλακεία που τον δέρνει- και τον εκτιμούν αρκετά (για την "αθωότητα" και την "καλοσύνη" του), ώστε να τον μπάζουν σε δουλειές ή επιχειρήσεις που όλες πετυχαίνουν δίχως ο Γουντ να κουνήσει δάχτυλο.

γ) Δεν συναντά ούτε έναν εχθρό στη ζωή του, κανείς δεν τον ζηλεύει, κανείς δεν τον πολεμά, κανείς δεν ενοχλείται που, αν και κρετίνος με βούλα, ο Γουντ γνωρίζει τόση επιτυχία. Αντίθετα, όλοι το βρίσκουν αυτό σωστό και θεάρεστο.

δ) Παραδόξως, μάλιστα, όλοι υποστηρίζουν τον βλαμμένο, ώστε να αποφεύγει τυχόν λάθη και να πετυχαίνει άριστα αποτελέσματα σε κάθε περίπτωση.

ε) Κανένα πρόβλημα να βρει γυναίκα: Η νεαρή, ξανθιά, πανέμορφη παιδική του φίλη τον εκτιμά επειδή έχει "καλή καρδιά". Η φυσική χαζομάρα του δεν την απωθεί καθόλου, ούτε ανησυχεί μήπως τα παιδιά της κληρονομήσουν τη διανοητική καθυστέρηση του πατέρα τους.

στ) Και μια σημαντική λεπτομέρεια, που δίνεται στην αρχή της ταινίας αλλά περνά απ' όλους απαρατήρητη: "Η μαμά μού έδωσε το όνομα ενός ήρωα του πολέμου,

ο οποίος (η προτομή του είναι φτυστός ο Ρούντολφ) ήταν ο πιο σημαντικός πρόγονός μας". Πρόκειται για τον Ρούντολφ Ες (= κύκλωμα ολκής)! Να, λοιπόν, πώς ανοίγουν διάπλατα όλες οι πόρτες για όλους τον χαζο-Γουντ...

Κυριακή, 19 Οκτωβρίου 2003

Το πρωί ξεκινάμε για τη Γαλήνη Μανούτσου μαζί με τον πατέρα μου και τον κύριο Αντώνη, ο οποίος θα καθαρίσει τα μπάζα από το οικόπεδό μου. Όλα αυτά επειδή ο κυρ Δημητριάδης, ο καλός μας γείτονας, έχει ρίξει ένα βουνό από μπάζα μέσα στο οικόπεδό μου και δεν έχει κανένα σκοπό να τα μαζέψει από κει.

Μόλις φθάνουμε, εμφανίζεται ο Δημητριάδης, βαρύμαγκας μυστακοφόρος, παρέα με το γιο του. Αρχίζει να το παίζει μάγκας και νταής, μέχρι που του λέω σοβαρά: "Εμείς θα καθαρίσουμε το οικόπεδο και θα κτίσουμε μάντρα! Αν όμως ξαναδώ σκουπίδια μέσα, την επόμενη φορά θα έλθω με δικηγόρους!"

Στροφή 180 μοιρών οι γείτονες: Το γυρίζουν αμέσως στα καλοπιάσματα και προσφέρονται οικειοθελώς να συμμετάσχουν στα έξοδα για τον καθαρισμό του οικοπέδου! Ο γιος, πιο λογικός και συμπαθητικός, συμφωνεί να συναντηθεί με τον πατέρα μου την επόμενη Κυριακή κιόλας, γι' αυτή τη δουλειά!

"Σαν ερωτευμένα μιλούν στο τηλέφωνο!" διαπιστώνει την επόμενη μέρα η μητέρα μου, όταν ο μπαμπάς του τηλεφωνεί για να κανονίσουν.

Εντέλει, ο καθαρισμός του οικοπέδου και η περίφραξη με μάντρα μπροστά θα μου στοιχίσουν γύρω στα 1500 ευρώ συνολικά. Δηλαδή, όσα χρήματα θα βγάλω αυτό το μήνα από τα μαθήματα, θα χρειαστεί να τα δώσω όλα! Πρώτη φορά στη ζωή μου κερδίζω τόσα

λεφτά μέσα σ' ένα μήνα και αναγκάζομαι να τα πετάξω σε μπούρδες, δηλαδή σ' ένα οικόπεδο που δεν πρόκειται να μπει ποτέ στο σχέδιο πόλεως -ας μη γελιόμαστε. Το μόνο που έχω να περιμένω απ' αυτό, είναι μπελάδες...

Τρίτη, 21 Οκτωβρίου 2003

Αστρική Προβολή: Βρίσκομαι ξαπλωμένη στο κρεβάτι κι αισθάνομαι ένα ψυχρό ρεύμα πάνω μου. Μισανοίγω τα μάτια στο αμυδρό φως της αυγής, αυτόματα "σηκώνομαι" από το σώμα μου, πηγαίνω μέχρι το παράθυρο, το ανοίγω και πετώ έξω, που είναι πιο φωτεινά. Σύντομα καταλήγω να περπατώ σ' ένα ήσυχο λιμάνι, πλάι στις βάρκες. Η θάλασσα είναι γαλανή και ήρεμη, το μέρος μου φαίνεται όμορφο, ωστόσο κάποιοι θόρυβοι, προερχόμενοι από ανθρώπους, με ενοχλούν, οπότε αλλάζω δρόμο και μπαίνω σ' ένα στενό σοκάκι.

Ξανά στο κρεβάτι μου, νιώθω το κρύο ρεύμα να με ηλεκτρίζει. Βγαίνω πάλι από το σώμα μου και τώρα περπατώ σε στενούς σκοτεινούς διαδρόμους γεμάτους κρεμασμένα ρούχα. Πίσω από παράθυρα διακρίνω φως και γραφικές λιμνούλες με σμαραγδένια νερά. Κατευθύνομαι προς τα κει πετώντας, μα όταν φθάνω στον προορισμό μου δεν βρίσκω τίποτα παρά σκοτάδι και ψηλές ταράτσες που κρύβουν το φως...

Λατρεύω...

Λατρεύω τις νυχτερινές ώρες. Τις ώρες που
Δεν χρειάζεται να είμαι κοινωνική
Δεν χρειάζεται να είμαι δημιουργική
Δεν χρειάζεται να είμαι "έξυπνη"
Δεν χρειάζεται να είμαι ελκυστική
Δεν χρειάζεται να είμαι αγαπητή
Δεν χρειάζεται να είμαι καχύποπτη

Δεν χρειάζεται να έχω γνώσεις
Δεν χρειάζεται να έχω “προσόντα”
Δεν χρειάζεται να έχω “κατανόηση”
Δεν χρειάζεται να εργάζομαι
Δεν χρειάζεται να αποδείξω τίποτα
Δεν χρειάζεται να ανησυχώ για τίποτα
Δεν χρειάζεται να πασχίζω για τίποτα
Δεν χρειάζεται να κυνηγώ κανέναν και τίποτα
Δεν χρειάζεται να τρώω και να πίνω
Δεν χρειάζεται να αποκτώ
Δεν χρειάζεται να χαζολογώ μπροστά στην τηλεόραση για να περάσει η ώρα
Δεν χρειάζεται να ασχολούμαι με τους ανθρώπους
Εδώ...
Το βουλώνουν όλοι, λουφάζουν όλοι
Δεν συμβαίνει τίποτα μα
Δεν χρειάζεται να συμβαίνει τίποτα
Δεν πετυχαίνω τίποτα μα
Δεν κάνω και τίποτα -λογικό!
Εδώ
Μπορώ να είμαι ο εαυτός μου.
Εδώ είμαι βασίλισσα...

Τετάρτη, 22 Οκτωβρίου 2003

Το Κακό βρίσκει τον δρόμο του νωρίς: Ο ανηψιός μου ο Θανάσης, τώρα 14 ετών, αναγνωρίζεται ως ταλέντο στο μπιλιάρδο, τον έχει ξεχωρίσει ένας σημαντικός δάσκαλος και τον προετοιμάζει για μετάλλια. “Πρέπει να είσαι πρώτος σε κάτι, αλλιώς δεν αξίζει να ασχολείσαι!” λέει ο νεαρός γεμάτος καμάρι.

Σιγά μη τον θέλουν για το μπιλιάρδο. Παίζει ο Θάνος μπιλιάρδο και κάτι τρέχει στα γύφτικα. Απλά παρατήρησαν πόσο στριμμένος και κακόβουλος είναι,

είδαν πώς κινείται, πώς φέρεται, πώς επιβάλλεται στον συρφετό και σκέφτηκαν ότι ίσως τους φανεί χρήσιμος. Ο νεαρός διαθέτει όλη την πηγαία κακία, την πονηρία και την έλλειψη ηθικών φραγμών που λατρεύουν τα κυκλώματα. Αν πρόσεχαν μόνο το ταλέντο του, θα τον πολεμούσαν συστηματικά και θα τον απέκλειαν από κάθε σχετικό χώρο για να μην επισκιάζει τους δικούς τους. Το μπιλιάρδο (όπως και κάθε άθλημα ή δραστηριότητα που υπόσχεται διακρίσεις και μετάλλια) είναι ένα απλά μια βιτρίνα, ένα παραπέτασμα για δουλειές πολύ πιο ύποπτες.

Τα κυκλώματα επέλεξαν τον Θάνο από την ηλικία των 14 ετών για να τον μπάσουν στα κόλπα. ***Πρόβλεψη:*** Σαφώς, πρόκειται για φυσικό ταλέντο -και δεν εννοώ το μπιλιάρδο. Είμαι σίγουρη πως ο Νάσος θα φθάσει πολύ ψηλά στη ζωή του.

Κατακλείδα: Σύντομα η συνταγή χαλάει! Ναι μεν ο Θάνος συνεχίζει να βελτιώνεται στο μπιλιάρδο, όμως οι "προστάτες" του αρχίζουν να μην ενδιαφέρονται τόσο γι' αυτόν, φροντίζουν να μη τον ειδοποιούν έγκαιρα όταν γίνονται αγώνες, οπότε ο νεαρός αποθαρρύνεται και τα παρατάει...

Παρασκευή, 24 Οκτωβρίου 2003

Το βράδι πηγαίνω βόλτα και επιδίδομαι σε περιπατητικό διαλογισμό (akinin) για εκφόρτιση του υποσυνειδήτου. Γύρω στα μεσάνυχτα εκτελώ την ***Υπέρτατη Τελετουργία***, απολαμβάνοντας την γνώριμη πια αίσθηση ενεργοποίησης και ολοκλήρωσης.

Μονάχα για μια στιγμή, αντιλήφθηκα μια μάλλον βίαιη παρουσία στο χώρο. Αμέσως μετά, το μπλοκ ζωγραφικής μου, ανοιγμένο στην εικόνα της μάγισσας, γλύστρησε ξαφνικά κι έπεσε κάτω, δίπλα στο βωμό.

Παρατρίχα γλύτωσε από τη φλόγα του κεριού...

?! *Στις επόμενες μέρες, φοβερές πυρκαγιές ξεσπούν στην Καλιφόρνια. Χιλιάδες στρέμματα δάσους καίγονται μαζί με πολυτελείς κατοικίες. Δεν αναφέρονται θύματα μα ως το τέλος του μήνα έχουν καεί δύο εκατομμύρια στρέμματα δάσους και 1500 βίλλες.*

Δευτέρα, 27 Οκτωβρίου 2003

Μετά το αποψινό τεστ, όπου ο Μανώλης πήρε 80% (τον σκούνταγα διαρκώς για να προχωρά, του εξηγούσα σε κάθε γραμμή τι ακριβώς έπρεπε να κάνει, και πάλι το τεστ των 20 λεπτών του πήρε μια ώρα), οι γονείς του ξετσούμισαν:

“Η δασκάλα στα Εκπαιδευτήρια Μαλικούτη, όπου πήγαινε ο Μανώλης μέχρι πέρυσι, έλεγε πως είναι έτοιμος να δώσει για πιστοποιητικό επιπέδου 1!” μου κάνει χαρωπά ο πατέρας του, ο Νώντας.

“Ο Μανώλης είναι καλός μα λίγο αφηρημένος”, επισημαίνω εγώ. “Γενικά, όμως, δεν έχει πρόβλημα” -μούσι, φυσικά.

“Πες τα, γιατί εκεί όπου τον πήγαμε για ψυχοδιανοητικά τεστ, μας είπαν ότι η κατάσταση του Μανώλη είναι πολύ σοβαρή και είναι αμφίβολο αν θα μπορέσει να επιβιώσει μεγαλώνοντας! Ο Νώντας έχει απογοητευτεί”, μου λέει τότε αυθόρμητα η Λουίζα.

“Να δώσει φέτος για το πρώτο πιστοποιητικό!” -το χαβά του ο πατέρας.

“Εγώ λέω να μη βιάζεστε. Εκεί δεν θα υπάρχει κανείς δίπλα του να τον καθοδηγεί συνεχώς και θα πρέπει να τελειώσει σε συγκεκριμένο χρόνο!” εξηγώ ήρεμα.

“Μα η δασκάλα πέρυσι, στου Μαλικούτη, έλεγε ότι ο Μανώλης μπορεί να τα καταφέρει!” επιμένει ο Νώντας επιθετικά.

Στο σημείο αυτό, αντιδρώ στην πίεση μάλλον παρορμητικά: “Να σας πω τι γίνεται: Το ίδιο βιβλίο με το Μανώλη το κάνει και η Άννα Βενέτη. Ξέρετε πόσο συγκεντρωμένη είναι πάντα η προσοχή της; Προχωρά με τη διπλή ταχύτητα του Μανώλη!” Σιωπή βαριά κι ασήκωτη. “Γι' αυτό σας λέω: Δεν είναι ακόμη ο καιρός για να δώσει εξετάσεις ο Μανώλης!” καταλήγω και οι δυο τους σωπαίνουν, μάλλον θυμωμένοι...

Εικόνες του Matrix: Η ώρα είναι 11:30 τη νύχτα, μόλις έχω τελειώσει τα μαθήματα της ημέρας κι έχω επιβιβαστεί στο λεωφορείο Α4. Όλα είναι ήρεμα και ειρηνικά, ώσπου ξαφνικά μπουκάρει μέσα ένα μπουλούκι εφήβων. Μουγκρίζουν, γρυλίζουν, ουρλιάζουν ακατάληπτα όλο αναίδεια κι επιθετικότητα, χλευάζουν τους πάντες με λόγια ασυνάρτητα μα κοροϊδευτικά. Κάθε τόσο σιγοτραγουδούν και ολολύζουν απαίσια. Η αρνητικότητα που εκπέμπουν είναι κάτι το ασύλληπτο...

Οι άνθρωποι αποτελούν δαιμονικό είδος και πρέπει να εξαλειφθούν πριν να είναι πολύ αργά. Αυτό φαίνεται και από τους αφύσικους θορύβους που παράγουν ασταμάτητα, διαταράσσοντας την ατμόσφαιρα. Εγώ γιατί ποτέ δεν ουρλιάζω, δεν βάζω μουσικές στο διαπασών, δεν παίζω τα κλειδιά μου, δεν χτυπώ κομπολόγια, δεν χαλάω τον κόσμο κάθε ώρα και στιγμή; Επίσης, απορώ με το ξιπασμένο υφάκι που έχουν ορισμένοι, ιδίως οι έφηβοι: αλήτες ναρκομανείς ή δωρεάν πουτάνες, που φέρονται λες κι όλος ο κόσμος οφείλει να τους προσκυνάει. Πραγματικά, αναρωτιέμαι: Εγώ *Είμαι Αυτό Που Είμαι Και Κάνω Αυτό Που Κάνω*, κι όμως, τέτοιο αλαζονικό ύφος δεν έχω. Αυτοί, τι μπορεί να πιστεύουν ότι είναι;

Τρίτη, 28 Οκτωβρίου 2003

Αυτό το μήνα συμπλήρωσα το πρόγραμμα των μαθημάτων μου με αρκετούς καινούργιους μαθητές. Τώρα οι πελάτες μου έχουν φθάσει τους δώδεκα, κυρίως χάρη στην καλή μου φίλη, τη Λουίζα, που μου έχει συστήσει πολλούς.

Ωστόσο, μόλις ο ανηψιός μου ο Θανάσης μαθαίνει ότι η δουλειά μου πηγαίνει καλύτερα φέτος, συνοφρυώνεται θυμωμένος:

"Σπουδαία καθηγήτρια είσαι εσύ! Πόσοι μαθητές σου έχουν πάρει διπλώματα;" ρωτάει επιθετικά.

"Προς το παρόν, μόνο ένας, ο Γιώργος Κοέν. Έχει πάρει, όμως, δύο διπλώματα!"

"Σιγά! Αποτυχημένη είσαι! Η μαμά έδωσε για Lower και δεν πέρασε!"

"Η μαμά σου έκανε μονάχα τη μισή τάξη! Δεν ήταν έτοιμη για να δώσει εξετάσεις", του υπενθυμίζω.

"Μούφα είσαι!" επιμένει ο νεαρός, όλο περιφρόνηση.

... Έτσι κι αλλιώς, το παραμύθι δεν μέλλει να κρατήσει πολύ: Από τις αρχές κιόλας του Νοεμβρίου η δουλειά μου αρχίζει ήδη να μειώνεται: Μια μαθήτριά μου σταματά επειδή θα δώσει εξετάσεις για το πιστοποιητικό επιπέδου τρία στα Ιταλικά, ενώ έχω και πολλές ακυρώσεις.

Ως αποτέλεσμα, το μηνιαίο εισόδημά μου λιγοστεύει αισθητά: Τα πρωτόγνωρα 1500 ευρώ του Οκτώβρη θα πέσουν στα 1100 το Νοέμβρη και στα 950 από το Δεκέμβρη. Από το Μάρτη και μετά, τα έσοδά μου θα μειωθούν ακόμη περισσότερο, δηλαδή γύρω στα 700 ευρώ μηνιαίως. Με δυο λόγια: Δεν πρόλαβα να χαρώ τα απρόσμενα κέρδη μου τον Οκτώβρη, δεν πρόφτασα να πω: "Εντάξει, καλά πάμε φέτος", κι άρχισε αμέσως η πτώση -μην τυχόν και πάρουν τα

μυαλά μου αέρα...

Επιπλέον, η κατάσταση με τη Λουίζα γίνεται όλο και πιο περίεργη: Από τότε που ξεκινήσαμε τα μαθήματα, αποφεύγει φιλικές συναντήσεις μαζί μου με τη μόνιμη δικαιολογία ότι έχει “πολλές δουλειές”. Αρκετές φορές, μάλιστα, μου προτείνει η ίδια να βρεθούμε Σάββατο ή Κυριακή βράδι, όμως πάντοτε μου τηλεφωνεί τελευταία στιγμή και το ακυρώνει επειδή δεν έχει τελειώσει ακόμη το μπάνιο ή δεν έχει πλύνει τα πιάτα, λέει. Στο μεταξύ, μου τα 'χουν πρήξει με το Μανώλη: Αλλάζουμε συνεχώς τις ώρες των μαθημάτων, ψάχνοντας απεγνωσμένα να βρούμε μέρα και ώρα που να μπορεί να λειτουργήσει ο φωστήρ. “Στις 6:30 δεν μπορεί, γιατί μόλις έχει τελειώσει το διάβασμα του σχολείου. Στις 7:30 πάλι δεν μπορεί, γιατί είναι πολύ αργά γι' αυτόν, είναι εξουθενωμένος από τη σχολική μελέτη και πέφτει σε λήθαργο”, μου εξηγεί η Λουίζα και απαιτεί να αρχίζει το μάθημα στις 7:00 ακριβώς. Εγώ, όμως, δεν μπορώ τόσο νωρίς επειδή έχω άλλα μαθήματα πιο πριν. Έτσι, ξεκινάμε στις 7:30 και μου κάνουν μούτρα επειδή “κουράζεται το παιδί”.

Ο Χρόνος Τελειώνει: Είμαστε όλοι κλεισμένοι μέσα σ' ένα παράξενο βαγόνι που τρέχει ακυβέρνητο σε μια κατηφόρα. Το βαγόνι λέγεται "Χρόνος". Η κατηφόρα είναι το σύμπαν. Μερικοί άνθρωποι θεωρούνται σημαντικοί μέσα στο βαγόνι (εύποροι, πετυχημένοι, δημοφιλείς), ενώ άλλοι θεωρούνται ασήμαντοι (φτωχοί, αποτυχημένοι, περιθωριακοί). Όλοι, όμως, σημαντικοί και ασήμαντοι, βρίσκονται πάντα μέσα στο ίδιο βαγόνι που τρέχει όλο και πιο γρήγορα στην κατηφόρα.

Όλοι μοιράζονται τον ίδιο ενδόμυχο φόβο, όλοι παραπονούνται ότι το βαγόνι, ο Χρόνος, τρέχει

ανησυχητικά γρήγορα, όλο και πιο γρήγορα. Οι καιροί που περνούν φαντάζουν όλο και πιο σύντομοι, έτσι όπως κατακρημνύζονται και συμπυκνώνονται πάνω σ' ένα "Μέλλον", το οποίο πολύ γρήγορα γίνεται "Παρόν" και αμέσως μετά "Παρελθόν".

Όλοι διαισθάνονται πλέον ότι αυτό δεν θα γίνεται αιώνια. Έχω την αίσθηση ότι στο τέλος της κούρσας υπάρχει μονάχα ένας "τοίχος", ένα αδιαπέραστο όριο όπου θα συντριβούμε όλοι, μαζί με το βαγόνι. Αυτό είναι το Έσχατο Μέλλον, που πλησιάζει γοργά, με ιλιγγιώδη ταχύτητα...

Το Μαζικό Ασυνείδητο του Τέρατος γνωρίζει τι το περιμένει· γι' αυτό το λόγο, κατά τις τελευταίες δεκαετίες η ανθρωπότητα επιδίδεται σε σπασμωδικές προσπάθειες (πρωτοφανής ανάπτυξη της τεχνολογίας) για να αποτρέψει τη σύγκρουση ή για να βγει από το βαγόνι. Τι περίεργο, όμως: Όσο προοδεύουν οι ανθρώπινες επιστήμες, τόσο μεγαλώνει η κλίση της κατηφόρας, τόσο αυξάνεται η ταχύτητα του βαγονιού που λέγεται Χρόνος.

Φαίνεται ότι το τέλος του κόσμου είναι πολύ κοντά πια -το τέλος του κόσμου όπως τον γνωρίζουμε. Και είναι ήδη πολύ αργά. *Είναι πολύ αργά για σας που είσαστε Ένα...*

* * * *

Παρασκευή, 7 Νοεμβρίου 2003

"Οι Κυρίαρχοι" - Το ηθικό δίδαγμα της ταινίας: Εμείς οι άνθρωποι είμαστε κάτι παραπάνω από θεοί! Μπορούμε ακόμη και να επιταχύνουμε την περιστροφή του πυρήνα της γης όποτε γουστάρουμε, εφόσον αυτό εξυπηρετεί τα συμφέροντά μας! Αν, πάλι, δούμε ότι η Γη πρόκειται να καταστραφεί απ' αυτό, τότε τον

ξαναεπιβραδύνουμε και όλα μέλι-γάλα! Αμέ!

Σύμπτωση: Η παραπάνω εγγραφή στο χειρόγραφο ημερολόγιο έγινε την 16η Σεπτ. 2005. Στο περιοδικό “Υπέρ” που κυκλοφόρησε την ίδια μέρα, υπάρχει η εξής είδηση: “Σύμφωνα με πρόσφατη επιστημονική μελέτη, ο πυρήνας της Γης γυρίζει γρηγορότερα από τον υπόλοιπο πλανήτη. Μήπως πρέπει να ανησυχούμε;”

Άνθρωποι και Μηχανές: Καταρχήν, τα πρόσφατα γεγονότα: α) Μέσα σε χρονικό διάστημα τριών μηνών μου έχουν αχρηστευθεί τέσσερα ρολόγια χειρός, όλα καινούργια: Πέφτουν κάτω και σπάνε, σταματούν χωρίς λόγο κλπ. β) Δύο τηλεοράσεις δεν παίζουν καλά όταν τις έχω εγώ στο σπίτι μου μα παίζουν μια χαρά όταν τις παίρνουν οι γονείς μου. γ) Πριν από λίγες μέρες εγκαταστήσαμε καινούργια, ακριβή κεραία με την οποία οι γονείς μου και η αδελφή μου πιάνουν τα κανάλια ακόμα καλύτερα. Εγώ, τζίφος! δ) Το καινούργιο μου πανάκριβο βίντεο όταν παίζει σχηματίζει μια αντιαισθητική γραμμή στο πάνω μέρος της εικόνας. Ωστόσο, είναι μια χαρά όταν το πηγαίνουμε στην αντιπροσωπεία για να το κοιτάξουν. ε) Αγοράζω και DVD-player μα δεν παίζει ικανοποιητικά τα περισσότερα DVD, καθώς στις περισσότερες ταινίες η φωνή αυξομειώνεται εκνευριστικά. Άλλοτε πάλι, ενώ παίζει το DVD, ακούγεται χαμηλόφωνα κάποιο κανάλι της τηλεόρασης· ή σβήνει η εικόνα εντελώς ξαφνικά! στ) Το καινούργιο μου κινητό κλειδώνεται κατά λάθος σε ανύπαρκτη γραμμή και δεν λειτουργεί, μέχρι που πάω να μου το φτιάξουν.

Τέτοιου είδους παράδοξα φαινόμενα μαζεμένα συμβαίνουν μόνο σε μένα, όπως λέει και η φίλη μου η Περσεφόνη. Έχει καταντήσει πλέον περιπέτεια το να

παρακολουθήσω μια ταινία στο DVD-player ή στο βίντεο! Κάποτε, όταν αγόραζα ένα καινούργιο μηχάνημα, ήξερα ότι θα λειτουργούσε σωστά έστω για λίγους μήνες. Τώρα, πάει κι αυτό...

Με το πέρασμα του χρόνου, όσο εγώ αλλάζω, τόσο γίνονται πιο εχθρικοί εναντίον μου οι άνθρωποι αλλά και οι μηχανές. *Υπάρχει ένας μυστηριώδης συντονισμός ανάμεσα στους ανθρώπους, ανάμεσα στις μηχανές, ανάμεσα στους ανθρώπους και στις μηχανές.* Αλήθεια, πώς δουλεύουν τόσο τέλεια τα υπερπολύπλοκα, υπερεξελιγμένα μηχανήματά τους; Πώς συντονίζονται τόσο άψογα τα αμέτρητα, απειροελάχιστα μέρη των υπερσύγχρονων συσκευών τους; Πώς συντονίζονται τόσο τέλεια μεταξύ τους οι απειράριθμες μηχανές τους; Πώς συντονίζονται τόσο τέλεια οι άνθρωποι με τις μηχανές; Εγώ ένα απλό ρολόι χειρός αγοράζω και δεν λειτουργεί σωστά πάνω από δυο βδομάδες!

Λοιπόν; Ποιά δύναμη ρέει ανάμεσά τους, ενώνοντας και ζωοποιώντας ανθρώπους και μηχανές; Ποιά δύναμη κινεί στ' αλήθεια τις μηχανές; Ποιό κοινό ενεργειακό ρεύμα διαπερνά, ενεργοποιεί και συντονίζει ανθρώπους και μηχανές;

Η εσωτερική φύση των ανθρώπων είναι είναι όμοια με τη φύση των μηχανών. Οι άνθρωποι είναι προστάδιο των μηχανών. Άνθρωποι και μηχανές είναι Ένα. Είναι το ίδιο, ψυχρό, μεταλλικό κανάλι ενέργειας που συνδέει μεταξύ τους ανθρώπους και μηχανές. Όσο η τεχνολογία εξελίσσεται, τόσο αυτός ο κοινός δεσμός γίνεται πιο ξεκάθαρος, πιο ισχυρός. Είναι μόνο θέμα (λίγου) χρόνου, οι άνθρωποι να αντικατασταθούν από σκεπτόμενες μηχανές, δηλαδή κυβερνοοργανισμούς.

Κι εγώ; Αλλάζω σταθερά από τα μέσα προς τα έξω -το νιώθω. Όσο απομακρύνομαι από την ανθρώπινη

φύση, τόσο θα με αποφεύγουν οι άνθρωποι αλλά και οι μηχανές. Είναι καιρός, λοιπόν, να κόψω κάθε σχετική εξάρτηση, να μάθω να ζω χωρίς τους ανθρώπους αλλά και χωρίς τις μηχανές – εφόσον μάλιστα, μέρα με τη μέρα, άνθρωποι και μηχανές γίνονται όλο και πιο εχθρικοί απέναντί μου...

Συγχρονισμός του βιβλίου: Είδα κι έπαθα να ρυθμίσω το συρραπτικό, ώστε να συρράψω τα δυο φύλλα του εν λόγω προδιαλογισμού στο ημερολόγιό μου. Ένα τέταρτο της ώρας πολεμούσα! Αυτά περί υπερπολύπλοκων μηχανημάτων...

Το μέλλον της ανθρωπότητας: Σύντομα τα δισεκατομμύρια πρόσωπα του Τέρατος θα απαλλαγούν από την εύθραυστη βιολογική ζωή, εφόσον οι ανθρώπινοι εγκέφαλοι θα "φορτώνονται" σε υπερυπολογιστές, σε ρομπότ ή σε κυβερνητικούς οργανισμούς (cyborg).

Οι νέοι φορείς του Τέρατος δεν θα έχουν πια ανάγκη από τα φυτικά και τα ζωικά βασίλεια, οπότε δεν θα έχουν το παραμικρό πρόβλημα να τα καταστρέψουν ολοσχερώς. Τα μη βιολογικά όντα δεν χρειάζονται φως, ούτε αέρα, ούτε νερό, ούτε άλλους βιολογικούς οργανισμούς για να συντηρηθούν. Συνεπώς, θα έχουν τη δυνατότητα να μετοικήσουν σε οποιοδήποτε πλανήτη του σύμπαντος, με ζωή ή όχι, σπαράσσοντας τον έναν κόσμο πίσω από τον άλλο, προκειμένου να εξάγουν με μανία εκείνα τα μέταλλα και τα πετρώματα που θα κριθούν κατάλληλα για την κατασκευή όλο και περισσότερων του είδους τους.

Καθώς οι νέες ηλεκτρονικές/μεταλλικές γενιές θα είναι ουσιαστικά αθάνατες, το ανθρώπινο μίασμα θα μολύνει και την παραμικρή γωνιά του σύμπαντος. Όλοι οι πλανήτες θα σπαραχθούν και ό,τι είναι κρυμμένο

βαθιά στο υπέδαφός τους θα υψωθεί στο διάστημα – τερατουργήματα που θα κρύβουν το φως, τεράστια μεταλλικά οικήματα που θα στεγάζουν υπερυπολογιστές ή ρομπότ...

Τετάρτη, 12 Νοεμβρίου 2003

Σήμερα μου τα 'πρηξαν οι γονείς της Παναγιώτας επειδή η δασκάλα των Γερμανικών στο σχολείο τους είπε πως "η μικρή δεν πάει καλά φέτος, ενώ πέρυσι ήταν μια χαρά". Εγώ απόρησα επειδή η προετοιμασία που της κάνω είναι άρτια καθ' όλα. Απ' ό,τι κατάλαβα, όμως, έτσι και της βάλουν μια άσκηση λίγο διαφορετική από τις συγκεκριμένες του βιβλίου, η μικρή τα κάνει αχταρμά. Με δύο λόγια, δεν της πολυκόβει. Εγώ τους εξήγησα ευγενικά ότι "δεν είναι δυνατόν πέρυσι να ήταν όλα μια χαρά και φέτος να τα πηγαίνει χάλια". Τους είπα επίσης ότι η μικρή έχει πολλά κενά, καθώς δεν θυμάται σχεδόν τίποτα από πέρυσι, οπότε αναγκάζομαι να της κάνω συνεχώς επαναλήψεις και στα Γερμανικά και στα Αγγλικά. Παράλληλα, κάθε φορά η Παναγιώτα μου λέει ότι η δασκάλα δεν τους έχει βάλει τίποτα παρακάτω, δεν σημειώνει τίποτα στο τετράδιο εργασιών, οπότε εγώ δεν ξέρω τι ακριβώς να της κάνω και καταφεύγω σε επαναλήψεις. Άλλοτε, πάλι, μου λέει πως ξέχασε τα βιβλία της στο σχολείο. Όλα αυτά τα επισημαίνω στους δυσαρεστημένους γονείς και δείχνουν να κατανοούν την κατάσταση...

Κυριακή, 16 Νοεμβρίου 2003

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Κάποιοι στρατολογούν παιδιά και τα οδηγούν με ψεύτικες υποσχέσεις σε μεγάλη πεζοπορία. Ακολουθώ κι εγώ, κρατώντας ένα νήπιο στην αγκαλιά. Όταν φθάνουμε, μας υποδέχονται

ένοπλοι φρουροί, που ξαφνικά σκοτώνουν κάποιον χωρίς λόγο. Σαν μέλη αίρεσης, οι νεαροί μαθητές κάθονται πειθήνια πάνω σε μια σκάλα, κλιμακωτά ο ένας πίσω από τον άλλο. Οι ψυχές τους φαίνονται σαν φλόγες που ξεπηδούν πάνω από τα κεφάλια τους. Παρατηρώ πως αν η ψυχή/φλόγα ενός είναι ψηλότερη, άρα ισχυρότερη από των υπόλοιπων, σβήνει όσες "φλόγες" βρίσκονται μπροστά του! *Έτσι χάνονται οι ψυχές;* αναρωτιέμαι...⇧

Συντονισμός του Matrix: Σήμερα το πρωί έχω κανονίσει έκτακτο μάθημα με το Γιώργο Κοέν. Πηγαίνω στο σπίτι του, ωστόσο δεν τον βρίσκω εκεί επειδή, όπως μου δικαιολογείται αργότερα στο τηλέφωνο, το ξέχασε και πήγε για ποδόσφαιρο! Κατόπιν τηλεφωνώ στις φιλενάδες μου μήπως συναντήσω καμία τους απόψε, όμως η Πέρσα περιμένει "κάποιο τηλεφώνημα" και η Λουίζα "έχει να πλύνει το μπάνιο". Ο θυμός βράζει μέσα μου. *Κρίμα τόση ενέργεια να πάει χαμένη...*

Αποφασίζω να εκτελέσω αμέσως, ώρα 5:15 το απόγευμα, την ***Υπέρτατη Τελετουργία,*** όπως πάντα στο χωλ. Τελειώνοντας, κάθε αρνητικό συναίσθημα έχει εξανεμιστεί από μέσα μου. Αισθάνομαι υπέροχα...

Έχω μόλις μαζέψει τα σύνεργα όταν ο πατέρας μου ανοίγει ξαφνικά την πόρτα μου με δικό του κλειδί και εισβάλλει στο χωλ! Μισό λεπτό νωρίτερα να έμπαινε, θα με έπιανε στα πράσα! Αμέσως μετά, βγαίνω έξω στη βεράντα και βλέπω στοιβαγμένα όλα τα πράγματα του Γιάννη μας!

Ο μπαμπάς μου εξηγεί ότι μόλις τον πρόλαβε στο δρόμο, με τα μπαγκάζια κρεμασμένα πάνω του, και τον γύρισε πίσω, πριν ο νεαρός πάρει τα βουνά!
"Πάω στο βουνό να ζήσω, δεν αντέχω άλλο αυτή τη ζωή!" δήλωσε ο Γιάννης στον αλαφιασμένο πατέρα μου.

“Θέλεις ν' αρχίσω να κλαίω εδώ, στη μέση του δρόμου;” του φώναξε ο μπαμπάς με απόγνωση και -ευτυχώς- τον κατάφερε να γυρίσει πίσω στο σπίτι.

Άλλη μούρλα κι αυτή! Οφείλω, πάντως, να το ομολογήσω, ακόμη μια φορά: Είναι καταπληκτικός ο τρόπος που συντονίζονται γύρω μου κι εναντίον μου...

Πέμπτη, 20 Νοεμβρίου 2003

“Ο ισχυρός επιβιώνει” (reality show ολκής): Ένας θρασύτατος, κακόβουλος, βλαμμένος, θεόχοντρος, απαίσιος 60άρης, ονόματι Νίκος Αστρίτης, εξακολουθεί να μένει στο νησί και να εξαναγκάζει τους υπόλοιπους παίχτες σε παραίτηση, χάρη στις αδιάκοπες μηχανορραφίες και τις απανωτές επιθέσεις του προς όλους. Παρόλα αυτά, έχει απομείνει ανάμεσα στους τέσσερις τελευταίους “επιζώντες” και το παίζει πάντα βαρύ πεπόνι.

Απορίας άξιον: Πώς τον ανέχονται οι άλλοι τόσο υπομονετικά; Γιατί δεν τον καταψηφίζουν να φύγει; Γιατί δεν συσπειρώνονται εναντίον του; Λογικά, θα έπρεπε να τον έχουν ξαποστείλει από την πρώτη μέρα! Ο εν λόγω τύπος δεν διαθέτει καμία ιδιαίτερη ικανότητα, ούτε προσφέρει τίποτα στην ομάδα. Το μόνο που έχει να επιδείξει είναι ένας απαίσιος χαρακτήρας. Κι όμως, όλοι τον ανέχονται και τον ευνοούν με την ψήφο τους!

Εξήγηση: Μέσα σε κάθε ανθρώπινο κοπάδι αυθόρμητα όλοι αποδέχονται, υποστηρίζουν και ακολουθούν σατανικούς ανθρώπους σαν τον Αστρίτη. Αυτοί ηγούνται παντού, με τη σιωπηρή συγκατάθεση όλων. Επιπλέον, αυτά τα όντα συνήθως διαθέτουν την τύχη του Γκαστόνε: Γίνονται πετυχημένοι επιχειρηματίες και οικογενειάρχες, αποκτούν τρανταχτή

περιουσία (ο Νικολάκης έχει 55 σπίτια, λέει) και πλήρη κοινωνική καταξίωση. Αντιθέτως, οι ευγενικοί, ευαίσθητοι και έντιμοι άνθρωποι περιφρονούνται και καταποντίζονται. Αυτή ακριβώς είναι η ανθρώπινη φύση. Γι' αυτό κι εγώ *Είμαι Αυτό Που Είμαι Και Κάνω Αυτό Που Κάνω...*

Σύμπτωση; Καθώς συλλογιζόμουν τα παραπάνω γεμάτη οργή και μονολογούσα να κάψω το μαλάκα αν βγει πρώτος και πάρει τα λεφτά, ξαφνικά μου έσβησε απότομα η τηλεόραση και δεν ξανάναβε με τίποτα! Νόμιζα ότι κάηκε! Την επόμενη μέρα, όμως, η συσκευή θα δουλέψει κανονικά!

Κατακλείδα: Στον τελικό του εν λόγω reality show, όπου έχουν μείνει μόνο δυο άτομα, δεν θα κερδίσει εντέλει ο Αστρίτης, όπως περίμενα, αλλά η ξανθιά σεξουάλα Μαριλένα παμψηφεί. Άλλη πουτάνα αυτή: πριν από την επίμαχη ψηφοφορία, γεμάτη αναίδεια και αλαζονία δήλωνε την περιφρόνησή της για όλους τους συμπαίκτες της και σχεδόν τους διέταζε να μη την ψηφίσουν για νικήτρια!

Λοιπόν; Τι έγινε τελευταία στιγμή; Γιατί δεν κέρδισε ο βασιλεύς Αστρίτης; α) Ίσως να χάλασε κάποιο χατήρι στα κυκλώματα που τον στηρίζουν. β) Όπως λέει και η Πέρσα, πιθανόν η απρόσμενη νίκη της Μαριλένας να είναι κόλπο, ώστε να ρίξουν στάχτη στα μάτια των καχύποπτων, γ) Αντίδραση του Πλέγματος για να προστατέψει το κάθαρμα: Αν έβγαινε πρώτος, θα τον “έκαιγα”...

Δευτέρα, 24 Νοεμβρίου 2003

Η κατάσταση με τη Λουίζα εξακολουθεί να επιδεινώνεται: Έχει αρχίσει να μην εμφανίζεται όταν πηγαίνω, ή αν εμφανιστεί είναι τυπική και παγερή.

Σήμερα ωστόσο, μετά το τέλος του μαθήματος, με πήρε κατά μέρος και μου εκμυστηρεύτηκε χαρωπά τα εξής απίθανα:
“Χθες είχαμε επισκέψεις, ήταν εδώ η Φωτεινή, η καλύτερη φίλη της Ζαφειρίας. Αυτή όμως έχει μια 14χρονη αδελφή, τη Σταυρούλα, η οποία είναι διανοητικά καθυστερημένη και ανάπηρη, δεν μπορεί να περπατήσει. Όμως, όπου πηγαίνει η μικρή, οι γονείς της κουβαλάνε και τη μεγάλη! Έτσι, χθες έφεραν εδώ και μας άφησαν και τη μεγάλη!”.
“Αλήθεια; Αυτό δεν είναι καθόλου καλό για το μικρότερο παιδί”, λέω αυθόρμητα.
“Τι να σου πω, Υβόννη... Καιγόταν η ψυχή μου έτσι όπως έβλεπα τη Σταυρούλα -ψηλή σαν εσένα- να σέρνεται κάτω στο πάτωμα!”
“Συγγνώμη, δεν την έχουν σε αναπηρικό καροτσάκι;” απορώ.
“Όχι, την αφήνουν να σέρνεται κάτω, έτσι της αρέσει!”
“Άλλο και τούτο!”
Μερικά πράγματα δυσκολεύεσαι να τα πιστέψεις...
“Θα ήθελα, λοιπόν, πολύ να βοηθήσω αυτή την οικογένεια, που είναι τόσο φτωχή κι έχουν πέντε παιδιά!”
Μα με τόση φτώχια και αναπηρία στη μέση, οι “χαροκαμμένοι γονείς” είχαν την όρεξη να πηδιούνται σαν κουνέλια και να φτάσουν αισίως τα πέντε παιδιά; αναρωτιέμαι.
“Εεε, να!”, διακόπτει τότε η Λουίζα τους συλλογισμούς μου. “Σκέφτομαι ν' αγοράσω ένα λαχείο και αν κερδίσω τον πρώτο αριθμό, να δώσω όλα τα λεφτά στο ανάπηρο για να πάει στην Αμερική για εγχείρηση! Τι λες κι εσύ;” μου κάνει η Λουίζα με ύφος Μητέρας Τερέζας.
“Καλή ιδέα! Τού 'φεξε του ανάπηρου!” χαριτολογώ.
“Θα ξανάρθουν αύριο πάλι. Θέλεις να έλθεις κι εσύ για

παρέα;”
“Όχι, ευχαριστώ” *(να μου λείπει),* απαντώ.

Ποιός κοροϊδεύει ποιόν, δεν ξέρω: Η “άπορη” πολύτεκνη μητέρα χρησιμοποιεί την καθυστερημένη και ημιπληγική κόρη της για να συγκεντρώνει χρήματα, ενώ η Λουίζα βρίσκει στο ανάπηρο μια χρυσή ευκαιρία για να παίξει τον αγαπημένο της ρόλο, αυτόν της φιλάνθρωπης ευεργέτριας...

Τετάρτη, 26 Νοεμβρίου 2003

Βγαίνω βραδινή βόλτα και παρατηρώ: Ένα γατί εμφανίζεται ξαφνικά στο δρόμο και περπατά σαν μεθυσμένο, εφόσον έχει ένα χάρτινο σακούλι περασμένο στο κεφάλι του! Διασχίζει τη λεωφόρο Λαμπράκη τρικλίζοντας και κινδυνεύοντας, χωρίς να βλέπει τίποτα μπροστά του. Θέαμα αστείο και ασυνήθιστο. Ένα συμβάν μοναδικό, μόνο για μένα. *Ίσως συμβολίζει εμένα...* Αλήθεια, πόσο βαρετή, δυσκίνητη, προβλέψιμη είναι η καθημερινή πραγματικότητά μου: Είναι σπανιότατο να συμβεί κάτι διαφορετικό, έστω κάτι ασήμαντο, όπως το παραπάνω...

“Η Φυλακή”: Μαζί με κάποιους άλλους, βρίσκεσαι εγκλωβισμένος μέσα σε μια παράξενη κατασκευή, αποτελούμενη από αμέτρητα κυβικά δωμάτια/παγίδες. Εκεί που νομίζεις ότι βρήκες έναν κώδικα για να ξεφεύγεις, σύντομα ανακαλύπτεις ότι ο κώδικάς σου είναι ανεπαρκής. Βρίσκεις έναν νέο κώδικα, προχωράς λίγο ακόμη, γρήγορα όμως καταλήξεις -ξανά- σε αδιέξοδο. Κάποτε συνειδητοποιείς ότι παρά τις όποιες "προόδους" σου, επιστρέφεις διαρκώς στο σημείο εκκίνησης. Στην αρχή νομίζεις πως εσύ φταις, πως κάτι δεν κάνεις σωστά και γι' αυτό κάνεις κύκλους -όμως όχι: είναι οι κύβοι που αλλάζουν συνεχώς θέση,

ανάλογα με τις δικές σου κινήσεις! Πασχίζεις να βρεις την έξοδο, όμως κάποτε ανακαλύπτεις πως έξω δεν υπάρχει τίποτα! Τελικά, μονάχα ο ηλίθιος της παρέας καταφέρνει να βγει στο φως, απλά ακολουθώντας τους άλλους, που με κάθε τους βήμα και με κίνδυνο της δικής τους ζωής τού ανοίγουν το δρόμο! *Σου θυμίζει τίποτα;*

Πέμπτη, 27 Νοεμβρίου 2003

Σήμερα ο Μανώλης ήταν εντελώς εκτός τόπου και χρόνου, ούτε καν κατάλαβε ότι κάναμε μάθημα, απλά κοιτούσε διαρκώς τον καθρέφτη μπροστά μας με το μόνιμα ληθαργικό βλέμμα του. Σε μια στιγμή βούτηξε το πορτατίφ, έδεσε το καλώδιο γύρω από τη μέση του και το τελάρο κρεμόταν κάτω, στα πόδια του. Αυτό δεν είναι μάθημα, είναι κωμωδία!

Στο μεταξύ, σε πρόσφατα τεστ που κάναμε, ο φωστήρ πήρε μόλις 60-65% (και πολύ του πάει) και ο πατέρας του απόρησε:

“Μα πώς, αφού πέρυσι δεν έπεφτε ποτέ κάτω από 80% στα αγγλικά!”

“Πέρυσι είχε να κάνει με προτάσεις των πέντε λέξεων. Φέτος πρέπει να διαβάζει προτάσεις των δέκα λέξεων και μέχρι να φτάσει στη δέκατη λέξη έχει ξεχάσει τις πρώτες!” του εξήγησα ψύχραιμα.

“Γι' αυτό κι εγώ δεν ξέρω αν πρέπει να συνεχίσω τα μαθήματα”, κατέληξε ο Νώντας.

Μόλις τώρα συνειδητοποιώ πως όταν εγώ ήμουν μικρή, ήμουν ένα πολύ λογικό, καλόβολο, ισορροπημένο παιδάκι, επίσης αρκετά έξυπνο και πειθαρχημένο ώστε να μη χρειάζομαι ιδιαίτερα μαθήματα από το Δημοτικό, ούτε τη μητέρα μου πάνω από το κεφάλι μου έξι ώρες καθημερινά για να καταφέρω διαβάσω τα

μαθήματα της ημέρας! Όχι όπως ορισμένα ηλίθια, υστερικά ή μισότρελα σημερινά παιδιά, τα οποία έχω την "τύχη" να διδάσκω: Η Ρένα φέρνει αφύσικες αντιρρήσεις σε κάθε μου οδηγία· ο Παντελής σχολιάζει συνεχώς το παραμικρό που θα πω ή θα κάνω, μαϊμουδίζοντας και πετώντας διαρκώς ασυναρτησίες· ο Μανώλης είναι βλαξ με βούλα, δηλαδή χαρτί γιατρού· ο μικρός ανηψιός μου, ο Νάσος, μου βγάζει την πίστη όποτε τον βοηθάω στα μαθήματα: δεν συγκεντρώνεται καθόλου, μπουρδολογεί και χασκογελάει ασταμάτητα, ή με κοροϊδεύει με πρόσωπο κατακόκκινο από την υπερένταση.

Όταν ήμουν εγώ μικρή, δεν φερόμουν ποτέ έτσι, σαν σπαστικό. Ήμουν πάντοτε ήσυχη, λογική και υπεύθυνη. Γι' αυτό, ίσως, όλοι με θεωρούσαν χαζή και βαρετή. "Τα ήσυχα παιδιά είναι χαζά, ενώ τα ζωηρά (*δηλαδή τα νευρόσπαστα*) είναι έξυπνα!" άκουγα μονίμως και κόντευα να το πιστέψω...

Σάββατο, 29 Νοεμβρίου 2003

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Ζω σε μια πόλη γεμάτη κίνηση, καυσαέριο, βρώμα, σίδερα. Αποφασίζω να φύγω από αυτό το ζοφερό μέρος, περνώντας προσεκτικά ανάμεσα από τεράστιες μπουλντόζες και κυκλικές πρέσσες που μου φράζουν συνεχώς το δρόμο. Η φυγή μου είναι επικίνδυνη μα προχωρώ μέχρι το τέρμα του δρόμου, όπου τα πράγματα φαίνονται πιο φυσιολογικά. Ωστόσο, τελικά αναγκάζομαι να γυρίσω πίσω, καθώς άγρια σκυλιά με κυνηγούν και με υποχρεώνουν να επιστρέψω στο κέντρο της στενόχωρης πόλης. *Ερμηνεία: Πού είμαι φυλακισμένη; Ποιοί δαίμονες ("ογκώδεις μπουλντόζες" ή "εχθρικά σκυλιά") φρουρούν αδιάλειπτα τη φυλακή μου και μ' εμποδίζουν να*

δραπετεύσω; Γιατί δεν συναντώ ποτέ ούτε έναν σύμμαχο;

Ρήξεις

Κυριακή, 30 Νοεμβρίου 2003

Η αρχή μιας απίστευτης κακοδαιμονίας: Σήμερα το πρωί έχω μάθημα με τα παιδιά της Λουίζας και τυχαίνει να πέφτει τεστ γραμματικής για το Μανώλη αύριο το απόγευμα. Η ύλη που πρέπει να μελετήσει είναι μόλις δυο σελίδες και κάνω το λάθος να μη τις θεωρήσω δυσβάσταχτες για το φωστήρα. Φεύγοντας, η Λουίζα με καλεί να πάω το βράδι για καφέ -για πρώτη φορά μετά από τρεις μήνες.

Ωστόσο, μου τηλεφωνεί αργά το απόγευμα, μισή ώρα πριν από το ραντεβού και μου το ακυρώνει επειδή “Ο Μανώλης έχει πολύ διάβασμα ακόμη! Του 'βαλες κι εσύ τεστ για αύριο!”

Δευτέρα, 1 Δεκεμβρίου 2003

Πρωί-πρωί η Λουίζα ψάχνει εναγωνίως να με βρει στο τηλέφωνο κι όταν τελικά με βρίσκει μου ανακοινώνει αλαφιασμένη τα παρακάτω απίστευτα: Μετά από 15 χρόνια σιωπής, μόλις επανεμφανίστηκε ξαφνικά ο Βασίλης, ένας πρώην φίλος του Νώντα! Όλο αυτό τον καιρό έλειπε στην επαρχία, όπου άνοιξε δυο φροντιστήρια αγγλικών, τα έκλεισε, χώρισε με τη γυναίκα του και τελικά αποφάσισε να γυρίσει πίσω στην Αθήνα! Έτσι, τώρα κάνει ιδιαίτερα μαθήματα για να ορθοποδήσει! Τηλεφώνησε, μάλιστα, χθες βράδι στο Νώντα και κανόνισαν να έλθει την ερχόμενη Κυριακή το μεσημέρι για φαγητό! Συνηθισμένη ως πρόσφατα να με καλεί και μένα η Λουίζα στα τραπέζια της, κάθομαι και περιμένω

την πρόσκληση. “Θα έλεγα, λοιπόν, να αναβάλλουμε τα μαθήματα της Κυριακής, γιατί αν έλθει ο Βασίλης και δει εσένα να διδάσκεις τα παιδιά, θα του κακοφανεί! Ε, τι λες κι εσύ;”

Προς στιγμήν μένω άναυδη καθώς ακούω το παράλογο σε όλο του το μεγαλείο: Ακόμη κι αν υποθέσουμε ότι η παραπάνω απίθανη ιστορία είναι αληθινή, η Λουίζα θα μπορούσε απλά να ακυρώσει τα μαθήματα της ερχόμενης Κυριακής χωρίς να μου εξηγήσει τίποτα. Ούτε ήταν απαραίτητο να με ψάχνει μανιωδώς από σήμερα, τη στιγμή που έχουμε μαθήματα και μεσοβδόμαδα. Μου είναι λοιπόν ολοφάνερο ότι:

“Σκοπεύεις να με αντικαταστήσεις!” της κάνω κοφτά και η Λουίζα μένει κάγκελο.

“Μα πώς το σκέφθηκες αυτό;” ψελίζει, γεμάτη απορία.

“Όταν μου λες πως εμφανίστηκε ξαφνικά, από το πουθενά, ένας παλιός φίλος του Νώντα, ο οποίος τυχαίνει να κάνει κι αυτός ιδιαίτερα μαθήματα αγγλικών και προσπαθεί τώρα να ορθοποδήσει αλλά δεν πρέπει να με δει μήπως και ζηλέψει επειδή προσλάβατε εμένα αντί γι' αυτόν παρόλο που είχε εξαφανιστεί για 15 χρόνια, τι θέλεις να υποθέσω;”

“Μα αυτός μένει στα Πατήσια! Έχει αμάξι βέβαια, αλλά...”

“Ο Νώντας σκοπεύει να προσλάβει αυτόν στη θέση μου και γρήγορα, έτσι;”

“Ο Νώντας ούτε που σκέφθηκε τέτοιο πράγμα!” διαμαρτύρεται η Λουίζα.

“Κι αν όχι σύντομα, τότε με την επόμενη σχολική χρονιά, οπωσδήποτε!” συνεχίζω.

“Είσαι καχύποπτη, τελικά...”

“Τελικά, τίποτα δεν είναι όπως φαίνεται! Οι άνθρωποι αλλάζουν! Ποτέ δεν ξέρεις πού στέκεσαι!” αρχίζω να

φουντώνω, χάνοντας τον έλεγχο.
“Υβόννη, πως μου μιλάς έτσι;” μου κάνει η Λουίζα, περισσότερο απορημένη παρά θυμωμένη.

Μόλις τελειώνει το απίστευτο αυτό τηλεφώνημα, βρίσκομαι σε πρωτοφανή πνευματική σύγχυση. Δεν ξέρω τι να σκεφθώ. *Άντε βγάλε άκρη, ποιά μύγα τους τσιμπάει όλους και τα βάζουν πάντα μαζί μου...*

Το απόγευμα πηγαίνω και κάνω το περιβόητο τεστ του Μανώλη όπου, παρά τη συνεχή βοήθεια εκ μέρους μου, πετυχαίνει με το ζόρι ένα 65%. Η Λουίζα αποφεύγει να εμφανιστεί, ενώ ο Νώντας εκδηλώνει δυσαρέσκεια για το χαμηλό βαθμό του “σπίρτου”. Επιχειρεί πάλι (για 20ή φορά μέσα σε δυο μήνες) να μου αλλάξει την ώρα του Μανώλη. Δεν δέχομαι. Αρκετά πια με το κοθώνι!

Ύστερα πάω για μάθημα στη Ρένα Κάραλη, στη Βούλα. “Πως πάει ο Μανώλης;” με ρωτάει -τάχα αθώα- η μητέρα της η Γεωργία. Της τα μασάω. “Πέρυσι ήταν καλός!” μου πετάει αινιγματικά.
“Της Λουίζας το παιδί βρέθηκε να είναι χαζό!”, σχολιάζει η μητέρα μου αργά το βράδι, όταν της διηγούμαι τα καθέκαστα.

Μου είναι πλέον ξεκάθαρο πως η καριέρα μου ως δασκάλα αγγλικών παίρνει ήδη την κατιούσα: Δίχως αμφιβολία, η Λουίζα σκοπεύει να με σταματήσει επειδή δεν με θεωρεί ικανή να διδάξω τον μεγαλοφυή γιόκα της. Δυστυχώς, η Λουίζα είναι το επίκεντρο των επαγγελματικών διασυνδέσεών μου, εφόσον μέσω αυτής έχω γνωρίσει τους πιο πολλούς μαθητές μου, ενώ διατηρεί φιλικές σχέσεις με τις περισσότερες από τις μητέρες. Είναι θέμα λίγου χρόνου να πληροφορηθούν όλες την υποτιθέμενη ανικανότητά μου· ιδίως μόλις μάθουν ότι η Λουίζα -η οποία μέχρι τώρα με σύστηνε παντού- με

απέλυσε και μάλιστα μετά από καυγά, η εμπιστοσύνη όλων θα κλονιστεί ανεπανόρθωτα.

Το θέμα είναι ότι εξαιτίας ενός καθυστερημένου καταστράφεται μια φιλία δεκαετιών και η διδασκαλική καριέρα μου κινδυνεύει σοβαρά. Πάντως, αν και εξαρχής προέβλεπα ότι η σταδιοδρομία μου ως δασκάλα ξένων γλωσσών δεν θα φτούραγε πολύ -όπως τίποτα στη ζωή μου, άλλωστε- ποτέ δεν φανταζόμουν πως θα γίνονταν όλα πυροτέχνημα τόσο γρήγορα. Δεν αξιώθηκα να χαρώ ούτε λίγους μήνες επικερδούς εργασίας, να βγάλω κι εγώ, ας πούμε, 1500 ευρώ το μήνα, όπως όλοι. Πραγματικά, τα έχω χαμένα!

Η ανθρώπινη ανωμαλία: Η ουσία είναι ότι άνθρωποι ευφυείς, μορφωμένοι, λογικοί, ταλαντούχοι, συχνά μπαίνουν στο περιθώριο και χαντακώνονται εξαιτίας των τρελών και των ανόητων, με διεργασίες συχνά ασυνείδητες μα δαιμονικά αποτελεσματικές! Ποιοί σατανάδες καθοδηγούν και προστατεύουν τους ηλιθίους και τους παράφρονες;

Αυτή τη στιγμή, εξαιτίας ενός τρελού (Τάκης) εγώ δεν τολμώ να μείνω μέσα στο σπίτι μου χωρίς ωτοασπίδες ούτε για ένα λεπτό, κι εξαιτίας ενός χαζού (Μανώλης) κινδυνεύω να καταστραφώ επαγγελματικά! Αυτά τα ελαττωματικά όντα προξενούν, συνήθως άθελά τους, αλυσιδωτές αντιδράσεις και συγκυρίες που καταστρέφουν τις ζωές υγιών και λογικών ανθρώπων!

Βέβαια, στη σημερινή εποχή κανείς δεν διανοείται ποτέ να κατηγορήσει ένα “άτομο με ειδικές ανάγκες” – αντίθετα, όλοι του δείχνουν περισσή κατανόηση, όσες συμφορές κι αν προκαλεί στους άλλους! Στη δική μου περίπτωση, ας πούμε, κανένας δεν θα πει ότι ο Μανώλης δεν μαθαίνει επειδή είναι

βλαξ· όλοι θα πουν πως εγώ δεν ήμουν ικανή να τον διδάξω σωστά.

Η μυστική διάρθρωση της ανθρώπινης ιεραρχίας: Οι κακοί διοικούν φανερά. Οι παράφρονες, οι διανοητικώς καθυστερημένοι και οι ανάπηροι διοικούν κρυφά, μάλλον ασυνείδητα αλλά συντονισμένοι στο έπακρο. Όσοι άνθρωποι δεν είναι αρκετά κακοί, χαζοί, τρελοί ή ανάπηροι, μεθοδικά παραγκωνίζονται από το κοινωνικό σύστημα, ώσπου αφανίζονται από την "(α)φυσική επιλογή".

Παράδειγμα: Ο Νώντας Δεμίρης (νευρωτικός, προβληματικός, αυτιστικός, φορούσε πάνες μέχρι τα δέκα του χρόνια!) βρίσκει τη Λουίζα Χοϊδά (επίσης νευρωτική, αλλοπρόσαλλη αλλά παμπόνηρη), γίνονται το "τέλειο ζευγάρι", μαζί γεννούν το Μανώλη (πρωταθλητής στη χαζομάρα) και πασχίζουν καθημερινά, με απρόσκοπτο ζήλο, να του χώσουν στο κεφάλι το μυαλό που δεν έχει! Αν τυχόν ο Μανώλης υστερήσει σε κάποιο τομέα, ο ίδιος δεν θα κατηγορηθεί ποτέ γι' αυτό. Τη νύφη θα την πληρώσει ο δάσκαλος, ο εκπαιδευτής, ο συνάδελφος, ή οποιοσδήποτε εχέφρων άνθρωπος τον πλησιάσει!

Σύμφωνα με το δόγμα της "φυσικής επιλογής", τέτοια όντα θα έπρεπε να έχουν εξαλειφθεί εδώ και χιλιάδες χρόνια! Παραδόξως όμως, με το πέρασμα του χρόνου οι ηλίθιοι, οι παρανοϊκοί και οι ανάπηροι όχι μόνο επιβιώνουν αλλά και διαπρέπουν στην κοινωνία!

Αόρατες, σατανικές δυνάμεις τους ευνοούν, αλυσιδωτές συμπτώσεις τους ανοίγουν το δρόμο, ενώ οι "συνάνθρωποι" (οι ίδιοι που μεταξύ τους αλληλοσφάζονται στην πρώτη ευκαιρία, με μόνιμη δικαιολογία το "δίκαιο του ισχυροτέρου") τους ανέχονται, τους δικαιολογούν, τους υποστηρίζουν και τους ωθούν

σταθερά στην κορυφή!

Πολύ καλά κάνουν τελικά τα ζώα, που σκοτώνουν τα ανίκανα μέλη της αγέλης. Αν τα άφηναν ζωντανά, τα ελαττωματικά ζώα θα έθεταν σε κίνδυνο τη ζωή της υπόλοιπης ομάδας. Για παράδειγμα, ένα τρελαμένο ζώο, που δεν νιώθει ότι πρέπει να μείνει αθόρυβο και αθέατο όταν πλησιάζει ο εχθρός, μπορεί να προκαλέσει άθελά του το θάνατο των υγιών συντρόφων του...

Τρίτη, 2 Δεκεμβρίου 2003

... Θέλω τον κωλοΜανώλη να τον κάνει λιώμα ένα λεωφορείο, να καθαρίσει ο τόπος! Βράζω ολόκληρη από θυμό και αποφασίζω αμέσως να καταφύγω σε ένα ***μαγικό τελετουργικό:*** Ζωγραφίζω ένα ολόσωμο ομοίωμα του Μανώλη σε λευκό χαρτί. Μέσα του γράφω ΜΑΝΩΛΗΣ ΔΕΜΙΡΗΣ ΤΗΣ ΛΟΥΙΖΑΣ. Ανάβω σπίρτο, βάζω φωτιά στο χαρτί και παρατηρώ συγκεντρωμένα το κάθε γράμμα καθώς καίγεται. Αμέσως αισθάνομαι πολύ καλύτερα...

? Δυο μέρες αργότερα, πίνουμε τον καφέ μας το πρωί μαζί με την αδελφή μου, της μιλάω ήρεμα για τα καμώματα του Μανώλη και ξαφνικά την ακούω να μου πετάει: “Αμάν πια με αυτό το Μανώλη! Θέλεις να τον δεις νεκρό, να βρεθεί κάποιος να τον σκοτώσει!” *Πού το ξέρει;* Εγώ δεν εκδήλωσα καμία τέτοια ιδέα. Α ναι, το ξέχασα: Όλοι αυτοί είναι Ένα! Προσοχή, λοιπόν...

?! *Όπως θα πληροφορηθώ σε λίγες μέρες, ο Μανώλης θα αρρωστήσει με πυρετό 41,2 τις ημέρες των Χριστουγέννων...*

Τρίτη, 23 Δεκεμβρίου 2003

Άλλη μια μέρα Γολγοθάς:

1) Νωρίς το απόγευμα, ώρα 3:00-4:00, έχω μάθημα με

τον δεκάχρονο Παντελή: Ψυχανώμαλο ον, παπαρολογεί ασταμάτητα και μορφάζει σα μαϊμού καθ' όλη τη διάρκεια του μαθήματος.

2) Όταν, επιτέλους, τελειώνει το μάθημα, τρέχω στην Πλατεία Καραϊσκάκη για να προλάβω το λεωφορείο για την Κάτω Γλυφάδα. Δεν τα καταφέρνω όμως: χάνω το 128 για πέντε λεπτά.

3) Χάνω και το 207 για ένα λεπτό.

4) Το επόμενο λεωφορείο αναμένεται σε μισή ώρα. Βιάζομαι, έχω μάθημα στον Άλιμο στις 5:00, ενώ βρέχει καταρρακτωδώς. Ταξί δεν περνά ποτέ από την πλατεία Καραϊσκάκη, ούτε κι από τη Γεννηματά, οπότε αποφασίζω να κατηφορίσω με τα πόδια μέχρι τη λεωφόρο Βουλιαγμένης, 40 λεπτά δρόμος, ενώ ρίχνει καρέκλες.

5) Με τα πολλά, καταφέρνω να φθάσω κάποτε στη στάση λεωφορείων στην Πλατεία Γλυφάδας. Δυο μουρλοί δίπλα μου παραπονούνται ότι θα τους βγάλω κανένα μάτι με την ομπρέλλα μου.

6) Λεωφορεία δεν περνούν ούτε ζωγραφιστά, οπότε παίρνω ταξί. “Πηγαίνω Άλιμο”, εξηγώ στον ταξιτζή.

7) Μόλις ακούει ότι πηγαίνω λεωφόρο Καλαμακίου και Ταξιαρχών, ο μάγκας συνοφρυώνεται:

“Εκεί είναι Καλαμάκι, όχι Άλιμος! Γι' αυτό η λεωφόρος λέγεται Καλαμακίου και όχι Αλίμου!” μου κάνει ενοχλημένος, σαν να τον έχω ξεγελάσει.

“Δεν τον βάφτισα εγώ το δρόμο!” του απαντώ και το βουλώνει.

8) Στο τέλος, όμως, θα μου φάει ένα ευρώ παραπάνω.

9) Αργότερα, μέσα στο λεωφορείο της επιστροφής, μου τηλεφωνεί στο κινητό η Λουίζα, η πρώην καλύτερή μου φίλη, για να μου ακυρώσει το αυριανό μάθημα της Ζαφειρίας. Ψυχρή και ποζάτη, δεν μου εύχεται ούτε “Καλά Χριστούγεννα”.

Φυσικά, τα ανωτέρω εννέα μαζεμένα γεγονότα δεν είναι τίποτα συμφορές, ωστόσο αρκούν για να μετατρέψουν μια συνηθισμένη μέρα σε Γολγοθά -και η δική μου ζωή αποτελείται κυρίως από τέτοιες μέρες. Πάντως, έχω αρχίσει ν' αναρωτιέμαι: Πώς τα καταφέρνω και φθάνω στο τέλος κάθε τέτοιας μέρας; Στ' αλήθεια, με θαυμάζω! Είμαι αξιέπαινη! Οποιοδήποτε συνηθισμένο (βολεμένο) ανθρωπάκι στη θέση μου, θα είχε παραφρονήσει προ πολλού! Εγώ όμως αντέχω επειδή, κατά βάθος, ανέκαθεν ήξερα ότι όλα αυτά δεν έχουν αληθινό νόημα. Μονάχα ένα πράγμα έχει για μένα νόημα, γι' αυτό *Θυμάμαι: Υπάρχει Μόνον Ο Σκοπός*.

Ερώτηση: Άραγε, πώς οδηγείται κανείς στην τρέλα ή στην αυτοκτονία;

Απάντηση: Ένας άνθρωπος παραφρονεί ή αυτοκτονεί όταν η "πραγματικότητα" προσβάλλει τη λογική του.

Η λογική σου προσβάλλεται ότι βλέπεις να αλλοιώνονται γύρω σου οι λεγόμενοι "φυσικοί νόμοι". Για παράδειγμα, όταν επικρατεί διαρκώς αλλόκοτη, αφύσικη ηχορύπανση οπουδήποτε βρεθείς· όταν όποιο μηχάνημα αγοράζεις, παρουσιάζει αμέσως βλάβη και αρνείται να λειτουργήσει· όταν σου επιτίθενται όλοι αναίτια, όπου σταθείς και όπου βρεθείς· όταν βλέπεις άτομα ανόητα ή παρανοϊκά να διαπρέπουν στη θέση των ευφυών και των λογικών.

Τότε αρχίζεις να υποψιάζεσαι ότι οι λεγόμενοι "φυσικοί νόμοι" δεν είναι καθόλου "φυσικοί", ούτε "αναλλοίωτοι", ούτε "αιώνιοι", ούτε "θεϊκοί". Τότε αρχίζεις να ανακαλύπτεις πως η λεγόμενη "πραγματικότητα" δεν είναι παρά μια δαιμονική κατασκευή, μια παράδοξη φυλακή (matrix), η οποία μπορεί να αλλάζει μορφές γύρω σου σύμφωνα με τους ανεξιχνίαστους

σκοπούς του Κατασκευαστή της. Αυτή την αλήθεια, ένας απαίδευτος ψυχισμός δεν την αντέχει. Εμένα, πάντως, το Matrix δεν με ξαφνιάζει. Όχι πια...

Τετάρτη, 31 Δεκεμβρίου 2003

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Εξωγήινοι πράσινου χρώματος έχουν κατέβει στη γη. Δαγκώνουν και μολύνουν τους ανθρώπους, εμένα όμως δεν μπορούν να με μολύνουν επειδή εγώ δεν είμαι άνθρωπος. Εγώ έχω έλθει από Αλλού για να εκτελώ την Υπέρτατη Τελετουργία. *Πιθανή ερμηνεία, σύμφωνα με λόγια της αδελφής μου: "Ίσως να πέσει κάτι πάνω στην ανθρωπότητα, κάτι που δεν θ' αγγίζει εσένα! Έχεις μια προστασία!"*...⇮

Κατά τ' άλλα: Ακόμη μια φορά χρειάζεται να κάνω πρωτοχρονιάτικο ρεβεγιόν μόνη στο σπίτι, μπροστά στην τηλεόραση, παρακολουθώντας (με απρόσμενο ενδιαφέρον) το τελευταίο σήκουελ μιας γνωστής ταινίας τρόμου:

"Τρίτη και 21": Αυτή τη φορά, η υπόθεση του έργου εκτυλίσσεται μέσα σ' ένα αστρόπλοιο που ταξιδεύει αμέριμνο στο διάστημα.

Αυτοί, άνθρωποι και μηχανές, είναι όλοι Ένα, μια μεγάλη, όχι τόσο χαρούμενη μα φιλόδοξη οικογένεια. *Αυτός,* ο απόβλητος Τζώνυ, είναι πάντα μόνος, ανεπιθύμητος και οπλισμένος με ένα Σπαθί.

Αυτοί, αφού εξάλειψαν κάθε μορφή ζωής στη γη, τώρα έχουν ξεχυθεί στο διάστημα. Σκοπός τους είναι να μολύνουν ολόκληρο το σύμπαν, παρόλο που δεν συνειδητοποιούν τι ακριβώς κάνουν. *Αυτός,* κρατώντας πάντα το Σπαθί, εξαλείφει όλους αυτούς, μεθοδικά, χωρίς έλεος. Σκοπός της ζωής του είναι η εξάλειψή τους τους -παρόλο που ο ίδιος δεν το συνειδητοποιεί πλήρως.

Αυτοί τον χτυπούν συνεχώς, ανελέητα, μα είναι αδύνατο να τον αφανίσουν. *Αυτός,* με κάθε χτύπημα, παραδόξως δυναμώνει περισσότερο.

Όσο κι αν *Αυτοί* τον πολεμούν, *Αυτός* βρίσκεται πάντα εκεί, ανάμεσά τους, με το Σπαθί στο χέρι.

Στο τέλος, *Αυτοί* ελπίζουν ότι ο απόβλητος Τζώνυ δεν υπάρχει πια, ότι έχει επιτέλους εξουδετερωθεί. *Αυτός,* όμως, είναι ακόμη εκεί, πάντα ανάμεσά τους, άφθαρτος, αθάνατος, θανάσιμος.

Σου θυμίζει τίποτα;

* * * *

Παρασκευή, 2 Ιανουαρίου 2004

Σήμερα το πρωί μου τηλεφώνησε η Περσεφόνη για να με καλέσει στο σπίτι της το απόγευμα. “Είναι και η Σάσα εδώ! Φέρε και τα χαρτιά μαζί!” μου πέταξε χαρωπά, πριν κλείσουμε.

Φθάνοντας εκεί, με την “Ηλιακή Αρκάνα” μου μέσα σε ξύλινο βαλιτσάκι, διαπίστωσα ότι εκτός από τη Σάσα ήταν παρούσες άλλες τρεις φίλες της Πέρσας -φυσικά για να πω τα χαρτιά σε όλες. Δεν έδειξα τίποτα, μα μου κακοφάνηκε: Κάτι ανάλογο είχε γίνει και το καλοκαίρι, όταν με είχαν καλέσει για να τα πω σε συνολικά έξι άτομα. Όταν είναι να τους τα λέω επί ώρες τσάμπα, με καλούν στη συντροφιά. Όταν πρόκειται για καμιά διασκεδαστική έξοδο, εξαφανίζονται με τους μήνες. Κι αν την επόμενη φορά η Περσεφόνη μου κουβαλήσει καμιά δεκαριά τσαμπατζήδες “πελάτες”; Μάλλον θα τους ταράξω στο δούλεμα...

Τέλος πάντων, αυτή τη φορά έκανα σωστά τη “δουλειά” μου και τις κατέπληξα όλες με τις προβλέψεις μου σχετικά με το παρόν και το μέλλον. “Να το κάνεις επάγγελμα!” με συμβούλεψαν ομόφωνα. Ωστόσο, προς

το τέλος της “βάρδιας” αισθανόμουν ξεθεωμένη.

... Ήδη σκέφτομαι τη δημιουργία μας άλλης μαντικής αρκάνας, τελείως διαφορετικής απ' όσες υπάρχουν στην υφήλιο, η οποία δεν θα προμηνύει αλλά θα προκαλεί γεγονότα! Μια μαγική αρκάνα την οποία θα απλώνω μόνη μου, για κανέναν άνθρωπο συγκεκριμένα αλλά για όλους μαζί. Ένα Νέο Όπλο ενάντια στο Τέρας Ανθρωπότητα. Χρειάζεται, μόνο, να επεξεργαστώ επαρκώς την ιδέα...

Γύρω στα μεσάνυχτα, παρά την κούρασή μου, επιδίδομαι στην ***Υπέρτατη Τελετουργία*** – επειδή, ότι κι αν γίνει, ο Σκοπός προχωρά...

?! *Συντριβή αεροπλάνου στο Σινά, κοντά στην Αίγυπτο, το Σάββατο. Νεκροί 150 Γάλλοι τουρίστες.*

Παρασκευή, 9 Ιανουαρίου 2004

Μετά το σημερινό μάθημα στο φωστήρα Μανώλη, η Λουίζα με συνοδεύει στην πόρτα για να μου πει: “Θέλω να ξέρεις, Υβόννη, ότι είμαι πολύ θυμωμένη μαζί σου!” Εγώ κάνω ότι απορώ και την αφήνω να μου εξηγήσει το γιατί: “Πέρασαν γιορτές, Χριστούγεννα, Πρωτοχρονιά και δεν με πήρες ένα τηλέφωνο ούτε για να μου ευχηθείς!”

“Μα ούτε εσύ μου τηλεφώνησες”, της υπενθυμίζω. “Με πήρες μόνο παραμονή Χριστουγέννων για να μου ακυρώσεις το μάθημα της Ζαφειρίας αλλά δεν μου ευχήθηκες!”

“Εγώ ήμουν θυμωμένη μαζί σου!”

“Εδώ και τρεις μήνες αποφεύγεις επιμελώς να συναντηθούμε επειδή όλο έχεις δουλειές!” της ξαναϋπενθυμίζω.

“Εγώ έχω, πράγματι, πάντα δουλειές!” επιμένει με πονηρό ύφος. “Και θέλω επίσης να ξέρεις, ότι δεν πρόκειται να σε συγχωρέσω ποτέ για τον τρόπο που μου

μίλησες στο τηλέφωνο! Έχω δεκάδες φίλους και με όλους σφαζόμαστε κάθε τόσο *(σώωωωπα!)* αλλά κανείς δεν μου έχει μιλήσει ποτέ έτσι!”

Συνήθως της μιλούν χειρότερα: χαζή την ανεβάζουν, τρελή την κατεβάζουν στην πρώτη ευκαιρία, μα εκείνους η Λουίζα δεν τους παρεξηγεί ποτέ...

“Όταν μου τηλεφωνείς, άρον-άρον, Δευτέρα πρωί, για να μου πεις να μην πατήσω την Κυριακή που έχουμε μάθημα, μην τυχόν και με δει ο φίλος του Νώντα, που τυγχάνει να είναι κι αυτός δάσκαλος αγγλικών, και του κακοφανεί, τι θέλεις να υποθέσω; Θα μπορούσες κάλλιστα να μου πεις πως θα έχεις επισκέψεις και ότι το μάθημα αναβάλλεται. Δεν χρειαζόταν καθόλου να με ψάχνεις πρωί-πρωί, έξι μέρες πριν την επίμαχη μέρα, για να μου σερβίρεις όλη αυτή την απίθανη ιστορία σχετικά με τον παλιό φίλο του Νώντα και δάσκαλο αγγλικών, που εμφανίζεται ξαφνικά, μετά από 15 χρόνια απουσίας, και προσπαθεί να ορθοποδήσει ειδικά τώρα! Άρα, δικαίως υποψιάστηκα πως μου τηλεφώνησες για να με προετοιμάσεις ότι θα διακόψουμε τα μαθήματα!” δικαιολογούμαι, όσο πιο ήρεμα μπορώ.

“Εγώ, ό,τι εχω να πω, σου το λέω μπροστά σου, Υβόννη! Όλα εκείνα σου τα είπα επειδή σε θεωρούσα δικό μου άνθρωπο! Σαν αδελφή σε είχα, σαν αδελφή! Και δεν το πιστεύω τι μου βγάζεις μετά από τόσα χρόνια!” υψώνει τη φωνή και συνεχίζει ακάθεκτη: “Εγώ σου έχω αποδείξει χιλιάδες φορές ότι είμαι φίλη σου, εσύ όμως μόλις μου απέδειξες ότι όλα αυτά τα χρόνια δεν με θεωρούσες φίλη σου, δεν θεωρείς κανέναν φίλο σου!”

Τέλειο λογίδριο, σα να το έχει κάνει πρόβα δεκάδες φορές στον καθρέφτη...

“Κανείς δεν μ' έχει αμφισβητήσει ποτέ έτσι! Δεν το ανέχομαι να με αμφισβητούν, δεν το ανέχομαι!” εξακολουθεί να φωνάζει.

Βλέποντας ότι δεν πρόκειται να βγει άκρη διαφορετικά, αποφασίζω να φερθώ διπλωματικά: “Τότε, σου ζητώ συγγνώμη, εφόσον σε αδικησα”, της λέω.

“Δεν το φανταζόμουν ποτέ ότι θα γινόταν έτσι η σχέση μας! Έχω στενοχωρηθεί πολύ αυτές τις μέρες...”

“Κι εγώ έχω στενοχωρηθεί που έφτασε η σχέση μας μέχρι εκεί”, της απαντώ. “Και πάλι ζητώ συγγνώμη”.

“Εγώ σου ζητώ συγγνώμη, Υβόννη. Αυτή η συζήτηση δεν έπρεπε να γίνει... Τέλος πάντων, η σχέση μας θα συνεχιστεί σαν επαγγελματική. Τελικά, όταν μπαίνει το χρήμα στη μέση, δεν γίνεται να υπάρχει φιλία!”

“Έχεις δίκιο!” της λέω και επιτέλους αποχωρώ.

Πάει κι αυτό... Νιώθω πολύ ταπεινωμένη με όλη αυτή την ιστορία, όμως τελικά πιστεύω ότι χειρίστηκα την υπόθεση με τον καλύτερο δυνατό τρόπο. Ναι μεν εκτέθηκα μ' εκείνο το ξέσπασμά μου την 1η Δεκεμβρίου, ωστόσο έτσι της έκοψα τη φόρα και δεν μπόρεσε να με ξαποστείλει άμεσα. Αν είχα φερθεί μετριοπαθώς, ως συνήθως (“Δεν πειράζει, Λουίζα μου, κανένα πρόβλημα, δεν θα πατήσω την Κυριακή για μάθημα, μη με δει ο καινούργιος δάσκαλος και παρεξηγηθεί”), δεν θα τσακωνόμασταν με τη Λουίζα, θα συνέχιζε όμως να είναι ψυχρή μαζί μου και με το νέο έτος θα με σχόλαγε για να προσλάβει άλλο δάσκαλο -πράγμα που θα χτυπούσε πολύ άσχημα όταν θα το μάθαιναν οι υπόλοιπες πελάτισσές μου. Ενώ τώρα η Λουίζα αισθάνεται αναγκασμένη να με κρατήσει, τουλάχιστον ώσπου να τελειώσει η σχολική χρονιά. Από Σεπτέμβρη βλέπουμε...

Φιλίες - (Φιδίες) μου: Η ουσία είναι ότι απ' όσες κοινωνικές σχέσεις έχω δημιουργήσει μέχρι σήμερα, καμία δεν με έχει προβληματίσει τόσο πολύ. Όλες οι υπόλοιπες φίλες που είχα ως τώρα, δεν άργησαν να ξεκαθαρίσουν: φίλες ή φίδια. Μονάχα η Λουίζα φέρεται τόσο αλλοπρόσαλλα: άλλοτε μου δείχνει αμέριστη υποστήριξη κι εκτίμηση, άλλοτε με αντιμετωπίζει με περιφρόνηση και πονηρία.

Γενικότερα, η Λουίζα βρίσκει πάντα τον τρόπο να επιδεικνύει ένα ανεξάντλητο απόθεμα στοργής για όλους, ενώ παράλληλα παρουσιάζεται ως τέλεια σε όλους τους τομείς: Είναι η τέλεια φιλάνθρωπη, που δεν παραλείπει ποτέ να δίνει στους φτωχούς ρούχα ή χρήματα -αλλά φροντίζει αυτό να μαθαίνεται. Είναι η τέλεια φίλη, που σε αγκαλιάζει και σε φιλάει κάθε φορά που σε βλέπει, ενώ φροντίζει επίσης να σε ευεργετεί στην πρώτη ευκαιρία, αλλά μ' ένα δικό της τρόπο που συνήθως δεν σου βγαίνει σε καλό: για παράδειγμα, τα προξενιά με κρετίνους που μου κάνει κάθε τόσο. Είναι η τέλεια νοικοκυρά, που δεν ξεκολλάει ποτέ από το νεροχύτη και για να πλύνει ένα πιάτο χρειάζεται δέκα λεπτά -χωρίς υπερβολή. Είναι η τέλεια μητέρα, που παρακολουθεί αδιαλείπτως τα παιδιά της -μην πεινάσουν, μην διψάσουν, μην ιδρώσουν, μην ξεφύγουν από τον έλεγχο. Είναι η τέλεια σύζυγος, που φροντίζει σχολαστικά το σπίτι, το σύζυγο και τα παιδιά της. Παράλληλα ο άνδρας της, ο Νώντας, δίνει επίσης την εντύπωση του τέλειου συζύγου, που δεν έχει κανένα άλλο ενδιαφέρον στη ζωή πέρα από την οικογένεια και τη δουλειά του.

Η Λουίζα δεν κουράζεται ποτέ να παίζει αυτό το θέατρο 24 ώρες το 24ωρο. Με αυτή την πάγια τακτική, σου περνά ύπουλα την εντύπωση ότι εσύ δεν μπορείς να

είσαι ποτέ τόσο τέλειος όσο αυτή, πως ό,τι και να κάνεις παραμένεις ατελής και ανεπαρκής απέναντί της. Επιπλέον, καταφέρνει να της είσαι πάντα υποχρεωμένος, πάντα κάτι θα της χρωστάς που δεν θα μπορείς να το ξεπληρώσεις και αργά ή γρήγορα θα σου το χτυπήσει. Γενικότερα, με όλη αυτή την επίδειξη τελειομανίας και αλτρουισμού κατορθώνει να ελέγχει τις κινήσεις των άλλων και να επιβάλλεται στο περιβάλλον της χωρίς να το αντιλαμβάνεται κανένας.

Όσο για τη σχέση μας, μόλις τώρα συνειδητοποιώ πως έχει πάψει να είναι φιλική εδώ και αρκετά χρόνια -συγκεκριμένα, από τότε που έφυγα από την Παγγαία. Έκτοτε η φιλία μας έχει υποβιβαστεί σε σχέση ευεργέτη-ευεργετούμενου, εξ' ου και τα αλλεπάλληλα μα καθόλου πρακτικά δωράκια που μου κάνει κάθε τόσο, άνευ λόγου και αιτίας: Μπλούζες υπερβολικά στενές, βραχιόλια με ανάσβολο κούμπωμα που δεν μπορώ να φορέσω μόνη μου, κλπ.

Κι ένα ***μυστήριο*** που συνειδητοποιώ μόλις τώρα: Από το Μάρτη του '95 που ξαναβρεθήκαμε, κάθε φορά που πήγαινα επίσκεψη στο σπίτι της, η Λουίζα δεν ερχόταν σχεδόν ποτέ να καθήσει αμέσως μαζί μου. Πάντα με άφηνε να περιμένω στο μπαλκόνι ή στο σαλόνι μόνη μου επί 30-45 λεπτά, μέχρι να πλύνει τα πιάτα, να καθαρίσει το μπάνιο, να ετοιμάσει φαγητό των παιδιών κλπ. Όταν, επιτέλους, ερχόταν να μιλήσουμε, έμενε μαζί μου κανένα τέταρτο και ύστερα ξανάμπαινε στην κουζίνα για να συνεχίσει τις δουλειές κανένα μισάωρο ακόμη· μετά μου ξαναρχόταν για άλλα 10 λεπτά, έπειτα ξανάφευγε πάλι για δουλειές κ.ο.κ.! Δηλαδή: Αν καθόμουν συνολικά τρεις ώρες στο σπίτι της, παρέα κάναμε μόνο για καμιά ώρα συνολικά. Όταν τελικά δεν έμεναν άλλες “δουλειές” να κάνει και

αναγκαζόταν να καθήσει μαζί μου, όση ώρα της μιλούσα έδειχνε μεν να ενδιαφέρεται και να συμφωνεί με τις ιδέες μου, μα παράλληλα φαινόταν να νυστάζει όλο και περισσότερο, ώσπου δεν μπορούσε πια να κρατήσει τα μάτια της ανοιχτά! Όποτε όμως τύχαινε να παρευρίσκονται άλλα άτομα, όπως η ξαδέλφη της η Ρούλα ας πούμε, η Λουίζα δεν εξαφανιζόταν διαρκώς στην κουζίνα, ούτε παρουσίαζε σημάδια νύστας· αντίθετα ήταν γελαστή και ζωηρή μέχρι το τέλος. Εγώ, βέβαια, τότε δεν προβληματιζόμουν ιδιαίτερα με όλα αυτά, θεωρούσα ότι η Λουίζα ήταν απλά υπερβολική με το νοικοκυριό κι έδειχνα, όπως πάντα, υπομονή και κατανόηση.

Σαφέστατα, η σχέση μας πνέει τα λοίσθια. Περισσότερο, όμως, λυπάμαι που θα χάσω τη Ζαφειρία: Είναι ένα παιδάκι πανέξυπνο, λογικό, καλόβολο, ευγενικό, υπεύθυνο. Ξεχωρίζει επειδή διαθέτει πολλές αρετές που σπάνια πλέον συγκεντρώνονται μονάχα σ' ένα παιδί.

Κι άλλο ένα ***μυστήριο:*** Αλήθεια, τι απέγιναν οι παλιοί φίλοι της Λουίζας;

1/ Ορισμένοι παντρεύτηκαν μα δεν έκαναν ποτέ παιδιά: η Αγγελική με τον Δημήτρη, ο Τάκης με την Καίτη, όλοι οι φίλοι του αδελφού της.

2/ Άλλοι, όπως η Βιολέτα και η Μάρθα, επειδή αδυνατούσαν να τεκνοποιήσουν, υιοθέτησαν ξένο παιδί.

3/ Κάποιοι δεν παντρεύτηκαν ποτέ: η Φανή, η Μαριέτα, η Ντόρα, εγώ.

4/ Τα δυο αδέλφια της Λουίζας, η Υακίνθη και ο Μιχάλης, όχι μόνο δεν παντρεύτηκαν αλλά δεν είχαν ποτέ ούτε έναν ερωτικό δεσμό. Επιπλέον, δεν κατάφεραν ποτέ να βρουν δουλειά. Ζουν μ' ένα ενοίκιο που εισπράττουν, ενώ πάσχουν και οι δύο από κατάθλιψη. Κι όμως, είναι και οι δύο εμφανίσιμα άτομα, απόφοιτοι

πανεπιστημίου, με αρκετή ακίνητη περιουσία και είχαν κάποτε ικανοποιητική κοινωνική ζωή.

Οι ελάχιστοι από τους παλιούς φίλους της Λουίζας που κατάφεραν να παντρευτούν και να κάνουν παιδιά, έχουν καταλήξει σ' έναν δυστυχισμένο γάμο με πολλά προβλήματα:

5/ Σάκης και Τασούλα: Η κοπέλα τρελάθηκε και παράτησε ξαφνικά το σπίτι δυο μήνες μετά τη γέννηση του παιδιού της.

6/ Ρούλα, ξαδέλφη της Λουίζας: ο άνδρας της (που τον γνώρισε μετά από προξενιό της Λουίζας) αποδείχθηκε προβληματικός και ομοφυλόφιλος. Τώρα το ζευγάρι είναι σε διάσταση.

7/ Ιωάννα: χώρισε ύστερα από πολλά χρόνια δυστυχισμένου γάμου.

8/ Στέλλα: Από τις τρεις κόρες της, η πρώτη θα καταλήξει ελαφρών ηθών· η δεύτερη, μόλις φθάνει τα δεκατρία της χρόνια χάνει τα λογικά της, αρχίζει να δέρνει και να βρίζει τους πάντες, τριγυρνά με αλήτες και εξαφανίζεται από το σπίτι με τις μέρες. Η τρίτη αποκτά σοβαρά ψυχολογικά προβλήματα...

Πιθανή εξήγηση: Η Λουίζα είναι ψυχικό βαμπίρ. Μάλλον δεν κάνει τίποτα επίτηδες, μα φαίνεται πως απορροφά από τους γύρω της ενέργεια, κυρίως σεξουαλική. Ως αποτέλεσμα, όσοι την περιτριγυρίζουν υποφέρουν από μόνιμα ερωτικά ή οικογενειακά προβλήματα...

Δευτέρα, 12 Ιανουαρίου 2004

Περνώντας έξω από το παρκάκι της οδού Υμηττού στον Άλιμο, ενώ πήγαινα στο σπίτι της Παναγιώτας για μάθημα, είδα γραμμένο πάνω σε μάντρα το graffiti: “Να φοβάσαι τους φίλους σου περισσότερο παρά τους εχθρούς σου!”

Εγώ δεν χρειάζομαι εχθρούς. Είχα πάντα “φίλες”, οι οποίες αποδείχτηκαν πως είχαν όλες τον ίδιο ενδόμυχο σκοπό: Να καταστρέφουν κάθε όμορφη στιγμή της ζωής μου.

Ορισμένες με πολεμούσαν κυρίως σε ψυχολογικό επίπεδο, φροντίζοντας να με μειώνουν, να με εκνευρίζουν ή να με κοροϊδεύουν συστηματικά: Ελένη Ταντούλου, Ντιάνα, Ξανθή.

Άλλες ήταν βαρετές μέχρι θανάτου: Μάντυ, Ελένη Τανάγρα.

Άλλες φρόντιζαν να μου χαλάνε τις καλοκαιρινές διακοπές μου με τον στριφνό και ανάποδο χαρακτήρα τους: Ελένη Ταντούλου, Ξανθή, Νινέτα.

Άλλες έκοψαν την τύχη μου, εμποδίζοντας την επαφή με κάποιους αξιόλογους άνδρες που έδειχναν ενδιαφέρον για μένα: Λουίζα, Νεφέλη, Ελένη Ταντούλου.

Άλλες φρόντισαν να μισοκαταστραφώ οικονομικά: Μαρία Γληνού.

Άλλες δεν βλέπουν με καθόλου καλό μάτι τη νέα μου σταδιοδρομία ως δασκάλα ξένων γλωσσών: Περσεφόνη, Λουίζα (*είπα κι εγώ, τόση υποστήριξη πια από τη Λουίζα! Χάλαγε το σενάριο!*).

Φίλοι κι επιτυχία δεν πάνε μαζί. Οι πετυχημένοι δεν έχουν φίλους· έχουν μόνο γνωστούς, συναδέλφους ή συνεργάτες. “Είναι μοναχικά στην κορυφή”, όπως λέγεται συχνά -και είναι λογικό: Οι “φίλοι” ζηλεύουν αφόρητα, γλωσσοτρώνε και επιτίθενται συντονισμένα και συστηματικά σε όποιον από την “παρέα” τολμήσει να παρουσιάσει την παραμικρή άνοδο σε οποιονδήποτε τομέα. Στη δική μου περίπτωση, ας πούμε, από τότε που ξεκίνησα τα ιδιαίτερα μαθήματα οι “φίλες” μου παρεξηγούνται για ψύλλου πήδημα κι εξαφανίζονται για μήνες. Άλλοτε, πάλι, αμφισβητούν ξεκάθαρα τις διδασκαλικές

ικανότητές μου. Υποψιάζομαι ότι η ζήλια, η γλωσσοφαγιά και οι ψυχικές επιθέσεις, μπορούν να κάνουν μεγαλύτερο κακό απ' ότι ο ανταγωνισμός!

Το λεγόμενο “φιλικό περιβάλλον” δεν είναι παρά ένα υποδίκτυο του Πλέγματος, που έχει την εσωτερική αποστολή να παρακολουθεί και να βραχυκυκλώνει την κάθε μου προσπάθεια, με τρόπους υπόγειους και αθέατους. Μέσω συντονισμένης γλωσσοφαγιάς και ψυχικών επιθέσεων οι “φίλες” μου προξενούν κακοτυχία, μπλοκάροντας έτσι οποιαδήποτε άνοδο βλέπουν σε μένα. Φυσικά, δεν αποκλείονται καθόλου και άλλες παρασκηνιακές ενέργειες...

Να γιατί οι πραγματικά πετυχημένοι δεν έχουν φίλους. Οι άνθρωποι της elite γνωρίζουν όλα αυτά τα ενεργειακά παιγνίδια που παίζονται μέσα σ' ένα “φιλικό” κύκλο, γι' αυτό φροντίζουν να μένουν αποτραβηγμένοι και αποφεύγουν τις “φιλίες καρδιάς”. Ο συνεργάτης σου θέλει να είσαι πετυχημένος, επειδή αυτό διευκολύνει και τη δική του δουλειά. Ο “φίλος” αντίθετα, θα σκυλιάσει εξαιτίας της επιτυχίας σου επειδή νομίζει ότι τον επισκιάζεις. Γενικότερα, ο ξένος δεν θα σε φθονήσει, ούτε θα σε γλωσσοφάει· ο φίλος, σίγουρα...

Μέρες αισιοδοξίας

Τρίτη, 13 Ιανουαρίου 2004

Παράξενη μέρα, γεμάτη ευχάριστες εκπλήξεις: α) Ανακάλυψα ότι το πολυκατάστημα “Capricorn”, στην Κάτω Γλυφάδα, σύντομα θα φέρει ηλεκτροκίνητα μηχανάκια με αυτονομία 30 χλμ, ταχύτητα 25 χλμ/ώρα και τιμή 340 ευρώ. Επιπλέον, ο Σταμάτης ο πωλητής με διαβεβαίωσε ότι υπάρχει δυνατότητα αύξησης της αυτονομίας στα 60 χλμ, με την προσθήκη δεύτερης συστοιχίας μπαταριών. β) Μετά από 30 χρόνια, σήμερα ξανάκουσα στο ραδιόφωνο το τραγούδι “Πύργοι στην Άμμο”, που ήταν το αγαπημένο μου όταν ήμουν παιδί. Το μαγνητοφώνησα αλλά μου ξέφυγε λίγο στο τέλος. Δεν χώρεσε στην κασέτα, που τελείωνε. Κρίμα... γ) Το περιοδικό “Άστρον” δημοσίευσε το άρθρο μου σχετικά με την εξέλιξη των ειδών, που τους είχα στείλει τον Ιούλιο.

Εικόνες του Matrix: Κάπου στο Μεσσηνιακό Κόλπο, σε βάθος 4000 μέτρων, έχει κτιστεί ένα υποβρύχιο αστεροσκοπείο-ραντάρ το οποίο ανιχνεύει τα νετρίνα και αναμένεται να ξεκλειδώσει σπουδαία μυστικά του Σύμπαντος. Αποτελεί έργο ελληνικής επιστήμης και τεχνολογίας κι εκεί εργάζονται Έλληνες ειδικοί!

Έμεινα κάγκελο! Πέρα από την όποια εθνική υπερηφάνεια, γεννώνται ορισμένα ερωτήματα:

α) Διαθέτει η Ψωροκώσταινα τέτοια υπερεξελιγμένη τεχνολογία; Απίστευτο!

β) Για ποιό λόγο, αλήθεια, είναι απολύτως απαραίτητο να γίνονται όλα αυτά; Δεδομένου ότι τα νετρίνα

ανιχνεύονται μονάχα σε τέτοια βάθη, για ποιό λόγο είναι όλοι τόσο πρόθυμοι να καταβάλλουν τόσο τεράστια έξοδα και υπέρογκο ανθρώπινο μόχθο για να στήσουν ένα αστεροσκοπείο σε βάθος 4000 μέτρων, με σκοπό να κυνηγήσουν φαντάσματα υποατομικών σωματιδίων;
γ) Μήπως, τελικά, η elite διαθέτει επιστήμες και τεχνολογίες πολύ πιο προηγμένες απ' όσο φαντάζεται ο μέσος πολίτης;

Τετάρτη, 14 Ιανουαρίου 2004

Στιχομυθία γκραν-γκινιόλ με το Νάσο, στην κρεβατοκάμαρα της μαμάς, ενώ παρακολουθούμε το κανάλι του Αντέννα στην τηλεόραση.
Νάσος: "Δηλαδή, εσύ τώρα χάρηκες που βάλανε το άρθρο σου στο Άστρον!"
Εγώ: "Μάλλον..."
Νάσος: "Στέλνεις συνέχεια κείμενα στον Αντέννα αλλά δεν σου δίνουν σημασία, ε;"
Εγώ: "Κάνεις λάθος. Ποτέ δεν έστειλα τίποτα στον Αντέννα".
Νάσος: "Και στο "Άστρον" στέλνεις συνέχεια αλλά μόνο τώρα σου δημοσιεύσανε κάτι", μου πετάει με το ίδιο κακιασμένο ύφος, ενώ φαίνεται πως αρχίζει να χάνει την υπομονή του.
Εγώ: "Λάθος! Δυο φορές που τους έστειλα κάτι, και τις δυο φορές το κείμενό μου δημοσιεύτηκε!"

Στο σημείο αυτό ο Νάσος, αναψοκοκκινισμένος και όλο χολή, δεν βρίσκει τίποτε άλλο να πει και το βουλώνει...

Κυριακή, 18 Ιανουαρίου 2004

Νέος μαθητής, στη μέση της χρονιάς: Είναι ο

Στέλιος Δανέζης, μαθητής δημοτικού στα Εκπαιδευτήρια Μαλικούτη και πρώην συμμαθητής του Μανώλη. Ο Στέλιος χρειάζεται βοήθεια στα Γερμανικά του σχολείου. Η προηγούμενη δασκάλα του, που ήταν και φίλη της μητέρας του, τον άφησε "λόγω οικογενειακών προβλημάτων". Εμένα μου προέκυψε κατόπιν επέμβασης της Λουίζας η οποία, παρά τις πρόσφατες διενέξεις μας, δεν πρόκειται ποτέ να πει άσχημα λόγια για μένα, λέει.

Σήμερα πηγαίνω εκεί για δεύτερη φορά. Ο μαθητής μένει στην Ηλιούπολη, κοντά στην πλατεία Κανάρια, και μου παίρνει γύρω στη μιάμιση ώρα να φθάσω. Το μάθημα αρχίζει στις 4:00 το απόγευμα και διαπιστώνω τα ίδια πράγματα που είδα και την πρώτη φορά: Το παιδί είναι υστερικό και νευρασθενικό, δεν κάθεται καν στην καρέκλα του, μου κουβαλάει τα παιγνίδια του πάνω στο τραπέζι, με αγνοεί επιδεικτικά, μόλις τον πιέσω λίγο ("Πρόσεξε εδώ, Στέλιο"), χτυπιέται και ουρλιάζει σαν τρελός και οι κραυγές του ακούγονται έξω. Μπαίνει μέσα η Ολυμπία, η μητέρα του, τον μαλώνει αλλά αυτός τότε ουρλιάζει ακόμη πιο άγρια: "Φύγεεε! Πουτάναααα! Αααα!" και προσπαθεί να της κατεβάσει το παντελόνι, λέγοντάς μου: "Κοίτα, το βρακάκι της!". Τότε η Ολυμπία του τις βρέχει κι αυτός ξεφωνίζει πιο υστερικά παρά ποτέ. Ούτε λόγος για να μάθει οτιδήποτε. "Έχεις ξαναδεί τέτοιο παιδί;" με ρωτά η γιαγιά του, που μόλις έχει μπει στο δωμάτιο. "Όχι", απαντώ ειλικρινά και αναρωτιέμαι: *Που έμπλεξα πάλι;*

... "Μα ένα λογικό παιδάκι δεν σου τυχαίνει;" απορεί η Μαρία Σχοινά αργότερα, αφού της διηγούμαι στο τηλέφωνο τι διδασκαλικές περιπέτειές μου.

Όταν, μάλιστα, της εξηγώ ότι τα περισσότερα παιδιά που μου έχει συστήσει η Λουίζα είναι μικρά, περίπου

οκτώ ετών, όχι τίποτα ιδιοφυίες, υποχρεωμένα όμως από τους γονείς τους να μαθαίνουν δυο ξένες γλώσσες από την 3η Δημοτικού, η Μαρία συμπεραίνει: "Μα εσύ δέχεσαι περιπτώσεις παιδιών που δεν αναλαμβάνει καμία άλλη δασκάλα!"

Ύστερα η Μαρία μου διηγείται μια πρόσφατη περιπέτειά της: Στις προάλλες έπεσε κατά λάθος πάνω σ' έναν μεγάλο κάκτο και το δεξί της χέρι γέμισε αγκάθια που δεν έβγαιναν με τίποτα! Έτρεξε αμέσως σ' ένα νοσοκομείο, έδειξε το χέρι της και οι γιατροί αποφάνθηκαν πως έπρεπε να γίνει χειρουργείο!

"Εγώ, τότε, σκέφθηκα: Λεφτά δεν έχω, άνδρα και παιδιά να με φροντίσουν δεν έχω, άρα σε καμία περίπτωση δεν μπορώ εγώ να κάνω χειρουργείο! Η αρρώστεια απαγορεύεται, είπα στον εαυτό μου! Έτσι, γύρισα σπίτι..."

"Και πώς βγήκαν τα αγκάθια;" απορώ.

"Επειδή ακριβώς δεν είμαι καμιά πλούσια βολεμένη, αναγκάστηκα να καθήσω και να σκεφθώ τι να κάνω: Δοκίμασα με βελόνα, ύστερα με σελοτέηπ, όμως τα αγκάθια ήταν τόσο πολλά και βαθιά χωμένα, που δεν θα τελείωνα ούτε του χρόνου! Μετά μου έκοψε κι άλειψα το χέρι μου με λάδι και τα αγκάθια βγήκαν εύκολα!"

"Μπράβο, καλή ιδέα, να το έχω κι εγώ υπόψη μου!"

"Ενώ, αν ήμουν καμιά καλομαθημένη κότα, θα άκουγα τους γιατρούς και θα έμπαινα στο χειρουργείο! Δεν θα έβαζα το μυαλό μου να δουλέψει!"

"Πράγματι! Γι' αυτό όσες βολεμένες παντρεμένες ξέρω, τρέχουν συνεχώς για τσεκ απ και κάθε τόσο κάνουν εγχειρήσεις -πότε στα πόδια τους, πότε στα χέρια τους, πότε στη μέση τους...."

"Και στο τέλος γίνονται χειρότερα αντί καλύτερα!" καταλήγει η Μαρία. "Ενώ εγώ είμαι μια χαρά στην υγεία μου! Τίποτα δεν έχω!"

Δευτέρα, 19 Ιανουαρίου 2004

Από σήμερα ξεκινώ τρεχάματα σε ΙΚΑ, ΤΕΒΕ, Εφορία και δε συμμαζεύεται, για να κάνω έναρξη προσωπικής επιχείρησης διδασκαλίας της αγγλικής γλώσσας. Στο εξής, θα πληρώνω γύρω στα 200 ευρώ το μήνα για ΤΕΒΕ και θα κόβω αποδείξεις στους πελάτες. Μπελάς, μα δεν γίνεται αλλιώς. Πρέπει να συμπληρώσω τα συντάξιμα ένσημά μου...

Παρασκευή, 30 Ιανουαρίου 2004

Η Περιπέτεια της Νύχτας: “Ξύπνησα” δυο φορές μέσα σε άλλους κόσμους, όπου μπορούσα άνετα να μετακινώ διάφορα αντικείμενα με τη δύναμη της σκέψης. Η αίσθηση ήταν τόσο ζωντανή, που νόμιζα πως ήμουν ξύπνια, στο φυσικό πεδίο.

Κάπου αλλού, σε άλλες διαστάσεις, είμαι κάτι άλλο: Διαθέτω εξαιρετικές ικανότητες, είμαι ο πλήρης εαυτός μου· ώσπου ανοίγω τα μάτια και η “πραγματικότητα” μολύνει αμέσως την ύπαρξή μου...

Αργά τη νύχτα, η ***Υπέρτατη Τελετουργία*** με συνδέει με την αλήθεια του Εαυτού μου: *Αυτοί είναι Ένα. Εγώ είμαι Ένα Άλλο...*

?! *244 πιστοί μουσουλμάνοι* ποδοπατήθηκαν μέχρι θανάτου σε *προσκύνημα στη Μέκκα, την Κυριακή.*

Τετάρτη, 4 Φεβρουαρίου 2004

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Στην πίσω κάμαρα του σπιτιού μου βρίσκεται ο πατέρας μου ξαπλωμένος στο κρεβάτι και μου μιλάει. Τότε, όμως, αναγνωρίζω πως δεν είναι πραγματικά εκείνος. Αμέσως μεταμορφώνεται σ' έναν νέο παχουλό άνδρα και ύστερα σε γυναίκα ξανθογάλανη, με μακριά σπαστά μαλλιά και

δέρμα γαλάζιο. “Είσαι εξωγήινη;” τη ρωτώ κι εκείνη μου χαμογελά, ενώ το τοπίο έξω από το παράθυρο αρχίζει να μεταβάλλεται. Βλέπω ότι ζούμε εγκλωβισμένοι μέσα σε σφαίρες που κρέμονται από κλωστές και στριφογυρίζουν στον άνεμο.

Πιθανή Ερμηνεία: Εξωγήινοι ζουν ανάμεσά μας, με τους οποίους εγώ ίσως έχω κάποια συγγενική σχέση. Η λεγόμενη “πραγματικότητα” είναι μια “φυλακή”, μια σατανική ψευδαίσθηση...

Δευτέρα, 16 Φεβρουαρίου 2004

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Τρέχω να ξεφύγω από γιγάντιες μπουλντόζες που με καταδιώκουν, ενώ διασχίζω ένα κανάλι νερού ανάμεσα σε ψηλούς βράχους. Καταφέρνω να διαφύγω μέσα από ένα στενό πέρασμα, όμως άλλες μπουλντόζες καταφθάνουν από την άλλη μεριά. Μένω στην άκρη και τις αφήνω να περάσουν από μπροστά μου. Τότε όμως δυνατές μουσικές αποσπούν την προσοχή μου, ενώ ένα λευκό μαλλιαρό σκυλί με ακολουθεί απειλητικό. Το πετροβολώ, μα περισσότερα σκυλιά έρχονται στο κατόπι μου· τρέχω να γλυτώσω, πετροβολώντας τα όποτε μπορώ, μα όλο και περισσότερα μαζεύονται και φράζουν το δρόμο μου. Τρέχω τώρα μαζί με τη μητέρα μου· μόλις που προλαβαίνουμε να χωθούμε στο σπίτι και να κλείσουμε την πόρτα, ενώ πολλά σκυλιά αλυχτούν απέξω.

Ερμηνεία: Κρυφοί εχθροί (“μπουλντόζες” και “σκύλοι”) καιροφυλακτούν διαρκώς, με σκοπό ν' ανακόψουν την πορεία μου στο αστρικό αλλά και στο φυσικό πεδίο. Βρίσκομαι στην ίδια μοίρα με τη μητερα μου. Τι είδους κίνδυνοι καιροφυλακτούν γύρω από το σπίτι μας;

Προφητικό Όνειρο: Ακούω πολύ ισχυρούς χτύπους -νταπ, ντουπ- στη μεσοτοιχία μου. Είναι ο

Τάκης, που κοπανάει τον τοίχο με μανία, μάλλον με σκεπάρνι. Μαζεύεται πολύ πλήθος απεξω και δυο νοσοκόμες έρχονται να τον μαζέψουν. Όταν ξυπνώ, απορώ ακόμη. *Επαλήθευση: Ακριβώς παρακάτω...*

Παρασκευή, 20 Φεβρουαρίου 2004

Σήμερα το πρωί πήγαμε μαζί με το μπαμπά και το Γιάννη στο πολυκατάστημα "Capricorn" στην Κάτω Γλυφάδα και αγόρασα ένα ηλεκτροκίνητο μηχανάκι τύπου Nevada. Έχει αυτονομία 30 χλμ, ταχύτητα 25 χλμ την ώρα, ενώ ανεβαίνει και σε ανηφόρες κλίσεως έως πέντε μοιρών. Τιμή: 340 ευρώ.

Επιστρέφοντας στο σπίτι, έμαθα ότι ο Παναγιώτης Ζαρίφης έπεσε από το μπαλκόνι και σκοτώθηκε γύρω στις 3:00 τα ξημερώματα! Λίγο αργότερα, πληροφορήθηκα ορθώς ότι αυτοκτόνησε με χάπια. Όταν τον ανακάλυψαν το πρωί ήταν ακόμη ζωντανός αλλά πέθανε στο δρόμο για το νοσοκομείο.

Αυθόρμητα ένιωσα μια σχετική θλίψη μα και προβληματισμό, στη σκέψη ότι πάνε περίπου εννέα μήνες από τότε που τον "έκαψα". Παράξενο, πάντως: Δεν αισθάνομαι κανένα κενό γύρω μου -σα να μην έχει "φύγει" κανένας. *Κανείς τους δεν φεύγει ποτέ πραγματικά, εφόσον το Matrix ανακυκλώνει διαρκώς τα πιόνια του...*

"Ανθρώπινα Θαύματα": Ένας νεαρός νέγρος έχει ύψος δύο μέτρα μόλις στα 12 χρόνια του και όλοι τον καμαρώνουν για την ικανότητά του στο μπάσκετ. Φωνάζουν κι έναν πασίγνωστο μπασκετμπωλίστα να παίξει μια παρτίδα μαζί με το "παιδί-θαύμα". Κερδίζει ο διάσημος με μόλις έναν πόντο διαφορά!

Εγώ στα 12 μου είχα ύψος 1,63 και κόντευα να ξεχάσω το όνομά μου: Όπου στεκόμουν κι όπου

βρισκόμουν, άκουγα να με φωνάζουν “ψηλή”, “γκαμήλα”, “καμηλοπάρδαλη”, “τηλεγραφόξυλο” κλπ κοροϊδίες, σα να ήμουν κανένα τέρας. *Τα αληθινά τέρατα, όμως, τα σέβονται όλοι· γιατί οι άνθρωποι είναι τέρατα...*

Τετάρτη, 25 Φεβρουαρίου 2004

Διαυγές Όνειρο: Περιπλανιέμαι σε μια παλιά, τεράστια εκκλησία με χοντρούς τοίχους. Χώροι άδειοι, αψιδωτές πόρτες, σκοτεινή βαριά ατμόσφαιρα. Χάνω το δρόμο μου, τότε όμως το όνειρο γίνεται διαυγές. Υψώνομαι, αρχίζω να πετώ ολόγυρα και τελικά βγαίνω έξω, περνώντας μέσα από ένα αψιδωτό παράθυρο αφού σπάω το τζάμι. Πετώ όλο και ψηλότερα, χωρίς προσπάθεια, πάνω από μια ήρεμη γαλάζια θάλασσα. Πέρα στο βάθος διακρίνω πράσινα νησάκια με ψηλά δέντρα. Πλησιάζω σταθερά και αισθάνομαι υπέροχα...

Κυριακή, 29 Φεβρουαρίου 2004

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Παρατηρώ ότι η πόρτα της αποθήκης μας, κάτω από τη μεγάλη εξωτερική σκάλα, είναι ανοιχτή. Στο βάθος του χώρου υπάρχει κενό, όπου διακρίνεται μια δίοδος. Προχωρώ ως εκεί και περνώ μέσα από ένα άνοιγμα που οδηγεί από το σκοτάδι της αποθήκης στο φως του ήλιου.

Βρίσκομαι σ' έναν κόσμο αποτελούμενο μονάχα από ανθρώπους της elite. Είναι και η Περσεφόνη εκεί. Θέλουν να με εμποδίσουν να εξερευνήσω το μέρος και βιάζονται να με διώξουν. Εγώ, όμως, θυμάμαι ποιά είμαι. *Αν μπουν στο δρόμο μου, θα τους ρίξω κατάρα*, σκέφτομαι. Τώρα προσπαθώ ν' ανέβω σ' ένα χορταριασμένο λόφο, δυσκολεύομαι κάπως μα τα καταφέρνω. Τότε, ένας ρυθμικός ήχος σαν τύμπανο με αποσπά και

με ξυπνά. Αφουγκράζομαι: Όντως, ακούγεται κάτι τέτοιο απέξω!

Ερμηνεία: Μου είναι πια προφανές ότι κάποιοι, οι οποίοι μάλλον γνωρίζουν τις ονειρικές δραστηριότητές μου, φροντίζουν να διακόπτουν την πορεία μου -ίσως με χρήση αρνητικής μαγείας. Τι σχέση μπορεί να έχει η Πέρσα; Ξέρω ότι ανήκει σε κάποιο κύκλωμα, ενώ γνωρίζει για το ονείρεμά μου -κακώς...⇮

"Psyhotic": Βρίσκω ότι ο ήρωας της ταινίας (κατά συρροήν δολοφόνος, παρανοϊκός μα αρκετά ευφυής ώστε να μένει πάντα υπεράνω υποψίας) έχει πολλά κοινά ψυχολογικά στοιχεία με τη φιλενάδα μου την Περσεφόνη (!):

1/ Είναι μέσα σε όλα, πηγαίνει παντού, έχει πολλούς φίλους μέσα σε διάφορα κυκλώματα.

2/ Διατηρεί ένα ιδανικό προφίλ φιλοσοφημένου, κουλτουριάρη, καλλιεργημένου ανθρώπου -υπεράνω πάσης υποψίας.

3/ Υιοθετεί μια ιδιαίτερα προσεγμένη, σοφιστικέ συμπεριφορά.

4/ Φροντίζει να παρουσιάζεται ως ειδήμων στις τέχνες (πχ μουσική, σινεμά).

5/ Εμμέσως πλην σαφώς απαιτεί -και πετυχαίνει- να γίνεται πάντα το δικό του.

6/ Τελειομανής αλλά και κομπλεξικός, απεχθάνεται την επιτυχία των άλλων.

? Μόνο σ' ένα διαφέρει από την Πέρσα: Είναι υπερβολικά ωραιοπαθής, ενώ εκείνη όχι...

Τρίτη, 23 Μαρτίου 2004

Το μαϊμουδάκι ο Παντελής δυσανασχέτησε με το 18άρι που του έβαλα στην ορθογραφία, το έσβησε με μουντζούρα κι έβαλε μόνος του 20άρι! Εγώ ξαναδιόρ-

θωσα το βαθμό, οπότε το μαϊμούδι άρχισε να φωνάζει και να με σπρώχνει όλο αναίδεια: “Αντε, άντε!”
“Πολύ θάρρος πήρες! Εγώ διδάσκω, όχι εσύ!” τον μάλωσα αυστηρά.
Το βούλωσε αλλά αργότερα κορόϊδευε ξανά.

Λοιπόν, είναι απίθανο το τι είδους “ανθρώπινα” όντα κυκλοφορούν στον κόσμο, ως αποτέλεσμα εκατομμυρίων χρόνων (α)φυσικής επιλογής! Ο Παντελής, ας πούμε, μοιάζει με μαϊμού (μαυριδερός, με γουρλωτά μάτια, σαν γύφτος), σκέφτεται σαν μαϊμού και φέρεται σαν μαϊμού: γλοιώδης, ύπουλος, αναιδής, κουτοπόνηρος μα και απίστευτα ηλίθιος. Φυσικά, η μητέρα του πιστεύει ότι ο κανακάρης της είναι μια παρεξηγημένη μεγαλοφυία: “Τον έχω πάει σε γιατρούς και μου έχουν πει ότι ο Παντελής έχει ελάχιστη βραχυπρόθεσμη μνήμη μα όταν μάθει κάτι δεν το ξεχνάει ποτέ! Είναι πανέξυπνος!” *Δηλαδή; Πότε ακριβώς μαθαίνει κάτι; Την 500ή φορά;*

Φάσεις του Παντελή, σε κάθε μάθημα, συνεχώς, ασταμάτητα:
◊ “Κυρία! Αα! Αα! Κοιτάξτε εκεί!” (στον τοίχο). Δεν ησυχάζει παρά μόνο αν κοιτάξω “εκεί”, στο τίποτα. Ύστερα μου χαμογελά με πλατύ, ηλίθιο χαμόγελο.
◊ Σαρδόνιο γέλιο μαϊμούς (διαρκώς, χωρίς λόγο).
“Δεν κατάλαβα!” (μόνιμο αυτό).
◊ Σε περίπτωση που καταλάβει κάτι (με τις 500), την επόμενη μέρα το έχει ξεχάσει.
◊ Δεν σταματά να παπαρολογεί αδιάκοπα, ακόμη κι όταν του εξηγώ κάτι πάνω στο μάθημα. Συχνά πετάει λόγια ακατάληπτα, ασυνάρτητα -έτσι, ξαφνικά.
◊ “Γιατί το play παίρνει -ing στον ενεστώτα;” με ρωτάει σήμερα, με χαζό ύφος.
“Επειδή έτσι θέλουν οι Άγγλοι!” του απαντώ.

“Ποιοί είναι οι Άγγλοι;”, ξαναρωτά με ακόμη πιο χαζό ύφος.
◊ Ενώ του παραδίδω μάθημα, μου γυρίζει ξαφνικά το βιβλίο σε επόμενες τυχαίες σελίδες και ρωτά βλακωδώς: “Πότε θα πάμε παρακάτω; Εδώ; Εδώ;”
◊ Όποτε βάζω ν' ακούσουμε κασέτα, τρέχει και γυρίζει το στέρεο στο CD-player, ώστε να μην παίζει η κασέτα. Ακολουθεί μάχη για να ρυθμίσει ο φωστήρ σωστά το μηχάνημα.
◊ Κάθε φορά επιμένει να μου φέρνει νερό ή χυμό και σχεδόν κάθε φορά ρίχνει κάτι μέσα. Την περασμένη φορά μου έφερε ένα ποτήρι με χυμό, το οποίο περιείχε δυο πόντους κατακάθι αλατιού στον πάτο.
◊ “Η Σάλλυ; Ποιά είναι η Σάλλυ;” ρωτά βλακωδώς. “Γιατί τη λένε Σάλλυ;” (βασική ηρωίδα του βιβλίου).
◊ “Είναι δύσκολο αυτό; Πολύ δύσκολο; Πόσο δύσκολο;” ρωτά σε κάθε γραμμή.
◊ Παραμορφώνει γλοιωδώς τη φωνή του και κοροϊδεύει όλο αναίδεια, σε κάθε μου λέξη ή κίνηση.
◊ Ενίοτε προχωρά και σε επιθετικές χειρονομίες, ότι τάχα θα με χτυπήσει: “Μπουνιά! Μπουνιά!” φωνάζει κι ετοιμάζεται δήθεν να μου τη δώσει.

Κι όμως! Αυτό το αρρωστημένο ον στα διαγωνίσματα καταλήγει να παίρνει 75-85%, δηλαδή όσο και η Ξένια, που είναι ένα πραγματικά χαρισματικό παιδί! Αυτό συμβαίνει επειδή αναγκάζομαι να τον βοηθώ συνεχώς και να τον βαθμολογώ με ιδιαίτερη επιείκια, όπως κάνω με όλα τα χαζά. Αν δεν έπραττα έτσι, ο Παντελής θα έπεφτε κάτω από τη βάση, πράγμα που καμία σημερινή μητέρα δεν το ανέχεται. Άλλωστε, και στο σχολείο προβιβάζεται κάθε χρόνο με άριστα! Αυτά είναι “ανεξήγητα φαινόμενα”, όχι το Τρίγωνο των Βερμούδων!

Εκπληκτική η υποστήριξη της μητέρας και της αδελφής μου για τον Παντελή: “Μα είναι δέκα χρονών παιδάκι!” μου λένε. Κι εγώ ήμουν κάποτε 6-7 ετών και όλοι στη γειτονιά με φώναζαν “χαζή” επειδή έτρεχα στο δρόμο χωρίς να λέω “χαίρετε” στις γειτόνισσες. Αλήθεια, ποιό παιδάκι, πάνω στο παιγνίδι, σκέφτεται να μοιράζει χαιρετούρες στους ενήλικες που συναντά;

Πέμπτη, 25 Μαρτίου 2004

Η Τελετή της Αφής της Ολυμπιακής Φλόγας: Ανέβηκα επάνω, στο σπίτι των γονέων μου, κι έτυχε να είναι η τηλεόραση ανοιχτή στο κανάλι που μετέδιδε την Τελετή, την ώρα ακριβώς που άναβε η φλόγα. Ακολούθησε χορογραφία στους πράσινους λόφους της Ολυμπίας: Λευκοντυμένες σεπτές κοπέλες χόρεψαν χαρούμενα στα ανοιξιάτικα λιβάδια, στους ήχους μιας ήρεμης, γλυκιάς μουσικής. Θεάματα και ακούσματα ενός άλλου, ανώτερου κόσμου, που έχει εξαφανιστεί εδώ και χιλιάδες χρόνια. *Φαίνεται πως έπρεπε να δω αυτή την Τελετή...*

Σάββατο, 27 Μαρτίου 2004

Απογευματινή έξοδος με τη Μαρία Σχοινά, στο Κολωνάκι. Τελευταία, πάντως, βρίσκω ότι οι έξοδοι σε καφετέριες ή εστιατόρια δεν με ελκύουν πια· μάλλον τις θεωρώ δοκιμασία, επειδή όπου κι αν καθήσω με κυνηγά ο ***ηχητικός πόλεμος:*** Όλο και κάποιος ανισόρροπος θα υπάρχει κοντά μου, ο οποίος θα ουρλιάζει αδιάκοπα· ή κάποιος βαρύμαγκας θα χτυπά το κομπολόι του με μανία· ή κάποιος βλαμμένος θα κροταλίζει τα κλειδιά του με φρενίτιδα· ή κάποιο ζευγάρι επιδειξιών θα χαριεντίζεται συνεχώς, όσο πιο ηχηρά γίνεται.

Απόψε ειδικά, βρισκόμαστε με τη Μαρία σε ένα

συμπαθητικό φαστφουντάδικο στο Κολωνάκι. Μέσα στο μαγαζί είμαστε μονάχα εμείς οι δυο, μα σύντομα καταφθάνει ένα ζευγάρι, μα τι ζευγάρι: Ο τύπος φαίνεται χαμηλών τόνων, λίγο μαμαλούκος. Η τύπισσα, βαμμένη ξανθιά, ψευτοαριστοκράτισσα, έχει έλθει στο φαστφουντάδικο ντυμένη με κόκκινη σατέν τουαλέτα. Όπως το φοβόμουν, οι δυο τους έρχονται και θρονιάζονται ακριβώς δίπλα μας, παρόλο που όλο το υπόλοιπο μαγαζί είναι άδειο.

Η τύπισσα μιλάει διαρκώς, όσο πιο δυνατά μπορεί, φροντίζοντας ν' αντηχεί σε ολόκληρο το εστιατόριο! Φωνάζει τη σερβιτόρα και της κάνει παρατηρήσεις για τα πάντα: Η πίτσα έτσι, η σαλάτα αλλιώς κλπ. Αγορεύει με στόμφο και κορδώνεται σαν στρατηγός, πάντα μ' ένα πλατύ, υποκριτικό χαμόγελο στα χείλη. Έτσι, πετυχαίνει με το παραπάνω το σκοπό της: Τραβά τη γενική προσοχή – και μένα μου είναι πια αδύνατο να συγκεντρωθώ στη συζήτηση με τη φίλη μου.

Σε μια στιγμή μπαίνει μέσα ένας αράπης (ο έκτος σε μια ώρα!), ο οποίος πουλάει πειρατικά CD. Πλησιάζει στο τραπέζι μας αλλά εμείς δηλώνουμε ότι δεν ενδιαφερόμαστε. Ο αράπης αποχωρεί βρίζοντάς μας "Eat shit!" και πλησιάζει το διπλανό τραπέζι. Η ξανθιά τον υποδέχεται μ' ένα χαμόγελο σταρ και του πιάνει αμέσως κουβέντα στ' αγγλικά, κραυγάζοντας την κάθε λέξη, μην τυχόν και κάποιος στο μαγαζί δεν θαυμάσει την γλωσσομάθεια και την καταδεκτικότητά της προς τις "αδικημένες μειονότητες". Τον κρατά εκεί όρθιο επί 15 λεπτά, χωρίς ν' αγοράσει τελικά τίποτα. Ωστόσο, ο νέγρος φεύγει ευχαριστημένος, όλο χαμόγελα.

Λίγο αργότερα, μπουκάρει ένας άλλος τύπος, με αστεία φάτσα, που φαίνεται προβληματικός. Η "σταρ" αφήνει μια κραυγή "Ααααα!" (τρόμαξα) κι αμέσως

τινάζεται όρθια με τα χέρια ψηλά, λες κι αντικρύζει το Μεσσία! Πέφτει πάνω στο νεοφέρμενο και τον αγκαλιάζει επιδεικτικά. Αυθόρμητα, εγώ και η Μαρία καγχάζουμε ειρωνικά. Εκείνη το παρατηρεί και μας λέει: "Είναι κακό να υποδεχόμαστε τους φίλους μας;" Κάνουμε πως δεν ακούμε. "Την πήρε την αγκαλιά", μου ψιθυρίζει η Μαρία, με σχετική ζήλια.

Μεγάλη Τρίτη, 6 Απριλίου 2004

Όλη τη Μεγάλη Εβδομάδα οι γονείς μου βρίσκονται στην Κεφαλλονιά, στο σπίτι της θείας Βαρβάρας. Χάρη στη γενναιοδωρία της θείας, το εξοχικό που κτίζουμε στο Χωριό προχωρά σιγά-σιγά και ανέλπιστα. Ας είναι καλά η γυναίκα...

Προαίσθηση: Κατά τις 11:00 το πρωί είμαι στο δρόμο για το σπίτι του Γιάννη στον Άλιμο, όπου έχω μάθημα Ιταλικών. Ασυναίσθητα στο νου μου εξελίσσεται μια φαντασίωση, την οποία βιώνω έντονα και αυθόρμητα: Ο ουρανός είναι βαρύς, γεμάτος μαύρα σύννεφα. Υπακούοντας σε μια ανεξήγητη μα ακατανίκητη επιθυμία, παίρνω το Ψυχόσπαθο και τρέχω έξω ενώ πανίσχυροι κεραυνοί σχίζουν την ηλεκτρισμένη ατμόσφαιρα. Υψώνω το Σπαθί προς τον ουρανό και τραβάω έναν, δυο, τρεις, τέσσερις κεραυνούς. Εκατομμύρια βολτ διαπερνούν το Ψυχόσπαθο σε μια υπέρλαμπρη σύζευξη, κάνοντας σκόνη τη σιδερένια λάμα. Ταυτόχρονα εγώ βιώνω μια εκπληκτική *επαφή* μ' ένα ον του φωτός που έχει λευκά φτερά σαν άγγελος, ορατό και στους λιγοστούς θεατές.

Όταν το φαινόμενο τελειώνει, ουρλιάζω σε ανείπωτη έκσταση. Είμαι σώα και αβλαβής μετά από μια δοκιμασία που θα κατέκαιγε και θα κονιορτοποιούσε οποιονδήποτε φυσιολογικό άνθρωπο. Όλοι γύρω μου

απορούν μα εγώ χαμογελώ ευτυχισμένη.
"Ήταν ισχυρό σαν οργασμός;" με ρωτά κάποιος.
"Δέκα εκατομμύρια οργασμοί!" απαντώ.

Επαλήθευση: Όταν επιστρέφω στο σπίτι μου, ακούω στις Ειδήσεις ότι σήμερα το πρωί (τι ώρα, αλήθεια;) πέντε φαντάροι στον Έβρο προσπαθούσαν να υψώσουν τη σημαία πάνω σ' ένα ύψωμα. Όμως, εξαιτίας του ισχυρού ανέμου, τους έφυγε το σιδερένιο κοντάρι κι έπεσε πάνω στα ηλεκτροφόρα σύρματα. Οι πέντε νεαροί κεραυνοβολήθηκαν από 6000 Volt κι έμειναν στον τόπο.

Τρίτη, 13 Απριλίου 2004

Για πρώτη φορά στην ιστορία της φιλίας μας, κάλεσα τη Μαρία Σχοινά να έλθει σήμερα εδώ, στο σπίτι μου. Μόλις έφθασε, πριν καν μπούμε μέσα, η φιλενάδα μου έσπευσε να ρίξει μια ματιά στην αυλή ολόγυρα. Κάτι το "κλείσιμο" από τις διπλανές πολυκατοικίες, κάτι τα βουνά από τζάτζαλα που έχει συσσωρεύσει ο πατέρας μου στην αυλή, κάτι η θορυβώδης ατμόσφαιρα του τετραγώνου, της χτύπησαν μάλλον άσχημα: "Εγώ νόμιζα ότι το σπίτι σου είναι μέσα σ' ένα μεγάλο κτήμα, γεμάτο οπωροφόρα δέντρα!" μου είπε απογοητευμένη.

Στη συνέχεια, φαγώθηκε να πουλήσω το σπίτι, αύριο ει δυνατόν, για να πάω να μείνω κάπου αλλού, "πιο ανοιχτά". Είδα κι έπαθα να σταματήσω το παραλήρημά της. Δεν θα ησύχαζε αν δεν την διαβεβαίωνα ότι: "Θα το πουλήσω το γρηγορότερο, φτάνει να μου βρεις εσύ αγοραστή!"

Ενοχλήθηκα λίγο, όμως δεν αμφιβάλω πως η Μαρία αντέδρασε έτσι επειδή αισθάνθηκε την έντονη αρνητικότητα της περιοχής, η οποία εκφράζεται κυρίως με ακατάπαυστη ηχορύπανση. "Μου αρέσει το σπίτι·

δεν μου αρέσει αυτό που περιβάλλει το σπίτι”, της εξήγησα.

Καθήσαμε μαζί από τις 2:00 το μεσημέρι ως τις 9:30 το βράδι. Απόλαυσα πραγματικά την παρέα της Μαρίας όλες αυτές τις ώρες, καθώς συζητούσαμε απερίσπαστες και ανενόχλητες για πλήθος ενδιαφέροντα θέματα. Αργότερα της είπα και τα χαρτιά σ' ένα ήρεμο, οικείο περιβάλλον, χωρίς να μου σπάνε τα νεύρα οι διάφοροι ανισόρροποι που συχνάζουν στις καφετέριες.

Σάββατο, 17 Απριλίου 2004

Ψυχική Εμπειρία: Μια αιθέρια θηλυκή ύπαρξη με ξανθά μαλλιά και μακρύ αραχνοΰφαντο φόρεμα, ίπταται ψηλά, μπροστά από λαμπρό φως που ακτινοβολεί σαν ήλιος. Εγώ παρατηρώ από απέναντι, ενώ το φως χύνεται πάνω μου. Αισθάνομαι πρωτόγνωρη γαλήνη, μακαριότητα...

Το απόγευμα πήγα στο πανηγύρι του Θωμά μαζί με τη μητέρα μου. Αγοράσαμε ποτήρια, φάγαμε λουκουμάδες και χαζέψαμε στους πάγκους. Πάνω που έτρωγα μαλλί της γριάς και θαύμαζα το μαγευτικό χρώμα του ουρανού στο σούρουπο, κάποιοι λίγο πιο πέρα σχολίασαν επιδεικτικά: “Αυτή με το μαλλί τις γριάς...”. Δεν τους έδωσα σημασία.

Στο γυρισμό, περνώντας από την οδό Αθανάτου, κάποιος κακοήθης από τον δεύτερο όροφο μιας πολυκατοικίας μας πέταξε ένα γιαούρτι που προσγειώθηκε κοντά στα πόδια της μαμάς.

“Τι είναι αυτό;” ξαφνιάστηκε η γυναίκα.

“Ένας μαλάκας, που πέταξε μια μαλακία, επειδή είναι μαλάκας!” φώναξα δυνατά, φροντίζοντας να το ακούσει ο αλήτης που έτρεξε αμέσως μέσα πριν τον δούμε, σαν δειλός.

Όχι, αυτό το γελοίο περιστατικό δεν μου χάλασε τη διάθεση, έστω κι αν μου θύμισε παλιούς παιδικούς εφιάλτες...

Κυριακή, 18 Απριλίου 2004

Άλλο ένα επεισοδιακό απόγευμα Κυριακής, μαζί με το φοβερό και τρομερό Στέλιο: Μάθημα δεν γίνεται, ο μικρός σαχλαμαρίζει ασταμάτητα, δεν κάθεται καν στην καρέκλα, η μητέρα του παραπονιέται πως "πάλι δύο πήρε στο διαγώνισμα" και προσπαθεί να μου υποδείξει πώς να διδάσκω: "Να τον βάζεις να γράφει!" Στο μεταξύ, η μικρή του αδελφή, η 8χρονη Γκιζέλα, μπαινοβγαίνει διαρκώς και τον αποσπά ακόμα χειρότερα. Θρασύτατη και αναιδέστατη, δεν σταματά να με ειρωνεύεται: "Υβόννη θα πει αγγούρι!" κοροϊδεύει με την τσιριχτή φωνούλα της. Εγώ την αγνοώ, όμως εκείνη επαναλαμβάνει ξανά και ξανά, μέχρι που αναγκάζομαι να της δώσω σημασία:

"Δεν πας μέσα; Έχουμε δουλειά εμείς εδώ!"

"Σιγά τη δουλειά! Είσαι χαζή και κακάσχημη!"

Μένω άναυδη από την απίστευτη αλαζονία και ξεδιαντροπιά ενός παιδιού οκτώ ετών! Το ον δεν ξέρει τι θα πει σεβασμός προς τους μεγαλύτερους, ούτε έχει συναίσθηση σε ποιόν μιλάει! Τότε ακριβώς, πριν προλάβω να αντιδράσω, μπαίνει μέσα η μητέρα της και κόβει τη στιχομυθία.

Αργότερα, ενώ ετοιμάζομαι να φύγω, η μικρή με πλησιάζει με βλέμμα που αστράφτει από κακία κι αρχίζει να τραγουδά ένα περιπαιχτικό αυτοσχέδιο άσμα:

"Ποιά νομίζεις πως είσαι; Δεν ντρέπεσαι λιγάκι; Υβόννη, αγγούρι!"

"Κοριτσάκι είναι, τραγουδάει!" τη δικαιολογεί βλακωδώς η μητέρα της.

Ο μύθος της παιδικής αγιότητας: Κατ' αρχήν, ο ορισμός: Παιδί είναι ο άνθρωπος για όσο καιρό διαθέτει τον θύμο αδένα, δηλαδή ως την ηλικία των 14 ετών περίπου. Γενικότερα, επικρατεί ο μύθος ότι τα παιδιά είναι αγνά, αθώα αγγελάκια που τους λείπουν μόνο οι φτερούγες. *Αλήθεια, όμως, σε ποιόν θα δίνατε πιο πρόθυμα ένα όπλο; Σε έναν ενήλικα ή σε ένα παιδί;*

Η προσωπική μου πείρα (οι δυο πρώτες φάσεις στο "Απόλυτο Κακό") αποδεικνύει ότι η πλειοψηφία των παιδιών διακρίνονται από αγνή, ατόφια κακία αλλά και από καθαρή παράνοια. Απλά, όσο μεγαλώνουν οι άνθρωποι μαθαίνουν να καλύπτουν και να διοχετεύουν την κακία και την παράνοια τους σε συγκεκριμένα κανάλια, έτσι ώστε να υπηρετούν επιτυχώς το "σύστημα" και να ενσωματώνονται στην Ανθρωπότητα.

Προπάντων, όμως, τα παιδιά και οι έφηβοι διαθέτουν μια αξιοπρόσεκτη ικανότητα: Διαισθάνονται κι εντοπίζουν αμέσως τους “διαφορετικούς” ανάμεσά τους και επιστρατεύοντας τη συντονισμένη κακία τους ενάντια στα “ξένα σώματα”, τους οδηγούν μεθοδικά στην απομόνωση, στην αποτυχία, στην τρέλα, στην αυτοκτονία.

Σχετικά με την υποτιθέμενη ανώτερη ευφυία των σημερινών παιδιών, σαφώς είναι μύθος. Παπαγαλίζουν ορισμένοι ότι “τα σημερινά παιδιά είναι έξυπνα, έξυπνααααα!” Σαχλαμάρες. Πονηρά και κακότροπα είναι μα κάθε άλλο παρά έξυπνα, καθώς ένα μεγάλο ποσοστό πάσχουν από εγκεφαλικές βλάβες, γνωστές περισσότερο ως “μαθησιακές δυσκολίες”:

α) Υπερκινητικότητα: Το παιδί χοροπηδάει ανεξέλεγκτο όλη μέρα, αδυνατώντας να ελέγξει τις κινήσεις του.

β) Ελλειματική συγκέντρωση (χαζομάρα τη λέγαμε

κάποτε): Το παιδί αδυνατεί να συγκεντρώσει την προσοχή του σε κάτι, έστω για μια στιγμή· άλλα του λες, άλλα καταλαβαίνει, τίποτα δεν κάνει.

γ) Ελλιπής βραχυπρόθεσμη μνήμη: Ακόμη κι αν καταφέρει να μάθει κάτι, το ξεχνά την άλλη ώρα.

δ) Δυσλεξία: Δεν μπορεί να γράψει σωστά, δεν ελέγχει τα χέρι του, ή χάνει τον προσανατολισμό στις κινήσεις του.

ε) Διανοητική καθυστέρηση: Τα περισσότερα σημερινά παιδιά παρουσιάζουν μια αξιοσημείωτη ανωριμότητα, αδυνατούν να συνδυάσουν πληροφορίες, να εξάγουν συμπεράσματα, ή να καταλάβουν "τι θέλει να πει ο ποιητής".

στ) Νευρασθένεια: Ολολύζουν και λαρυγγίζουν όλη μέρα ασυνάρτητα, ενώ απαιτούν διαρκώς τσιρίζοντας: "Άσε μεεε! Αυτό θέλω! Ααααα!" (κλάμα και οδυρμός) ... "Μαμά, μαμά, μαμά..." (άπειρες φορές) ... "Θέλωωωω τώρααα!" (συχνά δεν ξέρουν τι θέλουν αλλά δεν το βουλώνουν αν δεν τους κάνεις το χατήρι).

Τα σύγχρονα παιδιά δεν είναι απλώς "κακομαθημένα". Δεν μπορούν να αντιληφθούν τη διαφορά ανάμεσα σε βασικές έννοιες, όπως: σπίτι - σχολείο - παιδική χαρά - εκκλησία - λεωφορείο, ή δάσκαλος - μαθητής - γονείς - παιδί κλπ. Για τα σημερινά παιδιά όλοι οι χώροι είναι ακριβώς το ίδιο (δηλαδή παιδική χαρά) και όλοι οι άλλοι άνθρωποι είναι ακριβώς το ίδιο (δηλαδή δούλοι τους).

Ιδίως τα αγόρια είναι, στο σύνολό τους, ανισόρροπα, κουτοπόνηρα, κακόψυχα, υστερικά, ανεξέλεγκτα, αλλοπρόσαλλα (πχ Θανάσης, Μανώλης, Παντελής, Θάνος). Μεγαλώνοντας, μαθαίνουν να καλύπτουν την πνευματική τους ανισορροπία και να την εκφράζουν περισσότερο στον σεξουαλικό τομέα. Συχνά (και με

μπόλικο καμάρι) λέγεται ότι "τα αγόρια είναι πιο ζωηρά από τα κορίτσια" ή ότι "Τα αγόρια είναι υπερκινητικά". Σαφώς, πρόκειται για ευφημισμό της ανδροκρατικής κοινωνίας. *Τα αρσενικά* αδυνατούν να ελέγξουν τις κινήσεις τους, καθώς *είναι παράλογα, ανόητα, στριμένα και ανισόρροπα. Κι όμως, αυτά διοικούν τον κόσμο...*

Στην ψυχολογία είναι γνωστό ότι οι παρανοϊκοί σχιζοφρενείς δεν υπνωτίζονται με τίποτα επειδή:
- Δεν μπορούν να συγκεντρωθούν
- Αρνούνται να ακολουθήσουν λογικές οδηγίες
- Δεν εμπιστεύονται, ούτε παραδέχονται τις αυθεντίες

Τα περισσότερα σημερινά παιδιά συγκεντρώνουν αυτά τα χαρακτηριστικά...

Την εποχή που ήμουν εγώ παιδί, το ποσοστό των προβληματικών παιδιών ήταν σχεδόν μηδαμινό. Φυσικά, υπήρχαν αδύνατοι ή ατίθασοι μαθητές, ωστόσο δεν θυμάμαι ποτέ να συνάντησα παιδί που να ήταν ανίκανο να γράψει ή να ελέγξει τις κινήσεις του.

Στην προσπάθειά τους να εναρμονιστούν στη σημερινή πραγματικότητα, οι εκπαιδευτικοί έχουν προσαρμόσει τη διδασκαλία τους στις ικανότητες της μάζας. Έτσι, αντί να σηκώνουν τους μαθητές στον πίνακα για να πουν το μάθημα απέξω, όπως γινόταν κάποτε, τους εξετάζουν από το θρανίο, συχνά με το βιβλίο ανοιχτό μπροστά τους, θέτοντας μονάχα απλές ερωτήσεις που απαιτούν μονολεκτικές απαντήσεις. "Μα εσείς τα μαθαίνατε παπαγαλία!" θα πετάξει ο έξυπνος της παρέας. Λοιπόν, εγώ αυτό ποτέ δεν το κατάλαβα πώς γίνεται, δηλαδή να μάθεις απέξω ένα κείμενο δύο-τριών σελίδων χωρίς να καταλαβαίνεις τι λέει! Αλήθεια, είναι δυνατό να μάθεις παπαγαλία έστω μια παράγραφο; Εγώ, πάντως, ποτέ δεν κατάφερα να μάθω τίποτα έτσι.

Φυσικά, υπάρχουν ακόμη ευφυή παιδιά, τα οποία

ξεχωρίζουν από το συρφετό. Πρόκειται για άτομα με φυσιολογικό εγκέφαλο τα οποία, σε σύγκριση με το πλήθος των βλαμμένων, φαντάζουν μεγαλοφυίες. Συνήθως, όμως, τα καλά και λογικά παιδιά στιγματίζονται από τους συμμαθητές τους ως “φυτούκλες”, απορρίπτονται συστηματικά και καταδικάζονται σταδιακά σε απομόνωση και αποτυχία στη ζωή. Ουσιαστικά αποτελούν είδος προς εξαφάνιση...

Πέμπτη, 22 Απριλίου 2004

Αντίο Φίλε...: Σήμερα το απόγευμα αποφάσισα να πετάξω το παλιό μου ροζ ποδήλατο, που το είχα αγοράσει τον Ιούλιο του 1995 από γνωστό σούπερ μάρκετ, έναντι 33.000 δρχ, μαζί με τη Μάντυ. Δεν είχα άλλη επιλογή -έπρεπε να το πετάξω. Είχε κλείσει πλέον τον κύκλο του, φαινόταν πολύ παλιό, ταλαιπωρημένο, και τα λάστιχά του ήθελαν αλλαγή -για νιοστή φορά.

Παράξενο, πάντως: Έχω χάσει δεκάδες φίλες, όμως πρώτη φορά αισθάνομαι αυτή την ένοχη θλίψη. Λες και μια ψυχούλα να μου ψιθυρίζει από αλλού: “Γιατί με πέταξες; Περνούσαμε τόσο καλά μαζί!”

Η θλίψη γίνεται πικρή νοσταλγία για κάποιες μοναδικές στιγμές, που τώρα αποτελούν οριστικά παρελθόν:

* Μια βόλτα στο βουνό, μαζί με τον Γιάννη στα ποδήλατά μας, όπου διασχίσαμε χωμάτινα μονοπάτια κι ανακαλύψαμε ένα γραφικό εστιατόριο-βαγόνι στους πρόποδες.
* Την Πρωτοχρονιά του '98, ξανά με τον ανηψιό μου, απογευματινή βόλτα μέχρι το Γεφυράκι και χαλάρωση στις κούνιες της Αργυρούπολης.
* Το Πάσχα του '99, πάλι με το Γιάννη και τα ποδήλατα, φθάσαμε ως την παραλία Γλυφάδας, πέρα από το Λούνα

Παρκ, όπου βρήκαμε έναν ωραίο κλειστό όρμο με βάρκες και διασχίσαμε επικίνδυνα στενά περάσματα μέσα από βράχους πλάι στη θάλασσα.
* Απολαμβάνοντας ολόκληρη την παραλία από τη Γλυφάδα μέχρι το Καβούρι πέρυσι -το τελευταίο μας καλοκαίρι.
* Διασχίζοντας τον δενδρόφυτο παράδρομο της παραλιακής λεωφόρου μέχρι το αεροδρόμιο, ανακαλύπτοντας αριστοκρατικές απομονωμένες κατοικίες.
* Περιτρέχοντας απ' άκρη σ' άκρη το μεγάλο ρέμα στην Ηλιούπολη.
* Επιστροφή από την Ηλιούπολη ένα απόγευμα Παρασκευής, ενώ η θύελλα, με βαριά σύννεφα και αστραπές, με ακολουθούσε πιστά κατά πόδας. Το ίδιο βράδι, έλαβε χώρα η πρώτη Υπέρτατη Τελετουργία...

Πράγματι, το ροζ ποδήλατο ήταν ο καλύτερος φίλος που είχα ποτέ! Μου χάρισε ανεπανάληπτες στιγμές, χωρίς ποτέ να με ζαλίζει με κακίες, αερολογίες, ή ηλίθιες αντιρρήσεις. Ήταν ο μόνος φίλος που δεν απαιτούσε να προσαρμόζομαι ή να ψευτίζω για να με ανέχεται, ο μόνος που με δεχόταν όπως ακριβώς είμαι. Ήταν ο μόνος φίλος που βρισκόταν πάντα εκεί για μένα, όλα εκείνα τα καλοκαιρινά μοναχικά βράδια, που οι καλές μου φιλενάδες αδυνατούσαν να με δουν επειδή “έπλεναν το μπάνιο” ή “περίμεναν ένα τηλεφώνημα” καλύτερο από το δικό μου.

Το παλιό μου ποδήλατο δεν είναι πια στη θέση όπου το είχα παρατήσει. Ποιός να το έχει πάρει; Πού να βρίσκεται; Ήταν ένα αγαθό πνεύμα, όχι σαν αυτό το “μαύρο” ηλεκτρικό μηχανάκι που αγόρασα στη θέση του, άχρηστο και πανάκριβο και αρνητικό. Τι άλλο μπορώ να πω; *Αντίο, φίλε...*

Τετάρτη, 5η Μαΐου 2004

Νισάφι πια! Πήγα στη Παναγιώτα για να της κάνω γερμανικά, στις 2:30 το μεσημέρι όπως συνήθως, για να μου πουν ότι: "Ξεχάσαμε τελείως να σε ειδοποιήσουμε πως η μικρή είναι άρρωστη και πως δεν θα κάνετε μάθημα σήμερα!"

Τσάμπα μιάμιση ώρα ταλαιπωρία, λεωφορεία και ποδαρόδρομος μέσα στο ντάλα μεσημέρι! Τα ίδια μου κάνει αρκετά συχνά και η Κάραλη -σχεδόν μια φορά το μήνα: Τρέχω στη Βούλα βραδιάτικα, δεν τους βρίσκω εκεί, και μετά ζητούν τα ρέστα επειδή δεν κάθησα αρκετή ώρα απέξω για να τους περιμένω!

Έχουμε και λέμε: Όλοι οι καθηγητές ιδιαιτέρων που γνωρίζω τρέμουν μήπως χάσουν κανέναν μαθητή. Εγώ, αντίθετα, αναζητώ τρόπους να ξεφορτωθώ την "κλίκα Μαλικούτη": Στέλιος, Παναγιώτα, Ρένα = ταλαιπωρία, άγχος, βλαμμένοι μαθητές με "μαθησιακά προβλήματα", στριμμένοι γονείς.

Απορίας άξιον: Πώς στέκονται τόσο άνετα ενωμένα τα κυκλώματα; Εγώ ήδη νιώθω εγκλωβισμένη μέσα στο μικροκύκλωμα των προβληματικών μαθητών που μου έχει συστήσει η Λουίζα, από το οποίο δεν θα μπορέσω να ξεκολλήσω καθόλου εύκολα. Ναι μεν κερδίζω "ένα κομμάτι ψωμί" απ' αυτούς, ωστόσο το ξέρω ότι παρακολουθούν την κάθε μου κίνηση, ανταλλάσσουν πληροφορίες μεταξύ τους για μένα και απαιτούν να στέκομαι "σούζα". Χαρακτηριστικά λόγια της Λουίζας: "Και άρρωστη με πυρετό να είσαι, πρέπει να πας στον Σάββα γιατί ένα παιδί το έχουν οι γονείς του!"

"999 πτώματα" - Ενδιαφέρουσα βιντεοταινία τρόμου: Ο χώρος όπου διαδραματίζεται το έργο είναι αλλόκοτος μα παράδοξα αρμονικός. Όλοι οι συνδαιτημόνες το παίζουν ωραίοι και άνετοι και όλοι

φαίνονται να διασκεδάζουν με την ψυχή τους.

Εσύ είσαι *Ξένος* εκεί, το ξέρεις και το ξέρουν. Καταβάλλεις κάθε φιλότιμη προσπάθεια να μπεις κι εσύ στο κλίμα, να διασκεδάσεις, μα ποτέ δεν τα καταφέρνεις πραγματικά – και το νιώθεις, ότι μέσα σε όλο αυτό το γλέντι κάτι δεν πάει καλά. *Είναι ιδέα μου*, συλλογίζεσαι γεμάτος ενοχή, ενώ πασχίζεις διαρκώς να προσαρμοστείς. Ανέχεσαι, παραβλέπεις, συμμετέχεις όπως μπορείς, αγνοείς τα αρνητικά σημάδια, εμπιστεύεσαι, υπακούς, ενώ *Αυτοί* σε προκαλούν ακατάπαυστα και σ' εξωθούν διαρκώς στα όριά σου.

Ώσπου, αργά ή γρήγορα, ξεσπάς, αντιδράς, αντιστέκεσαι. Τότε, εκείνοι έχουν βρει την αφορμή που εξαρχής γύρευαν για να ορμήσουν πάνω σου και να σε κατασπαράξουν επειδή, τάχα, εσύ τους προκάλεσες. Γιατί, παρά τη γοητευτική τους εμφάνιση, είναι όλοι Τέρατα. *Σου θυμίζει τίποτα; Όλη σου τη ζωή μήπως;*

Παρασκευή, 21 Μαΐου 2004

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Ανάμεσα στον ύπνο και στο ξύπνιο, ανεξέλεγκτες σκέψεις σχηματίζονται στο νου μου: "*Presenze Leucomatiche* διαταράσσουν το περιβάλλον και προξενούν διάφορα δεινά". Υπάρχουν "λευκοματικές παρουσίες" του νερού, του αέρα, της γης, της φωτιάς. Τότε βλέπω μια αέρινη, σχεδόν αόρατη παρουσία να εισβάλλει σε ένα μουσείο. *Τι κακό θα προκαλέσει;* αναρωτιέμαι...۩

Γύρω στα μεσάνυχτα απολαμβάνω -ακόμα μια φορά- την ***Υπέρτατη Τελετουργία***. Καταπληκτική αίσθηση, όπως πάντα.

?! *Χιλιάδες νεκροί από πλημμύρες στην Αϊτή, τη Δευτέρα.*

Αφυπνίσεις

Σάββατο, 22 Μαΐου 2004

Μια μεγάλη μα όχι τόσο χαρούμενη οικογένεια: Πρόσφατα πέταξα 600 ευρώ συνολικά για ένα ατυχές ηλεκτροκίνητο μηχανάκι και χτυπώ το κεφάλι μου στον τοίχο γι' αυτό το έξοδο. Κατηγορώ τον εαυτό μου πως εξαιτίας τέτοιων λαθών (έκδοση του βιβλίου μου "Νέμεσις", συμμετοχή στο Χρηματιστήριο κλπ) δεν έχω πλουτίσει, όπως όλοι οι γνωστοί μου. Ωστόσο: Έπιπλα δεν έχω αγοράσει ποτέ· τα ρούχα μου είναι σχεδόν όλα αγορασμένα από τη λαϊκή αγορά ή χαρισμένα από γνωστούς, κυρίως από τη Θεώνη· αμάξι ή μηχανή δεν απέκτησα ποτέ· δεν έχω κομπιούτερ, ούτε στερεοφωνικό, ούτε μοντέρνα TV Plasma, ούτε σκοπεύω να πάρω τίποτε απ' αυτά. Σπάνια πλέον βγαίνω για έναν καφέ πια, δεν συχνάζω σε μπαρ, κλαμπ, κέντρα διασκέδασης, θέατρα κλπ. Τι συμβαίνει λοιπόν;

Τα μισά από τα χρήματα που βγάζω εξανεμίζονται σε λογαριασμούς ΔΕΗ, ΟΤΕ, ΕΥΔΑΠ, ΤΕΒΕ. Τα υπόλοιπα αναγκάζομαι να τα δίνω στους γονείς μου, επειδή πάνω από τη μισή σύνταξη του πατέρα μου μετατρέπεται σε λούσα και φαγητά των Μαρκάκηδων: Κάθε μέρα η μητέρα μου μαγειρεύει τουλάχιστον πέντε διαφορετικά φαγητά για να ικανοποιηθεί ο απαιτητικός ουρανίσκος των πριγκηπόπουλων, χώρια που διαρκώς ζητούν δανεικά κι αγύριστα, 5-20 ευρώ καθημερινά. Έτσι, οι γονείς μου ξεμένουν από λεφτά γύρω στα μέσα του μήνα κι εγώ πρέπει να τους βοηθώ οικονομικά. Ως αποτέλεσμα, δεν μου περισσεύει πια δεκάρα και

βρίσκομαι πάντα στον άσσο.

Και η Αλίκη; Η αδελφούλα μου δεν έχει βγάλει καν το λύκειο, δουλεύει ως καμαριέρα σε ξενοδοχείο και παίρνει βασικό μισθό 800 ευρώ μηνιαίως. Αναρωτιέμαι: Πώς τα βγάζει πέρα;

Έχει δυο απαιτητικά παιδιά.

Έχει αγοράσει ως τώρα δυο αμάξια

και 5-6 μοτοσυκλέτες για τον εαυτό της και τα παιδιά.

Έχει αλλάξει τα καλοριφέρ, δαπάνη 3000 ευρώ περίπου.

Έχει αλλάξει έπιπλα τρεις φορές.

Διαθέτει υπερμοντέρνα τηλεόραση, κομπιούτερ, πανάκριβο στερεοφωνικό και άλλες πολυτέλειες.

Τώρα θέλει να ξεκινήσει το κτίσιμο της μεζονέτας επάνω, δαπάνη 20.000 ευρώ τουλάχιστον.

Πού βασίζεται; Πώς τολμά να μπαίνει σε τέτοια έξοδα; Ο πρώην σύζυγός της δεν της δίνει δεκάρα. Και οι γονείς μου πόσο πια βοηθάνε; Ήδη η μισή σύνταξη του πατέρα μου σπαταλιέται σε λούσα και φαγητά των παιδιών. Όσο για τον ανηψιό μου το Γιάννη, μέχρι πρόσφατα έπαιρνε 15 ευρώ ημερομίσθιο (Μόνο 15; Πώς έτσι; Ήξερα για 1300 το μήνα! Μήπως μας δουλεύουν;) και τα σπαταλούσε όλα σε τσιγάρα και εξόδους. Λοιπόν; Πώς τα βγάζει πέρα η αδελφή μου;

Ανακεφαλαίωση ανεξήγητων γεγονότων με πρωταγωνίστρια την Αλίκη:

α) Τον Γενάρη του 2001 η αδελφούλα μου έκανε πλαστική εγχείρηση στη μύτη, η οποία της στοίχισε μόλις 150.000 δρχ. Παράξενο: Οι επεμβάσεις του είδους κοστίζουν γύρω στο 1.000.000 δρχ. Σαν πολύ μεγάλη έκπτωση δεν της έκαναν; Και πού ακούστηκε έκπτωση σε εγχείρηση και μάλιστα πλαστική; Συνήθως, εκτός από την τιμή της επέμβασης, πληρώνεις φακελάκια σε γιατρούς, αναισθησιολόγους κλπ. “Μα είχε ένα γνωστό

γιατρό στο νοσοκομείο όπου έγινε η επέμβαση”, την δικαιολογεί η μητέρα μου.

Με τον εν λόγω γιατρό η Αλίκη είχε ρίξει μόλις ένα-δυο πηδήματα και μετά έκοψε μαζί του, επειδή “δεν το κάνει καλά!”, όπως η ίδια μου εξήγησε. Άλλωστε, τελικά την ανέλαβε άλλος γιατρός. Μήπως η αδελφούλα μου έκανε και σε κείνον καμιά ειδική εξυπηρέτηση;

β) Πριν δυο χρόνια η αδελφή μου επισκέφθηκε τον Γενικό Διευθυντή του Blue Rose στο σπίτι του (!) στον Πειραιά, για να του ζητήσει να τη βάλει σερβιτόρα στα εστιατόρια αντί για καμαριέρα, λέει. Εντέλει, δεν της άλλαξε πόστο, της άνοιξε όμως το δρόμο για πολύμηνα σεμινάρια οροφοκομίας που εξασφάλισαν στην Αλίκη μια γενναία αύξηση!

Αλήθεια, θα τολμούσα εγώ ποτέ να επισκεφθώ τον Γρυπάρη στο σπίτι του για να τον παρακαλέσω οτιδήποτε; Όσο για τα σεμινάρια: Όταν δούλευα στην Παγγαία, μια φορά με έστειλε η Αθηνά να παρακολουθήσω ένα δίωρο σεμινάριο χειρισμού κομπιούτερ. Έκανα μονάχα την πρώτη ώρα· μόλις ξεκίνησε η δεύτερη, με φώναξαν από τα μεγάφωνα να επιστρέψω στην εταιρεία για να δακτυλογραφήσω κάτι επείγον...

γ) Ακόμη, τίποτα δεν μπορεί να κουνήσει την Αλίκη από τη θέση της ως καμαριέρα στο ξενοδοχείο “Blue Rose”, ενώ διατηρεί πάντοτε άριστες σχέσεις με όλους τους συναδέλφους της.

Εγώ, στα επτά χρόνια που εργάστηκα στην Παγγαία, ποτέ δεν ένιωσα σιγουριά ούτε ηρεμία, εφόσον πάντα κάποιος με πολεμούσε: στην αρχή η Αθηνά, μετά η Παρίση, ύστερα η Ανδρομάχη – και γύρευε πόσοι άλλοι με υπονόμευαν πίσω από την πλάτη μου χωρίς να το καταλαβαίνω ώσπου, στην πρώτη ευκαιρία, με πέταξαν έξω χωρίς αποζημίωση και μετά από χρόνιο mobbing.

δ) Τα γενέθλια της Αλίκης σε συνοικιακή καφετέρια πριν από δυο χρόνια περίπου: Πάνω από τριάντα καλεσμένοι, οι περισσότεροι συνάδελφοι από το "Blue Rose", ήλθαν από το Περιστέρι, το Γαλάτσι, τα Πατήσια κλπ, για να καταλήξουν σε μια κρυμμένη συνοικιακή καφετέρια στην Άνω Γλυφάδα. Έφεραν και δώρα αλλά επειδή η Αλίκη διέθετε μονάχα 30.000 δρχ για τη "γιορτή", οι άνθρωποι πλήρωσαν και τα ποτά τους! Και ήταν κι ευχαριστημένοι! Κάποια στιγμή, ο Γιάννης με πλησίασε και μου είπε γελαστά: "Θεία, όταν βλέπεις μια κατάσταση που σου φαίνεται βρώμικη, να ξέρεις ότι είναι ακόμη πιο βρώμικη απ' όσο σου φαίνεται!". Τέλος πάντων, τόσες συμπάθειες έχει πια η Αλίκη στη δουλειά της; Ή μήπως όλοι αυτοί ήταν, κατά κάποιο τρόπο, υποχρεωμένοι να τα έχουν καλά μαζί της;

Αν εγώ είχα καλέσει κόσμο από την Παγγαία στο σπίτι μου (ούτε λόγος για καφετέρια!), αμφιβάλλω αν θα εμφανίζονταν πάνω από δύο-τρία άτομα -κι αυτοί, αν...

ε) Μόλις ο Γιάννης έκανε αίτηση πρόσληψης στο "Blue Rose", τον προσέλαβαν αμέσως σαν καθαριστή στην πλαζ. Όμως, πριν καν ο νεαρός αρχίσει τη δουλειά, μόλις τον αντίκρυσε ο διευθυντής τον "ερωτεύτηκε" και τον μετέθεσε επί τόπου σε πιο χάι θέση, στο μπαρ!

Εγώ έχω κάνει αίτηση στο εν λόγω ξενοδοχείο τρεις συνεχόμενες χρονιές αλλά με σνόμπαραν επιδεικτικά: "Με τόσα προσόντα, γιατί δεν βρίσκει δουλειά;" ρώτησε ο διευθυντής προσωπικού την αδελφή μου, η οποία πήγε και μίλησε για να με προσλάβουν. Η Αλίκη του είπε για τα ιδιαίτερα μαθήματα που παραδίδω, αλλά κι εγώ, στη σύντομη συνέντευξη που ακολούθησε, εξήγησα στον καμαρωτό διευθυντή ότι "χρειάζομαι μια πρωινή απασχόληση, επειδή τα απογεύματα κάνω άλλη δουλειά!". Από το ύφος του κατάλαβα πως δεν του άρεσε

καθόλου αυτό που άκουσε. Θέλουν και να τους παρακαλάς...

Σάββατο, 22 Μαΐου 2004

... "Μεγάλη πουτάνα! Μήπως πηδιέται με κανέναν διευθυντή;" υπέθεσε αυθόρμητα η Μαρία Σχοινά όταν συναντηθήκαμε το απόγευμα και της εξήγησα τα παραπάνω περίεργα σχετικά με την αδελφή μου. Πήγα να εκφράσω μια χλιαρή αντίρρηση, όμως η Μαρία δεν είχε τελειώσει ακόμη: "Αυτές τις αγράμματες να τις φοβάσαι! Είναι πολύ πιο πονηρές απ' όσο φαίνονται, είναι όλες τους διαόλου κάλτσα! Σε πουλάνε και σ' αγοράζουν πριν το πάρεις χαμπάρι!"

Τα λόγια της φίλης μου με τάραξαν κάπως, όμως όσο το σκέφτομαι τόσο βρίσκω πιθανό πως "κάτι τρέχει με την Αλίκη": Όχι τίποτα το εξαιρετικό, ίσως ένα-δυο πηδήματα το μήνα, όσο χρειάζεται για να διατηρεί η αδελφή μου τη θέση της ανενόχλητη στην εταιρεία, έναν σχετικά καλό μισθό και κανένα bonus. Πώς αλλιώς βγαίνουν τόσα έξοδα;

Το ιδιο, άλλωστε, κάνουν όλες οι γυναίκες που κατέχουν μόνιμη θέση σε μια εταιρεία· διαφορετικά, αναγκάζονται να αλλάζουν διαρκώς δουλειές (όπως η φίλη μου η Ντένια, που επειδή είναι τίμια αλλάζει δουλειά κάθε έξι μήνες) ή υφίστανται συστηματικό mobbing (όπως εγώ).

Κατά τ' άλλα: Η φίλη μου η Μαρία μου ξαναλέει σήμερα για μια "πολύ αξιόλογη κοπέλα" που έχει γνωρίσει πρόσφατα, κάποια Ζέτα, η οποία ασχολείται σοβαρά με τη μεταφυσική και μάλιστα "είναι μάγισσα, έχει πάει και στο νεκροταφείο!"

"Αυτή κάνει μαύρη μαγεία!" επισημαίνω στη Μαρία, που με ακούει σκεπτική.

Η κουβέντα μας συνεχίζεται ζωηρή κι ενδιαφέρουσα, όπως πάντα, ωστόσο δεν μπορώ ν' αποφύγω μια ***πρόβλεψη:*** *Η Μαρία γρήγορα θα εξαφανιστεί από τη ζωή μου για να μπει σε νέους κύκλους, μάλλον με τη Ζέτα την αποκρυφίστρια...*

Κυριακή, 5 Ιουνίου 2004

Το Ιδιαίτερο Μάθημα του Τρόμου: Ποιός θα το πίστευε, ότι η δουλειά μου θα αποδεικνυόταν τόσο περιπετειώδης; Σήμερα μου ζητήθηκε να κάνω μια γενική επανάληψη στη Γκιζέλα, στα αγγλικά του σχολείου. Το κορίτσι δεν είναι τρελό όπως ο αδελφός της, αν και διαθέτει υπέρμετρη κακία για παιδί. Σχεδόν αμέσως παρατηρεί το καινούργιο στυλό μου με τα τέσσερα χρώματα.
"Είναι ανοικτός ο στυλός;" με ρωτάει.
"Ναι", της απαντώ.
"Να τον κλείσεις!" μου κάνει, με δεσποτικό υφάκι.
"Γιατί;" απορώ.
"Γιατί θα μου λερώσεις το βιβλίο!"

Της κάνω τη χάρη και κλείνω το στυλό. Μετά της καλαρέσει και μου ζητάει να της το χαρίσω. "Αποκλείεται, τον χρειάζομαι", της λέω κοφτά. Τότε απαιτεί, όταν ξαναέλθω για μάθημα, να της φέρω ένα καινούργιο. "Θα δούμε", απαντώ.

Το μάθημα εξελίσσεται σχετικώς ομαλά, ώσπου κατά λάθος σκουντάω την κόκα κόλα μου και χύνεται όλη πάνω στο βιβλίο της! Παθαίνω σοκ, το ίδιο και η μικρή. Κλάματα, στριγγλιές, υστερίες. "Τώρα θα έχω το πιο βρώμικο βιβλίο!" τσιρίζει. Τη μαλώνω για τη συμπεριφορά της και της υπενθυμίζω ότι "τώρα πια η σχολική χρονιά έχει τελειώσει, άρα κανείς δεν θα δει το βιβλίο", επιπλέον "κι εγώ λέρωσα το παντελόνι μου".

Με τα πολλά, το βουλώνει.
"Τώρα το βιβλίο θα μυρίζει κόκα κόλα", λέει μετά από λίγο, χαμογελαστά.

Στη συνέχεια έρχεται η σειρά του Στέλιου. Πρέπει να τον διαβάσω για το τελικό διαγώνισμα των γερμανικών, όμως αυτό στέκεται αδύνατον. Ο μικρός έχει απίστευτα νεύρα επειδή χάνει κάποια εκπομπή στην τηλεόραση. Αρνείται να γράψει, να διαβάσει, να κάνει οτιδήποτε. Σφίγγει τις γροθιές του και κλαίει διαρκώς, οπότε σηκώνομαι και αποχωρώ μετά από 20 λεπτά. Κατεβαίνοντας τις σκάλες, ακούω τη γιαγιά του που τον τουλουμιάζει. Φωνές, ουρλιαχτά, κλάψες, χαμός.

Φθάνοντας κάτω, στην αυλή, θυμάμαι ότι ξέχασα επάνω τον περίφημο στυλό! *Όχι, δεν θα τους τον χαρίσω,* σκέφτομαι. Χτυπώ κουδούνι, ξανανεβαίνω πάνω. Ο Στέλιος κοντεύει να πάθει καρδιακό επεισόδιο, φοβούμενος μήπως συνεχιστεί το μάθημα. Η Γκιζέλα χλωμιάζει όταν αντιλαμβάνεται ότι μόλις έχασε την ευκαιρία να σουφρώσει το στυλό που ήθελε αλλά δεν παρατήρησε εγκαίρως ότι τον είχα ξεχάσει στο τραπέζι. Βουτάω το στυλό, χαιρετώ και φεύγω βιαστικά.

Μια άγρια, πρωτόγνωρη χαρά με συνεπαίρνει, καθώς συνειδητοποιώ ότι έχω προκαλέσει μια σειρά από αθέλητα, αυθόρμητα ατυχή γεγονότα σε δυο τερατάκια!
Το να προξενείς κακό στο κακό (= καλό) χωρίς καν να το επιδιώκεις, φυσικά και αβίαστα – τι σπάνιο, ζηλευτό ταλέντο, που δυστυχώς εγώ δεν διαθέτω· σήμερα, απλά, έσπασε ο διάολος το ποδάρι του...

Κυριακή, 12 Ιουνίου 2004

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Εξωγήινα παράσιτα με ατμώδη μορφή εισχωρούν στα σώματα των ανθρώπων και τα κυβερνούν σαν ανδρείκελα. Εγώ, μαζί με

άλλους, έρχομαι σε σύγκρουση με τους μολυσμένους. Σύντομα ανακαλύπτω ότι το νερό αποκαλύπτει τους εισβολείς και τους λυώνει. Καταβρέχω μερικούς με νερό, οπότε οι εξωγήινοι αναγκάζονται να εγκαταλείψουν τα ανθρώπινα σώματα και λυώνουν στο έδαφος.

Παραδόξως, υπάρχει κι ένας καλός εξωγήινος, που είναι με το μέρος μου. Φορά ένα είδος σάρκινου σκάφανδρου, λευκό με ραφές, επειδή έχει υποστεί μια εγχείρηση στο κρανίο. Τα μάτια του είναι πολύ μεγάλα, σαν γαλάζιες μεμβράνες...

Ο ηχητικός πόλεμος συνεχίζεται: Ο Τάκης έχει φύγει από τη μέση, άρα το πρόβλημα της ηχορύπανσης θα έπρεπε, λογικά, να έχει λυθεί. Κι όμως, αυτό δεν συμβαίνει! Μόλις απεβίωσε ο Τάκης, ο ανηψιός μου ο Γιάννης έχασε τη δουλειά του. Έτσι, έμενε στο σπίτι όλο το πρωί κι έβαζε μουσικές στο διαπασών ώρες ατέλειωτες. Ευτυχώς, πρόσφατα ξανάπιασε δουλειά στην πλαζ του Blue Rose.

Τώρα, όμως, μια νεαρή γειτόνισσα η οποία μένει στην πενταόροφη δίπλα μας, έχει αρχίσει να παίζει πιάνο κάθε πρωί, επί 4-5 ώρες τουλάχιστον! Ο ήχος του οργάνου είναι αρκετά διαπεραστικός και ακούγεται σε όλο το σπίτι μου! Αυτό θα κρατήσει όλο το καλοκαίρι. *Το κακό δεν εξαφανίζεται ποτέ. Κρύβεται, αλλάζει όψη, κι όταν βρει την ευκαιρία επιτίθεται ξανά...*

Ακόμη, εξακολουθεί ακάθεκτη η ηχορύπανση από την οικογένεια τρελών που μένει στον 2ο όροφο της διπλανής πολυκατοικίας: Οι ενήλικες αγορεύουν ολημερίς στο μπαλκόνι, με στεντόρια φωνή. Τα δυο τους παιδιά ουρλιάζουν και ξεφωνίζουν όλη μέρα, σαν υστερικά. Οι φωνές τους αντηχούν δυνατά, ασταμάτητα, από τις 9:00 το πρωί μέχρι τις 11:00 τη νύχτα, καθημερινά. Όταν οι ίδιοι το βουλώνουν, βάζουν την

τηλεόραση στο διαπασών και βροντάει όλη η γειτονιά από την ένταση. Τους ανέχομαι από τότε που πρωτοήλθαν στη γειτονιά οι μαλάκες, δηλαδή εδώ και 14 χρόνια περίπου!

Η πολυκατοικία τους απέχει γύρω στα πέντε μέτρα από τη δική μας, αυτοί μπορεί να βρίσκονται μέσα στο διαμέρισμά τους κι εγώ μέσα στο δικό μου, ωστόσο ακούω συνεχώς τις φωνές τους! Εννοείται ότι μου είναι αδύνατο να καθήσω στη βεράντα μου έστω για δέκα λεπτά, επειδή τα ουρλιαχτά τους δεν σταματούν ούτε λεπτό! Είναι φυσιολογικό, άραγε, αυτό το φαινόμενο; Τότε γιατί δεν έχω παρατηρήσει τέτοιο μπάχαλο, κάθε μέρα όλη μέρα, σε κανένα άλλο σπίτι σε όλη τη Γλυφάδα;

Όχι ότι η ανωτέρω οικογένεια τρελών με απασχολεί ιδιαίτερα: Τώρα πια φορώ σχεδόν μόνιμα ωτοασπίδες, οι οποίες καλύπτουν κάπως τους θορύβους της γειτονιάς. Όπως και να 'χει, ο πόλεμος συνεχίζεται...

Σάββατο, 19 Ιουνίου 2004

Το βράδι πήγα στης Λουίζας για τα μαθήματα και μου ανακοίνωσε ότι ο γιόκας της προβιβάστηκε με άριστα – συγκεκριμένα, πήρε άριστα σε όλα τα μαθήματα! “Η κυρία του μου είπε πως ο Μανώλης είναι το πιο ισχυρό μυαλό της τάξης!” κατέληξε η Λουίζα όλο καμάρι. Εγώ χαμογέλασα συγκαταβατικά, ενώ αναρωτιόμουν: *Υπάρχει τίποτα πιο σατανικό, από μια μητέρα που έχει την πεποίθηση ότι το καθυστερημένο της είναι το όγδοο θαύμα του κόσμου;*

Εικόνες του Matrix: Ακούω στις Ειδήσεις ότι ένα άρρωστο παιδί από το Ιράκ μεταφέρθηκε στην Αμερική για εγχείρηση καρδιάς, με έξοδα του αμερικάνικου κράτους.

Απορία 1η: Μόνο το συγκεκριμένο παιδί στο Ιράκ έχει πρόβλημα υγείας;
Απορία 2η: Γιατί τους έπιασε ο πόνος για το συγκεκριμένο παιδί;
Απορία 3η: Οι Αμερικανοί βομβαρδίζουν καθημερινά το Ιράκ και δολοφονούν εκατοντάδες Ιρακινούς, άνδρες, γυναίκες και παιδιά. Αυτοί δεν έχουν ψυχή;

Στην ανθρώπινη κοινωνία το λεγόμενο "Καλό" εμφανίζεται για να καλύψει ή να δικαιολογήσει το Κακό. *Μια "καλή" πράξη μπορεί να καλύψει χιλιάδες κακές*. Για παράδειγμα, οι πλούσιοι εκμεταλλεύονται τα εδάφη των φτωχών χωρών του Τρίτου Κόσμου, προκαλώντας χρόνιο λιμό και εκατομμύρια θανάτους από πείνα κάθε χρόνο. Από την άλλη, όμως, ιδρύουν φιλανθρωπικά σωματεία προς "βοήθεια του Τρίτου Κόσμου". Έτσι, οι "ξύπνιοι" μεγαλοεπιχειρηματίες πετυχαίνουν απαλλαγές από την Εφορία, ισχυρή διαφήμιση παγκοσμίως, ενώ παράλληλα εξασφαλίζουν την ψυχολογική υποταγή των ευεργετούμενων πληθυσμών και ρίχνουν στάχτη στα μάτια του υπόλοιπου κόσμου. Τελικά, η "φιλανθρωπία" αποτελεί βασική μέθοδο ελέγχου και χειραγώγησης...

Δευτέρα, 21 Ιουνίου 2004

Εικόνες του Πλέγματος: Νωρίς το πρωί πηγαίνω τον ανηψιό μου το Θανάση στο ΤΑΞΥ, για να δει ο γιατρός κάτι περίεργα σπυριά που έχει βγάλει. Στο λεωφορείο της επιστροφής, θέλοντας και μη, ακούμε τις ακατάσχετες παπαρολογίες ενός μαυριδερού κοριτσιού που κάθεται δίπλα μας. Το ον φωνασκεί διαρκώς, όλο έπαρση, με ρυθμό πολυβόλου, φροντίζοντας να ακούνε όλοι τις μπούρδες που πετάει:
"Πήραμε το λεωφορείο για το σπίτι;" ρωτάει δυνατά.

“Ναι”, απαντά η ευτυχής μητέρα.
“Κι αν δεν είναι το σωστό;” ανησυχεί η ιδιοφυία.
“Το σωστό είναι...”
“Πάει όλο ίσια;”
“Ίσια πάει...” η μητέρα ξεφυσά ανυπόμονα.
“Κι αν στρίψει;” εξάπτεται η μικρή.
“Δεν θα στρίψει...”
“Κι αν στρίψει;;” επιμένει το σπίρτο αλλά η μαμά της την αγνοεί.
Τότε, η ατσίδα αλλάζει τροπάρι: “Στο λεωφορείο μπαίνουν άνθρωποι;” ... “Και άνδρες και γυναίκες;” ... “Και παιδιά;” ... “Και παπούδες και γιαγιάδες;”
Η μητέρα της απαντά στωικά “Ναι” σε όλες αυτές τις απίστευτες ερωτήσεις, ώσπου έρχεται η ώρα να κατέβουν. Κρίμα... Είχε πλάκα!

Κατακλείδα: Σύντομα θα αποδειχθεί ότι τα σημάδια που έχει βγάλει ο Θανάσης είναι ψωρίαση κατά πλάκας, η οποία θα τον ταλαιπωρεί σε όλη του τη ζωή και θα ανακουφίζεται μόνο με ειδικές ενέσεις...

Παρασκευή, 25 Ιουνίου 2004

Διαυγές Όνειρο: Ανοίγω την κεντρική είσοδο του σπιτιού μου και βλέπω τη μαμά στο κατώφλι. Έξω βρέχει και ο ουρανός είναι γεμάτος μαύρα σύννεφα. Βγαίνω στη Νηρηίδων και συναντώ τον παππού Γιάννη Ζαρίφη. Τον αναγνωρίζω με έκπληξη, επειδή ξέρω πως είναι νεκρός. Κάνει σα να με αποφεύγει. Εκείνη τη στιγμή, το όνειρό μου γίνεται συνειδητό.
“Περνάς καλά εκεί που βρίσκεσαι;” ζητώ να μάθω, ενώ ανεβαίνουμε μια φωτεινή περιστροφική σκάλα που αποπνέει γαλήνη.
“Όλα είναι καλά, φθάνει να πεθάνεις όταν έλθει η ώρα σου”, δηλώνει σοβαρά.

“Είδες τον Τάκη;” ρωτώ μα εκείνος δεν απαντά.

Τότε βλέπω τον Παναγιώτη να κατεβαίνει τη σκάλα. Μας κοιτάζει αλλά δεν μας ακολουθεί -συνεχίζει να κατεβαίνει. Εγώ και ο παππούς καταλήγουμε σ' ένα λευκό κεφαλόσκαλο, πλάι σε μια ξύλινη αψιδωτή πόρτα. Καθόμαστε εκεί και του κρατώ το χέρι, μέσα σε μια πρωτόγνωρη, φωτισμένη ηρεμία. Ξαφνικά, εκείνος μεταμορφώνεται σε κορίτσι νηπιακής ηλικίας και μου χαμογελά αθώα.

Έρχεται η ώρα να φύγω. Το κορίτσι τραβά το χέρι του και χάνεται μέσα σε λευκό φως, ενώ εγώ περνώ από την ξύλινη πόρτα και βρίσκομαι ξαπλωμένη πάνω στο κρεβάτι μου, προσπαθώντας να συνέλθω από την εμπειρία.

Πιθανή ερμηνεία: Πιθανόν, μια ματιά στη μετά θάνατον ζωή, όπου “όλα είναι καλά, φθάνει να πεθάνεις όταν έλθει η ώρα σου” και όχι πιο πριν, πχ από αυτοκτονία.

Πέμπτη, 31 Ιουνίου 2004

“Talented and Famous”, τελικός (ή πώς τα κυκλώματα προωθούν με τρόπο αυτούς που γουστά-ρουν, ενώ χαντακώνουν όσους δεν γουστάρουν): Διαγωνίζονται στο τραγούδι έξι άτομα για το πρώτο βραβείο, που είναι 50.000 ευρώ και συμβόλαιο με γνωστή δισκογραφική εταιρεία. Ανάμεσά τους είναι και η Ευτυχία, μια 20χρονη σαχλή Ελληνοαμερικάνα. Δεν έχει άσχημη φωνή, δεν είναι όμως τίποτα το εξαιρετικό. Κι αυτό το δήθεν αθώο, μωρουδίστικο στυλάκι, με τη σαχλοσπαστή προφορά, δεν με πείθει καθόλου. Προηγουμένως, την έχουν δείξει στην Ειδήσεις ως ...συμπαρουσιάστρια, πριν αναφέρουν καν για τον πόλεμο στο Ιράκ.

Τέλος πάντων, η εκπομπή ξεκινά και παρατηρώ ορισμένες ενδιαφέρουσες λεπτομέρειες:
α) Η Ευτυχία εμφανίζεται με ωραία γαλαζοπράσινη τουαλέτα. Όλοι οι υπόλοιποι διαγωνιζόμενοι είναι ντυμένοι στα μαύρα, σα νεκροθάφτες.
β) Η Ευτυχία τραγουδά ένα ζωηρό και χαρούμενο ξένο κομμάτι. Όλοι οι άλλοι τραγουδούν ελληνικά, λαϊκά, άχρωμα άσματα που δεν αναδεικνύουν καθόλου τη φωνή τους.
γ) Η Ευτυχία συνοδεύεται από 15μελές μπαλέτο. Οι υπόλοιποι εμφανίζονται ολομόναχοι στη σκηνή.

Λεπτομέρεια 1η: Καθ' όλη τη διάρκεια του reality show, κανείς από τους συμμετέχοντες δεν λάμβανε δωράκια από θαυμαστές. Η Ευτυχία, αντίθετα, δεν προλάβαινε να δέχεται ανθοδέσμες, αρκουδάκια κλπ σαχλαμαρίτσες, ως δείγματα της αγάπης του κόσμου. Γενικότερα, η διαφήμιση και προώθηση που της γίνεται όλο αυτό τον καιρό από τηλεόραση και περιοδικά, είναι πρωτοφανής.

Λεπτομέρεια 2η: Όταν εμφανίστηκαν στην οθόνη τα εικονίδια των τραγουδιστών για να τους ψηφίσουν οι τηλεθεατές, αυτά ήταν τοποθετημένα με τη σειρά ακριβώς που απορρίφθηκαν! Σύμπτωση; Δε νομίζω...
Το αποτέλεσμα: Η Ευτυχία βγήκε πρώτη! Τι έκπληξη!

* * * *

Χρονικό ενός Scooter

Στη σύγχρονη κοινωνία, όπου “και η κουτσή Μαρία” διαθέτει δικό της αμάξι, είπα κι εγώ ν' αγοράσω ένα μεταφορικό μέσο που να μ' εξυπηρετεί στη δουλειά μου – ιδίως στις διαδρομές προς Άλιμο και Βούλα, οι οποίες με τα μέσα μαζικής μεταφοράς μου παίρνουν πάνω από τρεις ώρες πήγαινε-έλα κάθε φορά. Έτσι,

αποφάσισα ν' αποκτήσω ένα ηλεκτροκίνητο μηχανάκι “Nevada”, που είναι και οικολογικό. Σαφώς δεν τα φανταζόμουν όλα ρόδινα, ωστόσο η “σειρά από ατυχή γεγονότα” (***συντονισμός του Matrix***) που συνδέονται με το εν λόγω όχημα είναι πραγματικά ατέλειωτη και απίστευτη:

1ον) Από τις 6 έως τις 19 Φεβρουαρίου σχεδιάζω να πάω να δω από κοντά τα εν λόγω μηχανάκια μα πότε δεν μπορώ εγώ, πότε δεν μπορεί ο ανηψιός μου ο Γιάννης που θέλω να με συνοδεύσει, πότε περιμένω λεωφορείο και δεν εμφανίζεται κλπ. ***Σημάδια της μοίρας*** που αρνούμαι ν' αναγνωρίσω...

2ον) Στις 20 Φεβρουαρίου πηγαίνω μαζί με το Γιάννη και τον πατέρα μου για να δούμε το scooter, το εγκρίνουμε και το αγοράζουμε – παρά το αυξημένο βάρος του (40 κιλά) και το μικρό, σχεδόν παιδικό μέγεθός του. Είναι, ωστόσο, πολύ άνετο κι εύκολο στη χρήση. Το γεγονός ότι δεν μας έδωσαν κανένα έντυπο εγγύησης μου χτύπησε κάπως άσχημα, όμως δεν αντέδρασα εφόσον ούτε οι δυο άνδρες που είχα μαζί μου σχολίασαν καθόλου το γεγονός. Η ημέρα αγοράς συμπίπτει, παραδόξως, με την μέρα αυτοκτονίας του Τάκη Ζαρίφη.

3ον) Στις 25 Φεβρουαρίου το μεσημέρι έχω μάθημα με την Παναγιώτα στον Άλιμο. Πηγαίνω με το μηχανάκι μου -είναι η πρώτη φορά που το χρησιμοποιώ. Μόλις φθάνω, το τραβώ μέσα στην αυλή, για περισσότερη ασφάλεια. Ξεχνώ όμως το κλειδί επάνω, γυρισμένο στο ON για μία ώρα, δηλαδή όσο διαρκεί το μάθημα. Ως αποτέλεσμα, η μπαταρία αδειάζει κι έτσι αναγκάζομαι να το σέρνω περπατώντας μέχρι το σπίτι μου στην Τερψιθέα! Κι άλλη μια αλλόκοτη ***σύμπτωση:*** Το ανωτέρω συμβάν εκτυλίσσεται ακριβώς την ώρα της

κηδείας του Τάκη.

4ον) Στις 29 Φεβρουαρίου έχω τη φαεινή ιδέα να πάω στο μαθητάρα Στέλιο ανεβαίνοντας την οδό Αγίου Κωνσταντίνου αντί για μια παράλληλη που έπαιρνα. Δεν προχωρώ ούτε 100 μέτρα και αντικρύζω ένα μεγάλο μαγαζί το οποίο πουλάει ηλεκτροκίνητα μηχανάκια! Μπαίνω μέσα και ζητώ πληροφορίες: Υπάρχει τεράστια ποικιλία μοντέλων, όλα με ποιότητα κι εμφάνιση πολύ ανώτερα από το δικό μου, αυτονομία 40-60 χλμ και τιμή που κυμαίνεται στα 350-1000 ευρώ. Μερικά μοντέλα διαθέτουν όχι μόνο μοτέρ αλλά και πετάλια -δηλαδή μπορούν να λειτουργούν και σαν ποδήλατα, πχ στις κατηφόρες. Έτσι, γίνεται μεγάλη οικονομία ενέργειας, δεν τρέμεις μήπως σωθεί η μπαταρία, σου μείνει το όχημα στη μέση του δρόμου και αναγκαστείς να το σέρνεις! Η απογοήτευσή μου δεν περιγράφεται! Γιατί να μην δω αυτό το κατάστημα δέκα μέρες πριν;

5ον) Στις 7 Μαρτίου παίρνω το μηχανάκι μέχρι τη Βούλα, όπου έχω μάθημα με τη Ρένα, και ανακαλύπτω ότι η μπαταρία αδειάζει περίπου ένα χιλιόμετρο πριν επιστρέψω σπίτι. Αυτό σημαίνει ότι το scooter έχει αυτονομία 10 χλμ και όχι 30, όπως διαφημίζει η κατασκευαστική εταιρεία. Άρα, ουσιαστικά δεν με εξυπηρετεί.

6ον) Από τις 10 έως τις 13 Μαρτίου τηλεφωνώ στο κατάστημα Capricorn, ζητώ τον Σταμάτη, που είναι ο υπεύθυνος, μα αυτός ποτέ δεν είναι εκεί.

7ον) Στις 14 Μαρτίου συνεννοούμαι, επιτέλους, με το Σταμάτη και αφήνω το μηχανάκι στο μαγαζί για να του προσαρμόσουν εφεδρική μπαταρία.

8ον) Μέχρι τις 21 Μαρτίου δεν γίνεται καμία επέμβαση στο όχημα επειδή

α] Ο μπαμπάς μού είπε ότι ο Σταμάτης τού είπε ότι θα

έφερναν άλλα, καλύτερα μοντέλα και ότι θα μου το αντάλλαζαν.
β] Ωστόσο, επί μία εβδομάδα ακόμη στέκεται αδύνατο να βρω τον υπεύθυνο στο τηλέφωνο για να συνεννοηθούμε. Λείπει συνεχώς σε δουλειές, μου λένε.
γ] Όταν, κάποια στιγμή, στις 29 Μαρτίου, περνώ από το μαγαζί και πετυχαίνω εκεί το Σταμάτη τυχαία, μου εξηγεί ότι δεν πρόκειται να φέρουν άλλα μηχανάκια!
δ] Ο μπαμπάς τηλεφωνεί και παραπονιέται:
"Μα είπατε στην κόρη μου..."
"Εγώ δεν είπα τίποτα στην κόρη σας!" διαμαρτύρεται ο Σταμάτης.
"Ο πατέρας μου είπε ότι του είπατε..." επεμβαίνω εγώ.
Χάος! Όπως φαίνεται, ο μπαμπάς κατάλαβε άλλα αντ' άλλων. Κι όταν ο Σταμάτης λείπει από το μαγαζί, οι υπόλοιποι πωλητές αδυνατούν να λάβουν οποιαδήποτε πρωτοβουλία. Εντέλει, δίνω το πράσινο φως για την προσαρμογή της εφεδρικής μπαταρίας.

9ον) Στις 3 Απριλίου τηλεφωνώ να ρωτήσω τι γίνεται και με ρωτούν:
"Έχετε αφήσει το κλειδάκι στον ηλεκτρολόγο που θα προσαρμόσει τη μπαταρία;"
"Όχι", απαντώ. "Το χρειαζόμαστε", μου λένε.
Τρέχω αμέσως και τους φέρνω τα δυο κλειδιά που έχω σε μπρελόκ.

10ον) Στις 15 Απριλίου το scooter είναι επιτέλους έτοιμο! Μαζί με τον πατέρα μου πηγαίνουμε να το παραλάβουμε. Η δεύτερη συστοιχία μπαταριών έχει τοποθετηθεί μέσα στο καλάθι, καθιστώντας το πλέον άχρηστο. Τι να γίνει, όμως;

Στο μεταξύ ο ηλεκτρολόγος φαίνεται ανήσυχος, εριστικός και πονηρός: "Ένα κλειδί έφερες;" με ρωτά αινιγματικά. "Ναι", απαντώ παραξενεμένη. Τότε εκείνος

βγάζει το ένα κλειδί από το μπρελόκ και το κρατά, με το έτσι θέλω! Σαστισμένη όπως είμαι, δεν διαμαρτύρομαι. Το μόνο που επιθυμώ τώρα είναι να πάρω το ενισχυμένο πια μηχανάκι και να εξαφανιστώ. Ωστόσο, τότε ακριβώς παρατηρώ πως η μανέτα του δεξιού φρένου είναι ραγισμένη. Εκνευρίζομαι αλλά δε λέω τίποτα· κρίνω πως έχω ήδη ασχοληθεί υπερβολικά. Ανεβαίνω να δοκιμάσω το όχημα και διαπιστώνω ότι ενώ ο δείκτης της μπαταρίας δείχνει πως είναι γεμάτη, το μηχανάκι αρνείται να κουνηθεί! Όλοι απορούμε...

Τότε, ο ηλεκτρολόγος -με μόνιμα εξυπνακίστικο ύφος- ανεβαίνει ο ίδιος στο μηχανάκι και αμέσως κάνει μια επιδεικτική βόλτα! Όπως μας εξηγεί ύστερα, η μανέτα κάνει επαφή με το καλώδιο του ρεύματος κι εφόσον είναι σπασμένη το όχημα δεν παίρνει ρεύμα, εκτός αν την πιέζεις συνεχώς προς τα κάτω! Αυτό σημαίνει ότι πρέπει ν' αγοράσουμε καινούργια μανέτα (20 ευρώ) καθώς και νέο φορτιστή ειδικό για την εφεδρική μπαταρία (30 ευρώ). Εννοείται πως ο ηλεκτρολόγος αρνείται οποιαδήποτε υπαιτιότητα για τη σπασμένη μανέτα.

11ον) Το επόμενο πρωί πηγαίνω ξανά στο “Capricorn” για ν' αγοράσω τη μανέτα και βλέπω το Σταμάτη να καταφθάνει καμαρωτός μέσα σε μια κόκκινη πολυτελή Φερράρι! Μου 'ρχεται σαν χτύπημα! Είναι σα να με χλευάζει το Matrix επί τόπου, λέγοντάς μου: *Εσύ δεν δικαιούσαι ούτε ένα μίζερο, λειψό, αργοκίνητο μηχανάκι, ενώ όλοι οι άλλοι άνθρωποι, ακόμη και νεαροί όπως ο Σταμάτης, δικαιούνται να κυκλοφορούν με κουρσάρες!*

Τέλος πάντων, παίρνω επιτέλους το μηχανάκι και το οδηγώ μέχρι στο σπίτι μου. Όλα καλά, παρατηρώ όμως ότι ο δείκτης μπαταρίας παραμένει στο Low

παρόλο που η μπαταρία είναι πια γεμάτη. Στο μεταξύ, μου έχει ήδη κοστίσει ο κούκος αηδόνι: 370 ευρώ το μηχανάκι + 20 ευρώ το φως για τη νύχτα + 30 ευρώ ο δεύτερος φορτιστής + 100 ευρώ η εφεδρική μπαταρία + 20 ευρώ η μανέτα = 540 ευρώ! Ξεφτίλα!

12ον) Στις 17 Απριλίου επιχειρώ άλλη μια βόλτα με το ενισχυμένο πια μηχανάκι. Όμως, μετά από έντεκα χιλιόμετρα μένει -λες και δεν έχουμε βάλει εφεδρική μπαταρία! Τα νεύρα μου! Αφού το σέρνω μέχρι το σπίτι, το αφήνω να φορτίσει όλη μέρα μόνο τη δεύτερη μπαταρία.

13ον) Την επομένη διαπιστώνω απογοητευμένη ότι το scooter μόλις που κινείται! Η νέα μπαταρία δεν έχει φορτιστεί καθόλου -σα να μην υπάρχει!

14ον) Στις 19 Απριλίου, κατόπιν επιμονής του μπαμπά, πηγαίνω το μηχανάκι στον ηλεκτρολόγο να το δει. Αυτός με πληροφορεί ότι μια πλακέτα από τη μπαταρία είναι σπασμένη και θα χρειαστεί να πληρώσω για να μου τη φτιάξουν!

15ον) Στις 22 Απριλίου ξαναπάω στον ηλεκτρολόγο και μου λέει πως τελικά δεν έφταιγε η πλακέτα. Έχουν διορθώσει μονάχα μια σύνδεση στη μπαταρία και ξαναπαίρνω το όχημα χωρίς να πληρώσω τίποτα. Πάλι καλά...

16ον) Στις 30 Απριλίου το παίρνω πια απόφαση ότι η εφεδρική μπαταρία δεν πρόκειται να δουλέψει, καθώς αδυνατεί να φορτιστεί. Έστω. Δεν θα ξανασχοληθώ με αυτό το θέμα. Θα αρκεστώ στην αρχική μπαταρία και στα 10 χλμ που βγάζει. Τέρμα.

17ον) Στις 5 Μαΐου ο φορτιστής της πρώτης μπαταρίας φαίνεται να έχει πάθει βλάβη: Το πράσινο φωτάκι αναβοσβήνει συνεχώς, ακούγεται ένα σφύριγμα όση ώρα φορτίζει, ενώ η επάνω επιφάνειά του έχει

βουλιάξει σε κάποιο σημείο. Φυσικά, η φόρτιση διαρκεί πλέον υπερβολικά και η μπαταρία δεν γεμίζει ποτέ εντελώς.

18ον) Στις 15 Μαΐου διαπιστώνω πως ο πρώτος φορτιστής έχει χαλάσει για τα καλά. Περνάω από το μαγαζί, ρωτάω τον Σταμάτη πόσο στοιχίζει ένας καινούργιος, 60 ευρώ μου λέει. Δεν σκοπεύω να τον αγοράσω και το παιδί μου τον χαρίζει. “Αρκετά έχετε πληρώσει”, μου λέει. Καλοσύνη του...

19ον) Στις 26 Μαΐου το όχημα λειτουργεί κανονικά, μονάχα με τη μία μπαταρία. Όμως, έχει αρχίσει να κάνει έναν εκνευριστικό συρτό θόρυβο όταν τρέχει. Μάλλον η πίσω ρόδα βρίσκει στο φτερό. Και τα φρένα δεν πιάνουν καλά. Επιπλέον, αποτελώ συχνά στόχο ειρωνικών σχολίων στο δρόμο. Οδηγώ πάντα στη δεξιά άκρη του δρόμου, όμως οι αυτοκινητιστές με βρίζουν μόλις βρεθώ πλάι τους. “Το Χριστό την Παναγία!” μου φώναξε ένας κρετίνος, μόνο και μόνο επειδή αναγκάστηκε να κόψει λίγο ταχύτητα για μισό δευτερόλεπτο, ώστε να προλάβω να περάσω. Μέχρι και η μητέρα της Λουίζας σχολίασε ότι “Αυτό το μηχανάκι είναι για παιδάκια, σαν το Μανώλη!” Δεν την παρεξήγησα: Η γυναίκα ήθελε απλώς να μου ξεκαθαρίσει την κατάσταση. Τέλος πάντων, σκέφτομαι να ξαναπάω στο Σταμάτη να του πω για το θόρυβο, μα “Το πράγμα καταντά γελοίο!” λέει η μητέρα μου και συμφωνώ απολύτως.

20ον) Στις 28 Μαΐου εγκαταλείπω οριστικά το μηχανάκι συνειδητοποιώντας, πλήρως απογοητευμένη, ότι η όλη υπόθεση ήταν μια ύπουλη παγίδα του Δαιμονοανθρώπινου Πλέγματος για να με ζημιώσει και να με γελοιοποιήσει. Τώρα που η απίθανη αυτή περιπέτεια αποτελεί παρελθόν, ειλικρινά δεν μπορώ να

καταλάβω πώς πείστηκα ν' αγοράσω και να χρησιμοποιήσω το εν λόγω μαραφέτι. Λες και κάτι είχε αλλοιώσει την αντίληψή μου όλο αυτό τον καιρό, έτσι ώστε να μη βλέπω πόσο ακατάλληλο ήταν για μένα! Παραδόξως, όμως, ούτε ο μπαμπάς ούτε ο Γιάννης είδαν εξαρχής το γελοίο της υπόθεσης. Έτσι, όχι μόνο πέταξα γύρω στα 600 ευρώ αλλά κινδύνεψα να εκτεθώ σοβαρά στους μαθητές μου. Δεν επιτρέπεται μια καθηγήτρια 40 ετών να κυκλοφορεί με παιδικό όχημα...

21ον) Στις 17 Ιουνίου το scooter καταλήγει δώρο στον ανηψιό μου το Θανάση για να πηγαίνει εδώ κοντά και να βλέπει τους φίλους του.

22ον) Τρεις μέρες αργότερα ξανασπάει η μανέτα του δεξιού φρένου! Το όχημα δεν κουνιέται ρούπι, ούτε όταν πιέζω τη μανέτα προς τα κάτω!

23ον) Στις 25 Σεπτεμβρίου, αφού έχω κρατήσει το scooter σε αχρηστία επί τρεις μήνες, αποφασίζω να το ξεφορτωθώ: Αργά το βράδι, το παίρνω και το σέρνω μέχρι την οδό Αγίου Νεκταρίου, κοντά στο βουνό, όπου το παρατάω -όχι δίχως ένα λεπτό συναίσθημα θλίψης: *Η μαύρη άνετη σέλλα του, το σιδερένιο τιμόνι, το λευκό καλαθάκι του, οι μικρές ρόδες με τα χοντρά φουσκωτά λάστιχα, δεν ήταν άσχημα. Κρίμα -όπως όλη η ζωή μου...* Ξαναπέρασα από εκείνη τη γωνία μόλις δέκα λεπτά αργότερα. Το scooter είχε εξαφανιστεί.

Λεπτομέρεια: Άφησα το μηχανάκι, όχι όμως και το κλειδί! Αυτοί που το βρήκαν και το πήραν ας κουραστούν λίγο για να το βάλουν μπροστά! Το Matrix τους τα παρέχει πάντα όλα στο χέρι. Δεν χρειάζεται να κάνω κι εγώ το ίδιο...

Αγωνιστικό καλοκαίρι

Πέμπτη, 1 Ιουλίου 2004

Εικόνες του Matrix: Σήμερα παίζεται ο ημιτελικός αγώνας ποδοσφαίρου μεταξύ Τσεχίας και Ελλάδας για το Πανευρωπαϊκό Πρωτάθλημα και η τηλεόραση μεταδίδει διαρκώς στιγμιότυπα:

Λίγο πριν αρχίσει ο αγώνας, οι Τσέχοι φίλαθλοι είναι σεμνοί, ήρεμοι, μετρημένοι, αξιοπρεπείς. Οι Έλληνες φίλαθλοι επιδίδονται σε ατέλειωτα πανηγυρίσματα: Ζητωκραυγάζουν κατά χιλιάδες, πετούν πυροτεχνήματα, χορεύουν, φωνάζουν συνθήματα στις πλατείες, δημιουργώντας έτσι ένα πανίσχυρο ενεργειακό πεδίο, ιδιαίτερα ευνοϊκό για την ελληνική ομάδα. *Αν αυτό δεν είναι μαγεία, τότε τι είναι;*

Ξεκινάει το ματς: Είναι προφανές ότι οι Τσέχοι παίζουν πιο τεχνικά, πιο επιθετικά, πιο εντυπωσιακά. Άπειρες φορές πηγαίνουν να σκοράρουν μα η μπάλα βγαίνει συνεχώς άουτ. Οι Έλληνες κρατούν διαρκώς αμυντική στάση, ενώ οι Τσέχοι προελαύνουν· παραδόξως όμως, δεν βάζουν κανένα γκολ μέχρι το τέλος του παιγνιδιού, οπότε γίνεται παράταση. Στο τελευταίο δευτερόλεπτο ακριβώς, μάλλον ανέλπιστα, οι Έλληνες βάζουν το γκολ που θα τους οδηγήσει στον τελικό!

Έτσι, λοιπόν, γίνεται ξεκάθαρο ότι η εύνοια και η επευφημία των πολλών σε ανυψώνει, ενώ η αδιαφορία και η αποδοκιμασία τους σε καταποντίζει. Αν οι Έλληνες ποδοσφαιριστές είχαν χλιαρή ανταπόκριση από τους φιλάθλους τους, πιθανότατα θα έχαναν. Προφανώς, η τσέχικη ομάδα έχασε τελικά τον αγώνα επειδή οι δικοί

τους φίλαθλοι ήταν πολύ μετρημένοι στις εκδηλώσεις τους -γιατί άραγε; Η νίκη ή η ήττα είναι κυρίως ενεργειακό θέμα: Εξαρτάται περισσότερο από την ηθική υποστήριξη, δηλαδή τη θετική ψυχική ενέργεια που δέχεσαι από το κοινωνικό σου περιβάλλον.

Εύλογη απορία: Πώς συντονίζονται τρία εκατομμύρια άνθρωποι να ξεχυθούν αλαλάζοντας σε πλατείες και δρόμους, για έναν ποδοσφαιρικό αγώνα; Σα να υπάκουγαν όλοι σε μια συγκεκριμένη εντολή, ασυνείδητα ή και συνειδητά...

Κι εγώ; Σε όλη μου τη ζωή βιώνω τη μαζική και συντονισμένη αποδοκιμασία του κοινωνικού συνόλου. Εφόσον εξακολουθώ να υπάρχω (και όχι μόνο), είμαι κάτι παραπάνω από ήρωας.

Κυριακή, 4 Ιουλίου 2004

Απόψε παίζει η Εθνική Ελλάδος ενάντια στην Εθνική Πορτογαλίας για το Πανευρωπαϊκό Κύπελλο Ποδοσφαίρου. Έξω στους δρόμους η ατμόσφαιρα έχει μια απίστευτη φόρτιση -σχεδόν την αγγίζεις! Δεν έχω ξαναβιώσει τέτοιο πράγμα, τόση συμπυκνωμένη ενέργεια στον αέρα. Το θεωρώ, πλέον, δεδομένο οτι η Ελλάδα θα κερδίσει. Κατά βάθος θέλω κι εγώ να κερδίσει. Ελληνίδα είμαι. Επειδή, όμως, *αρκεί να θέλω εγώ κάτι για να μη γίνει*, δεν θα παρακολουθήσω τον αγώνα! Έτσι, ίσως να νικήσει τελικά η ελληνική ομάδα!

Αποτέλεσμα: Η Ελλάδα κέρδισε τον αγώνα και πήρε το κύπελλο UEFA! Δίχως αμφιβολία, βοήθησε όλη εκείνη η χειροπιαστή ενέργεια στην ατμόσφαιρα σήμερα. Πιθανόν, όμως, να βοήθησε και το ότι εγώ δεν ενδιαφέρθηκα ιδιαίτερα και δεν παρακολούθησα τον αγώνα...

Τετάρτη, 7 Ιουλίου 2004

Εξόρμηση στην πλαζ του Blue Rose, μαζί με την αδελφή μου, το νέο της γκόμενο, τον Θύμιο, και τα παιδιά της. Μόλις φθάνουμε, γύρω στις 4:00 το απόγευμα, ένας μαλάκας και μια γκόμενα αρχίζουν να παίζουν ρακέτες με νεύρο, ακριβώς δίπλα μας, σε χώρο όπου κανονικά απαγορεύονται οι ρακέτες. Ο τύπος έχει ένα πλατύ, επιδεικτικό, ηλίθιο χαμόγελο κολλημένο διαρκώς στο πρόσωπό του, μέχρι τις 7:00 που σταματούν το παιγνίδι -ακριβώς την ώρα που τα μαζεύουμε για να φύγουμε.

Τυχαίο; Τίποτα δεν είναι τυχαίο μέσα στο Matrix: Το Δαιμονοανθρώπινο Πλέγμα μετρά τις χαρές μου με το σταγονόμετρο και φροντίζει να μου τις χαλάει, όποτε πάνε να γίνουν πολλές... Πάντως, δεν τα πέρασα άσχημα – κυρίως χάρη στον τρομερό αυτοέλεγχο που άσκησα καθ' όλη τη διάρκεια της εξόδου.

Τρίτη, 13 Ιουλίου 2004

Μπάνιο στη γραφική παραλία “Νηρηίδες”, κοντά στο Καβούρι, μαζί με την Αλίκη και τη φίλη της τη Τζούλη. Ευχάριστο περιβάλλον, καλή παρέα, όλο νεολαία γύρω μας. Η Τζούλη, ως δασκάλα, τυχαίνει να παραδίδει κι αυτή ιδιαίτερα μαθήματα στον Παντελή και μου εξηγεί τις δικές της περιπέτειες με το φωστήρα:
“Το παιδί είναι χαζό! Μόνο παπαγαλία μπορεί να μάθει κάτι, κι αυτό για λίγο! Του ζητώ να μου χαρακτηρίσει τη λέξη "κουτί" και μου λέει πως είναι ρήμα, τρίτο πρόσωπο του ρήματος "κουτίζω"!”. *Κι όμως, αυτό το ον προβιβάζεται κάθε χρόνο με άριστα, όπως όλα τα σημερινά φυντάνια...*

Σάββατο, 17 Ιουλίου 2004

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Έκπληκτη διαπιστώνω ότι στο τέρμα της οδού Νηρηίδων, εκεί που κανονικά βρίσκεται το βουνό, τώρα υπάρχει θάλασσα. Φουσκώνει και υψώνεται σαν παλιρροιακό κύμα κι εγώ τρέχω να κρυφτώ. Μόλις που προφταίνω να μπω στο σπίτι μου. Το κύμα περνά απέξω, φθάνοντας σε ύψος τεσσάρων μέτρων περίπου. Δεν κινδυνεύω πραγματικά. Μια γυναίκα με πλησιάζει και μου λέει: “Σημεία των καιρών. Πλησιάζει το τέλος του κόσμου. Φοβάμαι για τα παιδιά μου, που ζουν σήμερα”...

Το βράδι έχω συνάντηση με τη Μαρία Σχοινά στην καφετέρια της Εθνικής Πινακοθήκης -δυο ναυαγοί σ' έναν ξένο, εχθρικό κόσμο. Όταν της εξηγώ την όλη φάση με το Νάσο αλλά και με το Γιάννη, που όποτε με βλέπουν αρχίζουν να χτυπολογούν συνεχώς χέρια-πόδια κοιτώντας με ειρωνικά, η Μαρία συνοφρυώνεται:
“Τι μου λες; Χάλασε κι ο Γιάννης; Δηλαδή, τι ακριβώς σου κάνει και σ' ενοχλεί;”, απορεί.
Αναγκάζομαι να της δείξω παραστατικά πώς χτυπά ο Γιάννης ρυθμικά τα πόδια του στο πάτωμα ή τα χέρια του στο τραπέζι.
“Ετσι όπως μου τα λες, έχεις δίκιο!” καταλήγει η Μαρία -όχι χωρίς κάποια δυσπιστία.

Ύστερα της εξηγώ για τις μουσικές στο διαπασών και το τουμπερλέκι που αντηχούν επί ώρες ατέλειωτες, σχεδόν κάθε μέρα.
“Μήπως πάνε να σε τρελάνουν;” αναρωτιέται σκεπτική η φίλη μου.
Αρχικά, αυτή η εκδοχή μου φαίνεται παράλογη· όμως, όσο το συλλογίζομαι τόσο λιγότερο την απορρίπτω: *Δεν αποκλείεται να το προσπαθούν, μάλλον ασυνείδητα.*
“Θλίβομαι”, συνεχίζει η Μαρία σκυθρωπή. “Θλίβομαι

γιατί βλέπω ότι η οικογένειά σου δεν σε αγαπάει. Δεν παίρνεις την αγάπη που σου πρέπει”.

Όταν, μάλιστα, της εκμυστηρεύομαι πως η οικογένεια απαιτεί να δίνω κάθε τόσο χρήματα στην αδελφή μου και στους γιους της για να αγοράζουν μοτοσυκλέτες και άλλα λούσα, η φιλενάδα μου μένει κατάπληκτη:

“Είμαι έξαλλη! Και οι γονείς σου δεν δίνουν δεκάρα για σένα!”, αναφωνεί.

“Τα πιο πολλά χρήματα μου τα επιστρέφουν σιγά-σιγά, ύστερα από ένα-δυο χρόνια!” της εξηγώ δειλά.

“Μήπως η Αλίκη σού έχει κάνει μάγια ώστε να μην ανοίξει ποτέ η τύχη σου και να ασχολούνται όλοι μαζί της;” μου λέει σοβαρά.

Δεν απαντώ. Δεν ξέρω τι να σκεφθώ πια.

“Σφηκοφωλιά! Σήκω και φύγε από κει μέσα!”

“Μα που να πάω; Αυτή είναι η οικογένειά μου, είναι το περιβάλλον μου...”

“Χέσε το περιβάλλον σου! Πες πως δεν υπάρχει!” επιμένει η Μαρία, πάντα έξαλλη.

“Το να σηκωθώ και να φύγω από εκεί δεν είναι τόσο απλό. Δεν έχω όρεξη να μπλέκω με νοικάρηδες κι ενοικιαστές, ούτε με φασαρίες γενικότερα”.

“Μα σου τρώνε τη ζωή!” καταλήγει η φίλη μου, με ύφος σχεδόν παρακλητικό.

Προτιμώ να κόψω την κουβέντα εδώ, μα για πρώτη φορά αρχίζω να αναρωτιέμαι πιο σοβαρά, τι ρόλο ακριβώς μπορεί να παίζουν στη ζωή μου οι Μαρκάκηδες...

Παρασκευή, 23 Ιουλίου 2004

Έχουμε τραπέζι στο σπίτι των γονέων μου κι έχουμε καλέσει την Αλίκη, τον Θύμιο και τα παιδιά.

Όπως πάντα, ο Νάσος μονοπωλεί νευρωτικά στη συζήτηση, προσβάλλοντας και βρίζοντας συνεχώς όλους μας. Από την άλλη, ο Γιάννης θορυβεί ασταμάτητα, αρρωστημένα: βροντάει τα χέρια ρυθμικά στο τραπέζι σα να παίζει τουμπερλέκι· χτυπάει διαρκώς τα πόδια του κάτω στο πάτωμα· έπειτα κοπανάει επί ώρα το μπουκάλι στο τραπέζι και με κοιτάζει περιπαικτικά, με νόημα. Σφυρίζει ή σιγοτραγουδά δικούς του ρυθμούς επιδεικτικά, ενοχλητικά, ακατάπαυστα -λες και τον έχουν κουρδίσει. Το παρασυνηθίζει, τελευταία. Σηκώνομαι και φεύγω πριν της ώρας μου. Ξινό μου το 'βγαλαν το τραπέζι, τα βλαμμένα.

Γύρω στα μεσάνυχτα, καταφέρνω να ηρεμήσω και ξεκινώ την ***Υπέρτατη Τελετουργία***. Όπως πάντα, βιώνω μια ανυπέρβλητη πληρότητα...

?! Εκατοντάδες νεκροί από μουσσώνες στη νοτιοανατολική Ασία. 700 νεκροί στην Ινδία από πλημμύρες το Σάββατο.

Κυριακή, 25 Ιουλίου 2004

Ανατρέχοντας σε παλιά ημερολόγιά μου, παρατηρώ σοβαρές ελλείψεις: Γεγονότα πολύ σημαντικά -ορόσημα για τη ζωή μου- δεν αναφέρονται πουθενά. Γιατί άραγε;

Επειδή τότε, ιδίως στη δεκαετία του '90, επηρεαζόμουν υπερβολικά από διάφορες διδαχές της Νέας Εποχής, σύμφωνα με τις οποίες:

α) Τα γεγονότα που συμβαίνουν σε σένα ή στους άλλους δεν πρέπει να επηρεάζουν καθόλου το υποσυνείδητό σου. Πρέπει να μένεις εντελώς ατάραχος σε κάθε περίπτωση.

β) Δεν πρέπει να νιώθεις ποτέ το παραμικρό συναίσθημα: Να μη θυμώνεις, να μην μισείς, να μην αντιλέ-

γεις, να μην ενθουσιάζεσαι, να μην προτιμάς· πρέπει να αγαπάς τους πάντες και τα πάντα χωρίς όρους.
γ) Δεν πρέπει να κρίνεις, ούτε να σκέφτεσαι, ούτε να έχεις άποψη για τίποτα.
Μετάφραση:
Να αρνείσαι τα βιώματά σου.
Να αρνείσαι τα συναισθήματά σου.
Να αρνείσαι τις σκέψεις σου.
... για να μην καταλήξεις στις αλήθειες που κατέληξα εγώ, στις αλήθειες που όλοι οι Δάσκαλοι (= μεγάλα πλοκάμια του Τέρατος) κρύβουν επιμελώς.

Έτσι, εδώ και δυο χρόνια κάθομαι και γράφω από την αρχή αγνοημένα γεγονότα παλαιότερων ετών για να τα συμπεριλάβω στο ***"Απόλυτο Κακό"***, που είναι η δική μου αυτοβιογραφία, η πιο αλλόκοτη αυτοβιογραφία σε όλο τον κόσμο. Πρώτη φορά απολαμβάνω τόσο πολύ το γράψιμο...

* * * *

Παρασκευή, 30 Ιουλίου 2004

Νωρίς το πρωί αναχωρώ για την Κεφαλλονιά, μαζί με τη μητέρα μου και το Νάσο. Ο μπαμπάς βρίσκεται ήδη στο νησί και μας περιμένει. Σχεδόν αμέσως, αντιλαμβάνομαι τον ***Συντονισμό του Matrix*** εναντίον μου: Το νεαρό ζευγάρι που κάθονται πίσω μου στο πούλμαν δεν στέκονται στιγμή σε ηρεμία. Ιδιαίτερα ο άνδρας, χτυπά, κλωτσά σπρώχνει ακατάπαυστα το κάθισμά μου, σαν μανιακός. Κάνω υπομονή επί μιάμιση ώρα, ώσπου φθάνουμε στον Ισθμό της Κορίνθου, οπότε γυρίζω και του κάνω μια ευγενική παρατήρηση.

Μετά τη 15λεπτη στάση, αποφασίζω ν' αλλάξω θέση με τη μαμά, η οποία ως τώρα καθόταν στην ακριβώς απέναντι θέση. Τώρα πίσω μου βρίσκεται ένας

βαρύμαγκας 50άρης, ο οποίος ανοίγει ξαφνικά την εφημερίδα του ακριβώς πάνω από το κεφάλι μου και τη στερεώνει πάνω στη ράχη της καρέκλας μου με τη γροθιά του! Ως αποτέλεσμα, η πλάτη του καθίσματός μου χορεύει χειρότερα από πριν! Δεν ξέρω πώς να αντιδράσω· σηκώνω τα χέρια μου και τα σταυρώνω πίσω από το κεφάλι, σε στάση ύπνου, μήπως και ο τύπος μπει στο νόημα. Αντίθετα, αυτός συνεχίζει να χτυπά τη γροθιά και την εφημερίδα του πάνω στη ράχη της καρέκλας μου ακόμα πιο επιδεικτικά από πριν! Λίγο πριν φθάσουμε στην Κυλλήνη, η υπομονή μου εξαντλείται, οπότε γυρίζω στη μητέρα μου και της προτείνω να ξαναλλάξουμε θέση
"... γιατί ο πίσω έχει τρελαθεί τελείως!"
Ο μάγκας το ακούει και δυσανασχετεί: "Ενοχλήθηκε η κυρία;" μου κάνει ειρωνικά.
"Ναι, ενοχλήθηκα! Ανοίγετε την εφημερίδα σας πάνω από το κεφάλι μου και χτυπάτε διαρκώς την καρέκλα μου!" αναφωνώ κι όλο το πούλμαν μας παίρνει χαμπάρι.
"Έχω κάθε δικαίωμα να διαβάζω εφημερίδα! Μήπως είστε λιγάκι νευρική;" ζητάει τα ρέστα ο τύπος.
"Άντε πια, ο κάθε τρελός!" ξεσπώ, αλλάζω θέση και το ταξίδι συνεχίζεται σχετικώς ομαλά. Έχω κάνει δεκάδες ταξίδια σε εσωτερικό κι εξωτερικό, μα τέτοιο πράγμα δεν μου έχει ξανατύχει...

Γύρω στις 4:00 το απόγευμα φθάνουμε στο σπίτι της θείας Αιμιλίας, στο Σχινιά. Μόλις μας βλέπει, μουσκλώνει και μας βγάζει να φάμε χθεσινά παγωμένα γεμιστά. Μετά το λουκούλειο γεύμα, ο μπαμπάς σηκώνεται και φεύγει σα να τον κυνηγάνε, επειδή "δεν έχει κρεβάτι". Όσο για μας τους τρεις, θα πρέπει να κοιμώμαστε όλοι στο ίδιο δωμάτιο γιατί "δεν υπάρχει χώρος", λέει η θεία.

Λίγο αργότερα, στο διώροφο σπίτι της θείας μετρώ τέσσερις κρεβατοκάμαρες και οκτώ κρεβάτια. Η μαμά είναι ήδη έξω φρενών επειδή ο μπαμπάς νιώθει υποχρεωμένος να μη μένει μαζί μας αλλά στης θείας Βαρβάρας, στο Ληξούρι! Δεν χρειάζεται να δούμε περισσότερα: Οι δεκαπέντε μέρες που σκοπεύαμε να μείνουμε, γίνονται αμέσως πέντε.

"Μα καλά, δεν πήρες είδηση ότι η Αιμιλία δεν έχει όρεξη για μουσαφιρέους;" παραπονιέται η μητέρα στον πατέρα μου.

"Το είχα δει αλλά αν σας το έλεγα, δεν θα με πιστεύατε", απαντά ο μπαμπάς.

Σάββατο, 31 Ιουλίου 2004

Πρωινή επίσκεψη στη θεία Βαρβάρα, στο Ληξούρι. Ευημερία, ησυχία, τεράστιο μπαλκόνι με υπέροχη θέα στη θάλασσα, ευλογία Θεού. Ενώ, στης θείας Αιμιλίας: Βαριά, καταθλιπτική, ψυχοπαθής ατμόσφαιρα, ντουλάπες και συρτάρια αφύσικα τιγκαρισμένα με κάθε λογής παλιόρουχα. Δεν έχουμε που να βάλουμε τα πράγματά μας, τα έχουμε αφήσει μέσα στις βαλίτσες.

Το απόγευμα δεν έχω τίποτα καλύτερο να κάνω και πηγαίνω βόλτα στα γύρω χωριά της Ανωγής. Παίρνω τον κεντρικό δρόμο και περπατώ μέχρι τα Καλάτα, την Αγία Θέκλη, τα Βιλατώρια, και λίγο πιο πέρα, στο Χωριό. Και μετά...

Η πρώτη ***Επαφή:*** Κάνω μια στάση στο μικρό νεκροταφείο πίσω από την Εκκλησία του Αγίου Νικολάου. Αναπάντεχα, την προσοχή μου τραβά το μαρμάρινο άγαλμα νεαρού άνδρα σε φυσικό μέγεθος, που δεσπόζει πάνω από τον τάφο του. Ταράζομαι όταν βλέπω ότι ο νεαρός πέθανε στις 21 Ιουνίου του 1985 (δηλαδή την ημέρα των γενεθλίων μου), σε ηλικία 22

ετών. Είχε γλυκό πρόσωπο, σπαστά ξανθοκάστανα μαλλιά, σπαθάτο σώμα -ακριβώς ο τύπος που μου αρέσει. Τον κοιτάζω πιο προσεκτικά και συνειδητοποιώ πως κάτι μου θυμίζει μα αδυνατώ να θυμηθώ τι...

Επιστρέφοντας στο σπίτι της θείας, βυθίζομαι σε παράξενες σκέψεις: *Αν εγώ κι εκείνος είχαμε συναντηθεί κάποτε, ίσως να γινόμασταν ζευγάρι. Αν είχαμε γίνει ζευγάρι, εκείνος ίσως να ζούσε ακόμη· κι εγώ ίσως να μη γινόμουν αυτό που έχω γίνει. Φαίνεται, όμως, πως έπρεπε να γίνω αυτή που είμαι...*

Κυριακή, 1 Αυγούστου 2004

Πρωί-πρωί μου ήλθε περίοδος! Υπέροχα! Μπάνια γιοκ! Τέλος πάντων, μαζί με τη μαμά και το Θανάση περπατήσαμε ως την άκρη του Χωριού, όπου βρίσκεται το δικό μας οικόπεδο. Το εξοχικό μας γίνεται ωραίο, έχουν ήδη μπει οι τουβλίνες και η πόρτα. Μάλλον ανέλπιστα, η οικοδομή προχωρά -κυρίως χάρη στη γενναιοδωρία της θείας Βαρβάρας.

Το ίδιο απόγευμα πήγαμε βόλτα στα Βλιχάτα, στης θείας Λίνας. Ήταν όλοι εκεί: οι δυο γιοί της Δαμιανός και Γιώργος, με τις γυναίκες τους Ανθή και Στεφανία και τα παιδιά τους. Απολαύσαμε την ευχάριστη παρέα στο μεγάλο μπαλκόνι με την όμορφη θέα στον κάμπο μέχρι τη θάλασσα πέρα στο βάθος, μέσα σ' ένα ήσυχο, θετικό περιβάλλον. Μια καλή παρέα κάνει τη διαφορά, εφόσον υπάρχει· τις σπάνιες φορές που υπάρχει.

Τρίτη, 3 Αυγούστου 2004

Όλο το πρωί περιμέναμε τη Στεφανία και την Ανθή να έλθουν για καφέ, όπως είχαμε συμφωνήσει, μα δεν φάνηκαν. Γύρω στο μεσημέρι ο Θανάσης κι εγώ

καθήσαμε να παίξουμε χαρτιά στο σαλόνι. Η θεία Αιμιλία μούτρωσε και βάλθηκε αμέσως να σφουγγαρίσει το δωμάτιο, παρόλο που το είχε σφουγγαρίσει και χθες. Μάλλον φοβήθηκε μήπως της χαλάσουμε τη στρώση. Τα μαζέψαμε στα γρήγορα και πήγαμε πάνω, στην κρεβατοκάμαρα. Στο μεταξύ, η μαμά παραλίγο να τσακωθεί με τη θεία:
“Θα με κάνεις να φύγω, για μια μέρα που μας μένει, και να πάμε σε ξενοδοχείο!”
“Και σαν φύγεις!” απάντησε η θεία προκλητικά και ύστερα απαίτησε, μετά το φαγητό, να σφουγγαρίσουμε την κουζίνα.

Κατόπιν νέου τηλεφωνήματος, περιμέναμε ξανά τις ξαδέρφες για καφέ το απόγευμα. Ούτε τώρα εμφανίστηκαν, μέχρι τις 8:00 το βράδι που απογοητευτήκαμε. Ούτε αυτή τη φορά μπήκαν στον κόπο να μας ειδοποιήσουν ότι δεν θα έλθουν. “Όταν πηγαίνουμε διακοπές, είμαστε σαν τρελαμένες”, δικαιολογήθηκε αργότερα η Στεφανία. Σύγχυση, νεύρα, στεναχώρια – ιδίως για την καημένη τη μάνα μου που σπάνια έχει την ευκαιρία να διασκεδάσει. Εγώ, για να ξεσκάσω, σηκώθηκα και πήγα βόλτα σε όλα τα γύρω χωριά μέχρι αργά το βράδι.

Φθάνοντας στο Χωριό, ακόμη μια φορά τα βήματά μου με οδηγούν ασυναίσθητα στο νεκροταφείο, μπροστά στο εντυπωσιακό άγαλμα του νεαρού νεκρού. Μια αλλόκοτη παρώρμηση με ωθεί να παρατηρήσω περισσότερες λεπτομέρειες στον τάφο του:
Αλέξανδρος Χορζάτος
21/3/1963 – 21/6/1985
Ξαφνικά η καρδιά μου αναρριγά από συγκίνηση. Πιθανόν, τελικά, να υπήρχε σοβαρός λόγος που έπρεπε να κάνω αυτό το ηλίθιο ταξίδι. Έπρεπε να δω αυτόν τον

τάφο! *Ίσως κάποτε να σε ονειρεύτηκα, Αλέξανδρε. Ονειρεύτηκα ότι σε γνώρισα, νέο και όμορφο, σε κάποιο χωριό σαν αυτό...* Αμέσως μετά αναρωτιέμαι μήπως όλα όσα αισθάνομαι δεν είναι παρά ένα δημιούργημα του υποσυνειδήτου ή της φαντασίας μου. *Όχι. Κατά πάσα πιθανότητα, αυτό που νιώθω είναι μια γνήσια* ***επαφή...***

Τετάρτη, 4 Αυγούστου 2004

Είναι πρωί ακόμη και μια ακατανίκητη έλξη με οδηγεί ξανά στο νεκροταφείο του Χωριού. Στέκομαι και πάλι πάνω από τον τάφο του Αλέξανδρου, γεμάτη συγκίνηση και παράξενους στοχασμούς, ενώ ρεμβάζω και βγάζω φωτογραφίες. Μετά από λίγο βγαίνω στην κεντρική οδό, περπατώ ως την Αγία Θέκλη και ξανά πίσω, συνειδητά αλλά και σαν μαγνητισμένη, στους δρόμους όπου άλλοτε θα περπατούσε εκείνος. Παρατηρώντας τα πάντα αλλιώς, σαν μέσα από τα δικά του νοσταλγικά μάτια, περνώ έξω από το Γυμνάσιο της Αγίας Θέκλης, όπου πιθανότατα θα φοιτούσε κάποτε.

Επιστρέφοντας, ανεβαίνω στη μικρή σπηλιά που βρίσκεται στη γωνία του δρόμου, στην άκρη της Αγίας Θέκλης, εκεί όπου θα έπαιζε με τους φίλους του όταν ήταν παιδί. Φθάνοντας πάλι στο Χωριό, κάθομαι για λίγη ώρα στη βρύση της κεντρικής πλατείας, εκεί όπου άλλοτε θα καθόταν κι εκείνος. Φαντάζομαι ότι οι παλιοί του φίλοι και φίλες θα είναι τώρα όλοι αποκατεστημένοι και βολεμένοι και κανείς δεν θα αναπωλεί πια ότι *"κάποτε, εδώ στη Σπηλιά, στην πλατεία, στο προαύλιο του σχολείου, παίζαμε όλοι, μαζί με τον Αλέξανδρο"…*

Ξαναπερνώ από το νεκροταφείο για να τον αποχαιρετήσω -για τελευταία φορά. Ρεμβάζω για μερικά λεπτά ακόμη, νιώθοντας δονήσεις περίεργες, μια σπάνια πληρότητα. Φεύγοντας, σηκώνω το χέρι και τον

αποχαιρετώ νοερά: *Αντίο Αλέξανδρε. Αντίο για πάντα. Να ξέρεις, εσένα περίμενα σε όλη μου τη ζωή. Και σ' ευχαριστώ για όλα: για τη μοναδική εμπειρία, για τη βαθιά συγκίνηση, για την μυστηριακή* ***επαφή.***

Τελευταία νύχτα στο Σχινιά, καθόμαστε στην αυλή της θείας Αιμιλίας. Έχουν έλθει τα ξαδέρφια από τα Βλιχάτα και όλοι προσπαθούν να διαλευκάνουν το γιατί είμαι ακόμη ανύπαντρη σ' αυτή την ηλικία. Εγώ δεν δίνω ιδιαίτερη σημασία. *Μονάχα με ικανοποιεί να διακρίνω από μακριά το άγαλμά σου, Αλέξανδρε... Όμως, αύριο φεύγω για πάντα από το νησί και θα σε ξεχάσω...*

Πέμπτη, 5 Αυγούστου 2004

Νωρίς το πρωί αναχωρούμε από την Κεφαλλονιά. Το πλοίο “Επτάνησος” απομακρύνεται αργά από το λιμάνι του Ληξουρίου κι εγώ στέκομαι μόνη στην πρύμνη παρακολουθώντας, γεμάτη συγκίνηση, το Ληξούρι και την Ανωγή που ολοένα ξεμακραίνουν, ώσπου τα μικρά χωριά χάνονται στον ορίζοντα, πίσω από βράχους και νησίδες. *Αντίο, Αλέξανδρε. Αντίο για πάντα...* Αυτό ήταν. Τέλος...

Τότε συνειδητοποιώ πόσο σπάνια είναι η εμπειρία που έζησα αυτές τις μέρες: Πόσο τεράστια φαίνεται η Κεφαλλονιά τώρα, από το καράβι. Το Χωριό, το νεκροταφείο, ο εντυπωσιακός τάφος δεν είναι παρά σταγόνα στον ωκεανό μέσα σε όλη την έκταση του νησιού. Είναι εξαιρετικά μικρή η πιθανότητα να βρεθείς ειδικά σ' εκείνο το χωριουδάκι και να επισκεφθείς ειδικά εκείνο το νεκροταφείο...

Φθάνουμε στο σπίτι κατά το απόγευμα. Αισθάνομαι αποδιοργανωμένη, πνιγμένη σε ανάμικτα συναισθήματα. Πρωταρχική μου επιθυμία τώρα είναι να διαπιστώσω αν όντως ονειρεύτηκα κάποτε τον Αλέξανδρο.

Ξεφυλλίζοντας, λοιπόν, τα ημερολόγιά μου, διαβάζω το όνειρο της 22ας Σεπτ. 2003 και συγκρίνω:

Όνειρο: α) Βρίσκομαι σε χωριό. β) Συγγενείς μου κάνουν προξενιό. γ) Ο νεαρός είναι 22 χρονών. δ) Στην αρχή έχει σάπια δόντια. ε) Ψηλός, λεπτός, ξανθωπός, σγουρομάλλης. στ) Εκφράζω αγνό, γνήσιο έρωτα. ζ) Πρέπει όμως να φύγω. Βγαίνω στον κεντρικό δρόμο του χωριού. η) Ο Νάσος τρέχει δίπλα μου.

Πρόσφατα βιώματα: α) Παραθερίζω στο χωριό Σχινιά. β) Μένω σε συγγενείς, πολύ κοντά στο Χωριό. γ) Ο Αλέξανδρος πέθανε στα 22 του χρόνια. δ) Τα σάπια δόντια συμβολίζουν το θάνατο. ε) Απ' ότι βλέπω σε φωτογραφίες αλλά και στο άγαλμα, ο Αλέξανδρος ήταν ακριβώς έτσι. στ) Βιώνω έναν παράξενο, αγνό έρωτα. ζ) Πρέπει να φύγω, έτσι βγαίνω στον κεντρικό δρόμο και αποχωρώ. η) Ο Νάσος είναι μαζί μου στις διακοπές. Επίσης: Πρέπει να ονειρεύτηκα τον Αλέξανδρο και στις 29 Απριλίου 2003, ενώ κάποια διαίσθηση είχα γι' αυτόν στις 8 Αυγ. 1994.

... Παράξενες διακοπές, πολύ παράξενες! Αλήθεια, πόσο πιο έντονες συγκινήσεις θα μου πρόσφερε ένας “πραγματικός”, σαρκικός έρωτας; Αφήνει τόσο βαθιά, τόσο λεπτά, τόσο σπάνια συναισθήματα ένας “αληθινός” έρωτας; Λοιπόν; Τι είναι πραγματικότητα; Τι είναι φαντασία; Πού είναι η αλήθεια και πού το ψέμα;

Παρασκευή, 6 Αυγούστου 2004

Μπάνιο στην πισίνα “Seawaves”, σε γνωστό ξενοδοχείο της Γλυφάδας. Είμαι ολομόναχη, βιώνω μια εκπληκτική ηρεμία -τι θαύμα! Συλλογίζομαι αυθόρμητα τον Αλέξανδρο, του μιλώ νοερά, απολαμβάνοντας κάθε στιγμή αυτής της ψυχικής ***επαφής***. Τότε, μια πεταλούδα έρχεται ξαφνικά κοντά μου μέσα στην πισίνα,

ακουμπάει στο νερό, πεταρίζει δίπλα μου για λίγα δευτερόλεπτα και ύστερα πετάει μακριά. Από τα μεγάφωνα ακούγεται, σε χαμηλή ένταση, ένα ωραίο τραγούδι με περίεργους νοσταλγικούς στίχους ("Δεν είναι που ήθελα να περπατήσω στα σοκάκια, είναι που ήθελα να βρω την αγάπη, να βρω την αγάπη..."), που εντείνουν ακόμη περισσότερο την αναπώλησή μου.

Παραδόξως, δεν εμφανίζεται κανένας άλλος πελάτης από τις 10:20 μέχρι τις 12:00, οπότε μένω μόνη και ήσυχη στην πισίνα όλη αυτή την ώρα. Τι σπάνια, ανεπανάληπτη χαρά! Ύστερα καταφθάνουν δυο οικογένειες, ευτυχώς όχι ενοχλητικές. Αποχωρώ κατά τις 1:15 το μεσημέρι.

Το απόγευμα βγαίνουμε βόλτα στα πέριξ με τη μητέρα μου όταν, εντελώς ξαφνικά και χωρίς καμία πρότερη νύξη, εκείνη μου μιλάει για τον Αλέξανδρο: "Έπρεπε να είχαμε πάει να δούμε τον τάφο με το άγαλμα, τότε που περάσαμε μαζί έξω από το νεκροταφείο στο Χωριό". Λεπτομέρεια: Η μαμά δεν έχει ιδέα για την *Επαφή*...

* * * *

Πέμπτη, 12 Αυγούστου 2004

Η Λαμπαδηδρομία της Ολυμπιακής Φλόγας: Κατά τις 7:30 το απόγευμα, μου τηλεφωνεί η αδελφή μου στο κινητό και με πληροφορεί ότι η ολυμπιακή φλόγα διασχίζει τώρα την Λεωφόρο Γούναρη, όχι πολύ μακριά από το σπίτι μας!

Λόγω ακύρωσης μαθημάτων την τελευταία στιγμή, τυχαίνει να βρίσκομαι δυο στενά πιο πέρα· μόλις που προφταίνω να τρέξω ως εκεί, πάνω στην ώρα. Πολύς κόσμος, σημαιούλες, σφυρίχτρες, χαρμόσυνη ατμόσφαιρα. Ο μεσήλιξ μα κοτσονάτος λαμπαδηδρόμος

παραδίδει τη φλόγα σε μια γυναίκα της ηλικίας μου. Αυτή αρχίζει να τρέχει τα δικά της 300 μέτρα, ενώ πίσω της ακολουθούν περιπολικά, πυροσβε-στικά οχήματα, ασθενοφόρα, θεατές. Συγκίνηση, έξαψη, ομορφιά. *Μια εμπειρία που έπρεπε οπωσδήποτε να βιώσω...*

Αφού διέσχισε ολόκληρη την Υφήλιο, η Ολυμπια-κή Φλόγα επέστρεψε στην Ελλάδα κι έτυχε να περάσει από αυτό το σημείο, έτσι ώστε να μπορέσω να τη δω κι εγώ. Και η Αλίκη τυχαίνει να εργάζεται τώρα στο εστιατόριο "Τρία Κυκλάμινα" επί της οδού Γούναρη, ώστε να δει τη φλόγα που περνά και να μας ειδοποιήσει έγκαιρα. *Όταν είναι γραφτό να σου συμβεί κάτι, όλες οι συμπτώσεις βοηθούν ώστε να σου συμβεί -χωρίς καν να το έχεις προσχεδιάσει...*

Κυριακή, 15 Αυγούστου 2004

Αυτές τις μέρες διοργανώνονται οι ***Ολυμπιακοί Αγώνες*** στην Αθήνα και όλη η Ελλάδα βρίσκεται υπ' ατμόν. Σήμερα, ενώ παρακολουθούσα στην τηλεόραση την κολύμβηση, παρατήρησα ότι τις πρώτες θέσεις καταλαμβάνουν πάντα οι αθλητές που αγωνίζονται στις μεσαίες λωρίδες, δηλαδή τις 4 και 5. Ιδίως αυτός που βρίσκεται στην 4η λωρίδα παίρνει συνήθως την πρώτη θέση. Εκείνοι που αγωνίζονται στις ακριανές λωρίδες καταλαμβάνουν σχεδόν πάντα τις τελευταίες θέσεις. Αυτό συμβαίνει μάλλον επειδή οι επαγωγικές δυνάμεις που αναπτύσσονται από την κίνηση των ακριανών αθλητών ευνοούν τους μεσαίους.

Το ίδιο φαινόμενο παρατήρησα και στους αγώνες δρόμου, παρόλο που εκεί οι αθλητές δεν τρέχουν συνεχώς στις λωρίδες τους αλλά κάποια στιγμή γίνονται μπουλούκι. Μικρά μυστικά που σου χαρίζουν τη νίκη όταν ανταγωνίζεσαι με ισάξιους αντιπάλους...

Αργά το βράδι, μαζί με την Αλίκη, το Θύμιο και τα παιδιά πήγαμε σε μια ωραία υπαίθρια ταβέρνα στο Λαγονήσι: Ευχάριστη απαλή μουσική, όμορφα διαμορφωμένο περιβάλλον με καταρράχτες, ελάχιστοι θαμώνες. Μετά από μας δεν ήλθαν άλλοι πελάτες εκτός από μια πολυμελή παρέα που εμφανίστηκαν λίγο αργότερα και θεώρησαν σκόπιμο να καθήσουν στο τραπέζι ακριβώς πίσω μου. Μια σιτεμένη ξανθιά κότα αγόρευε διαρκώς με διαπεραστική, ένρινη, εκνευριστική φωνή. Δεν το βούλωσε ούτε δευτερόλεπτο. Ένας βαρύμαγκας κοπανούσε το κομπολόι του ασταμάτητα, με μανία, σχεδόν μέσα στ' αυτί μου. Πάσχιζα να τους αγνοήσω για να περάσω καλά.

Ο Νάσος, επί τρεις ώρες που καθήσαμε εκεί, γκρίνιαζε συνεχώς και απαιτούσε να φύγουμε. Δεν έπινε γουλιά, έτρωγε ελάχιστα, δεν γουστάρει γλέντια λέει, δεν μας άφηνε να αναπτύξουμε συζήτηση -τα συνηθισμένα. Όλοι, όμως, τον έβρισκαν χαριτωμένο.

Καθώς κάπνιζα το τρίτο και τελευταίο μου τσιγάρο, ο Θύμιος πετάχτηκε και μου ανακοίνωσε χαμογελαστά: “Μου αρέσεις, Υβόννη! Όταν διασκεδάζεις φαίνεται, επειδή καπνίζεις! Βλέπω ότι τελικά δεν είσαι κολώνα, δεν μου αρέσουν οι κολώνες!” *Τι θέλει να πει ο ποιητής: Όποιος δεν καπνίζει, είναι “κολώνα”, “ξενέρωτος”, κακομοίρης. Κοινή ανθρώπινη νοοτροπία.*

Κάποια στιγμή χαριτολόγησα για το Νάσο, ότι “Δεν κάθεται λεπτό ήσυχος, θα χόρευε πανεύκολα τσιφτετέλι πάνω στο τραπέζι” και ο Γιάννης το πήρε όπως ήθελε: “Γίνεσαι παρανοϊκή! Σε ενοχλεί και η μύγα που πετάει!” κι άρχισε να χτυπάει τα χέρια του πάνω στο τραπέζι δυνατά και ρυθμικά, σα να έπαιζε τουμπερλέκι, ενώ με κοίταζε με ειρωνική αυστηρότητα. Δεν του έδωσα προσοχή και το 'κοψε γρήγορα.

Παρασκευή, 20 Αυγούστου 2004

Απογευματινό μπάνιο στο Καβούρι, μαζί με την αδελφή μου. Απολαμβάνω το κολύμπι, την παρέα, και προπάντων την πανέμορφη δύση του ήλιου που βασιλεύει ρόδινος πίσω από τις μαβιές κορυφογραμμές της Αίγινας, πέρα στον ορίζοντα. Κάθομαι έξω, στην άμμο, παρακολουθώ μακάρια τον ηλιακό δίσκο που βυθίζεται όλο και πιο χαμηλά πίσω από τα βουνά και αυθόρμητα συλλογίζομαι: *Τίποτα δεν θα με εμποδίσει να το απολαύσω αυτό· εκτός αν πλακώσουν ακριβώς μπροστά μου τίποτα μαλάκες με ρακέτες.*

Πέντε δευτερόλεπτα μετά (καμία υπερβολή) καταφθάνει ένας κουλουράς και στήνει το τραπεζάκι του ακριβώς μπροστά μου, κόβοντάς μου όλη τη θέα! Σε μια παραλία ενός χιλιομέτρου και βάλε, αυτός ήλθε και στρατοπέδευσε ακριβώς σ' αυτό το σημείο! *Λες και διαβάζουν τη σκέψη μου!* Σηκώνομαι ήρεμα, προσπερνώ το βλάκα και πλατσουρίζω τα πόδια μου στον αφρό της θάλασσας, ενώ εξακολουθώ να χαίρομαι την κόκκινη δύση. Αμέσως, ο κουλουράς τα μαζεύει και εξαφανίζεται.

Όταν έρχονται τα μεσάνυχτα, επιδίδομαι ευσυνείδητα στην ***Υπέρτατη Τελετουργία*** και βιώνω έντονα την κάθε υπέροχη στιγμή. Μόλις τελειώνω, πάω και ανοίγω τη μπροστινή πόρτα για να πάρω κάτι που είχα ξεχάσει στη βεράντα. Μπροστά εκεί ακριβώς, αντικρύζω μια μαύρη γάτα. Κάθεται ήσυχα, με κοιτάζει έντονα για μερικές στιγμές και μετά φεύγει...

Δευτέρα, 23 Αυγούστου 2004

"Ανθρώπινα Θαύματα": Σε αυτή την εκπομπή παρουσιάζεται μια ανάπηρη γυναίκα η οποία έχει

γεννηθεί χωρίς βραχίονες (οι παλάμες της ξεφυτρώνουν από τους ώμους), τα πόδια της είναι πολύ κοντά και μονίμως λυγισμένα και κυκλοφορεί με αναπηρικό καροτσάκι. Ωστόσο, δηλώνει με μπόλικο τουπέ ότι χάρη στην ισχυρή της θέληση έχει βρει δουλειά σαν χειρίστρια κομπιούτερ (!), ενώ παράλληλα φοιτά στο Πανεπιστήμιο και σύντομα θα παντρευτεί έναν νέο και ωραίο συμφοιτητή της (!). Όχι μόνο δεν τα θεωρεί κανείς αφύσικα όλα αυτά, μα την καμαρώνουν κιόλας! Σε κάθε περίπτωση, τα Τέρατα αλληλοϋποστηρίζονται και συνεννοούνται θαυμάσια μεταξύ τους – και οι άνθρωποι στο σύνολό τους είναι Τέρατα...

Αδικία: Από τις πρώτες κιόλας μέρες των Ολυμπιακών Αγώνων παρατηρείται μια κατάφορη αδικία ενάντια σε Έλληνες αθλητές: Κάποιοι βαθμολογούνται χαμηλότερα απ' όσο ολοφάνερα αξίζουν, ενώ άλλοι κατηγορούνται για ντοπάρισμα και αποκλείονται από τα αγωνίσματα. Είναι γνωστό πως όλοι οι επαγγελματίες αθλητές ντοπάρονται -αυτό αποτελεί κοινό μυστικό. Φροντίζουν, όμως, να παίρνουν τα αναβολικά τους αρκετές μέρες πριν από τον έλεγχο, ώστε τα φάρμακα να μην φαίνονται στις εξετάσεις. Εκτός αν γίνει αιφνίδιος έλεγχος -μετά από “κάρφωμα”, φυσικά...

Σε γενικές γραμμές, οι άνθρωποι δεν αδικούνται. Όλοι τους, βέβαια, νομίζουν ότι αδικούνται και δεν χάνουν ευκαιρία να παραπονεθούν για την “κακούργα κοινωνία” ή τα “χτυπήματα της μοίρας”. Η αλήθεια, όμως, είναι ότι όχι μόνο δεν αδικούνται αλλά η πλειοψηφία τους αποκτούν πολύ περισσότερα πράγματα απ' όσα αληθινά αξίζουν: πχ αγράμματοι χωριάτες που με “πολιτικό δάκτυλο” διορίζονται σε δημόσιες υπηρεσίες με παχυλό μισθό· ανεγκέφαλες πόρνες των αφεντικών που “με σκληρή δουλειά” (οριζοντίως) ανέρχονται

γοργά στην ιεραρχία της εταιρείας· τεμπέληδες ρουφιάνοι που ανεβαίνουν επαγγελματικά κυρίως χάρη στο "μέσον" και στην ίντριγκα· χοντρές αντιπαθητικές κότες που παντρεύονται τους πιο εμφανίσιμους άνδρες, επειδή έχουν "προσωπικότητα", κ.ο.κ.

Η ζωή των πολλών εκτυλίσσεται ομαλά, σαν καλοκουρδισμένο ρολόι. Ενίοτε τους τυχαίνουν ορισμένες παροδικές κακοτυχίες, που δεν ανακόπτουν την πορεία τους στο παραμικρό. Όμως δεν αντιμετωπίζουν αδικίες, ούτε από τη μοίρα ούτε από τους ανθρώπους. Κι αν κάποτε έλθει μια αρνητική περίοδος στη ζωή τους, αυτή συνήθως ακολουθείται από μια αντίστοιχα θετική. Ούτε γάτος, ούτε ζημιά. Από την άλλη πλευρά, τα πιόνια του Matrix γενικά αλληλοϋποστηρίζονται μεταξύ τους, παρά τις φαινομενικές διαφορές τους.

Κατακλείδα: Σε γενικές γραμμές, η πλειοψηφία των ανθρώπων (= πιόνια του Matrix) δεν αδικούνται. Μόνον άτομα που έχουν κάτι το μη ανθρώπινο, όπως πχ εγώ και η Μαρία Σχοινά, αδικούνται. Ποιός, τάχα, ήλθε ποτέ με το δικό μου μέρος; Κανένας! Μονάχα η Μαρία Σχοινά με καταλαβαίνει επειδή είναι ο μόνος άνθρωπος που γνωρίζω να βρίσκεται στην ίδια μοίρα με μένα: "Εμάς κανένας δεν μας υποστηρίζει! Μόνο εμείς οι δύο βρισκόμαστε τόσο χαμηλά, πιο χαμηλά δεν γίνεται", μου επισημαίνει...

Πέμπτη, 26 Αυγούστου 2004

Και μια αναπάντεχη έκπληξη: Γύρω στο μεσημέρι μου τηλεφωνεί η Λουίζα και μου ζητά να πάω το Σάββατο στο σπίτι της για καφέ: "Θέλω να ξαναγίνουμε όπως πριν", μου λέει. "Δεν θέλω, όταν έρχεσαι στο σπίτι για μάθημα, να μη μιλάμε και να είμαστε μουτρωμένες".

Δεν ενθουσιάστηκα -για την ακρίβεια θεώρησα την πρόσκλησή της παράξενη. *Τόσο υπεράνω είναι πια;* Προτίμησα να της κάνω τη δύσκολη: "Δεν μπορώ αυτό το σαββατοκύριακο, θα τα πούμε μια άλλη φορά, κλπ". Θα δω πως θα χειριστώ το θέμα...

Σάββατο, 11 Σεπτεμβρίου 2004

Εκδρομή στη Θήβα μαζί με την αδελφή μου, το Θύμιο και το Νάσο, για να δούμε τον ανηψιό μου το Γιάννη στο στρατόπεδο πυροβολικού της Θήβας, όπου παρουσιάστηκε πριν από πέντε μέρες.

Μόλις μπαίνουμε στο αμάξι για να φύγουμε, ο Θανάσης βγάζει ένα μπεγλέρι και αρχίζει να το χτυπάει συνεχώς, με επιδεικτική μανία, κι εγώ αρχίζω να χάνω την υπομονή μου. Παραπονιέμαι έντονα, ο Νάσος μουσκλώνει αλλά τελικά το παρατάει, αφού πρώτα κάνει μια χειρονομία ότι μου έχει στρίψει. Όλοι με κοιτάζουν με απαξιωτικό οίκτο, σα να είμαι σχιζοφρενής. Είμαι σίγουρη ότι αν δεν έλεγα τίποτα, ο νεαρός θα έπαιζε με δαύτο όλη μέρα και κανείς δεν θα το έβρισκε ενοχλητικό ή έστω περίεργο.

Χαρακτηριστικό πνεύμα ταραχής, ο Νάσος δεν μένει λεπτό σε ησυχία: Μιλάει διαρκώς, κοροϊδεύει, πετάει ασυναρτησίες, χοροπηδάει και θορυβεί ακατάπαυστα. Μόνο αυτός λειτουργεί τόσο υστερικά σε όλο το στρατόπεδο, ωστόσο κανείς δεν το προσέχει. Παρατηρούν εμένα όταν παραπονιέμαι για τη φασαρία. Κάποια στιγμή, αρχίζει να τσαλακώνει μανιωδώς ένα άδειο πλαστικό μπουκάλι επί μισή ώρα τουλάχιστον (κλακ-κλακ-κλακ, τα νεύρα μου!) μέχρι που δεν αντέχω άλλο και του βάζω τις φωνές. Οι υπόλοιποι με ξανακοιτάζουν με οίκτο. Ο Νάσος πετάει επιτέλους το μπουκάλι, ωστόσο άπειρες φορές απειλεί (στα αστεία;)

ότι θα κάψει και το σπίτι μου και μένα! Οι υπόλοιποι της παρέας τον βρίσκουν χαριτωμένο. Στο ταξίδι του γυρισμού, ο νεαρός τραγουδάει φάλτσα επί μία ώρα τουλάχιστον, μες στ' αυτιά μου. Δεν ξαναλέω κουβέντα. Απλά, δεν πρόκειται να ξαναβγώ με τους Μαρκάκηδες.

Παρασκευή, 17 Σεπτεμβρίου 2004

Μετά από πολλούς μήνες αμοιβαίας ψυχρότητας, αποφάσισα να δεχθώ την πρόσκληση της Λουίζας για καφέ απόψε. Τα φτιάξαμε, συζητήσαμε ευχάριστα, χαρήκαμε και οι δυο. Θα ήταν, όντως, κρίμα να καταστραφεί μια τόσο βαθιά και μακρόχρονη φιλία. Μου χάρισε και μια γαλάζια μπλούζα με το σήμα της Ολυμπιάδας, ενώ μου έλυσε και το μυστήριο "Παντελής": Το παιδί είναι υιοθετημένο και σίγουρα το έχουν πάρει από γύφτους! Μαυριδερός, με γουρλωτά μάτια, μοιάζει με μαϊμού, φέρεται σα μαϊμού, ανεξέλεγκτα υπερκινητικός και ανόητος.

"Τα γυφτάκια είναι πολύ γρουσούζικα", είπε η Λουίζα κι εγώ συμφώνησα μαζί της:

"Όντως, δυο χρόνια μετά την υιοθεσία, ο θετός πατέρας του Παντελή αρρώστησε από καρκίνο και πέθανε σε ηλικία 42 ετών!"

"Σαν τη Νότα, άλλο ένα υιοθετημένο γυφτάκι στην ηλικία του Παντελή, που το βλέπω συχνά όταν πηγαίνω τα παιδιά μου στην παιδική χαρά! Το κορίτσι δεν ελέγχεται με τίποτα, δεν μπορεί να παίξει σωστά με τις κούνιες, ανεβοκατεβαίνει παντού χωρίς να στέκεται πουθενά, αλαλάζει και τρέχει πέρα-δώθε ασταμάτητα, ενοχλώντας τους πάντες! Τρία χρόνια μετά την υιοθεσία της, ο θετός πατέρας της πέθανε από καρδιακή προσβολή!" συμπλήρωσε η Λουίζα.

Επίσης, μου εκμυστηρεύτηκε ότι για αρκετούς

μήνες βοηθούσε οικονομικά την οικογένεια της ανάπηρης Σταυρούλας, ώσπου κάποια μέρα της ξέφυγε της μικρής αδελφής της ότι ολόκληρη η επταμελής οικογένειά της παρευρέθηκε στην Τελετή Έναρξης των Ολυμπιακών Αγώνων, πληρώνοντας άνετα το αρκετά τσουχτερό εισιτήριο!
"Πιάστηκα κορόιδο τόσους μήνες!" παραδέχθηκε.
"Καλά τη βολεύουν αυτοί με το ανάπηρο!" δεν άντεξα και το είπα.

Όταν φθάνουν τα μεσάνυχτα στήνω το βωμό, κρατώ στο δεξί μου χέρι το "Ψυχόσπαθο" και εκτελώ την ***Υπέρτατη Τελετουργία***, απολαμβάνοντας την κάθε μαγευτική στιγμή. Όπως πάντα, μια μοναδική αίσθηση πληρότητας και επίτευξης με πλημμυρίζει...
?! *Από Δευτέρα, φονικές καταιγίδες στην Αϊτή και στον Άγιο Δομήνικο. Σύνολο 1600 νεκροί.*

Κυριακή, 19 Σεπτεμβρίου 2004

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Τεράστια εξωγήινα έντομα εισβάλλουν στον πλανήτη. Μαύρες φρικτές οντότητες σχίζουν το έδαφος και ξεπηδούν μέσα από τα έγκατα της γης, ουρλιάζοντας. Το μίασμα επελαύνει σε όλη την υδρόγειο, καλύπτοντας με μια μαύρη κρούστα τα πάντα: φυτά, ζώα, ανθρώπους, πράγματα. Ξυπνώ ταραγμένη και αναρωτιέμαι: *Τι δεν πάει καλά με τον κόσμο μας;* ۩

Η μέρα είναι ηλιόλουστη και λαμπερή. Μαζί με την Πέρσα πηγαίνουμε για μεσημεριανό φαγητό σε κινέζικο ρεστωράν στη Γλυφάδα. Ακολουθεί βόλτα στην παραλία. Δυστυχώς, όμως, δεν μπορώ να απολαύσω για πολύ την έξοδο: Πρέπει να αποχωρήσω βιαστικά, επειδή στις 4:00 έχω το πρώτο μάθημα της χρονιάς με τον περιβόητο Στέλιο!

Μόλις μπαίνω στο σπίτι, η ατμόσφαιρα είναι φορτισμένη και αρρωστημένη όπως πάντα: φωνές, υστερίες, κλάματα από το Στέλιο, κακεντρεχείς κοροϊδίες και ειρωνίες από τη Γκιζέλα. Προχωρώ μέσα γεμάτη νευρικότητα και πετάω ένα “Χρόνια Πολλά” (!) στη γιαγιά. Όση ώρα μένω εκεί, δεν μου φέρνουν ούτε ένα ποτήρι νερό. Στο τέλος του -ας πούμε- μαθήματος, η γιαγιά με πληροφορεί πως η κόρη της δεν της έχει αφήσει χρήματα για μένα. “Δεν πειράζει, την επόμενη φορά”, της κάνω κι εξαφανίζομαι...

Νέα έμπνευση

Η Ουράνια Αρκάνα

Εδώ και μήνες σκεφτόμουν να δημιουργήσω μια νέα μαντική αρκάνα, τελείως διαφορετική από τις υπόλοιπες: Μια αρκάνα που θα ρίχνω μόνη μου, κατ' ιδίαν, όχι για να λέω στις ακριβοθώρητες φιλενάδες μου αν θα βρουν γκόμενο -λες και υπάρχει περίπτωση να βρουν...

Η Ουράνια Αρκάνα δεν είναι κατάλληλη για να προλέγει το μέλλον ενός συγκεκριμένου ατόμου. Η αποστολή της είναι πολύ υψηλότερη: Προβλέπει (ή ελέγχει) το μέλλον ολόκληρης της ανθρωπότητας! Πρόκειται για ένα εργαλείο γνώσης μοναδικό στα χρονικά του κόσμου...

Ετσι, μετά από δυο μήνες εμπνευσμένης πνευματικής εργασίας, ολοκληρώνω επιτέλους την Ουράνια Αρκάνα, η οποία αποτελείται από τα εξής 55 χαρτιά:

Α. Βασικά Χαρτιά (χρώμα μωβ): Οι δυνάμεις του Καλού

La Regina: Εγώ, ως λειτουργός της Υπέρτατης Τελετουργίας.

Υβόννη, η γήινη μάσκα: Εγώ, η Υβόννη, αντιμετωπίζω τις δυσκολίες της καθημερινής ζωής -μα θυμάμαι: Υπάρχει Μόνον Ο Σκοπός...

Υπέρτατη Τελετουργία: Ο προορισμός μου προχωρά. Πνευματική δύναμη.

Ουριήλ: Ο αρχάγγελος Ουριήλ. Ουράνια υποστήριξη για μένα.

Ψυχόσπαθο: Θέληση, σημαντική νίκη ενάντια στο Matrix.
Τέλειο Ουράνιο Κενό: Εξαιρετική δύναμη καταστροφής του Κακού.
Η Ερχόμενη Φυλή: Αυτοί που πάντα περιμένω. Αυτοί που επικροτούν το Σκοπό.
Θ.Υ.Μ.Ο.Σ.: Η ενέργεια που υλοποιεί το Σκοπό. Κάτι θα με εξοργίσει.
Expecto: Περίοδος αναμονής. Χρειάζεται σύνεση. Καθυστερήσεις.
Το Φάντασμα μιας χαμένης νιότης: Αναπάντεχα γεγονότα που επαναφέρουν το παρελθόν και με πάνε πίσω.

Β. Βασικά Χαρτιά (χρώμα μαύρο):
Οι δυνάμεις του Κακού

Το Πρόσωπο του Τέρατος: Ο “Θεός” τους, ο εχθρός μου, ο δημιουργός του Πλέγματος.
Ανθρωπότητα: Η Ανθρωπότητα. Αυτοί ενάντια σε μένα.
Το Δαιμονοανθρώπινο Πλέγμα: Η ανθρώπινη κοινωνία ως Matrix: Άνθρωποι και δαίμονες συντονίζονται εναντίον μου.

Γ. Χαρτιά Πολέμου (χρώμα κόκκινο)

Φως: *Το Φως θα εξοντώσει το γένος σας* - Το φως ενάντια στο Τέρας.
Αέρας: *Ο Αέρας θα σκορπίσει τη σκόνη σας* - Ο αέρας ενάντια στο Τέρας.
Νερό: *Το Νερό θα ξεπλύνει το μίασμα* - Το νερό ενάντια στο Τέρας.
Γη: *Η Γη θα καταπιεί τα βδελυρά σας έργα* - Η γη ενάντια στο Τέρας.
Κακία: Επικείμενος κίνδυνος για μένα εξαιτίας της ανθρώπινης κακίας.

Πονηρία: Θα προσπαθήσουν να με ξεγελάσουν, να με παγιδέψουν.
Λαγνεία: Το Κακό γοητεύει· εμπνέει συμπάθεια παρά τις ζημιές που (μου) προκαλεί.
Ex Oblivion: Θραύσματα μιας ξεχασμένης αλήθειας, σχετικά με τη γενετική μου ταυτότητα, με καθοδηγούν. Παλιά όνειρα ξαναζούν.
Αέρινη Φλόγα: Φονικός καύσων ή ξηρασία.
Νεκρική Ακινησία: Ότι κι αν κάνω, το αποτέλεσμα παραμένει μηδέν.
Ουράνια Απειλή: Θάνατοι στον αέρα ή στο διάστημα.
Απομόνωση: Οι φίλες με περιφρονούν· νιώθω ανεπιθύμητη και θλιμμένη.
Ηχητικός Πόλεμος: Αφύσικη ηχορύπανση με κυκλώνει και με αποσπά.
Συντονισμός του Matrix: Προκλητικές κακοτυχίες με προβληματίζουν και με αποσπούν από το σκοπό.
Το Παράδοξο: Κάποιοι μου κάνουν μάγια, δημιουργώντας γύρω μου παράξενες, αρνητικές *συμπτώσεις* ή μαζεμένες κακοτυχίες.
Νυχτερινή Περιπέτεια: Μια καταπληκτική *Περιπέτεια της Νύχτας* ή άλλη *Ψυχική Εμπειρία* θα με συναρπάσει.
Κρυφοί Εχθροί: Ορατές και αόρατες αρνητικές δυνάμεις εργάζονται εναντίον μου και θέτουν εμπόδια στην πορεία μου.
Μετάσταση: Ένα παλιό Κακό αλλάζει μορφή και ξανάρχεται.
Στοιχειακή Τοξίκωση: Σοβαρή περιβαλλοντική μόλυνση του πλανήτη.
Βροχής Φωτιάς: Βομβαρδισμοί, εκρήξεις, πτώση μετεωριτών.

Δ. Χαρτιά Αποτελέσματος (χρώμα κίτρινο)

Τυφώνας: Πανίσχυροι ανεμοστρόβιλοι σαρώνουν τη γη και προκαλούν μαζικές καταστροφές.

Υγρός Θάνατος: Φονικές πλημμύρες, τσουνάμι, κατακλυσμοί.

Εξάλειψη: Φυσικές καταστροφές με χιλιάδες νεκρούς.

Φραγή Ψυχών: Μαζικοί θάνατοι, δραστική μείωση πληθυσμών.

Παγκόσμια Κραυγή: Φονική παγκόσμια πανδημία.

Παγκόσμιος Σεισμός: Η Γη τρέμει, χιλιάδες χάνονται.

Ατομική Βόμβα: Πολύνεκροι βομβαρδισμοί, ίσως και με πυρηνικά όπλα.

Ωδυνηρές Αναμνήσεις: Μετανιώνω για δικές μου ελλείψεις ή σφάλματα. Ορισμένες εξελίξεις με στενοχωρούν. Κάτι πεθαίνει.

Εικονική Πραγματικότητα: Εξέλιξη της ανθρώπινης τεχνολογίας και του Matrix. Απόκρυψη της αλήθειας. Νίκη του κακού.

Νέμεσις: Η επέλαση της ερχόμενης φυλής πάνω στη γη. Πολύνεκρες πολεμικές συγκρούσεις.

Αντάμωση: Ευχάριστη, απροσδόκητη συνάντηση.

Πολεμική Θύελλα: Πολύνεκρες πολεμικές συρράξεις.

Άνοδος: Μεταφυσική ή κοινωνική άνοδος. Εξαιρετικές μεταφυσικές εμπειρίες.

Ματαιότητα: Οι προσπάθειές μου καταλήγουν στο μηδέν. Ακόμη: μεγάλες φυσικές καταστροφές, χωρίς πολλά θύματα· το Τέρας προστατεύεται.

Νίκη: Επιτυχής αντιμετώπιση ορατών και αόρατων εχθρών.

Γαλήνη: Περίοδος πνευματικής και ψυχικής γαλήνης.

Οι Πύλες του Ουρανού: Ουράνια προστασία με βοηθά ενάντια στο Matrix· ευτυχία.

Η Ερχόμενη Φυλή: Συνταρακτικές ειδήσεις από τα

Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης, που σημαίνουν ότι ο κόσμος αλλάζει προς το θετικό.
Αψήφιση: Αψηφώ τις επιθέσεις του Δαιμονοανθρώπινου Matrix, αντεπιτίθεμαι.
Αποτοξίνωση: Ανάγκη αποτοξίνωσης· χρειάζεται να ξεφορτωθώ κάτι ή κάποιους.
Ανεπάρκεια: Δικές μου ελλείψεις ή σφάλματα υπονομεύουν το Σκοπό.
Καρυάτιδα: Ανέλπιστη βοήθεια και υποστήριξη για μένα στο φυσικό πεδίο.

Οδηγός Μαντείας

Χώρος: Το σαλόνι, πάνω στο σκαλιστό τραπέζι.
Χρόνος: Κατά προτίμηση στην Πανσέληνο ή στη Νέα Σελήνη
Εργαλεία: Η Ουράνια Αρκάνα και το Ψυχόσπαθο

Ανακάτεμα καρτών:

Μόλις φθάσουν μεσάνυχτα, ρίχνω όλα τα χαρτιά ένα-ένα πάνω στο τραπέζι, ανάκατα, με την εικόνα προς τα κάτω. Κλείνω τα μάτια και τα ξαναμαζεύω αργά, πάλι ένα-ένα. Αφού συγκεντρώσω όλη την αρκάνα, την αφήνω πάνω στο τραπέζι, με τις εικόνες πάντα γυρισμένες προς τα κάτω. Κόβω στα τρία, από τα δεξιά προς τα αριστερά, πάνω από το Ψυχόσπαθο που έχω τοποθετήσει εγκάρσια μπροστά μου. Όλη η διαδικασία εκτελείται πάνω από τη λάμα του.

Το ρίξιμο:

Μπορεί να γίνει και αργότερα (κατά τις 3:00-4:00 τα ξημερώματα), που ξυπνώ από τον πρώτο ύπνο και είναι όλα ήσυχα. Κατ' αρχήν, ανοίγω ένα παράθυρο. Κατόπιν, αρχίζω να τραβώ από πάνω, ένα-ένα χαρτί,

ώσπου να βγει μωβ ή μαύρο. Όσα χαρτιά δεν κάνουν, απορρίπτονται και μένουν στην άκρη. Μόλις βρω μαύρο ή μωβ, το αφήνω στην 1η θέση ανοιχτό.

Έπειτα, αρχίζω να τραβώ από κάτω, ώσπου να βρω χαρτί κόκκινο ή κίτρινο. Αν βγει χαρτί βασικό (μωβ ή μαύρο), το αφήνω πλάι στο πρώτο χαρτί, στην ίδια θέση. Δυο μωβ κάρτες ενισχύουν το Σκοπό. Δυο μαύρες κάρτες ενισχύουν το Matrix. Ένα μωβ κι ένα μαύρο χαρτί προμηνύουν σύγκρουση. Πάνω από το βασικό χαρτί μπαίνει χαρτί πολέμου (κόκκινο) και πάνω απ' αυτό μπορεί να έλθει χαρτί αποτελέσματος (κίτρινο). Ωστόσο, μετά το βασικό χαρτί μπορεί να βγει κατευθείαν κίτρινη κάρτα. Σε περίπτωση που, τραβώντας από κάτω, βγει χαρτί προηγούμενης σειράς (πχ κόκκινο μετά από κίτρινο), αυτό απορρίπτεται κι εκεί σταματά η συμπλήρωση της θέσης.

Όταν συμπληρωθεί μια θέση (το πολύ τρία χαρτιά μετά το βασικό), παίρνω στο δεξί μου χέρι το Ψυχόσπαθο, ακουμπάω την αιχμή της λάμας πάνω σε κάθε χαρτί ξεχωριστά και απαγγέλλω τα ξόρκια που αναγράφονται επάνω. Κατόπιν, αφήνω το Σπαθί εγκάρσια κάτω από τα χαρτιά και προχωρώ στην επόμενη θέση: Τραβώ ξανά από πάνω ώσπου να βρω βασικό χαρτί, κ.ο.κ.

Συνδυασμοί

Συνδυάζω τα χαρτιά μεταξύ τους κάπως χαλαρά, με διαίσθηση. Για να πέσει μια κάρτα πολέμου ή αποτελέσματος, πρέπει να ταιριάζει ή να σχηματίζει αντίθεση με το προηγούμενο χαρτί. Αν όχι, απορρίπτεται και προχωράμε στην επόμενη θέση. Ειδικότερα:

Το Matrix ταιριάζει με όλα.

Τα φυσικά στοιχεία (Γη, Νερό, Φωτιά, Αέρας) πηγαί-

νουν με το Σκοπό, το Matrix και την Ερχόμενη Φυλή.
Ο Σκοπός συνδυάζεται με τα φυσικά στοιχεία, την Ερχόμενη Φυλή και το Matrix.
Η Υβόννη δεν συνδυάζεται με τα φυσικά στοιχεία.

Κλείσιμο

Αφήνω τα χαρτιά στις θέσεις που έχουν τοποθετηθεί απλωμένα, μέχρι το πρωί για να τα δει η νύχτα. Όταν φωτίσει η μέρα, μαζεύω τα χαρτιά, αδειάζω το τραπέζι και τοποθετώ επάνω τα συνήθη στολίδια: Ομοιώματα νεράιδων γύρω από ένα όμορφο κουκλίστικο σπιτάκι στο κέντρο. Όλα μαζί συνθέτουν την απεικόνιση ενός νέου, παραδεισένιου κόσμου. Ακολουθεί το φινάλε:

Τώρα είναι σα να μην υπήρξατε ποτέ, ποτέ, ποτέ,
στον θαυμάσιο νέο κόσμο
που αντικρύζουν τα μάτια της ψυχής μου...

Στις μέρες που ακολουθούν, παρακολουθώ τις παγκόσμιες εξελίξεις και καταγράφω τα αποτελέσματα των προβλέψεων της Ουράνιας Αρκάνας. Σύντομα διαπιστώνω ότι η χαρτομαντεία επαληθεύεται μέσα σε ένα μήνα από την ημέρα του ριξίματος και τα γεγονότα συμβαίνουν περίπου με την ίδια σειρά των θέσεων.

Συγχρονισμός του βιβλίου: *Όση ώρα καταγράφω τα χαρτιά της Ουράνιας Αρκάνας στο χειρόγραφο ημερολόγιό μου (2.11.05, επι δυο ώρες!), ο Ρόκυ ουρλιάζει διαρκώς, δαιμονισμένα...*

* * * *

Τρίτη, 28 Σεπτεμβρίου 2004 (Πανσέληνος)
Χαρτομαντεία με την Ουράνια Αρκάνα

Θέση 1η: Ουριήλ – Ατομική Βόμβα
Επαλήθευση: Την 1η Οκτώβρη εκτελώ την Υπέρτατη Τελετουργία. Την επόμενη μέρα, βομβαρδισμοί στο Ιράκ με 125 νεκρούς.

Θέση 2η: Υβόννη + Το Δαιμονοανθρώπινο Πλέγμα – Εικονική Πραγματικότητα
Επαλήθευση: Το επεισοδιακό μπλέξιμο με τον πατέρα της Λουίζας στις 18 Οκτώβρη.

Θέση 3η: Το Πρόσωπο του Τέρατος + Θυμός – Γαλήνη
Επαλήθευση: Ανησυχώ, θυμώνω, ευτυχώς όμως το ανωτέρω θέμα διευθετείται ομαλά και ηρεμώ.

Θέση 4η: Expecto – Νεκρική Ακινησία

Θέση 5η: Η Ερχόμενη Φυλή + Ψυχόσπαθο – Υγρός Θάνατος
Επαλήθευση: Τυφώνας στην Ιαπωνία, με 100 νεκρούς περίπου, στις 20 Οκτώβρη.

Θέση 6η: Humanity – Γη – Πολεμική Θύελλα
Επαλήθευση: Ως τα μέσα Νοέμβρη, πάνω από 1000 νεκροί σε συγκρούσεις στο Ιράκ.

Σάββατο, 9 Οκτωβρίου 2004

Επιστρέφοντας στο σπίτι μετά από μάθημα στην Ξένια, στη γωνία Μετεώρων και Αθανάτου μπουλντόζες που δουλεύουν μου κόβουν το δρόμο. Θα μπορούσα να περάσω με προσοχή από την άκρη, ωστόσο προτιμώ να

κάνω τον κύκλο του τετραγώνου και να μπω στη Νηρηίδων από τον πάνω δρόμο. Φθάνοντας στην επόμενη γωνία, βλέπω πεσμένα κάτω ένα σωρό χαρτάκια τύπου manga -ένα ολόκληρο πάκο με 115 κάρτες! Γεμάτη περιέργεια, σκύβω και τα παίρνω.

Έτσι, λοιπόν, απέκτησα μια συλλογή από χαρτάκια manga, την οποία δεν είχα επιθυμήσει ούτε κυνηγήσει καθόλου, ούτε φανταζόμουν ότι θα αποκτούσα ποτέ. Φυσιολογικά είναι πολύ σπάνιο να βρεις έστω μία κάρτα στο δρόμο, πόσο μάλλον ολόκληρη συλλογή!

Όταν είναι γραφτό να γίνει κάτι, γίνεται. Όταν η μοίρα ορίζει να (σου) συμβεί κάτι, όλος ο κόσμος συνομωτεί ώστε αυτό να συμβεί, επηρεάζοντας μυστικά τόσο τις συγκυρίες όσο και τις (συχνά αδικαιολόγητες) αποφάσεις σου...

Κυριακή, 10 Οκτωβρίου 2004

Πηγαίνω στο φούρνο για ψωμί. Μόλις έρχεται η σειρά μου, μία από τις πωλήτριες λέει ειρωνικά στη διπλανή της: “Δεν κάνεις μπάνιο!” Η άλλη, μια μαυριδερή γύφτισσα, μαζεύει πίσω το κεφάλι της για να σχηματίσει διπλοσάγονο και καγχάζει: “Είμαι γριά!”

Είναι ολοφάνερο ότι τα λένε για μένα, καθώς οι δυο κάργιες γελούν περιπαικτικά μπροστά μου. Ταράζομαι αλλά δεν μιλώ. Κάνω πως δεν καταλαβαίνω, μόνο αναρωτιέμαι: Γιατί με κοροϊδεύουν όλοι; Δεν φταίει η εμφάνισή μου, ούτε το ύψος μου -πλέον. Με χλευάζουν επειδή εγώ δεν εκπέμπω την έμφυτη πουτανιά των ανθρώπινων θηλυκών...

Δευτέρα, 11 Οκτωβρίου 2004

Νωρίς το πρωί περπατώ έξω από το φούρνο, με σκοπό να ρίξω μια μούντζα στις κάργιες και μετά να

εξαφανιστώ. Τζίφος, δεν φαίνεται τίποτα πίσω από το τζάμι. Περνώ απέναντι, γυρίζω και ξανακοιτάζω προς το μέρος τους. Το βλέμμα μου διασταυρώνεται με της "γύφτισσας", που αυτή τη στιγμή δεν έχει δουλειά. Τότε βρίσκω την ευκαιρία και της ρίχνω μια μούντζα μεγαλοπρεπέστατη, έστω εξ αποστάσεως! Αμέσως νιώθω πολύ καλύτερα. *Η συγχώρεση είναι αφύσικη· η εκδίκηση είναι ισορροπία.*

Τώρα η ώρα είναι 2:00 το μεσημέρι και περιμένω λεωφορείο στη Γεννηματά για να πάω για μάθημα στην Παναγιώτα, στον Άλιμο. Τελείως αναπάντεχα, καταφθάνει στη στάση ακριβώς εκείνη η γύφτισσα που μούντζωσα το πρωί! Κάνω ότι δεν τη γνωρίζω, κι εκείνη επίσης. Το λεωφορείο δεν εμφανίζεται, οπότε αναγκάζομαι να πάρω ταξί. *Γιατί να μου συμβαίνει πάντα αυτό που δεν πρέπει, όσο απίθανο κι αν είναι;*

Πέμπτη, 14 Οκτωβρίου 2004

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Μαζί με 5-6 φίλους βρίσκομαι σ' ένα μεγάλο σιδηροδρομικό σταθμό, όπου έχουμε αναλάβει μια πολύ σημαντική αποστολή. Όμως οι εχθροί είναι εκεί, μας περιμένουν -αμέτρητοι μαυροφορεμένοι πολεμιστές του Κακού- και μας κυκλώνουν μέσα σε σκοτεινά λαγούμια. Ακολουθεί σφοδρή μάχη, σφαγή. Η ίδια ιστορία επαναλαμβάνεται 4-5 φορές, σαν σε ομόκεντρες ενσαρκώσεις. Πάντα κάποιο δικό μας λάθος ή αβλεψία μας φέρνει στην ίδια κατάληξη: σφαγή.

Την τελευταία φορά θυμόμαστε τι ακριβώς είχε συμβεί στις προηγούμενες "ζωές" μας και είμαστε προετοιμασμένοι. Ωστόσο, πάλι κάτι δεν πάει καλά: "Μη μου πείτε ότι ξεχάσατε τα σπαθιά σας μέσα στις βαλίτσες σας;" ρωτώ ανήσυχη στους συντρόφους μου.

Σπεύδουμε γρήγορα πίσω για να μπούμε σε μια στοά και να βρούμε τα σπαθιά μας. "Έτσι θα τους αιφνιδιάσουμε!", αισιοδοξώ. Τρέχουμε ξέφρενα πάνω στις ράγες μα εγώ μένω πίσω, σε λάθος λωρίδα. Μόλις το αντιλαμβάνομαι, πηδώ έγκαιρα στη σωστή ράγα, τρέχοντας σαν τρελή, ελπίζοντας ότι θα προλάβουμε.

Τώρα μπαίνω μέσα στη στοά μα οι συμπολεμιστές μου δεν φαίνονται πουθενά. Εχθρικοί στρατιώτες με εμποδίζουν να προχωρήσω πιο βαθιά. Μένω εκεί και περιμένω τους υπόλοιπους με αγωνία, ώσπου τους βλέπω να βγαίνουν τρέχοντας, με τις βαλίτσες στο χέρι. *Μα που είναι το δικό μου σπαθί;* αναρωτιέμαι. Λέμε ψέματα στους φρουρούς ότι ψάχνουμε την αποβάθρα 2 αντί την 9, όπου είχαμε σταθεί όλες τις προηγούμενες φορές. Έτσι, καταφέρνουμε να ξεφύγουμε. Ο κίνδυνος έχει περάσει, νιώθω ανακούφιση. Δεν πρόκειται να μας βρουν εδώ.

Ξυπνώ γεμάτη αγωνία, με σφίξιμο στην καρδιά. Δεν θυμάμαι όλα τα γεγονότα, ξέρω ότι πολλές λεπτομέρειες μου έχουν ξεφύγει μα... τι θαυμάσια έξαψη!

Παρασκευή, 15 Οκτωβρίου 2004

Ψυχική Εμπειρία: Ονειρεύομαι ότι είμαι ξαπλωμένη στο κρεβάτι μου. Μια μεγάλη πεταλούδα με χρυσοποίκιλτα φτερά πεταρίζει πάνω από τα σκεπάσματά μου. Αισθάνομαι πολύ όμορφα. Ξαφνικά, εμφανίζεται ο Θανάσης, πιάνει την πεταλούδα και της καταστρέφει τα φτερά! *Αν είναι δυνατόν! Τι ον είναι πια αυτός ο Θανάσης;*

Το πρωί πηγαίνω για μάθημα ιταλικών στον Άλιμο. Δυο στενά πιο πέρα από το σπίτι του μαθητή μου ανακαλύπτω μια νοσταλγική γωνιά, σαν ξεχασμένη από άλλους καιρούς: Στα δεξιά μου, μέσα σ' ένα μεγάλο

οικόπεδο, στέκεται ένα παλιό εγκατελειμένο πέτρινο σπίτι, με γυρτή στέγη από κεραμίδια κι ευρύχωρη βεράντα. Στα αριστερά μου, απέναντι από το πέτρινο σπίτι, υπάρχει ένα ετοιμόρροπο σινεμά. Κομμάτια από έναν αλλοτινό, αθωότερο κόσμο...

Τότε ακριβώς, τον ρεμβασμό μου διακόπτει ένα επίμονο διαπεραστικό κροτάλισμα που ακούγεται πίσω μου. Γυρίζω και βλέπω μια μεσόκοπη κλώσσα, η οποία έχει μόλις στρίψει στη γωνία κι έρχεται προς το μέρος μου. Με κοιτάζει μ' ένα ηλίθιο, ειρωνικό βλέμμα και συνεχίζει να κροταλίζει επιδεικτικά μια αρμαθιά από καμιά εικοσαριά κλειδιά που βαστά στο χέρι της. Φορώ αμέσως τις ωτοασπίδες μου και απομακρύνομαι γοργά.

Κυριακή, 17 Οκτωβρίου 2004

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Περιπλανιέμαι στους δρόμους της πόλης, όπου επικρατεί αλλοφροσύνη: Μελαμψές γυναίκες ελαφρών ηθών βολτάρουν πέρα δώθε. Εγκλήματα εκτυλίσσονται τριγύρω, χωρίς να εντυπωσιάζουν κανέναν. Ακούω ότι ένας διάσημος μπασκετμπωλίστας δολοφόνησε κάποιον λόγω ξαφνικής τρέλας. Αστυνομικοί συλλαμβάνουν τον μακρυμάλλη αθλητή και τον διασύρουν κουβαλώντας τον γυμνό και γυρισμένο ανάποδα, με το κεφάλι κάτω και τα πόδια ψηλά. Το πλήθος ακολουθεί, ενώ ο ένοχος ουρλιάζει ασυνάρτητα. Όλοι απορούν πώς μπόρεσε να κάνει το φόνο· ήταν καλό παιδί.

Τώρα κατευθύνομαι προς την οδό Όλγας όταν, ξαφνικά, όλα ασπρίζουν και μια καθαρή γυναικεία φωνή αντηχεί πίσω από τον γκρίζο Υμηττό που διακρίνεται στο βάθος: “Σταματήστε! Σταματήστε!” προστάζει. Όλα και όλοι ακινητοποιούνται, εκτός από μένα, που στέκομαι και ρωτώ: “Ποιά είσαι; Τι είσαι;”

Τότε, το σκηνικό αρχίζει να αλλάζει: “Κάτι” υλοποιείται σταδιακά μπροστά μας, μια γιγάντια λευκο-διάφανη οπτασία γενειοφόρου γέροντα τυλιγμένου με χαλαρά ιμάτια -η παραδοσιακή εικόνα του Θεού. Όλοι εξακολουθούν να μένουν ακίνητοι, μα εγώ τον παρατηρώ από την άκρη του δρόμου και εκλιπαρώ: “Πες μας, Θεέ μου! Δώσε μας τις οδηγίες Σου! Πες μας τι να κάνουμε!”

Ο Θεός δεν μιλά. Μας κοιτάζει όλους ήρεμα αλλά αυστηρά. Περιμένω ακόμη απάντηση μα η σιωπή πνίγει την ατμόσφαιρα. Τότε, νιώθω σαν μια αιθερική δίνη να με τραβά έξω από τη σκηνή και ξυπνώ μ' ένα σφίξιμο στην καρδιά. Αισθάνομαι πληρότητα αλλά και απορία...

Δευτέρα, 18 Οκτωβρίου 2004

Πηγαίνω για μάθημα στα παιδιά της Λουίζας και συναντώ στην εξώπορτα τον πατέρα της, τον κύριο Σωτήρη. “Μπέκα μέσα!” μου κάνει χαρωπά. Οι γονείς των παιδιών λείπουν, δεν έχουν σχολάσει ακόμη από τις δουλειές τους. Πρώτα κάνω μάθημα στη Ζαφειρία, από τις 6:30 ως τις 7:30 το απόγευμα. Ύστερα σειρά έχει ο Μανώλης, από τις 7:30 ως τις 8:30 -όπως πάντα.

Στις 7:40 μπουκάρει μέσα ο κυρ Σωτήρης. Μόλις βλέπει ότι διδάσκω τον Μανώλη, με κοιτάζει με επιτιμητικό βλέμμα και μου πετάει όλο αγανάκτηση:
“Ε, όχι! Αυτό το παιδί έχει σηκωθεί από τις πέντε παρά τέταρτο το πρωί για να διαβάσει τα μαθήματά του! Όχι, δεν θα κάνετε μάθημα!”
Μένω εμβρόντητη μα διατηρώ την ψυχραιμία μου:
“Να καθήσω ως τις οκτώ και τέταρτο;” ρωτώ.
“Ως τις οκτώ παρά τέταρτο!” μου κάνει αυτός, οπότε σηκώνομαι και φεύγω αμέσως, αφήνοντας το μάθημα στη μέση.

Εκτιμήσεις: Αποκλείεται να σήκωσαν το Μανώλη στις 4:45 τα ξημερώματα για να μελετήσει -ειδικά σήμερα, που έχει μεσολαβήσει σαββατοκύριακο. Απλά, ο τρελόγερος μου ξεφούρνισε αυτό το ψέμα για να με διώξει -μην τυχόν και κουράσω την ιδιοφυία! Είναι θεόμουρλος ο μπάρμπας! Κι "έχει ψύχωση με το Μανώλη", όπως μου έχει εξηγήσει η Λουίζα.

Το θέμα είναι ότι αν δεν χειριστώ πολύ προσεκτικά την υπόθεση, κινδυνεύω να τσακωθώ πάλι με τη Λουίζα! Ο γέρος θα ισχυριστεί ότι εγώ έφυγα από μόνη μου, επειδή έτσι μου κάπνισε. Και βέβαια, θα πουν ότι πάλι εγώ φταίω επειδή δεν σκέφτηκα πως 7:30 είναι πολύ αργά για να κάνει αγγλικά το ξουράφι ο Μανώλης -έστω κι αν οι γονείς του μου κανόνισαν εξαρχής αυτές τις ώρες. Αύριο πρωί-πρωί θα τηλεφωνήσω στη Λουίζα και θα της εξηγήσω τι συνέβη, ήρεμα και χωρίς να κατηγορήσω τον πατέρα της. Ας ελπίσουμε ότι θα καταλάβει...

Τρίτη, 19 Οκτωβρίου 2004

Ώρα 8:30 το πρωί, χτυπά το τηλέφωνό μου. Είναι ο κυρ Σωτήρης, που με ρωτά αλαφιασμένος:

"Γιατί θύμωσες κι έφυγες; Δεν σου είπα να καθήσεις ως τις οκτώ και τέταρτο;"

"Όχι, μου είπατε να φύγω στις οκτώ παρά τέταρτο", του υπενθυμίζω.

"Οκτώ και τέταρτο, σου είπα!" επιμένει.

"Όχι, δεν είναι έτσι! Εγώ σας ζήτησα να μείνω μέχρι τις οκτώ και τέταρτο, εσείς όμως μου είπατε οκτώ παρά τέταρτο! Γι' αυτό κι έφυγα, ήταν ήδη τόσο!" του εξηγώ ψύχραιμα.

Ακολουθούν διαμαρτυρίες, φωνές, έντονες αντιρρήσεις εκ μέρους του μπάρμπα και στρατηγική υποχώ-

ρηση εκ μέρους μου: “Τέλος πάντων, στο εξής θα πιάνω πρώτα το Μανώλη”, τον καθησυχάζω.
“Ναι, γιατί είναι παιδί που κουράζεται εύκολα! Καλύτερα, μάλιστα, να έρχεσαι πιο νωρίς, στις 6:00 αντι στις 6:30, επειδή μετά είναι πολύ αργά για το Μανώλη!”
“Πιο νωρίς δεν μπορώ, γιατί το πρόγραμμά μου είναι τιγκαρισμένο”, τον πληροφορώ. Εκείνος δυσανασχετεί αλλά το θέμα μένει εκεί.

Η ουσία είναι ότι εξαιτίας ενός χαζού (του Μανώλη) κι ενός τρελού (του κυρ Σωτήρη), κινδυνεύω πάλι να εκτεθώ και να παρεξηγηθώ με τη Λουίζα. Πραγματικά απορώ, με τι σαχλαμάρες πρέπει ν' ασχολούμαι: Τι λεπτούς χειρισμούς πρέπει να εκτελώ για να ξεφεύγω από τον ιστό των ηλιθίων και των μουρλών· πόση ψυχραιμία, ευελιξία, αυτοέλεγχο πρέπει να εξασκώ για να αποφεύγω παρανοϊκά μπλεξίματα με απρόβλεπτες συνέπειες.

Εντέλει, μόλις το 'κλεισε ο κυρ Σωτήρης, τηλεφώνησα στη Λουίζα, της εξήγησα ήρεμα τα καθέκαστα και της ζήτησα να μην πει κουβέντα στον πατέρα της. Εκείνη θύμωσε με τις πρωτοβουλίες του γέρου: “Αυτό που έκανε ο πατέρας μου είναι απαράδεκτο! Τα παιδιά έχουν μάνα και πατέρα για να τα φροντίσουν!” Προς μεγάλη μου ανακούφιση, η Λουίζα έδειξε κατανόηση και με διαβεβαίωσε ότι θα κόψει το βήχα του πατέρα της. Τέλος, μου ζήτησε συγγνώμη εκ μέρους του. Ευτυχώς, όλα διευθετήθηκαν ομαλά. Πάει κι αυτό...

Τετάρτη, 20 Οκτωβρίου 2004

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι σ' ένα εστιατόριο· κάθομαι ολομόναχη σε ένα τραπέζι, ενώ όλοι γύρω μου διασκεδάζουν σε χαρούμενες παρέες. Κάποιος έρχεται να κάτσει μαζί μου, όμως η διπλανή

συντροφιά τραβά θρασύτατα την καρέκλα του και τον παρασέρνουν στην ομάδα τους. Μένω ξανά μόνη κι έχω την εντύπωση ότι με κοροϊδεύουν.

Θυμώνω, σηκώνομαι όρθια, υψώνω τα χέρια προς τον ουρανό και προφέρω το ξόρκι “Είναι πολύ αργά για σας, που είσαστε Ένα”. Γρήγορα ο ουρανός γεμίζει με μαύρα σύννεφα, βαριά και δυσοίωνα. Ξαφνικά, γιγάντιες τετραγωνισμένες μηχανές, μάλλον εξωγήινες, εμφανίζονται από κάθε κατεύθυνση και αρχίζουν να ισοπεδώνουν τα πάντα στο πέρασμά τους: Κτήρια, δρόμους, ανθρώπους. Αυτό είναι το τέλος του κόσμου τους.

Εγώ, η Αλίκη και η μητέρα μου τρέχουμε να σωθούμε, ενώ οι μηχανές προελαύνουν απειλητικές, συνθλίβοντας τα πάντα. Κάποια στιγμή χρειάζεται να ξιφομαχήσω ενάντια σε εχθρούς. Ύστερα πηδάμε πάνω από ψηλούς συρμάτινους φράκτες· βοηθώ τη μητέρα μου επειδή είναι γριά πια. Εντέλει, καταφέρνει να περάσει κι αυτή πάνω από το φράκτη, σε ασφαλή περιοχή.

Σωθήκαμε; Όχι ακόμη. Οι μηχανές προχωρούν ακάθεκτες, περνούν τα σύνορα κι εμείς συνεχίζουμε να τρέχουμε για να κρυφτούμε πίσω από ερειπωμένους πέτρινους όγκους. Οι εξωγήινες μηχανές εξακολουθούν να καταστρέφουν τον κόσμο των ανθρώπων, κινδυνεύω κι εγώ. Ενίοτε χρειάζεται να παλέψω με τα χέρια ή με σπαθί ενάντια σε επικίνδυνους εχθρούς.

Τώρα οι μηχανές έχουν αποσυρθεί αφού ολοκλήρωσαν το έργο τους. Τελικά γλυτώνουμε από το θάνατο, εγώ και ελάχιστοι άλλοι άνθρωποι. Αρπάζω δυο εντυπωσιακές μεταξωτές βεντάλιες, μία λιλά και μία σωμόν, από έναν άνδρα που μοιάζει Γιαπωνέζος. “Θα τις κρατήσω για ενθύμιο!” του λέω. Έπειτα, εξηγώ στους επιζώντες πως “μόνον όσοι εκτελούν το θέλημά μου θα επιβιώσουν, μόνον αυτοί...”

Πέμπτη, 21 Οκτωβρίου 2004

Ο θείος Ανέστης και η θεία Βαρβάρα είναι πάλι εδώ λόγω προβλημάτων υγείας του θείου, ο οποίος μπαινοβγαίνει στα νοσοκομεία από τις αρχές του Σεπτέμβρη. Από τις αρχές του μήνα έχει πυρετό και λοίμωξη και μένει μόνιμα στα νοσοκομείο. Ο πατέρας μου και η θεία Βαρβάρα τον επισκέπτονται κάθε μέρα, του φέρνουν φαγητό και συνεννοούνται με τους γιατρούς.

Το θέμα είναι ότι το ζεύγος αρνείται να νοικιάσει μια γκαρσονιέρα, ενώ έχουν απαίτηση ο πατέρας μου να τρέχει εδώ κι εκεί για χάρη τους. Άγνωστο πόσο θα μείνουν ακόμη στο σπίτι μας. Στο μεταξύ, η μάνα μου έχει ήδη χάσει την υπομονή της: Τα νεύρα της έχουν σπάσει, γκρινιάζει και παραπονιέται διαρκώς, η πίεσή της ανεβαίνει επικίνδυνα και δεν προβλέπω να ξεμπλέκουμε εύκολα από αυτή την περιπέτεια.

Αρκετά! Αν η κατάσταση αυτή συνεχιστεί, δεν τους βλέπω καθόλου καλά τους γονείς μου! Αν μέχρι την Παρασκευή δεν ξεκαθαρίσει η υπόθεση, θα κάψω κανέναν!

?! Την επόμενη κιόλας μέρα, η υγεία του θείου Ανέστη παρουσιάζει ξαφνική κι απρόσμενη επιδείνωση. Απ' ότι ακούω, κάθε τόσο πέφτει σε κώμα και παραμιλάει. Έχουν έλθει και οι δυο γιοί του από την Κεφαλλονιά για να τον δουν. Τρεις μέρες μετά, ο θείος μας αφήνει χρόνους. Κανείς δεν φανταζόταν ότι θα πέθαινε τόσο σύντομα. Πέσαμε όλοι από τα σύννεφα...

Κυριακή, 24 Οκτωβρίου 2004

Άλλο ενα επεισοδιακό μάθημα με το Στέλιο: Μόλις μπαίνω μέσα η Ολυμπία, η μητέρα του, μου

παραπονιέται ότι στο τελευταίο τεστ αγγλικών του σχολείου ο φωστήρ πήρε 2 επειδή έδωσε κενή κόλλα -και πολύ πήρε! Ύστερα η κυρία κλαψουρίζει επί πέντε λεπτά για τα 10 ευρώ που μου δίνει.

Ξεκινάμε το μάθημα, όμως στέκεται αδύνατο να διδάξω οτιδήποτε: Ο μικρός κάνει συνεχώς χαζομάρες, ουρλιάζει υστερικά και σαχλαμαρίζει σαν καθυστερημένο. Η μητέρα του μπαινοβγαίνει κάθε τόσο εκνευρισμένη και προσπαθεί να μου υποδείξει τι να κάνω: "Βάζε τον να γράφει, γιατί δεν σε ακούει!". Στο τέλος μου εκμυστηρεύεται ότι φέτος ο Στέλιος πάει χειρότερα σε όλα τα μαθήματα του σχολείου. Με αλάλιασαν εκεί μέσα. Αρχίζω να καταλαβαίνω τον άνδρα της Ολυμπίας, που έχει λακίσει.

Την επόμενη μέρα, τελειώνοντας το μάθημα στην Παναγιώτα, ο πατέρας της με ρωτάει σοβαρά: "Όλα ισορροπημένα, όλα εντάξει;" Περίεργη ερώτηση, ιδίως μετά τα χθεσινά επεισόδια...

Σάββατο, 30 Οκτωβρίου 2004

Γύρω στις 3:00 τα ξημερώματα, ο γενικός διακόπτης του ρεύματος ανεβοκατεβαίνει από μόνος του, ενώ η τηλεόραση ανοίγει και παίζει χωρίς να την έχει αγγίξει κανένας! Έχει προηγηθεί η ***Υπέρτατη Τελετουργία*** πριν από κανένα δίωρο.

Το ίδιο πρωί, μόλις φθάνω στο σπίτι της Ρένας η μητέρα της σπεύδει αμέσως να μου υποδείξει πώς να διδάσκω τον μάλλον ανεπίδεκτο υιό Μιχάλη: "Υβόννη, να τον βάζεις να γράφει, όχι μόνο να τα λες, γιατί δεν σε ακούει!" -παπαγαλίζει τα λόγια της Ολυμπίας.

Όσον αφορά το πελατολόγιό μου, πάντως, καλά πάει και φέτος: Έχω εννέα μαθητές συνολικά, ενώ στις εξετάσεις του Ιουνίου είχα και ορισμένες επιτυχίες: Η

Ξένια πήρε το πιστοποιητικό επιπέδου 2 στα αγγλικά, με βαθμό pass αντί high pass που ήλπιζα. Ο Γιάννης Κυριαζόγλου πέρασε μόνο το προφορικό διαγώνισμα για το επίπεδο 2 των ιταλικών. Στα γραπτά μηδενίστηκε, επειδή σημείωσε τις απαντήσεις όχι μονάχα στο "φύλλο των απαντήσεων", ως ώφειλε, αλλά και πάνω στα φύλλα του τεστ· μελετηρός αλλά μάλλον χαζούλης. Η μικρή Ρένα πήρε το πιστοποιητικό επιπέδου 1 με πολύ ψηλό βαθμό. Ο Γιώργος Κοέν απέκτησε το πιστοποιητικό επιπέδου 4 στα Ιταλικά, ενώ έχει ήδη πάρει μαζί μου το επίπεδο 3 στα Ιταλικά και το Proficiency στα Αγγλικά.

Δευτέρα, 1 Νοεμβρίου 2004

Συντονισμός του Matrix: Βρίσκομαι στο τέρμα λεωφορείων στην Κάτω Γλυφάδα, όπου περιμένω σε μια ουρά 20 ατόμων για να βγάλω μηνιαία κάρτα απεριορίστων διαδρομών. Είμαι ιδιαίτερα προσεκτική, επειδή ξέρω πως όποτε περιστοιχίζομαι από πλήθος ανθρώπων, σχεδόν πάντα δημιουργούνται επεισόδια γύρω μου και εναντίον μου: Πότε μου παίρνουν τη σειρά, πότε παραπονούνται ψευδώς ότι εγώ τους έχω πάρει τη σειρά, σχεδόν πάντα ο υπάλληλος εγκαταλείπει το πόστο του μόλις φθάνει η σειρά μου κ.ο.κ.

Τέλος πάντων, όλα κυλούν ομαλά, μέχρι που έρχεται η σειρά μου. Εκείνη την ώρα ακριβώς, καταφθάνουν δυο κυράτσες και ζητούν να τους παραχωρήσω τη σειρά μου επειδή "το λεωφορείο μας φεύγει σε δυο λεπτά!" Τους το επιτρέπω, μα τότε πλακώνουν άλλες τρεις και ζητούν το ίδιο! Στο μεταξύ, οι υπόλοιποι στην ουρά δυσανασχετούν. "Σαν πολλές δεν μαζευτήκατε; Εισητήρια δεν έχει! Ας ερχόσασταν πιο πριν!" τους κάνω αυστηρά και τους κόβω το βήχα.

Τότε, πετάγεται ένας έξυπνος από πίσω και τα βάζει με τον υπάλληλο, ο οποίος αρχίζει τις φωνές και απειλεί να πάει για κατούρημα! Ακολουθούν διαμαρτυρίες, κραυγές, φασαρία απ' όλους όσους στέκονται στην ουρά.

“Εκείνη η κυρία μπροστά φταίει, που τις άφησε να περάσουν!” φωνάζει ο έξυπνος.

“Εγώ; Εγώ δεν τις άφησα να περάσουν!” διαμαρτύρομαι, εφόσον μάλιστα μόνο μία απ' αυτές πήρε εισιτήριο· οι άλλες δυο πήραν δρόμο.

Ο έξυπνος επιμένει και ο υπάλληλος φωνάζει: “Αυτό είναι το τελευταίο κουπόνι που φτιάχνω (δηλαδή το δικό μου). Μετά πάω τουαλέτα!”. Μόλις μου δίνει πίσω την κάρτα, αποχωρώ εγκαίρως για να προλάβω το λεωφορείο 205. Ο τύπος πίσω συνεχίζει να με κατηγορεί. “Εσείς οι έξυπνοι ας τα λέγατε καλύτερα!” του πετάω κι εξαφανίζομαι. Φεύγει και ο υπάλληλος για να πάει τουαλέτα, ενώ έχει πια μαζευτεί μια ουρά τουλάχιστον 30 ατόμων, που αγανακτούν. *Υπέροχα...*

Ελπίζω, μόνο, να μην έχω χειρότερα στο σπίτι της Παναγιώτας, όπου θα πάω για μάθημα το απομεσήμερο. Όπως έμαθα, η μικρή πήρε 7/20 στο σχολικό τεστ -παρόλο που την είχα διαβάσει πολύ καλά. Τι περιμένεις από τούβλα;

Σάββατο, 6 Νοεμβρίου 2004

Απογευματινή επίσκεψη στη Λουίζα, από την οποία μαθαίνω τα εξής συνταρακτικά νέα: Ο Βασίλης, εκείνος ο μυστηριώδης φίλος του Νώντα, ο οποίος είχε εμφανιστεί από το πουθενά πέρυσι μετά από 15 χρόνια απουσίας για να απειλήσει τη δουλειά μου και τη φιλία μου με τη Λουίζα (1η Δεκ. 2003), είναι νεκρός! Τον Απρίλη μπήκε στο νοσοκομείο επειδή είχε πόνους στη

μέση, του έκαναν παρακέντηση στο σηκώτι, από λάθη των γιατρών έπαθε εσωτερική αιμορραγία και πέθανε δυο μήνες αργότερα -χωρίς να το περιμένει κανείς. *Μήπως το "κάψιμο" του Μανώλη (2 Δεκ. 2003), για κάποιο μυστηριώδη λόγο, έπεσε στο Βασίλη;*

Φεύγοντας, η Λουίζα με συνόδευσε μέχρι την εξώπορτα γιατί ήθελε να ποτίσει και τότε έτυχε να περάσει απέξω η μητέρα της ανάπηρης Σταυρούλας. Χαιρετήθηκαν εγκάρδια με τη Λουίζα κι έπιασαν κουβέντα· η κυρία δεν μου φάνηκε καθόλου κακομοίρα, μάλλον το 'παιζε και ντίβα, θα έλεγα. Μας αποκάλυψε, μάλιστα, ότι η ανάπηρη κόρη της έχει μπει σε ένα ειδικό πρόγραμμα εκπαίδευσης και σύντομα θα πιάσει ανάλογη δουλειά σε κάποια δημόσια υπηρεσία. "Η Σταυρούλα θα βγάζει το ψωμί της και θα γίνει ανεξάρτητη, ενώ άτομα αρτιμελή και μορφωμένα δεν μπορούν να βρουν καμία δουλειά", κατέληξε η κυρία με αρκετό καμάρι...

* * * *

Κυριακή, 14 Νοεμβρίου 2004

Διαυγές Όνειρο: Πηγαίνω βόλτα σε καταπράσινες λοφώδεις εκτάσεις, κάπου στη Σκωτία. Μια γαλήνια γαλάζια λίμνη διακλαδίζεται πάνω στις πλαγιές. Τώρα περπατώ σε χωριάτικα σοκάκια, παρατηρώ τις σκουροπράσινες φυλλωσιές στις μάντρες, τη γαλάζια ατάραχη θάλασσα στο βάθος. Πετώ αβίαστα πάνω από το νερό, εκφράζοντας χαλαρή θέληση, χωρίς προσπάθεια.

Ψυχική Εμπειρία: Είμαι κάπου ξαπλωμένη και ήρεμη, μάλλον στο κρεβάτι μου. Μια φωτεινή σφαίρα βγαίνει από μέσα μου, υψώνεται πάνω από το σώμα μου, ξαναμπαίνει μέσα μου. Τρεις ή τέσσερις πολύχρωμες αναλαμπές, σαν ουράνια τόξα, με καλύπτουν κατά

μήκος. Υπέροχη αίσθηση...۩

Ο ανηψιός μου ο Γιάννης, εδώ και δυο μήνες στρατιώτης στο πυροβολικό Θήβας, την περνά κοτσάνι: Δεν κάνει αγγαρείες, ούτε ασκήσεις, παρά μόνο φτιάχνει σάντουιτς στο καψιμί επειδή, λέει, έχει δουλέψει ως μπάρμαν στο “Blue Rose”. Δηλαδή: Ανάμεσα σε χιλιάδες νεαρούς, ο Γιαννάκης μας είναι ο μόνος που έχει εργαστεί ως μπάρμαν και ο μόνος που ξέρει να φτιάχνει καφέδες...

Αργότερα, όμως, θα τον στείλουν στη Χίο και θα έχει πρόβλημα το πουλάκι μου, επειδή εκεί θα είναι αναγκασμένος να γυμνάζεται και να δουλεύει σκληρά όπως οι υπόλοιποι στρατιώτες. Βλέπεις, το μέσον της Θήβας δεν πιάνει στη Χίο. Ωστόσο, η αδελφή μου δεν πτοείται: Λέει ότι έχει κι εκεί κάποιο γνωστό, ο οποίος θα φροντίσει να μετατεθεί ο Γιάννης σε καλύτερη μονάδα.

Σημειωτέον ότι ο Γιάνναρος χρειάζεται γύρω στα 600 ευρώ το μήνα (δηλαδή έναν ολόκληρο μισθό) για να κινείται, το παιδί. Αλήθεια, πώς καταφέρνει και του τα στέλνει η Αλίκη; Σύμφωνα με τα λεγόμενά της, στέλνει στον στρατευμένο πρίγκηπα σχεδόν όλα όσα βγάζει από την ταβέρνα “Τρία Κυκλάμινα”, όπου εργάζεται εδώ και μερικούς χειμώνες, ενώ με τα 300 ευρώ του Ταμείου Ανεργίας πληρώνει τα μηνιαία δίδακτρα για την ιδιωτική σχολή ψυχολογίας όπου φοιτά ο Νάσος από φέτος. ***Μυστήρια*** πράγματα: Πώς βγαίνουν τα υπόλοιπα έξοδά της;

Ακόμη, ας μην ξεχνάμε ότι η Αλίκη έχει αντιμετωπίσει ουκ ολίγα δικαστήρια εξαιτίας του Γιάννη, ο οποίος από μικρός οδηγούσε μηχανάκι χωρίς να έχει δίπλωμα. Έχει αθωωθεί σε όλα επειδή “του τυχαίνουν καλοί δικαστές”, λέει. Δικαστές που, για κάποιο περίερ-

γο λόγο, δεν λαβαίνουν καν υπόψη τους νόμους.

Συμπέρασμα: Σε κάθε τους βήμα οι Μαρκάκηδες έχουν κι ένα μέσο! Μα πού τα βρίσκουν τόσα μέσα; Τελευταία, μάλιστα, η Αλίκη έχει αποκτήσει μπόλικο τουπέ, το τουπέ που έχουν όλοι όσοι απολαμβάνουν την εύνοια των κυκλωμάτων. *Κοίτα να δεις, που η αδελφούλα μου διαθέτει "γνωριμίες", "προστασία", "υποστήριξη" από υψηλά ιστάμενα πρόσωπα! Όποια πέτρα κι αν σηκώσεις πλέον, από κάτω βρίσκεται. Ποιός; Η Αλίκη...*

Τρίτη, 16 Νοεμβρίου 2004

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Είναι πρωί, είμαι στο σπίτι αλλά δυνατή μουσική αντηχεί από παντού και δεν με αφήνει να ησυχάσω. Κοιτάζω στο φωταγωγό για να δω από πού προέρχεται, μα γρήγορα διαπιστώνω πως η πηγή του θορύβου βρίσκεται μέσα στο σπίτι μου! Το παλιό στερεοφωνικό είναι αναμμένο και παίζει -μα πώς; Τότε, το όνειρο γίνεται διαυγές. Δοκιμάζω να αιωρηθώ, τα καταφέρνω, κι έτσι ξεκινά μια

Αστρική Προβολή: Ανοίγω την μπροστινή πόρτα, βγαίνω έξω και αρχίζω να πετώ προς τη θάλασσα, εφαρμόζοντας τη "μη-δράση" (δηλαδή, εκδηλώνω μονάχα νοερή επιθυμία χωρίς να καταβάλλω προσπάθεια). Δυσκολεύομαι λίγο μα συνεχίζω, παρατηρώντας το περιβάλλον γύρω μου.

Σύντομα βρίσκομαι αλλού, σε μια άλλη Γλυφάδα, και ίπταμαι άνετα πάνω από ένα μακρύ δρόμο σε δενδρόφυτη περιοχή. Φθάνω σε μια ξένη χώρα, όπου λωρίδες θάλασσας εισχωρούν στην ξηρά, σχηματίζοντας όμορφα φιόρδ. Το τοπίο είναι μαγευτικό, ωστόσο υπάρχουν μερικές μαυροντυμένες γυναίκες στο δρόμο, οι οποίες συνομιλούν δυνατά και με ενοχλούν. Περνώ

από πάνω τους πετώντας και θαυμάζω το γραφικό κόλπο που εκτείνεται από κάτω. Αυτές με ακολουθούν και μ' ενοχλούν ακόμη. Πριν φύγω από κει, τις απειλώ: "Αν με ακολουθήσετε, θα σας καταραστώ άσχημα!"

Τις αφήνω πίσω και μπαίνω σ' ένα ωραίο χωριάτικο σπίτι που μοιάζει παραμυθένιο: Έχει ξύλινη διακόσμηση κι επίπλωση, παράθυρο με χρωματιστά βιτρώ, γυρτή ψάθινη σκεπή. Χαρωπά παιδιά παίζουν μέσα. Ύστερα βγαίνω έξω, χαίρομαι τη φύση που σφίζει γύρω μου και σύντομα περιπλανιέμαι στις βραχώδεις όχθες ενός μικρού ποταμού. Παντού ολόγυρα δεσπόζουν καταπράσινα δέντρα.

Προχωρώ κατά μήκος του ποταμού και ανιχνεύω το μαγευτικό, βραχώδες αλλά και δενδρόφυτο μέρος. Πάνω σε μια βουνοπλαγιά διακρίνονται θαυμάσιες κλιμακωτές λίμνες. Κάτω χαμηλά εκτείνεται μια εύφορη πεδιάδα. Στέκομαι για λίγο και απολαμβάνω τη σπάνια φυσική ομορφιά που ξετυλίγεται γύρω μου, όμως οι ενοχλητικές μαυροφόρες εμφανίζονται ξανά και σπάνε τη γαλήνη του τόπου με την ηχηρή φλυαρία τους. Προσπαθώ να τις αγνοήσω μα μου είναι αδύνατον. Έτσι, φεύγω και πάλι.

Πίσω στο χωριό συναντώ μια γυναίκα και αρχίζω τις ερωτήσεις:
"Ποιές είναι αυτές οι γυναίκες;" ζητώ να μάθω.
"Λέγονται Γούβες", μου απαντά.
"Και αυτή η χώρα πώς ονομάζεται;"
"Ονομάζεται Μπούννντα".
"Ποιός άρχει εδώ;"
"Εδώ άρχει ο βασιλιάς Πίθηκος. Δεν μπορώ να σου αποκαλύψω το μυστικό αυτού του άνδρα. Εδώ είσαι σε ξένη χώρα. Οι Αμερικανοί θα αποκάλυπταν ποτέ τα μυστικά τους στους Ρώσους; Όχι, αυτό δεν γίνεται!"

Τότε ακριβώς, ξυπνώ μαλακά. Πού να ταξίδεψα άραγε; Το ανωτέρω αστρικό ταξίδι μου πρέπει να ήταν μια ματιά σ' έναν άλλο κόσμο, γοητευτικό, εντυπωσιακό. Όμως, σκοτεινές οντότητες με ενόχλησαν και εκεί, ενώ δεν μου επιτράπηκε να μάθω περισσότερο απ' όσα έπρεπε...

Παρασκευή, 19 Νοεμβρίου 2004

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι σ' ένα σκοτεινό ασανσέρ που κατεβαίνει συνεχώς. Ανησυχώ επειδή σε κάθε υπόγειο όροφο ο χώρος γύρω μου στενεύει όλο και περισσότερο. Καταλήγω σ' ένα εργαστήριο, όπου ανακαλύπτω πως κάποιοι κακόβουλοι επιστήμονες χρησιμοποιούν εξελιγμένα προγράμματα εικονικής πραγματικότητας για να εισβάλλουν στην "αληθινή" πραγματικότητα.

Στην επιφάνεια της γης, ένας εχθρός των κακών επιστημόνων ψάχνει στους δρόμους για να βρει ένα σημαντικό στοιχείο, ενώ τέρατα που μοιάζουν με βουβάλια τον κυνηγούν ανάμεσα στο πλήθος. Σύντομα ο κυνηγημένος καταλήγει απρόσμενα στο υπόγειο, καθώς οι εικόνες που βιώνει αλλάζουν ύποπτα και θυμίζουν πια εικονική πραγματικότητα. Τελικά, ανακαλύπτει πως και ο ίδιος είναι συνδεδεμένος με ένα εικονικό Μάτριξ, μέσω ηλεκτροδίων που εισέρχονται στον εγκέφαλό του...

Ψυχική Εμπειρία: Είμαι στο παλιό σπίτι της θείας Αρχοντίας στον Κορυδαλλό. Πέρα στο βάθος προβάλλει ο γιός της, ο θείος Γιώργος, ο οποίος έχει πεθάνει. Εμφανίζεται λουσμένος σε λαμπερό λευκό φως και ανοίγει τα χέρια του σα να με υποδέχεται...

Σάββατο, 20 Νοεμβρίου 2004

Το απόγευμα πήγα στη Λουίζα για να ευχηθώ για τα γενέθλιά της. Ως δώρο της πρόσφερα ένα μεταλλικό κηροπήγιο με τρεις θήκες και ανθεμωτή διακόσμηση, πολύ συμπαθητικό. Το άνοιξε βιαστικά πάνω σε μια καρέκλα, κάτι μουρμούρισε, ύστερα εξαφανίστηκε μαζί με το δώρο και αναγκάστηκα να την ψάχνω σε όλο το σπίτι για να τη ρωτήσω πώς της φάνηκε. Εντέλει, την ανακάλυψα στην κουζίνα, μάλλον συνοφρυωμένη -ίσως επειδή το δώρο μου της φάνηκε φθηνό.

... Στο εξής νιώθω ψυχρότητα εκ μέρους της, δεν μου προτείνει πια να βρεθούμε και συνεχώς αναβάλλει μια συνάντηση μαζί με φίλους της, που μου είχε υποσχεθεί εδώ και τρεις εβδομάδες. Όσο για το δώρο μου, σύντομα θα το εξαφανίσει δια παντός. Δεν πρόκειται να ασχοληθώ με το τι μπορεί να φταίει, τι την πείραξε πάλι. Δεν με νοιάζει. Δεν μπορώ πια να ασχολούμαι με μουρλούς...

Τρίτη, 23 Νοεμβρίου 2004

"Εξορκιστής": Κλασική ταινία τρόμου, η οποία είχε σοκάρει κάποτε τους πάντες με τις αποτρόπαιες σκηνές δαιμονισμού που δείχνει. Αυτή τη φορά, ωστόσο, είδα τον "δαίμονα" με άλλο μάτι και με αρκετή έκπληξη συνειδητοποίησα ότι: Πέρα από ορισμένα fancy tricks (πλήρης περιστροφή του λαιμού, "περπάτημα αράχνης", ψυχοκινητικά φαινόμενα), η συμπεριφορά του φοβερού δαίμονα δεν διαφέρει καθόλου από την ανθρώπινη! Πιο αναλυτικά:

α) Ο δαίμονας βρίζει χυδαία, δεν σέβεται κανέναν, προσβάλλει και χλευάζει διαρκώς, ιδίως όσους αισθάνεται εχθρούς του. *Σε τι διαφέρει η αδιάκοπη χυδαιολογία πολλών σημερινών ανθρώπων; Χωρίς καν*

να σε γνωρίζουν, καταμεσής του δρόμου σε γιουχάρουν, σε βρίζουν, σου κραυγάζουν επιθετικά, σε τρομάζουν.

β) Το πονηρό πνεύμα γυρεύει διαρκώς ευκαιρία για να εξαπολύει καλοσχεδιασμένες ψυχικές επιθέσεις. Αυτή είναι και η ειδικότητά του, άλλωστε. Συχνά, χωρίς καν να ξέρει ποιός είσαι, σου ουρλιάζει τις ανασφάλειές σου, παίζει με τους φόβους σου, υποδαυλίζει τις ενοχές σου. *Τα ίδια ακριβώς ενεργειακά παιγνίδια παίζουν κατά κόρον οι άνθρωποι μεταξύ τους, επιδεικνύοντας συχνά μια παράξενη τηλεπάθεια. Για παράδειγμα, άτομα που δεν έχω ξαναδεί, μου φωνάζουν στο δρόμο: "Είσαι αγάμητη, γι' αυτό είσαι έτσι!" ... "Χαζή είσαι, καλά σου λένε όλοι!" κλπ.*

γ) Ο δαίμονας παρουσιάζει ακόρεστες, ανώμαλες σεξουαλικές ορέξεις. *Ομοίως, οι σημερινοί άνθρωποι, από την εφηβεία τους ακόμη, πηδιούνται ασταμάτητα με όποιον τους λάχει, κάνουν όποια ανωμαλία τους περάσει από το μυαλό, και περνιούνται για πολύ "cool".*

δ) Το πονηρό πνεύμα παραπλανά τους άλλους με πολύ επιδέξιο τρόπο, μπλέκοντας αλήθειες με ψέματα, τονίζοντας τις λεπτομέρειες που τον συμφέρουν. Σε περίπτωση που στριμωχτεί, υποκρίνεται τον μειλίχιο ή τον υποχωρητικό. *Κλασική ανθρώπινη συμπεριφορά, που θεωρείται ένδειξη εξυπνάδας.*

ε) Ο δαίμονας δεν διστάζει να σκοτώνει όσους τον ενοχλούν, με τέτοιο τρόπο ώστε κανείς να μην τον υποψιάζεται. *Πόσα εγκλήματα δεν διαπράττονται καθημερινά μέσα στην ανθρώπινη κοινωνία, τα οποία φαίνονται ως ατυχήματα και καλύπτονται από τη συντονισμένη δράση των κυκλωμάτων;*

στ) Ο δαίμονας επιζητεί διαρκώς να τρομοκρατεί τους πάντες, γρυλίζοντας, μουγκρίζοντας, ουρλιάζοντας επιθετικά. *Ακριβώς το στυλ των σημερινών νέων: Αν*

περάσεις μπροστά από οποιαδήποτε ομάδα νεαρών, ακούς μια αδιάσπαστη οχλοβοή από γρυλίσματα, μουγκρητά, ουρλιαχτά, ασυνάρτητες κραυγές, που σου παγώνουν το αίμα στις φλέβες. Για παράδειγμα, ο ανηψιός μου ο Νάσος συχνά γρυλίζει και ολολύζει αλαζονικά, επιδεικτικά, χωρίς κανένα λόγο, μα όλοι τον βρίσκουν χαριτωμένο.

ζ) Το πονηρό πνεύμα αρέσκεται ιδιαίτερα να τραβά την προσοχή, θορυβώντας ακατάπαυστα: Φωνάζει όσο πιο δυνατά μπορεί, κουδουνίζει ή κροταλίζει διάφορα αντικείμενα, κοπανάει, σφυρίζει, βρυχάται. *Ομοίως, τα ανθρώπινα όντα απολαμβάνουν να προξενούν κάθε είδους φασαρία: μηχανές που μουγκρίζουν ακατάπαυστα, συναγερμοί που σφυρίζουν για ψύλλου πήδημα, αφύσικες μουσικές (χιπ χοπ, βλαχορόκ, τρανς κλπ) που αντηχούν επί ώρες και διαταράσσουν την ατμόσφαιρα, αρμαθιές κλειδιά ή κομπολόγια που τα χτυπούν ασταμάτητα με μανία, κοπανήματα από μερε-μέτια που διαρκούν χρόνια.*

η) Ο δαίμονας απολαμβάνει να καταστρέφει με πάταγο και να ρυπαίνει το φυσικό περιβάλλον. *Ο άνθρωπος αισθάνεται ιδιαίτερα δημιουργικός όταν ξεκινά πολέμους όπου όλα καταστρέφονται με πάταγο. Ακόμη, ρυπαίνει το περιβάλλον σε παγκόσμια κλίμακα με όλο και πιο αφύσικους τρόπους (ραδιενέργεια, τοξικά απόβλητα, καυσαέρια κλπ), με μόνιμο πρόσχημα την τεχνολογική πρόοδο.*

θ) Συχνά ο δαίμονας επιδεικνύει εξαιρετικές γνώσεις ή δεξιότητες, που φυσιολογικά δεν μπορεί να διαθέτει: Για παράδειγμα, ένας δαιμονισμένος μιλά ξαφνικά άπταιστα ξένες γλώσσες που δεν έχει διδαχθεί ποτέ, ή γράφει έξοχα ποιήματα ενώ είναι αγράμματος. *Ομοίως, μαθητές αποδεδειγμένα ηλίθιοι και ανεπίδεκτοι, όταν έρχεται η ώρα των διαγωνισμάτων δέχονται ξαφνικά τη*

“θεία φώτιση” και γράφουν για άριστα. Όλοι έχουμε ακούσει για περιπτώσεις μαθητών του 10-12, οι οποίοι παραδόξως καταφέρνουν να αριστεύσουν στις πανελλαδικές εξετάσεις και να περάσουν στο πανεπιστήμιο (βέβαια, αυτού του είδους οι απροσδόκητες επιτυχίες μπορεί να οφείλονται και σε λειτουργία κάποιου χοντρού “μέσου”). Γενικότερα, μέσα σε ελαττωματικούς ανθρώπους, χωρίς κρίση και λογική, δρουν ανενόχλητα άλλες δυνάμεις. Από την άλλη πλευρά, άτομα με γνήσια ευφυία και γνώσεις αποτυχαίνουν αναπάντεχα, επειδή την κρίσιμη ώρα των διαγωνισμών διακατέχονται από τρακ ή το μυαλό τους ξαφνικά “μπλοκάρει”.

Τα ανωτέρω σατανικά χαρακτηριστικά μοιάζουν να ενισχύονται όλο και περισσότερο σε κάθε νέα γενιά ανθρώπων. Μέσω μιας (α)φυσικής επιλογής, όσα άτομα παρουσιάζουν λιγότερο έντονα τα παραπάνω στοιχεία περιθωριοποιούνται, πολεμώνται λυσσαλέα και τελικά εκτοπίζονται από την ανθρώπινη γονιδιακή τράπεζα. Έτσι, κάθε νέα γενιά ανθρώπων είναι πιο κακόψυχη, πιο έκλυτη, πιο αλαζονική, πιο παρανοϊκή μα και πιο πολυμήχανη από την προηγούμενη. *Τι βρώμικες ψυχές εισβάλλουν στον κόσμο και τι πρόκειται να έλθει ακόμη...*

Κρίσιμο ερώτημα: Πώς αντιμετωπίζονται οι κάθε είδους δαίμονες;

Δεν πιάνεις ποτέ κουβέντα μαζί τους, δεν μπαίνεις στη λογική τους.

Μένεις ατάραχος, ό,τι κι αν πουν, ό,τι κι αν κάνουν.

Διατηρείς σταθερή και ακλόνητη την πίστη στον εαυτό σου.

Εκτελείς τις τελετές κάθαρσης απρόσκοπτα, από θέση ισχύος.

Πέμπτη, 25 Νοεμβρίου 2004 (Πανσέληνος)
Χαρτομαντεία με την Ουράνια Αρκάνα

Θέση 1η: La Regina – Εξάλειψη
Επαλήθευση: Στις 26 του μήνα (Παρασκευή) απολαμβάνω την Υπέρτατη Τελετουργία. Μεγάλες πλημμύρες την Κυριακή στις Φιλιππίνες. Πάνω από 1400 νεκροί.

Θέση 2η: Φάντασμα μιας Χαμένης Νιότης – Πονηρία
Επαλήθευση: Η αινιγματική συμπεριφορά της Λουίζας με προβληματίζει. Μετά τις 20 αυτού του μήνα γίνεται πιο ψυχρή απέναντί μου, χωρίς εμφανή λόγο.

Θέση 3η: Υβόννη – Εικονική Πραγματικότητα
Επαλήθευση: Ως άνω.

Θέση 4η: Θυμός – Γαλήνη
Επαλήθευση: Το πρωί της 27ης Νοέμβρη πηγαίνω για μάθημα στην Κάραλη μα έχουν φύγει για το χωριό και έχουν ξεχάσει να με ειδοποιήσουν. Θυμώνω πολύ, όμως γρήγορα ηρεμώ χάρη στο Συμβόλαιο...

Θέση 5η: Ψυχόσπαθο – Νέμεσις
Επαλήθευση: Η εκδίκηση έρχεται μ' έναν παράδοξο τρόπο (βλ. 30 Νοεμβρίου).

Σάββατο, 27 Νοεμβρίου 2004

Ώρα 10:30 το πρωί, τρέχω στον Άλιμο για να κάνω μάθημα στα παιδιά της Κάραλη. Τώρα δεν μένουν πια στο διαμέρισμα που είχαν νοικιασμένο στη Βούλα αλλά στη δική τους καινούργια, υπερμοντέρνα, πολυτελή μεζονέτα, που αντί για τοίχους έχει τζαμαρίες. Χτυπώ το κουδούνι πολλές φορές μα δεν μου ανοίγει

κανένας. Παίρνω τηλέφωνο από το κινητό μου και σύντομα ακούω τη μητέρα της Ρένας να μου λέει:
“Σε ξέχασα τελείως, Υβόννη! Τώρα είμαστε στο εξοχικό μας! Συγγνώμη, κλπ”.
Εγώ, ως συνήθως, δεν δείχνω κανένα θυμό. Περισσότερο απορώ με τη στάση τους: Δεν είναι η πρώτη φορά που οι Καραλαίοι με στήνουν. Μου κάνει, πάντως, μεγάλη εντύπωση η γαϊδουρινή νοοτροπία τους: Δεν ντρέπονται;

Δεν θα μπω καν στον κόπο να παραπονεθώ. Όταν οι ίδιοι δεν καταλαβαίνουν ποιό είναι το σωστό, άνθρωποι ενήλικες και μορφωμένοι, εγώ ό,τι κι αν τους πω θα είναι περιττό – εκτός κι αν αποφάσιζα να τσακωθώ για τα καλά, πράγμα καθόλου σοφό στην περίπτωσή μου.

Καθώς παίρνω το δρόμο του γυρισμού, ο *θυμός* αρχίζει να φουντώνει αυθόρμητα μέσα μου: Λοιπόν, τα βολεμένα πιόνια του Matrix θεωρούν πολύ φυσικό εγώ να ταλαιπωρούμαι άδικα επί τρεις ώρες πρωί-πρωί, για πάρτη τους! Αλήθεια, εγώ γιατί δεν “ξεχνώ” ποτέ τις υποχρεώσεις μου;

Απορίας άξιον: Πώς, κουβαλώντας τέτοια μυαλά, καταφέρνουν και τα έχουν όλα; Η εν λόγω κυρία είναι πετυχημένη δικηγόρος. Έτσι κανονίζει τις δικαστικές υποθέσεις της; Πώς είναι δυνατόν, άνθρωποι τόσο επιπόλαιοι και αναίσθητοι να τα έχουν όλα και να μη σκοντάφτουν ποτέ πουθενά; Συγκεκριμένα, η κυρία διαθέτει εμφανίσιμο και καλό σύζυγο, δυο χαριτωμένα παιδιά, πετυχημένη καριέρα, λεφτά με ουρά, ακριβό αμάξι, πολυτελές σπίτι σε καλή περιοχή, εξοχικό κλπ.

Απάντηση: *Αυτοί* μπορεί να έχουν πίτουρα μέσα στο κρανίο αντί για εγκέφαλο, ωστόσο όλοι τους ακολουθούν μια σταθερά ανοδική πορεία μέσα στο Δαιμονοανθρώπινο Πλέγμα. Όλοι *Αυτοί,* τα δισεκατομ-

μύρια πρόσωπα του Τέρατος Ανθρωπότητα, είναι Ένα και ανήκουν σε “κάτι” που δουλεύει από μόνο του, παρασύροντάς τους αβίαστα στη λειτουργία του. Οι ίδιοι δεν χρειάζεται να σκέφτονται πραγματικά επειδή δεν χρειάζεται να σκέφτονται: Αυτοί κοιμούνται και η “τύχη” τους δουλεύει. Από την άλλη πλευρά, η παραμικρή δική μου αβλεψία μπορεί να έχει ανυπολόγιστες, καταστροφικές συνέπειες. Τολμώ εγώ να μην εμφανιστώ στην ώρα μου για μάθημα, με τη δικαιολογία ότι “το ξέχασα”;

Άντε μην αρχίσω να τις καίω μία-μία, όλες τις βολεμένες πουτάνες! Για καμία δεν πρόκειται να λυπηθώ, ό,τι κι αν πάθει! Δεν τίθεται θέμα εκδίκησης, πρόκειται για δικαιοσύνη! Αρκετή προστασία έχουν οι κουφάλες από τους φύλακες δαίμονές τους! Η καλοτυχία τους παραείναι σκανδαλώδης και αντιστρόφως ανάλογη με την αξία τους! Λοιπόν, κάποιος πρέπει να κάνει κάτι γι' αυτό! Καιρός να συντάξω νοερά το

Συμβόλαιο: *Εγώ η Υβόννη Φεζάρρη, γεννημένη την 21η Ιουνίου, ημέρα του Μαύρου Σάμπατ, για να είμαι εντάξει και με το Νόμο, προειδοποιώ και δηλώνω στα αστρικά πεδία ότι: Στο εξής, όποιος επισύρει το θυμό μου, θα τον “καίω”! Από εδώ και πέρα, όποιο ανθρωπάριο με αδικεί με οποιοδήποτε τρόπο, θα καίω αυτόν και όλη του την οικογένεια! Άλλωστε, είναι κρίμα να πηγαίνει χαμένη τόση ενέργεια, τόσος χρυσός Θυμός...*

?! Τότε, ενώ βρίσκομαι στη στάση των λεωφορείων, την ώρα ακριβώς που έρχεται στο νου μου η φράση “τόσος χρυσός θυμός”, έρχεται και κάθεται δίπλα μου στο παγκάκι μια γυναίκα που φοράει χρυσαφένια παπούτσια.

Αργότερα, στο σπίτι μου, μονολογώ έξαλλη και προφέρω ξανά το Συμβόλαιο, εννοώντας κάθε λέξη του.

Ξαφνικά βλέπω τον πατέρα μου να παρουσιάζεται μπροστά μου μέσα από την κρεβατοκάμαρα, ακροπατώντας σαν γάτος! Μετά την αρχική έκπληξη, του λέω αυστηρά άλλη φορά να χτυπά κουδούνι πριν μπει. Αμέσως μετά προχωρά προς την έξοδο, ενώ εγώ συνεχίζω χαμηλόφωνα τον οργισμένο μονόλογό μου. Τότε, τον ξαναβλέπω μπροστά μου! Αντί να φύγει, όπως άφησε να εννοηθεί, είχε κρυφτεί μέσα στην τουαλέτα για να κρυφακούσει! Πιθανότατα, όμως, δεν κατάλαβε τίποτε απ' όσα άκουσε...

Αυτοκριτική: Τι με οδηγεί αλήθεια; Μήπως η ζήλεια για τις επιτυχίες των άλλων; Ή μήπως η εκδικητικότητα;

Δεν τους ζηλεύω. Δεν θέλω όσα έχουν, εγώ δεν έχω καμία σχέση με τέτοια πράγματα. *Αυτοί είναι Ένα· εγώ είμαι ένα Άλλο.*

Ούτε μ' ενδιαφέρει η εκδίκηση. Δεν αισθάνομαι μίσος για κανέναν. Όμως, μ' ενοχλεί η περιφρόνηση – το πόσο ασήμαντη με θεωρούν όλοι, ώστε ξεχνούν πως υπάρχω. Για παράδειγμα, τα τέσσερα μέλη της οικογένειας Κάραλη: κανείς από τους τέσσερις δεν θυμήθηκε ότι Σάββατο πρωί έχουμε μάθημα!

Κρίνω πως δεν τους αξίζουν όλα όσα έχουν και απολαμβάνουν. Και τα έχουν σκανδαλωδώς όλα! Δεν τους λείπει απολύτως τίποτα! Εκείνο που επιζητώ, λοιπόν, είναι λίγη δικαιοσύνη...

Τρίτη, 30 Νοεμβρίου 2004

Σήμερα το απόγευμα που ξαναπήγα στην Κάραλη για μάθημα, μου ζήτησε συγγνώμη για το Σάββατο και μου δικαιολογήθηκε ότι με ξέχασε εξαιτίας ενός αναπάντεχου γεγονότος: Μια ξαδέρφη της, 54 ετών και χωρίς κανένα πρόβλημα υγείας, πέθανε ξαφνικά από

καρδιακό επεισόδιο το πρωί του Σαββάτου, ενώ ψώνιζε στο σούπερ μάρκετ!

Απ' ό,τι φαίνεται, ο *Θυμός* και το *Συμβόλαιο* που συνέταξα το Σάββατο λειτούργησε σαν μαγεία· ωστόσο, εξοστρακίστηκε και χτύπησε την ξαδέλφη της. *Γιατί, άραγε; Γύρευε τι "προστασία" διαθέτει η Κάραλη...*

Όπως και να 'χει, ο θάνατος της γυναίκας -πιθανότατα την ίδια ώρα που εγώ πρόφερα το Συμβόλαιο γεμάτη θυμό- δεν μπορεί να είναι απλή ***σύμπτωση***. Δεν ήταν, βέβαια, η πρώτη φορά που με έστησε κάποιος πελάτης. Αυτή τη φορά, όμως, αντέδρασα όχι με κακομοιριά αλλά με θυμό...

Παρασκευή, 10 Δεκεμβρίου 2004

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Παράξενες πόρτες με οδηγούν σ' έναν παράξενο κόσμο. Ένας άνδρας και μια γυναίκα, που φαίνονται επιθετικοί και επικίνδυνοι, με κυνηγούν για να με σκοτώσουν. Ύστερα από πολλές περιπέτειες σε αλλόκοτα μέρη, καταφέρνω να τους ξεφύγω. Κάποτε φθάνω στην κύρια έξοδο μα για να βγω από κει πρέπει να προλάβω πριν από κάποιους άλλους. Τελικά τα καταφέρνω. Δυο γυναίκες φύλακες, ντυμένες με ασημόλευκες στολές, μου επιτρέπουν την έξοδο.

Τώρα πετώ ψηλά, αγέρωχα, προς μια γιγάντια μεταλλική πύλη. Μια εχθρική γυναίκα, που βγήκε μαζί μου από την πρώτη πύλη, με παρακολουθεί αλλά δεν μπορεί πια να μου κάνει τίποτα. Μόλις περνώ κάτω από την μεγάλη πύλη, αυτή διαλύεται και φαίνεται μπροστά μου μια επιγραφή "Game Over" -πράγμα που σημαίνει πως όλη αυτή η περιπέτειά μου ήταν ένα παράδοξο παιγνίδι μέσα σ' έναν κυβερνοχώρο!

Ωστόσο, για κάποιο λόγο, σύντομα επιστρέφω σ' εκείνο τον αλλόκοτο κόσμο. Θυμάμαι τα παλαιότερα

βήματά μου, οπότε αποφεύγω τις παράξενες πόρτες και κατευθύνομαι κατευθείαν προς την έξοδο. Οι φύλακες μου χαμογελούν: "Δώστε τον κωδικό, ή ένα όνομα. Θα σας χρειαστεί όταν ενωθείτε ξανά με αυτή τη διάσταση!" μου λένε ευγενικά.
"Αρεθούσα", απαντώ.

Αμέσως μετά ξυπνώ ικανοποιημένη, μ' ένα έντονο αίσθημα ενεργοποίησης. Δυστυχώς, όμως, ξεχνώ αμέσως τα περισσότερα επεισόδια από αυτή την ασυνήθιστη ονειρική εμπειρία

! *Δεν μπορώ να βρω μια ικανοποιητική ερμηνεία για το παραπάνω παράδοξο όνειρο, ωστόσο η έρευνα στο Διαδίκτυο μου αποκαλύπτει ότι στην αρχαιότητα η Αρεθούσα θεωρούνταν νύμφη των πηγών και των δασών, συνοδός της θεάς Άρτεμης, και συμβόλιζε την ένωση των γλυκών και των θαλάσσιων υδάτων*...

Βραδινή έξοδος για καφέ με τη Ντένια, στην ωραία καφετέρια "Verde" στους Καλογήρους. Η Ντένια ήταν ανέλπιστα ομιλητική κι ενδιαφέρουσα σήμερα· είναι ίσως η μοναδική φίλη που δεν με προβληματίζει σχετικά με την ειλικρίνεια της και τις αληθινές προθέσεις της. Ακόμη, απόψε δεν άκουσα γύρω μου υστερικά ουρλιαχτά, νευρωτικά κομπολόγια, εκνευριστικά κλειδιά. Επιστρέφοντας στο σπίτι ένιωθα μια σπάνια χαρά να με κατακλύζει, σχεδόν μόνη μέσα στο λεωφορείο 154 που έτρεχε ιλιγγιωδώς προς την Άνω Γλυφάδα...

Παγκόσμιος Σεισμός

Πέμπτη, 12 Δεκεμβρίου 2004 (Νέα Σελήνη)
Χαρτομαντεία με την Ουράνια Αρκάνα

Θέση 1η: La Regina – Κακία – Υγρός Θάνατος
Επαλήθευση: Στις 13 Δεκεμβρίου, φονικές πλημμύρες στη Μαλαισία. Στις 26 Δεκεμβρίου, φονικό τσουνάμι στη νοτιοανατολική Ασία.

Θέση 2η: Το Δαιμονοανθρώπινο Πλέγμα – Φραγή Ψυχών
*Αυθόρμητη επί τόπου **πρόβλεψη**: Πρέπει να συμβεί σύντομα κάτι πολύ χοντρό...*

Θέση 3η: Υπέρτατη Τελετουργία – Ανεπάρκεια + Παγκόσμιος Σεισμός
Επαλήθευση: Λόγω ενοχών, αυτή την περίοδο δεν ασχολούμαι με την Υπέρτατη Τελετουργία. Ωστόσο, η χαρτομαντεία θα δουλέψει σωστά: Το τσουνάμι θα προκληθεί από σεισμό 8,9 R, κοντά στη Σουμάτρα.

Θέση 4η: Θυμός – Βροχή Φωτιάς
Επαλήθευση: Στις 19 Δεκέμβρη παρατηρείται βροχή μετεωριτών στη Τζακάρτα και θεωρείται κακό σημάδι.

Θέση 5η: La Regina – Εξάλειψη
Επαλήθευση: 280.000 νεκροί από το τσουνάμι.

Θέση 6η: Ψυχόσπαθο – Αέρας

Επαλήθευση: Σφοδρή καταιγίδα στη Βιρμανία με θύματα εκατοντάδες ψαράδες, την ίδια περίοδο.

Κυριακή, 26 Δεκεμβρίου 2004

Τα γεγονότα: Αργά τη νύχτα, σεισμός 8,9 R κοντά στην Ινδονησία προκαλεί τεράστιο παλιρροϊκό κύμα που σκοτώνει πολλές χιλιάδες ανθρώπους. Θεωρείται ο πιο ισχυρός σεισμός πάνω στη Γη από το 1964, ο 5ος σε ισχύ από καταβολής κόσμου, και προκλήθηκε από σύγκρουση τεκτονικών πλακών. Το επίκεντρό του ήταν στο βάθος του Κόλπου της Βεγγάλης *[κάτι μου θυμίζει αυτό]*. Από το σεισμό και το τσουνάμι έχει επηρεαστεί ολόκληρος ο πλανήτης:
Η Σουμάτρα μετακινήθηκε κατά 25 μέτρα.
Ο άξονας περιστροφής της γης μετακινήθηκε ελαφρά.
Όλη η γη αντηχεί σαν καμπάνα, λένε οι επιστήμονες.
Αναμένονται κι άλλοι σεισμοί, εξαιτίας του φαινομένου ντόμινο των γεωλογικών πλακών.
Οι ειδικοί μιλούν για "Παγκόσμιο Σεισμό" ... "Η χειρότερη καταστροφή στην ιστορία της ανθρωπότητας", λέει ο ΟΗΕ. "Πρόκειται για έναν ακήρυχτο Τρίτο Παγκόσμιο Πόλεμο", υποστηρίζουν άλλοι.

Προσωπικά βιώνω μια πρωτοφανή εσωτερική ένταση. Νιώθω πως ένα τέτοιο γεγονός περίμενα σαν απόδειξη ότι όντως κάτι έχει αρχίσει να αλλάζει πάνω στη γη τα τελευταία χρόνια. Έχω την έντονη αίσθηση πως αυτή η φυσική καταστροφή μπορεί να σηματοδοτεί την αρχή του τέλους για το Τέρας Ανθρωπότητα.

Και το πιο απίστευτο: Ένα προκλητικά όμοιο γεγονός σηματοδοτεί την αρχή του τέλους στο ανέκδοτο βιβλίο μου "Νέμεσις", που έγραψα 15 χρόνια πριν:

Βιβλίο "Νέμεσις": α) Σελ. 24: Ανεμοστρόβιλος σε πλήρη εξέλιξη στο βάθος του κόλπου της Βεγγάλης, β)

το έτος 2000, γ) Σελ. 25: Εκατομμύρια θύματα, δ) Σελ. 25: Το παλοιριακό κύμα που δημιουργήθηκε αμέσως μετά, ξέπλυνε τη ρημαγμένη γη στα παράλια της Ινδίας και στα νησιά Άνταμαν, Νίκομπαρ και Σρι Λάνκα, ε) Σελ. 12-16: Έχει προηγηθεί η γέννηση του Υπερανθρώπου, στ) Σε μεταγενέστερη εκδοχή του βιβλίου (το έτος 2000), ο πρωταγωνιστής ονομάζεται Άντον Μπάρενς, ζ) Σελ. 25: Πόσο ευθύνεται η μυστηριώδης έκρηξη του υποβρυχίου Κούλιτζ για την ινδική τραγωδία;

Πραγματικότητα της 26ης Δεκ. 2004: α) Το επίκεντρο του σεισμού ήταν έξω από τη Σουμάτρα, στο βάθος του κόλπου της Βεγγάλης, β) το έτος 2004, γ) Σύνολο 280.000 νεκροί, δ) Ο σεισμός προκάλεσε τσουνάμι που σάρωσε τις ινδικές και άλλες ακτές, καθώς και τα νησιά Άνταμαν, Νίκομπαρ και Σρι Λάνκα, ε) Προηγήθηκε η γιορτή των Χριστουγέννων στις 25 Δεκεμβρίου, στ) Στα νησιά Άνταμαν υπάρχει το ηφαίστειο του Μπάρεν, που σημειώνει εκρήξεις από τις 28/12/04, ζ) Λέγεται ότι ο σεισμός οφείλεται σε πυρηνικές δοκιμές που έκαναν εκεί οι Αμερικανοί.

Πιστεύω, λοιπόν, ότι οι ανωτέρω ***συμπτώσεις*** καθιστούν το μυθιστόρημά μου “Νέμεσις” προφητικό...

Τρίτη, 28 Δεκεμβρίου 2004

Εικόνες του Matrix: Ορισμένοι “τυχεροί” τουρίστες, οι οποίοι διέμεναν σε περιοχές όπου δεν έφτασε το τσουνάμι, συνεχίζουν εκεί τις διακοπές τους σαν να μη συνέβη τίποτα! “Το πρωί μαζεύουμε πτώματα αλλά το βράδι γλεντάμε στα μπαρ!” δηλώνουν καμαρωτοί στους δημοσιογράφους. Σαφώς, πρόκειται για Τέρατα. Ούτε εγώ, που *Είμαι Αυτή Που Είμαι και Κάνω Αυτό Που Κάνω*, δεν θα έδειχνα τέτοια πλήρη αναισθησία.

Από την άλλη μεριά, έχει οργανωθεί πρωτοφανής

παγκόσμια κινητοποίηση, μοναδική στην ιστορία της ανθρωπότητας, για βοήθεια στις πληγείσες περιοχές της νοτιοανατολικής Ασίας. Ήδη έχουν συγκεντρωθεί τεράστια χρηματικά ποσά απ' όλες τις χώρες του κόσμου και κάθε μέρα συγκεντρώνονται όλο και περισσότερα. Πήγα κι εγώ στην Εθνική Τράπεζα κι έβαλα 50 ευρώ στο λογαριασμό για τα θύματα του τσουνάμι.

Γιατί άραγε; Τους έπιασε όλους ο πόνος; Στο παρελθόν έχουν συμβεί πολύ χειρότερες φυσικές καταστροφές (πχ 2.500.000 νεκροί από λοιμό στην Κορέα το 1995) αλλά δεν θυμάμαι καθόλου να έγινε τέτοιος ντόρος από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, ούτε τόση φιλανθρωπική κινητοποίηση. Τι έχει αλλάξει τώρα; Φοβούνται. Τα ανθρωπάκια φοβούνται, μάλλον επειδή ασυνείδητα διαισθάνονται ότι αυτή η καταστροφή διαφέρει από τις προηγούμενες. Αυτή είναι, ίσως, η αρχή του τέλους για το Τέρας Ανθρωπότητα...

Πεδίο Μάχης "Γη": Μιλούν τα στοιχεία: Από τον 18ο αιώνα και μετά συντελείται ένας άγριος πόλεμος ανάμεσα σε αντίρροπες δυνάμεις πάνω στη Γη: Η Ανθρωπότητα ενάντια σε κάτι άλλο...

Από τις αρχές του 20ού αιώνα οι άνθρωποι επιδίδονται σε μια ξέφρενη κούρσα τεχνολογικής προόδου. Πριν από 100 χρόνια ξεπήδησαν ξαφνικά όλες μαζί οι σημαντικές εφευρέσεις που σηματοδοτούν την εποχή μας: το αυτοκίνητο, το αεροπλάνο, το ηλεκτρικό ρεύμα, η πενικιλλίνη κλπ. Μέσα σε μόλις 70 χρόνια οι άνθρωποι κατάφεραν να φθάσουν στο φεγγάρι. Δηλαδή: Το έτος 1900 πήγαιναν με τα γαϊδούρια και το 1969 ταξίδεψαν με διαστηρόπλοιο και πάτησαν στη σελήνη! *Και μόνο σε μένα φαίνεται αφύσικα γρήγορη αυτή η εξέλιξη...*

Από την άλλη πλευρά, από το 1900 και ύστερα η ίδια η Γη φαίνεται να τους πολεμά με μανία, καθώς η μία πληγή διαδέχεται την άλλη: σεισμοί, λοιμοί, πλημμύρες, τυφώνες, παγκόσμιοι πόλεμοι -λες και κάτι προσπαθεί ν' ανακόψει την πορεία της ανθρωπότητας προς την τεχνολογική εξέλιξη.

Πρόσφατα, σε γνωστή ημερήσια εφημερίδα βρήκα έναν ενδιαφέροντα πίνακα των σημαντικότερων καταστροφών από το 1628 πΧ έως τις μέρες μας. Αφού τον μελέτησα προσεκτικά, και μετά από διεξοδική συζήτηση με την φίλη μου Μαρία Σχοινά, αποφάσισα να στείλω στο περιοδικό “Άστρον” τις παρατηρήσεις και τα συμπεράσματά μου σχετικά. *Αυτή θα είναι και η προειδοποίησή μου προς την ανθρωπότητα.* Η επιστολή έχει ως εξής:

Αγαπητό Άστρον,

Πρόσφατα ανακάλυψα έναν πίνακα με τις μεγαλύτερες καταστροφές που έχουν πλήξει την ανθρωπότητα από την Αρχαιότητα έως σήμερα (10.000 νεκροί και πάνω). Θεωρώ ότι ο εν λόγω πίνακας παρουσιάζει πολλά ενδιαφέροντα σημεία, τα οποία με οδηγούν σε συγκεκριμένα συμπεράσματα που θα ήθελα να μοιραστώ μαζί σας.

Κατ' αρχήν, από μια πρώτη ματιά στον πίνακα διαπιστώνουμε το εξής περίεργο φαινόμενο: Ο συνολικός αριθμός των μεγάλων καταστροφών από το 1628 πΧ ως σήμερα (~3600 έτη) είναι 62. Από αυτές, οι 41 συνέβησαν μέσα στα τελευταία 100 χρόνια, ενώ οι 25 έλαβαν χώρα μέσα στα τελευταία 35 χρόνια. Δηλαδή, με το πέρασμα των χρόνων η συχνότητα των καταστροφών αυξάνεται σταθερά, με γεωμετρική πρόοδο!

Ορισμένοι θα πουν: “Ναι, μα αυξάνεται και ο

ανθρώπινος πληθυσμός της γης, οπότε είναι επόμενο να υπάρχουν περισσότερα θύματα σε μια φυσική καταστροφή”. Ας κάνουμε, λοιπόν, μερικές συγκρίσεις:

Γύρω στο 1650 μΧ έχουμε:

550.000.000 άνθρωποι – 1 μεγάλη καταστροφή ανά 100 έτη περίπου.

Γύρω στο 2000 μΧ έχουμε:

6.000.000.000 άνθρωποι – 1-2 μεγάλες καταστροφές το χρόνο.

Δηλαδή, από το 1650 μΧ έως σήμερα ο πληθυσμός της γης έχει σχεδόν 12πλασιαστεί (από 550 εκ σε 6 δις), ενώ η συχνότητα των μεγάλων καταστροφών έχει 100πλασιαστεί περίπου (από μία κάθε 100 χρόνια, τώρα έχουμε μία-δυο κάθε χρόνο). Παρατηρούμε, ακόμη, ότι έχουν παρουσιαστεί εξαιρετικά φονικές επιδημίες σε χρονολογίες που, κατά τη γνώμη μου, δεν είναι καθόλου τυχαίες:

Τον 14ο αιώνα τελειώνει ο Μεσαίωνας και ξεκινά η Σύγχρονη Εποχή με την Αναγέννηση στις τέχνες και στις επιστήμες. Το έτος 1346 έχουμε 25.000.000 νεκρούς από πανούκλα σε Ευρώπη και Ασία.

Το 1750 αρχίζει στην Αγγλία η Βιομηχανική Επανάσταση. Αμέσως, η συχνότητα των μεγάλων καταστροφών αυξάνεται εντυπωσιακά: από μία κάθε 100 χρόνια, τώρα έχουμε 1 κάθε 15 χρόνια περίπου.

Γύρω στο 1900 αρχίζει η τεχνολογική επανάσταση. Το 1918, η ισπανική γρίπη αφήνει 25.000.000 νεκρούς παγκοσμίως. Παράλληλα, η συχνότητα των μεγάλων καταστροφών αυξάνεται απότομα: από μία κάθε 15 χρόνια, τώρα συμβαίνει μία κάθε 4 χρόνια περίπου.

Το 1957 εκτοξεύεται ο πρώτος δορυφόρος στο διάστημα και ξεκινά η διαστημική-ηλεκτρονική εποχή

για την ανθρωπότητα. Το 1960 έχουμε 20.000.000 νεκρούς από λοιμό στην Κίνα.

Από το 1970 και μετά η συχνότητα των φυσικών καταστροφών αυξάνεται ακόμη περισσότερο: από μία κάθε 4 χρόνια, τώρα έχουμε 1-2 κάθε χρόνο. Επιπλέον, ασθένειες μάλλον αλλόκοτες, όπως ο καρκίνος και το AIDS, κάνουν θραύση. Μόνο από το AIDS είχαμε 3.000.000 νεκρούς το έτος 2004 και 40.000.000 φορείς παγκόσμια.

Θα έλεγε κανείς ότι όποτε η ανθρωπότητα αλλάζει "φάση" και ανέρχεται τεχνολογικά κι επιστημονικά, η φύση συσπειρώνει όλο και μεγαλύτερες δυνάμεις εναντίον της, όλο και πιο συχνά.

Ας έλθουμε τώρα στα θλιβερά γεγονότα της 26ης Δεκεμβρίου 2004, που στοίχισαν τη ζωή σε περισσότερους από 250.000 ανθρώπους: Πράγματι, είναι συγκινητική η άμεση ανταπόκριση των Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης και η συλλογική κινητοποίηση όλων των λαών απέναντι στα χιλιάδες θύματα του σεισμού στη ΝΑ Ασία. Τέτοια συλλογική ευαισθητοποίηση δεν έχει ξανασυμβεί ποτέ στα χρονικά της ανθρωπότητας!

Ωστόσο, αναρωτιέμαι: Πολύ πρόσφατα, μόλις το 1991, ένα όμοιο παλιρροϊκό κύμα είχε σκοτώσει 138.000 ανθρώπους στο Μπαγκλαντές. Το 1995, τυφώνες και λοιμός σκότωσαν 3.500.000 ανθρώπους στη Βόρεια Κορέα. Απ' όσο θυμάμαι, δεν έγινε ιδιαίτερος ντόρος από τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης. Όσο για την ευαισθητοποίηση του κόσμου, θα έλεγα ότι δεν ήταν και σπουδαία. Για ποιό λόγο τώρα δείχνουμε ξαφνικά τόσο ενδιαφέρον για το συνάνθρωπο στη ΝΑ Ασία; Γίναμε, μήπως, πιο πονόψυχοι; Ή, μήπως, αυτή τη φορά μας οδηγεί ένας πρωτόγνωρος, ασυνείδητος φόβος; Τι συμπέρασμα μπορεί να εξαχθεί από τα

παραπάνω στοιχεία; Μήπως “η φύση εκδικείται”, όπως λέγεται συχνά; Εγώ, προσωπικά, δεν πιστεύω ότι η φύση εκδικείται. Τουλάχιστον, όχι ακόμη...

Φαίνεται, όμως, ότι υπάρχει μια ανώτερη δύναμη (η φύση; η γη; ο Θεός;) που παρακολουθεί στενά την πορεία μας εδώ στη γη. Εμείς, με την τεχνολογική και επιστημονική μας πρόοδο, τρέχουμε ιλιγγιωδώς χωρίς να ξέρουμε που ακριβώς πηγαίνουμε. Η Δύναμη, όμως, ξέρει· και σε όλους αυτούς τους αιώνες του ανθρώπινου πολιτισμού, μας στέλνει όλο και πιο συχνά ένα μόνο μήνυμα: Σταματήστε!

… Το ανωτέρω κείμενο θα δημοσιευτεί τελικά στο περιοδικό Άστρον στα μέσα του έτους 2005.

Πέμπτη, 30 Δεκεμβρίου 2004

Συντονισμός του Matrix: Στις 26 του μήνα έγινε ο σεισμός και το τσουνάμι στην Ασία, ακριβώς το επόμενο το πρωί ο Θανάσης κουβάλησε ντραμς (!) και τα εγκατέστησε στη μισοχτισμένη μεζονέτα πάνω από το διαμέρισμά του. Αν αυτό δεν είναι άμεση αντίδραση του Matrix εναντίον μου, τότε τι είναι;

Ευτυχώς, όμως, από σήμερα τα ντραμς θα μεταφερθούν στο υπόγειο του Πάνου (φίλος του Θανάση ο οποίος κατοικεί στην αντικρυνή γωνία), όπου η παρέα του ανηψιού μου θα σχηματίσουν μουσικό συγκρότημα: Ο Νάσος θα παίζει ντραμς, ο Πάνος κιθάρα και ο ξάδελφός του μπάσο. Τουλάχιστον, εκεί δεν θα τους ακούω. Θα βάλουν και ηχομόνωση, έμαθα, επειδή η θεία του Πάνου, η Στέφη, έγινε έξω φρενών με τη φασαρία.

Μα και η φίλη μου η Λουίζα μου τα λέει παράξενα τώρα τελευταία: Έχει κανονίσει για σήμερα το βράδι μια συνάντηση παλιών συμμαθητών, λέει.

Μπήκε στον κόπο να αναζητήσει στον τηλεφωνικό κατάλογο ονόματα οπως της Μαρίνας Ρουγγέρη, της Άννας Καρρά ή του Κώστα Βάρβη, οι οποίοι δεν ήταν καν στο τμήμα της στο Λύκειο και έχει 25 χρόνια να τους δει! Θα παρευρίσκονται επίσης η Στέλλα Βλάχου και ο Διονύσης Κράλλης, που τους γνωρίζω κι εγώ, εφόσον αυτοί διατηρούν ακόμη φιλία με τη Λουίζα. Εμένα, όμως, απέφυγε επιμελημένα να με καλέσει...

Παρασκευή, 31 Δεκεμβρίου 2004

Μου τηλεφωνεί το πρωί η Λουίζα και με προσκαλεί για ρεβεγιόν στο σπίτι της. Ακόμη μια φορά, της λέω ψέματα ότι μας έχει καλέσει ο ξάδελφος Δαμιανός. “Μα καλά, αυτός ο Δαμιανός δεν φεύγει ποτέ από το σπίτι του παραμονή Πρωτοχρονιάς;” απορεί η φιλενάδα μου κι εγώ την διαβεβαιώνω ότι όντως έτσι είναι τα πράγματα.

Προτιμώ να καθήσω μόνη στο σπίτι και να παρακολουθήσω τηλεόραση, παρά να πάω στης Λουίζας και να με βρει το 2005 με μια τόσο βαρετή και προβληματική παρέα: Η Λουίζα θα βρίσκεται διαρκώς στην κουζίνα, πλένοντας μανιωδώς πιατικά· ο ψιλομαλάκας αδελφός της, ο Μιχάλης, θα με κοιτάζει συνεχώς με λιγωμένο ύφος και θα μου πετά χαζά σεξουαλικά υπονννοούμενα· ο σύζυγός της, ο Νώντας, μούτης όπως πάντα, θα λουφάζει μπροστά στην τηλεόραση. Μετά το φαγητό, θα στρωθούμε όλοι μπροστά στην TV αμίλητοι και σκυθρωποί. Το 'χω ξαναδεί το έργο. Όχι ευχαριστώ, δεν θα πάρω!

Σήμερα ειδικά, αποφασίζω να επιδοθώ στην ***Υπέρτατη Τελετουργία*** πιο νωρίς, γύρω στις 8:00 το απόγευμα, επειδή αργότερα θα μαζευτούμε να παίξουμε χαρτιά οικογενειακώς.

?! *Το ίδιο βράδι ξεσπάει φωτιά σε ντίσκο του Μπουένος Άιρες στη Χιλή, όπου θα χάσουν τη ζωή τους 175 άτομα.*

... Όπως θα με πληροφορήσει η ίδια η Λουίζα δυο μέρες αργότερα, ευτυχώς που δεν πήγα στο σπίτι της για ρεβεγιόν: Εκείνη δεν ένιωθε τόσο καλά και πήγε για ύπνο από τις 11:00, ενώ οι άνδρες λούφαξαν καταθλιπτικά μπροστά στην τηλεόραση μέχρι τις 12:15. Ευτυχώς, απέφυγα αυτή τη μιζέρια πρωτοχρονιάτικα...

Οι τελευταίες μέρες της αθωότητας

Τρίτη, 4 Ιανουαρίου 2005

Το πρωί βρέθηκα στην Αθήνα και πέρασα από διάφορα μεγάλα βιβλιοπωλεία του κέντρου. Χιλιάδες, εκατομμύρια "πολιτικώς ορθά" βιβλία συνωστίζονται σε αμέτρητα πανομοιότυπα ράφια, αναζητώντας εναγωνίως μια θέση στον ήλιο των Best Sellers. Αυθόρμητα αναρωτήθηκα: Θα ήταν ποτέ δυνατόν να εκτεθεί το ***"Απόλυτο Κακό"*** ανάμεσά τους, ανάμεσα σε εκατομμύρια αναγνώσματα της σειράς, περιμένοντας τον κάθε βολεμένο οικογενειάρχη/υπάλληλο να το επιλέξει; Σαφώς όχι! Γιατί τότε δεν θα ήταν το πιο απόκρυφο, το πιο ιδιαίτερο βιβλίο γνώσης στον κόσμο...

Δεν ξέρω γιατί γράφω το "Απόλυτο Κακό" με τόση ευχαρίστηση. Ποιός ο λόγος να συγγράφω ένα έργο που, πιθανότατα, δεν πρόκειται να διαβαστεί ποτέ από κανέναν άλλο άνθρωπο πάνω στη γη; Δεν ξέρω τι με ωθεί στο γράψιμο, ξέρω όμως ότι θέλω πολύ να διηγηθώ την απίθανη ιστορία της ζωής μου. Αν περάσει μία μέρα χωρίς να γράψω, τη θεωρώ χαμένη. Βιβλίο σαν το "Απόλυτο Κακό" δεν έχει ξαναγραφτεί ποτέ, ούτε πρόκειται να γραφτεί στο μέλλον. Αποτελεί από μόνο του ξεχωριστό είδος συγγράμματος -πέρα από την όποια λογοτεχνική του αξία.

Το "Απόλυτο Κακό" είναι ο καλύτερος φίλος που είχα ποτέ! Όταν γράφω, νιώθω ότι αφηγούμαι περιστατικά, σκέψεις και συναισθήματα σ' έναν πολύ καλό, ειλικρινή, καλοπροαίρετο φίλο, έναν φίλο που:

Με ακούει πάντα με γνήσιο ενδιαφέρον και κατανόηση.

Δεν με διακόπτει κάθε τόσο για να πετάξει παπαριές και να κάνει τον έξυπνο.
Δεν διαφωνεί συνεχώς, ούτε δυσπιστεί προκλητικά στο κάθε τι που λέω.
Δεν γυρεύει να με μειώνει στην πρώτη ευκαιρία.
Όχι μόνο δεν με κατακρίνει,
Όχι μόνο δεν διακόπτει τον ειρμό των σκέψεών μου με ηλίθιες, κακόβουλες αντιρρήσεις,
Αλλά πότε-πότε μου ρίχνει και καμιά καινούργια ιδέα ή υπόδειξη, ενώ γράφω.
Δεν χρειάζεται να υποκρίνομαι, να κρύβομαι, ν' αναρωτιέμαι διαρκώς τι επιτρέπεται να πω και τι όχι όταν συγγράφω το "Απόλυτο Κακό".
Όταν ασχολούμαι μαζί του, νιώθω ότι είμαι μ' έναν φίλο που με αγαπά...

Παρασκευή, 7 Ιανουαρίου 2005

Διαυγές Όνειρο: Περπατώ στην Κάτω Γλυφάδα, κρατώντας ένα μωρό στην αγκαλιά μου. Ξαφνικά συνειδητοποιώ πως ονειρεύομαι και αφήνω κάτω το βρέφος, επειδή το θεωρώ γρουσουζιά. Αισθάνομαι απελευθερωμένη αλλά μόνο για λίγο. Σύντομα διάφοροι τύποι με κλειδιά και κομπολόγια με πλησιάζουν και τα κροταλίζουν εκνευριστικά δίπλα μου. Μπαίνω σ' ένα σκοτεινό στενό για ν' αποφύγω τη φασαρία και καταλήγω μέσα σ' ένα έρημο, ήσυχο σπίτι. Ωστόσο, τέσσερις άνδρες με ακολουθούν και λένε ότι έχουν δουλειά εκεί μέσα. Φεύγω συγχυσμένη μα εκείνοι συνεχίζουν να με ακολουθούν -μόνο και μόνο για να μ' ενοχλούν με τις φωνές τους. Ξυπνώ με στεναχώρια και απογοήτευση. *Κάτι δεν πάει καθόλου καλά*...۩

Αναθεώρηση απόψεων: Η ανάπτυξη συνειδητότητας στα όνειρα δυσχεραίνει τη ροή τους, μέχρι που

τα καταστρέφει. Όταν ένα όνειρο γίνεται “διαυγές” (δηλαδή συνειδητό), γρήγορα αρχίζει να δυσλειτουργεί: δεν προχωρά, θολώνει, σβήνει. Άλλοτε, πάλι, το αστρικό πεδίο μοιάζει να περιορίζεται βαθμιαία σε μια ομιχλώδη καταχνιά, ώσπου ξυπνώ απογοητευμένη. Ακόμη, σχεδόν πάντα έχω την αίσθηση πως γίνομαι στόχος για ένα αόρατο, εχθρικό “κάτι”.

Τα πιο έντονα, τα πιο ενδιαφέροντα, τα πιο αποκαλυπτικά όνειρά μου ήταν πάντα τα μη συνειδητά. Το ονείρεμα, όσο το εξασκούσα, δεν με οδήγησε πουθενά. Γενικότερα, πάντως, έχω παρατηρήσει επανειλημμένως ότι καμία μεταφυσική τεχνική δεν λειτουργεί για πολύ.

Όσο για τους διάφορους “δασκάλους” που έμμεσα ή άμεσα ενθαρρύνουν το ονείρεμα ή παρόμοιες τεχνικές για “έξοδο στο αστρικό πεδίο”, τελικά είναι απατεώνες: Σε παροδηγούν να κυνηγάς ανέφικτες και αδιέξοδες καταστάσεις, ενώ στην αρχή σου τα παρουσιάζουν όλα εύκολα και απλά: “Αν ακολουθήσεις την τάδε τεχνική μου και κάνεις ό,τι σου λέω εγώ, θαυμαστοί δρόμοι ανοίγονται διάπλαστα μπροστά σου”. Φυσικά, όταν διαπιστώσεις πως τα πράγματα δεν γίνονται έτσι όπως σου λένε, τότε “Φταις εσύ επειδή δεν έχεις καθαρό υποσυνείδητο, δεν υπακούς αρκετά, η θέλησή σου είναι αδύναμη, έχεις κακό κάρμα κλπ!”

Συντονισμός του Matrix στο σούπερ μάρκετ: Στο τμήμα αλλαντικών οι πωλήτριες εξυπηρετούν όλους εκτός από μένα. Με αγνοούν επιδεικτικά, έστω κι αν φωνάζω για τη σειρά μου. Χρειάζεται να κραυγάσω “Εγώ! Εγώ!” και να σηκώσω το χέρι μου για ν' αναγκαστούν να ασχοληθούν μαζί μου. Όταν φθάνω στο ταμείο, η μπροστινή μου έχει πάρει κάτι χωρίς τιμή επάνω και οι δυο ταμίες καθυστερούν ένα τέταρτο της

ώρας (καμία υπερβολή) για να βρουν την τιμή. Μια έξυπνη που έχει πάρει δυο πράγματα αντί τρία που έχω εγώ, ζητά να της παραχωρήσω τη θέση μου. Φυσικά αρνούμαι κι εκείνη μουσκλώνει. Βγαίνοντας έξω στο δρόμο, διασταυρώνομαι με έναν τύπο που με αποκαλεί "κουφάλα" έτσι, στα καλά καθούμενα...

Κυριακή, 9 Ιανουαρίου 2005

Ψυχική Εμπειρία: Ξεκινά σαν μια παράξενη, ασυνείδητη φαντασίωση, που για μια στιγμή γίνεται εικόνα μεταξύ ύπνου και ξύπνιου: Μέσα σε μια σπηλιά στέκεται μια μάγισσα που φορά μακρύ μαύρο φόρεμα. Έχει τα χέρια υψωμένα σε διάσταση, ανοίγει το στόμα και φυσά μέσα σ' ένα βραχώδες κοίλωμα πάνω από το κεφάλι της. Αμέτρητα δεινά, με τη μορφή μαύρων κουκίδων, είναι συγκεντρωμένα εκεί και με το φύσημά της μάγισσας αναδεύονται, σκορπίζονται, παρασύρονται έξω από τη σπηλιά, διασπείρονται πέρα μακριά, εκεί όπου ζουν ακόμη οι άνθρωποι. Τότε ξυπνώ και νιώθω υπέροχα...

Αστρική Προβολή: Βγαίνω από το σώμα μου και πετώ πάνω από την πόλη, προς την οδό Ανθέων. Όταν όμως φθάνω εκεί, διαπιστώνω ότι το μέρος μού είναι άγνωστο. Εκεί υπάρχει τώρα μια γραφική ήσυχη λιμνοθάλασσα με διάσπαρτους γκρίζους υφάλους, όπου κολυμπούν άνθρωποι πολλοί· μόλις που τους διακρίνω από ψηλά. Επιχειρώ να γυρίζω πίσω πετώντας, απολαμβάνοντας το ήρεμο, πανέμορφο τοπίο. Τώρα, μέσα στο νερό βλέπω να περπατούν ελέφαντες. Επιθυμώ να παρατείνω την εμπειρία, όμως η εικόνα θαμπώνει και χάνεται...⇑

Έχει φθάσει πια το απόγευμα, η Μαρία Σχοινά είναι εδώ και μου δίνει ορισμένες ενδιαφέρουσες

πληροφορίες σχετικά με τον Δήμο, έναν παλιό συνάδελφό μας στην "Παγγαία": Ο Δήμος ήταν ένα ήσυχο κι εργατικό παιδί χαμηλών τόνων, που εργαζόταν στο μαγαζί. Ώσπου, πριν πέντε χρόνια εξαφανίστηκε μυστηριωδώς, έχοντας κλέψει από την εταιρεία 40 εκατομμύρια δραχμές σε επιταγές και μετρητά! Έκτοτε η Παγγαία τον κυνηγάει με δικηγόρους αλλά δεν μπορούν να βγάλουν άκρη!

Δηλαδή: Ο Δήμος, ένας ασήμαντος υπαλληλάκος, ξαφνικά τολμάει να ληστέψει τον μεγαλοκαρχαρία Σπυρόπουλο! Κι επιπλέον, μέσα σε πέντε μόλις χρόνια έχει φθάσει σε ύψη δυσθεώρατα: Τώρα έχει δική του αλυσίδα κινέζικων εστιατορίων, διαθέτει Mercedes, τρεις σωματοφύλακες και γραφεία με hi-tech προστασία! Ποιός; Ο Δήμος, το παιδί του μαγαζιού! Πώς; Με κάποιο τρόπο κατάφερε να εισχωρήσει στην κινέζικη μαφία!

Έτσι είναι τα πράγματα: Ο "έξυπνος" άνθρωπος αργά ή γρήγορα βρίσκει τον τρόπο να ανέλθει κοινωνικά. Όχι όπως μερικοί-μερικοί (όπως εγώ, για παράδειγμα), που μένουν αιωνίως στον πάτο...

Οι Δαίμονες που ονομάζονται "Σκυλιά": Παρατηρώ ότι εδώ και κανένα χρόνο έχουν συγκεντρωθεί πάρα πολλά σκυλιά στην περιοχή μας. Ως αποτέλεσμα, όλη μέρα ακούγεται μια ατελείωτη συναυλία από επιθετικά γαυγίσματα που αντηχούν από κάθε κατεύθυνση. Δεν ξέρω τι έχουν πάθει τελευταία όλοι οι βολεμένοι και αγοράζουν όλο και περισσότερα, όλο και μεγαλύτερα, όλο και πιο στριμμένα σκυλιά, που χαλάνε τον κόσμο με τη φασαρία.

Κυριολεκτικά, πρόκειται για κράτος εν κράτει: Μέσα στις σύγχρονες πόλεις, ο πληθυσμός των σκύλων

είναι μεγαλύτερος από των ανθρώπων. Δύσκολα πλέον βλέπεις σπίτι που να μη διαθέτει τουλάχιστον ένα σκύλο επειδή “είναι καλοί και πιστοί φύλακες”, λέει. Τι φυλάνε αλήθεια; Μπορεί όντως ένα χαζόσκυλο να αποθαρρύνει έναν σοβαρό κλέφτη;

Τυπική συμπεριφορά σκύλων: Είναι τα μόνα ζώα που ουρλιάζουν επιθετικά όλη μέρα. Είναι τα μόνα ζώα που ακούγονται στην πόλη. Είναι τα μόνα ζώα που φοβάσαι στην πόλη. Είναι τα μόνα ζώα που δεν κοιμούνται όταν δύσει ο ήλιος.

Είναι τα μόνα ζώα στα οποία παρατηρώ φαινόμενα συντονισμού εναντίον μου: Γαυγίζουν υστερικά, εκ περιτροπής, παντού ολόγυρά μου, όπου κι αν βρεθώ. Σημειωτέον ότι τα γαυγίσματα είναι ίσως ο μοναδικός θόρυβος που δεν καλύπτεται από τις ωτοασπίδες.

Σκυλίσια ζωή: Τα σκυλιά δεν είναι συνηθισμένα κατοικίδια. Η θέση τους στην ανθρώπινη κοινωνία είναι ανεξήγητα υψηλή, ανώτερη από πολλών ανθρώπων. Όλοι οι νεόπλουτοι βλάκες έχουν από ένα σκύλο τουλάχιστον και το θεωρούν ισότιμο μέλος της οικογένειάς τους. Οι άνθρωποι ταυτίζονται με τα σκυλιά τους, επειδή σε αυτά αναγνωρίζουν την αντανάκλαση του δικού τους βίαιου ψυχισμού. Γι' αυτό το λόγο, άλλωστε, γίνονται πολύ ευέξαπτοι όταν κάποιος παραπονεθεί για το σκυλί τους, πχ “το σκυλί σου δαγκώνει” ή “γαυγίζει όλη νύχτα”. Δεν δέχονται κουβέντα για το κωλόσκυλό τους· πολύ πιο εύκολα θα δεχθούν μια μορφή για το παιδί τους.

Ο ήχος του γαυγίσματος εκφράζει τέλεια το ανθρώπινο υποσυνείδητο, καθώς περικλείει όλη την ανόητη επιθετικότητα και τη δουλική αλαζονία του ανθρώπου: *Είμαι πολύ σπουδαίος επειδή υπηρετώ τον τάδε αφέντη*. Διόλου περίεργο, λοιπόν, που το γαύγισμα

είναι ο κυρίαρχος ήχος κάθε κατοικημένης περιοχής.

Πιθανότατα, τα σκυλιά δεν είναι ζώα δημιουργημένα από τη φύση αλλά αποτελούν προϊόν γενετικής μηχανικής. Βασική εγγενής αποστολή τους είναι να προκαλούν όσο γίνεται περισσότερο σαματά, ώστε να μην επιτρέπουν σε κανέναν να συγκεντρωθεί σε οποιαδήποτε σοβαρή πνευματική εργασία.

Σκυλοκράτορες: Ο σκύλος είναι το σύμβολο του προκλητικά κακομαθημένου σύγχρονου ανθρώπου, ο οποίος δεν σκέφτεται επειδή η ζωή του κυλάει αφύσικα ομαλά -ας όψονται τα κυκλώματα. Δεν σκέφτεται επειδή δεν χρειάζεται να σκέφτεται, έτσι βρίσκει την όρεξη ν' ασχολείται με έναν, δυο, τρεις σκυλάραπες. Οι σκυλοκράτορες είναι άτομα με προκλητική τύχη: Χωρίς να συνειδητοποιούν καν πώς τους συμβαίνει, αποκτούν οτιδήποτε επιθυμήσουν γρήγορα κι εύκολα: επιτυχία, χρήμα, κοινωνική καταξίωση, ερωτικές κατακτήσεις. Έτσι, καταλήγουν να πιστεύουν ότι είναι θεοί επί της γης και τα σκυλιά σύμβολα της εξουσίας τους.

Στη δική μου οικογένεια, ας πούμε, ποτέ δεν σκεφθήκαμε να αποκτήσουμε σκυλί, εφόσον αυτό απαιτεί επιπλέον έξοδα και ιδιαίτερη φροντίδα. Όταν έχεις, για παράδειγμα, ένα τετραπληγικό παιδί μέσα στο σπίτι, όταν παλεύεις καθημερινά για μια μίζερη επιβίωση, όταν αντιμετωπίζεις κάθε ώρα και στιγμή έναν ασίγαστο πόλεμο εναντίον σου, δεν έχεις καμία όρεξη ν' ασχολείσαι με γομάρια.

Οι σύγχρονες κινηματογραφικές ταινίες δράσης χαρακτηρίζονται, ομολογουμένως, από υπερβολική βία: Παρανοϊκοί δολοφόνοι, εγκληματίες, υπερπράκτορες, σκοτώνουν χωρίς σκέψη δεκάδες ή εκατοντάδες άνδρες, γυναίκες και παιδιά -θέαμα που το κοινό έχει συνηθίσει και γουστάρει. Ωστόσο: Ποτέ μα ποτέ, σε καμία ταινία,

δεν έχω δει δολοφονία σκύλου! Φαντάζομαι ότι έστω και μία σκηνή δολοφονίας σκύλου στο σινεμά, θα ξεσήκωνε θύελλες αντιδράσεων, εφόσον στη συγχρονη ανθρώπινη κοινωνία ο σκύλος είναι ζώο ιερό -όπως οι αγελάδες στην Ινδία!

Ιστορίες καθημερινής (σκυλο)τρέλας: α) Φέτος το καλοκαίρι, ο σκύλος του θείου Σταύρου στην Κεφαλλονιά όρμησε στη μικρή του ανηψιά και παραλίγο να την κατασπαράξει -μόλις που πρόλαβαν να τη γλυτώσουν. Ωστόσο, όχι μόνο δεν θύμωσαν με το σκυλί αλλά αποφάνθηκαν ότι “Το κορίτσι έφταιγε! Ήξερε ότι ο σκύλος δεν θέλει χάδια μα εκείνη πήγε και το χάιδεψε!”

β) Την εποχή που ήταν ανύπαντρη ακόμη η Λουίζα, η οικογένεια είχε ένα μουρλόσκυλο που δάγκωνε άγρια τους πάντες, ακόμη και τα αφεντικά του! Μια φορά, το κτήνος παρέσυρε βίαια τη μητέρα της Λουίζας στις σκάλες, με αποτέλεσμα η γυναίκα να σπάσει τη λεκάνη της και να μείνει δυο μήνες στο κρεβάτι! Συνέχισαν, όμως, να ανέχονται όλα τα καπρίτσια του σκύλου και ακόμη διηγούνται τα κατορθώματά του με χαμόγελο και γλυκιά νοσταλγία.

γ) Έχουν αναφερθεί αρκετά περιστατικά σε όλο τον κόσμο, όπου το σκυλί της οικογένειας ζηλεύει και κατασπαράσσει το μωρό τους. Όμως, οι “προχωρημένοι” γονείς σχεδόν πάντα συγχωρούν το σκύλο και τον κρατούν στο σπίτι, σα να μην τρέχει κάστανο.

Γενικότερα, άνθρωποι νταήδες κι εξυπνάκηδες, που κατά τ' άλλα δεν δέχονται μύγα στο σπαθί τους, δεν έχουν κανένα πρόβλημα αν τους φάει το παιδί ο σκύλος.

Ρόκυ - ο μοσχαροειδής σκυλάραπας παραδίπλα: Εδώ και δυο χρόνια περίπου, δηλαδή από τότε που ξεκίνησα την Υπέρτατη Τελετουργία, όποτε ανεβαίνω

την εξωτερική μας σκάλα για να πάω στους γονείς μου, το τέρας ουρλιάζει πάντα, επίμονα κι επιθετικά, έστω κι αν δεν έχει οπτική επαφή μαζί μου.

Δίχως αμφιβολία, το “Μέγα Θηρίο” (ο Ρόκυ) συντονίζεται εναντίον μου: Φροντίζει να ωρύεται στεντόρια, εχθρικά, τουλάχιστον επί ένα τέταρτο της ώρας, κάθε φορά που χρησιμοποιώ την πλαϊνή σκάλα, κάθε βράδι που επιστρέφω από τη δουλειά, ή όποτε ξεμυτίζω από το σπίτι μου -έστω κι αν δεν μπορεί να με δει! Είναι τρελό αυτό που μου συμβαίνει, μα συμβαίνει. Όταν, όμως, εμφανίζεται κάποιος άλλος στην εξωτερική σκάλα, πχ ο Νάσος, κουδουνίζοντας επιδεικτικά τα κλειδιά του πάνω στο κάγκελο της σκάλας, το βρωμόσκυλο δεν βγάζει άχνα. *Οι δαίμονες αναγνωρίζονται και υποστηρίζονται μεταξύ τους.*

Όταν ο Ρόκυ ουρλιάζει με το αφύσικα στερεοφωνικό γαύγισμά του, είναι σα να πέφτουν βόμβες! Ακούγεται σα να βρίσκεται μέσα στο σπίτι μου, ενώ οι ωτοασπίδες δεν βοηθούν παρά ελάχιστα κατά την ώρα την “βομβαρδισμού”. Κάποτε δεν ενοχλούσε πολύ, τώρα όμως έχει αρχίσει να χαλάει τον κόσμο κάθε ώρα και στιγμή, πρωί-μεσημέρι-βράδι-νύχτα...

Κυριακή, 21 Ιανουαρίου 2005

Η κόρη της Λουίζας, η εννιάχρονη Ζαφειρία, συγκεντρώνει πολλές αρετές που δύσκολα συναντά κανείς μαζεμένες σ' ένα σύγχρονο παιδί:

Υψηλή νοημοσύνη: Πότε δεν χρειάζεται να της εξηγήσω κάτι δεύτερη φορά.

Λογική: Δεν σαχλαμαρίζει, δεν κάνει χαζοσκανταλιές “σαν παιδί”, υπακούει συνειδητά στο δάσκαλο και γι' αυτό μαθαίνει.

Μετριοφροσύνη και ευγένεια: Αν και άριστη μαθήτρια,

δεν δείχνει καμία έπαρση, σε αντίθεση με ορισμένους κουμπούρες.
Φυσική ικανότητα διαλογισμού: “Μαμά, όταν θυμώνεις με το μπαμπά, να σκέφτεσαι κάτι πιο σημαντικό. Έτσι, θα σου περνάει ο θυμός!” συμβούλεψε πρόσφατα τη μητέρα της.
Ηρεμία: Δεν τσιρίζει, δεν στριγγλίζει, δεν απαιτεί διαρκώς, όπως τα πιο πολλά σημερινά παιδιά.
Αρετή: Δεν σου δίνει ποτέ το δικαίωμα να τη μαλώσεις για κάτι. Ξέρει πάντα ποιό είναι το σωστό και φροντίζει να το πράττει.
Υπακοή: Δεν είναι πάντοτε έτοιμη για *αντιλογία* και *ανυπακοή,* όπως τα περισσότερα παιδιά που σου βγάζουν την πίστη για να εκτελέσουν μια λογική οδηγία πάνω στο μάθημα.

Τολμώ να πω ότι η Ζαφειρία είναι από τα ελάχιστα άτομα που γνωρίζω, τα οποία έχουν κάτι το *εξωανθρώπινο.* Ταυτόχρονα, όμως, είναι αρκετά ανεπτυγμένη ψυχικά ώστε να κρύβει επιτυχώς αυτή την ιδιότητά της και να μην τραβά την προσοχή.
“Τόσο καλό κοριτσάκι! Ποιός ξέρει ποιά θα είναι η τύχη της!” μου κάνει απαισιόδοξα η Μαρία Σχοινά, όταν της εξηγώ τα χαρίσματα της Ζαφειρίας. Ο καιρός θα δείξει...

Τρίτη, 1η Φεβρουαρίου 2005 (χάση σελήνης)
Χαρτομαντεία με την Ουράνια Αρκάνα

Θέση 1η: Δαιμονοανθρώπινο Πλέγμα – Υγρός Θάνατος
Επαλήθευση: Στις 13 Φλεβάρη φονικές πλημμύρες στο Πακιστάν. Πάνω από 500 νεκροί.

Θέση 2η: Θυμός – Πονηρία

Επαλήθευση: Η Λίτσα έχει ψυχρανθεί αναίτια απέναντί μου και αποφεύγει να με παρουσιάζει στις παρέες της.

Θέση 3η: Υπέρτατη Τελετουργία – Ατομική Βόμβα
Επαλήθευση: 250 νεκροί σε τρομοκρατικές επιθέσεις στο Ιράκ, στις 28 Φλεβάρη.

Θέση 4η: La Regina – Εξάλειψη
Επαλήθευση: Στις Ειδήσεις ακούω ότι νέος ιός του AIDS, ανθεκτικός στις 19 από τις 20 θεραπείες και με γρήγορη εξέλιξη, απομονώθηκε σε ομοφυλόφιλο στη Νέα Υόρκη.

Θέση 5η: Ανθρωπότητα – Βροχή Φωτιάς
Επαλήθευση: Στις 18 Φεβρουαρίου, τα μεσάνυχτα, εκτελώ την Υπέρτατη Τελετουργία. Ακόμη μια φορά, αισθάνομαι τέλεια. Την επόμενη μέρα, 115 νεκροί από χιονοστιβάδες στο Κασμίρ. Την μεθεπομένη, 135 νεκροί από ναυάγιο στο Μπαγκλαντές (Υγρός Θάνατος). Στις 21 του μήνα, 150 νεκροί από κατολισθήσεις στην Ινδονησία. Την επομένη, σεισμός στο Ιράν αφήνει 612 νεκρούς.

Θέση 6η: Το Πρόσωπο του Τέρατος – Αέρινη Φλόγα – Εικονική Πραγματικότητα
Επαλήθευση: 200 νεκροί στην Κίνα, από έκρηξη σε ανθρακορυχείο στις 15 Φλεβάρη.

Τετάρτη, 2 Φεβρουαρίου 2005

Σήμερα το πρωί είδα στο δρόμο το Λάζαρο, εκείνο τον κουτσό προβληματικό τύπο που όποτε με βλέπει μου ρίχνει επίμονες ματιές ανικανοποίητου πόθου τα τελευταία 20 χρόνια. Έτσι και τώρα, γύρισε και με κοίταξε από μακριά για αρκετές στιγμές. Ύστερα

έφυγε χωρίς να ξανακοιτάξει πίσω. Αυτόματα ένιωσα μια έντονη απέχθεια· αμέσως μετά, θλίψη...

Όλα αυτά τα χρόνια εγώ δεν έχω βρει άνδρα, ούτε παντρεύτηκα. Ο Λάζαρος δεν έχει φανεί ποτέ με γυναίκα, ούτε παντρεύτηκε ποτέ· έχω ακούσει, όμως, ότι πηγαίνει με πολύ ώριμες κυρίες. Εδώ και πολλά χρόνια, δεν έχει μόνιμη δουλειά. Αποπνέει μια διάχυτη στεναχώρια, μια μιζέρια.

Τα ίδια και ο Μιχάλης, ο πλαδαρός αδελφός της Λουίζας: Με είχε φλερτάρει πριν από επτά χρόνια μα εγώ δεν ανταποκρίθηκα επειδή ποτέ δεν μου άρεσε. Γι' αυτόν δεν έχω ακούσει ποτέ ότι είχε δεσμό με γυναίκα, ούτε παντρεύτηκε. Εδώ και πολλά χρόνια δεν εργάζεται, τον συντηρούν οι γονείς του. Αποπνέει μια βαθιά κατάθλιψη, μια κακομοιριά.

Και οι δύο άνδρες βρίσκονται διαρκώς μπροστά μου. Σαφώς πρόκειται για μια διπλή παγίδα του Matrix: Ξέρω πως τίποτα καλό δεν θα είχα να περιμένω, σε περίπτωση που τα 'φτιαχνα με κάποιον από τους δυο. Ωστόσο αναρωτιέμαι: Τι ακριβώς με συνδέει με αυτούς; Ποιό μαύρο “κάρμα”;

Σάββατο, 5 Φεβρουαρίου 2005

Το πρωί έχω μάθημα Γερμανικών με τη Ρένα και το Μιχάλη Κάραλη, στον Άλιμο. Η Ρένα δεν μου δημιουργεί πρόβλημα πια. Ο οκτάχρονος Μιχάλης, όμως, είναι το κάτι άλλο: Μόνιμα απρόθυμος, υπερκινητικός, νευρωτικός, ανεπίδεκτος: Δεν κάθεται στιγμή ήσυχος, δεν παρακολουθεί καθόλου, δεν καταλαβαίνει τίποτα. Δυσκολεύεται ακόμα και ν' αναγνωρίσει τα γράμματα! Το παιδί έχει μαθησιακά προβλήματα, ωστόσο οι φιλόδοξοι γονείς του τον υποχρεώνουν να διδάσκεται δυο ξένες γλώσσες (αγγλικά και γερμανικά)

από την 3η Δημοτικού.

Σήμερα ειδικά, ο μικρός δεν υποφέρεται: Χτυπιέται συνεχώς, γκρινιάζει, δυσανασχετεί, κοροϊδεύει: “Θα σας σπάσω τα νεύρα!” μου κάνει περιπαικτικά. Από την πολλή σκανταλιά, η καρέκλα του πέφτει κάτω δυο φορές -κι αυτός μαζί! Πασχίζω να του μάθω δυο πράγματα, όμως αυτός δεν συγκρατεί απολύτως τίποτα.

Κάποτε τελειώνει το μάθημα και κατευθύνομαι προς τη λεωφόρο Καλαμακίου, επειδή έχω έκτακτο μάθημα ιταλικών με το Γιάννη Κυριαζόγλου. Κρύο τσουχτερό, εκνευριστικό ψιλόβροχο, δρόμοι δύσβατοι με απίθανη κλίση, γλυστρούν εκεί που δεν το περιμένεις. Αν γλυστρήσω σε αυτή την απίστευτη κατηφόρα, αλίμονό μου! Ακολουθεί πεζοπορία/αναρρίχηση για 40 λεπτά μέσα στο ψύχος και στη βροχή. Κι όλα αυτά, για ένα πολύ αμφίβολο αποτέλεσμα: Ο Γιάννης είναι καλό παιδί, μα όχι πολύ σπίρτο. Χλωμό το βλέπω να πάρει το πιστοποιητικό επιπέδου 3.

Τουλάχιστον, όπως θα μάθω λίγες μέρες αργότερα, ο Γιάννης πέρασε τις γραπτές εξετάσεις του Νοεμβρίου για το επίπεδο 2, με βαθμό C. Περίμενα καλύτερο βαθμό μετά από τόση προετοιμασία αλλά ας μην παραπονιέμαι.

Σάββατο, 12 Φεβρουαρίου 2005

Ψυχική Εμπειρία: Μεταξύ ύπνου και ξύπνιου, ονειρεύομαι ότι κάθομαι και συγγράφω το “Απόλυτο Κακό”. Σταδιακά, επάνω δεξιά στη σελίδα σχηματίζεται μια ωραία εικόνα του Ιησού Χριστού, με μακριά καστανόξανθα μαλλιά. Δεν διαρκεί όμως· η μορφή χάνεται γοργά και μετά ξυπνώ...

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βλέπω ένα ξύλινο πλοίο στη στεριά, σκοτεινό και απωθητικό. Μέσα

υπάρχουν τέρατα που κρατούν ψυχές εγκλωβισμένες και τις βασανίζουν. Μια γυναίκα το σκάει από εκεί μέσα, αψηφώντας τα τέρατα που καιροφυλακτούν παντού...

Είναι η τρίτη φορά σήμερα που η Λουίζα μου ακυρώνει την ακριβοθώρητη συνάντηση στο σπίτι της με την Αγγελική και το Δημήτρη. Την πρώτη φορά, πριν δυο βδομάδες, ακύρωσε τη συγκέντρωση επειδή ακριβώς εκείνο το Σάββατο έπρεπε να αρχίσει ενέσεις σιδήρου, "οι οποίες προκαλούν ζαλάδες". Δεν θα μπορούσε, είπε, να ξεκινήσει τις ενέσεις την Κυριακή, επειδή αν καθυστερούσε μια μέρα θα κινδύνευε η ζωή της! Το προηγούμενο Σάββατο είχε πονόκοιλο, είπε. Αυτό το Σάββατο είναι κρυωμένη η Ζαφειρία και γι' αυτό παραλύουν όλα. Υποψιάζομαι, λοιπόν, ότι η Λουίζα αποφεύγει πλέον να με παρουσιάζει στις παρέες της. Δεν παραλείπει, όμως, να μου τάζει κάθε τόσο ευχάριστες συναντήσεις. Αρχίζω να βαριέμαι όλα αυτά τα πονηρά παιγνίδια της...

Η ύλη και ο χρόνος συμπλέκονται σε όλες τις διαστάσεις. Στα κατώτερα επίπεδα, όσο κατεβαίνουμε προς τις κολάσεις, η ύλη γίνεται πιο παχυλή και ο χρόνος πιο δυσκίνητος. Τα σώματα/φορείς ψυχών είναι δύσκαμπτα και ογκώδη, με περιορισμένη κινητικότητα, ενώ ο χρόνος φαίνεται ακίνητος, σα να μην περνά. Μια μέρα σε μια χαμηλή διάσταση μπορεί να φανεί σαν ένα εκατομμύριο μέρες εδώ, στη γνωστή μας Γη.

Στα ανώτερα επίπεδα, όσο ανεβαίνουμε προς τους παραδείσους (αιθέρες), η ύλη γίνεται πιο αραιή και ο χρόνος πιο ευέλικτος. Τα σώματα/φορείς ψυχών είναι λιγότερο υλικά, με μεγάλη κινητικότητα, ενώ ο χρόνος μοιάζει να ρέει γοργά, σαν αέρας. Σε ένα πολύ υψηλό

επίπεδο, ένα εκατομμύριο χρόνια εκεί μπορεί να περνούν τόσο γρήγορα όσο μια μέρα εδώ, στη γνωστή μας Γη.

Στο δικό μας υλικό επίπεδο, ο χρόνος είναι υποκειμενικός: Όταν ασχολείσαι με υποθέσεις που αρμόζουν σε κατώτερες διαστάσεις και σε χαμηλότερα πνεύματα (πχ δουλειά, νοικοκυριό), τότε ο χρόνος μοιάζει να ακινητοποιείται. Όταν, όμως, ασχολείσαι με υποθέσεις που αρμόζουν σε ανώτερες διαστάσεις και σε εξελιγμένα πνεύματα (πχ διαλογισμός, φιλοσοφία), τότε ο χρόνος μοιάζει να περνά γοργά σαν νερό.

Όσο για μένα, βρίσκω ότι ο χρόνος μου περνά όλο και πιο γρήγορα, σαν καταρράχτης. Ασχολούμαι με υποθέσεις που αρμόζουν σε πεδία πολύ ανώτερα από το υλικό γήινο -γι' αυτό, άλλωστε, απαιτούν πολύ χρόνο. Υπάρχει, φυσικά, και το θέμα του αντικειμενικού χρόνου: Ανεξάρτητα από την υψηλή, αναπόφευκτα χρονοβόρα αποστολή μου, έχω ένα φθαρτό και θνητό σώμα. Πόσο θ' αντέξει ακόμη υγιές; Είμαι ήδη 42 ετών.

Εγώ δεν είμαι καμιά βολεμένη κότα με δυο ή τρία μεγάλα παιδιά, τα οποία θα είναι ήδη τριάντα ετών όταν εγώ φθάσω τα πενήντα. Αν ήμουν τέτοια, θα μπορούσα να αφεθώ, να χοντρύνω, να αρρωστήσω και να ψοφήσω με την ησυχία μου γύρω στα 55-60 μου. Τώρα όμως, βρίσκομαι μόλις στην αρχή της πορείας μου. Η αποστολή μου απαιτεί πολύ χρόνο και άριστη υγεία. Η ασθένεια και ο θάνατος πριν τα 90 (τουλάχιστον!) είναι μια πολυτέλεια που αρμόζει μονάχα σε βολεμένες πουτάνες. Εγώ οφείλω να προσέχω τον εαυτό μου...

Δευτέρα, 21 Φεβρουαρίου 2005

Εικόνες του Matrix: Επιμορφωτική συζήτηση μέσα στο ταξί (διπλή κούρσα). Η γριά τσατσά που

μπαίνει μετά από μένα παραληρεί ασταμάτητα, φουσκώνοντας από υπερηφάνεια: "Ο γιος μου είναι πετυχημένος επιστήμονας κι έχει μια τέλεια οικογένεια" ... "Η νύφη μου εργάζεται ως μαγείρισσα, μα είναι και σχολαστική νοικοκυρά, τέλεια σε όλα. Διατηρεί στην εντέλεια ένα σπίτι πεντάρι! Και τι δουλευταρού, κοιμάται ελάχιστα!" ... "Η κόρη μου είναι καλοπαντρεμένη, δεν χρειάζεται να δουλεύει" ... "Ο γαμπρός μου είναι μορφωμένος κι έχει πολύ καλή δουλειά" ... "Τα εγγόνια μου έχουν βγάλει και τα δυο πανεπιστήμιο, είναι φιλόλογος ο ένας και γραφίστας ο άλλος".

Δηλαδή: Είμαστε όλοι τόσο απίστευτα βολεμένοι, πετυχημένοι, παραλήδες, καλοπαντρεμένοι, πουλημένοι στα κυκλώματα μέχρι τα μπούνια, και γι' αυτό κομπάζουμε ολημερίς χωρίς σταματημό.

Ωστόσο, δεν είναι όλα ρόδινα στη ζωή τους, έχουν και ορισμένα προβλήματα: "Όμως, ο εγγονός μου δεν βρίσκει πάντα χώρο να παρκάρει ακριβώς μπροστά στο σπίτι μας, οπότε αναγκάζεται να παρκάρει απέναντι, το πουλάκι μου!". Στο μεταξύ, εμένα αρχίζουν να μου περνούν από το νου διάφορες "αμαρτωλές" σκέψεις σχετικά με τελετουργίες και καψίματα. "Δεν θέλω, όμως, ν' ακούω για σκοτωμούς στην τηλεόραση. Ποτέ δεν ξέρεις", καταλήγει η γριά κλώσσα σκεφτική. *Δεν μπορεί! Διαβάζουν τη σκέψη μου, οι πούστηδες!*

Τετάρτη, 23 Φεβρουαρίου 2005

Προφητικό Όνειρο: Εργάζομαι σε μια εταιρεία μαζί με το Γιώργο Κοέν, όμως μας απολύουν και ο Γιώργος αδειάζει το γραφείο του και φεύγει. Εγώ ψάχνω να βρω τον προϊστάμενο για να μου δώσει τη δουλειά μου πίσω. Το κτήριο είναι μεγάλο, με ευρύχωρη βεράντα, πολυτελές σαν ξενοδοχείο και τριγύρω υπάρχει

θάλασσα. Κάποια στιγμή, κόσμος πολύς μ' εμποδίζει να προχωρήσω. Αγωνία με κατακλύζει.

Επαλήθευση: Πρωί-πρωί μαθαίνω ότι η Αλίκη απολύθηκε χθες βράδι από το "Blue Rose", παρόλο που της είχαν υποσχεθεί ότι θα την κρατούσαν σερί ως το φθινόπωρο. Έτσι, σήμερα είναι όλο νεύρα και αγανάκτηση. Λεπτομέρεια: Τη νύχτα ονειρεύτηκε πως γύρευε το διευθυντή για να την επαναπροσλάβει. Αυτός της ανέθεσε να φυλάει ένα δωμάτιο με πράγματα, μέσα στο ξενοδοχείο. Γύρω από το κτήριο υπήρχε νερό, θάλασσα. Δηλαδή: Την ίδια νύχτα εγώ και η αδελφή μου είδαμε παρόμοιο όνειρο...

Η συνέχεια της ιστορίας: Λίγες ώρες αργότερα, η αδελφή μου πηγαίνει να βρει τον αρχιδιευθυντή στο ξενοδοχείο. Όπως μας εξηγεί η ίδια αργότερα, "έγινε ορυμαγδός!": Έβρισε τους διευθυντές με μπόλικο τσαμπουκά, παρέκαμψε κυκλώματα προϊσταμένων και καμαριέρων, ολόκληρο το ξενοδοχείο ασχολήθηκε μαζί της κι εντός δεκαπέντε λεπτών ο αρχιδιευθυντής, αφού αναγκάστηκε να τηλεφωνήσει σε κάποιον, την ξαναπροσέλαβε! Κι όλα αυτά, επειδή η αδελφούλα μου είναι "ξύπνια" και "τσαμπουκαλού".

Δηλαδή: Μια αγράμματη, ασήμαντη καμαριέρα ορμά φουριόζα μέσα στα γραφεία των διευθυντών, τους σκυλοβρίζει, τα κάνει όλα λίμπα, υπερνικά τα κυκλώματα του ξενοδοχείου, τα βάζει με όλους, και αντί να την πετάξουν έξω χωρίς αποζημίωση, στέκονται όλοι σούζα μπροστά της και της κάνουν αμέσως το χατήρι! Αυτό κι αν είναι το θέατρο του παράλογου *-όταν δεν ξέρεις...*

Πέμπτη, 24 Φεβρουαρίου 2005 (χάση σελήνης)
Χαρτομαντεία με την Ουράνια Αρκάνα

Θέση 1η: Θυμός + Ουριήλ – Γαλήνη

Θέση 2η: Ανθρωπότητα – Παγκόσμιος Σεισμός
Επαλήθευση: Στις 25 Μάρτη εκτελώ την Υπέρτατη Τελετουργία. Τρεις μέρες αργότερα γίνεται σεισμός 8,7 R στην Ινδονησία, που αφήνει 1400 νεκρούς.

Θέση 3η: Υπέρτατη Τελετουργία – Ηχητικός Πόλεμος + Νεκρική Ακινησία
Επαλήθευση: Στις 18 Μαρτίου, ώρα 3:15 τα χαράματα, με ξυπνούν τα επίμονα στεντόρια γαυγίσματα του Ρόκυ. Ταράζομαι φοβερά, ωστόσο ξεκινώ την Υπέρτατη Τελετουργία κανονικά κι αισθάνομαι περίφημα. Ύστερα, το υστερικό κωλόσκυλο συνεχίζει να ουρλιάζει ακατάπαυστα ως τις 5:00 το πρωί. Μού 'ρχεται τρέλα. Ας ελπίσουμε ότι δεν θα ξανασυμβεί.

Θέση 4η: Υβόννη + Το Δαιμονοανθρώπινο Matrix – Υγρός Θάνατος + Εξάλειψη
Επαλήθευση: Πάνω από 220 νεκροί από βροχές και πλημμύρες στο Αφγανιστάν στις 20 Μαρτίου.

Κυριακή, 27 Φεβρουαρίου 2005

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Πηγαίνω στον "Ιανό" μα διστάζω να περάσω την πόρτα τους· δεν θέλω να γυρίζω πίσω στη ζωή μου, θέλω να προχωρώ μπροστά. Τελικά, όμως, μπαίνω· χάρη σε μια ειδική μαγεία, δεν θα με αναγνωρίσουν. Ο δάσκαλος ρωτά τι κάνει η Βανέσα. Ο Νέστορας βρίσκεται κι αυτός εκεί: Είναι όμορφος, με γαλάζια μάτια και πουκάμισο με γαλα-

νόχρωμο γιακά. Λέει ότι ψάχνει μια καλή και σοβαρή σύζυγο, πρόθυμη να ζήσει μαζί του στα βουνά. Ανησυχεί που δεν βρίσκει μία. Πηγαίνω εγώ μαζί του και ζούμε μαζί, εκεί στη φύση. Τώρα είμαι γυμνή, τον φιλώ, αισθάνομαι όμορφα, είμαι ευτυχισμένη...

Η Μαρία Σχοινά είναι εδώ σήμερα, από το μεσημέρι ως τη νύχτα. Συζητάμε ζωηρά διάφορα ενδιαφέροντα θέματα, ωστόσο ο Ρόκυ ουρλιάζει συνεχώς όλες αυτές τις ώρες και μου σπάει να νεύρα. "Πολύ κακό γαύγισμα!" συμφωνεί η Μαρία.

Λίγο αργότερα, μου δηλώνει χαρωπά: "Θα σου πω κάτι, που θα σε κάνει να αγαπήσεις το Θανάση!" Κάθομαι ν' ακούσω, γεμάτη περιέργεια. "Αν δεν υπήρχε η αδελφή σου και τα παιδιά της, οι γονείς σου δεν θα ήταν τόσο κοτσωνάτοι! Αν είχαν μόνο εσένα, που δεν έχεις παντρευτεί ούτε έχεις κάνει παιδιά, θα είχαν μαραζώσει από τον καημό τους! Να γιατί πρέπει ν' αγαπάς το Γιάννη και το Νάσο: Χάρη σ' αυτούς έχεις ακόμη τους γονείς σου ακμαίους και ζωηρούς!"

Απλά, η συλλογιστική της Μαρίας ώρες-ώρες με ταράζει και με ωθεί να αναρωτιέμαι με ποιανού το μέρος είναι τελικά...

Τρίτη, 1 Μαρτίου 2005

Συντονισμός του Matrix: Σήμερα το πρωί έχω μάθημα ιταλικών με το Γιάννη, στον Άλιμο. Βρέχει καρέκλες. Περιμένω στη στάση το λεωφορείο Β1 -μάταια. Ξεκινώ να πάω στη στάση του 207, μα το χάνω για ένα λεπτό. Περιμένω λίγο ακόμη μήπως έλθει κανένα άλλο λεωφορείο για Γλυφάδα, τίποτα. Παίρνω ταξί, μου στοιχίζει επτά ευρώ.

Στο γυρισμό από Άλιμο δεν μπορώ να πάρω λεωφορείο επειδή έχω μόλις συνειδητοποιήσει ότι δεν

υπάρχει εισητήριο στην τσάντα μου, ούτε πουλάνε πουθενά εκεί κοντά. Έτσι, παίρνω ξανά ταξί μέχρι την Κάτω Γλυφάδα και πληρώνω 3,5 ευρώ. Εντέλει, μόλις φθάνω στο τέρμα ανανεώνω την κάρτα απεριορίστων διαδρομών.

Το απόγευμα στις 7:30 έχω μάθημα με τη Ρένα, πάλι στον Άλιμο. Εξακολουθεί να βρέχει και -όπως πάντα- μου παίρνει πάνω από μια ώρα για να φθάσω εκεί. Μόλις στρίβω στο δρόμο όπου μένουν οι Καράληδες, χτυπά το κινητό μου: Είναι η μητέρα της Ρένας και μου ανακοινώνει ότι χρειάστηκε να πάνε κάπου εκτάκτως και να περιμένω απέξω πέντε λεπτά. Αργούν γύρω στο μισάωρο κι εγώ περιφέρομαι σαν την τρελή μέσα στη βροχή, μέχρι τις 8:00 που εμφανίζονται. Στις 9:00 τελειώνω το μάθημα και προχωρώ μέχρι την κοντινή στάση για να πάρω το λεωφορείο 109, που ξέρω ότι περνάει κατά τις 9:10. Άδικα περιμένω· άφαντο και αυτό το λεωφορείο. Περπατώ στη βροχή ακόμη 20 λεπτά μέχρι τη λεωφόρο Αλίμου, όπου πετυχαίνω στο τσακ το λεωφορείο 160. Αυτό τερματίζει στον Άγιο Τρύφωνα, στην Τερψιθέα, κι από εκεί χρειάζεται να περπατήσω άλλα 15 στο ψιλόβροχο για να φθάσω σπίτι κατά τις 10:10 τη νύχτα.

Έχουμε και λέμε: Πάνω από δέκα ώρες τρεχάλα όλη μέρα μέσα στη βροχή, για 4,5 ώρες μάθημα συνολικά! Τελικά, και αυτή η δουλειά, δηλαδή τα ιδιαίτερα μαθήματα ξένων γλωσσών, είναι σκατά όπως όλες οι δουλειές που έχω κάνει ως τώρα. Και είναι τόσο σκατά μόνο για μένα, εφόσον μονάχα εγώ έχω τόσο ανάσβολο πρόγραμμα, ιδίως κάθε Τρίτη: Είμαι υποχρεωμένη να τρέχω δυο φορές από την Τερψιθέα στον Άλιμο και να ξοδεύω έξι ώρες σε μετακινήσεις! Άλλος φθάνει στη Λάρισα σε έξι ώρες! Έχω τρεις

μαθητές στον Άλιμο (Ρένα, Παναγιώτα, Γιάννης) και δεν μπορώ να τους συνδυάσω καθόλου! Φοβερή ταλαιπωρία, απίστευτο χάσιμο χρόνο και ενέργειας!

Πραγματικά, πάντως, είναι απίθανο το πώς καταφέρνω και φθάνω στο τέλος κάθε τέτοιας μέρας. Άλλος στη θέση μου θα είχε αυτοκτονήσει προ πολλού...

* * * *

Πέμπτη, 3 Μαρτίου 2005

Κοίτα τι μαθαίνει κανείς! Η αδελφή μου έχει μόλις αποφασίσει ν' αποτελειώσει τη μεζονέτα στον 3ο όροφο του σπιτιού μας και να διακινδυνεύσει γύρω στα 10.000 ευρώ συνολικό χρέος, εφόσον μάλιστα δεν διαθέτει άδεια οικοδομής! Θα χρωστά πέντε χιλιάρικα στο μάστορα (ο οποίος είναι, λέει, φίλος της και διατεθημένος να εργαστεί 5-6 μήνες χωρίς να λάβει δεκάρα, αναμένοντας να πληρωθεί κάποια στιγμή στο απώτερο μέλλον), τρία χιλιάρικα στη Μιλένα (θα της τα επιστρέφει λίγα-λίγα, όποτε μπορεί, πάλι λέει) και δυο χιλιάρικα στο γκόμενο Θύμιο (δανεικά κι αγύριστα). Δηλαδή, όλος ο κόσμος προθυμοποιείται ξαφνικά να δώσει τα ωραία του λεφτά στην αδελφούλα μου, χωρίς να ξέρουν πότε και αν θα τα πάρουν πίσω! Και αυτό όχι επειδή η Αλίκη έχει κάποια σοβαρή ανάγκη αλλά επειδή της κάπνισε ξαφνικά να μεγαλώσει το σπίτι της!

Όταν εκφράζω την απορία μου στη μαμά, εκείνη με πληροφορεί, με πολύ φυσικό ύφος, πως η Αλίκη έχει 4000 ευρώ στην τράπεζα! Πρώτη φορά το ακούω αυτό! Ως χθες οι Μαρκάκηδες κλαιγόντουσαν νυχθημερόν ότι δεν έχουν δεκάρα τσακιστή! “Μα τα μαζεύει εδώ και πολλά χρόνια!” σπεύδει να τη δικαιολογήσει η μητέρα μου. Αλήθεια, λοιπόν, πώς της περισσεύουν της Αλίκης

χρήματα για να βάζει στην τράπεζα; Δεν είναι παρά μια χαμηλόμισθη υπάλληλος, χωρισμένη, με δυο απαιτητικά παιδιά, δίχως καμία βοήθεια από τον πρώην σύζυγο. Ωστόσο, μέχρι τώρα έχει αγοράσει δυο αμάξια, τέσσερις μοτοσυκλέτες, έχει αλλάξει έπιπλα τρεις φορές και πρόσφατα άλλαξε και σύστημα θέρμανσης! Εγώ δεν έχω διανοηθεί ποτέ να κάνω τίποτα από τα παραπάνω, παρόλο που δεν έχω παιδιά ούτε άλλες υποχρεώσεις. Παρόλο που εργάζομαι ήδη είκοσι χρόνια, στην τράπεζα έχω μαζέψει 8000 ευρώ, δηλαδή μόλις τα διπλά από την Αλίκη!

Απορίας άξιον: Γιατί καλούμαι πάντα εγώ να τους δανείζω λεφτά, και μάλιστα για περιττά λούσα, όπως μηχανάκια του Γιάννη; Πέρυσι τους δάνεισα 2000 ευρώ, εκ των οποίων μου χρωστούν ακόμη 500, τα οποία αμφιβάλλω αν θα πάρω πίσω. Συνεπώς, με κοροϊδεύουν τόσα χρόνια ότι τάχα είναι φτωχοί και αδέκαροι, για να μου τραβάνε χρήματα! Μήπως, τελικά, η Αλίκη έχει στην τράπεζα πολύ περισσότερα από 4000 ευρώ; Κι από ποιά πηγή άραγε; Όχι ότι δυσκολεύομαι να μαντέψω...

Αναρωτιέμαι, πάντως: Τόση ασφάλεια νιώθουν πια τα βολεμένα πιόνια του Matrix, ώστε να ξεκινούν παράνομες οικοδομές με χρέος χιλιάδων ευρώ, ενώ τα καθημερινά έξοδα τρέχουν; Εγώ δεν έχω χρέη, ο λογαριασμός μου στην τράπεζα ανέρχεται στα 8000 ευρώ, δεν έχω παιδιά, κι όμως, δεν διανοούμαι ούτε κοτέτσι να χτίσω...

Τρίτη, 8 Μαρτίου 2005

Συντονισμός του Πλέγματος: Ώρα 4:10 το απόγευμα, αναχωρώ για μάθημα αγγλικών στην Άννα, κοντά στην Πλατεία Καραϊσκάκη. Ευχάριστη λιακάδα,

ουρανός καταγάλανος. Στις 6:00 που τελειώνω, έχει ξεσπάσει καταιγίδα με αστραπές, βροντές και ραγδαία βροχή. Κανονικά, τώρα πρέπει να πάω στον Άλιμο, όπου έχω μάθημα με τη Ρένα στις 7:30. Όμως, δεν έχω πάρει ομπρέλλα μαζί μου, οπότε είμαι αναγκασμένη να περάσω πρώτα από το σπίτι. Τρώω μπόλικη βροχή μέχρι να φθάσω εκεί. Έχω ήδη καθυστερήσει αρκετά όταν, επιτέλους, φεύγω κρατώντας τη μεγάλη μου ομπρέλλα. Η ώρα έχει πάει 7:15 και, όπως διαπιστώνω φθάνοντας στη στάση του 101, ο ουρανός είναι τώρα πεντακάθαρος! Το 101 φεύγει στις 7:50 και όχι στις 7:40, όπως νόμιζα.

Καταλήγω στην Κάραλη στις 8:30 το βράδι. Μετά το μάθημα, περπατώ για κανένα μισάωρο μέχρι τη λεωφόρο Βουλιαγμένης (δεν εμπιστεύομαι πια τα τοπικά λεωφορεία), όπου βρίσκω το λεωφορείο Α4. Θα χρειαστεί να περπατήσω άλλα 15 λεπτά από τον Άγιο Τρύφωνα μέχρι το σπίτι μου, σέρνοντας παντού το ματσούκι. Καταλήγω στο σπίτι μου στις 10:30 τη νύχτα.

Συμπέρασμα: Ταλαιπωρήθηκα γύρω στις 4,5 ώρες για μια ώρα μάθημα στη Ρένα! Θα έλεγα, πάντως, ότι η σημερινή καταιγίδα ήταν ειδική παραγγελία για μένα, για να ταλαιπωρηθώ και να χάσω χρόνο άνευ λόγου και αιτίας! “Μα για όλο τον κόσμο έβρεξε, όχι μόνο για σένα!” θα μου αντιτάξει πονηρά το Matrix. Ναι, μα ο υπόλοιπος κόσμος ήταν στα σπιτάκια τους, αραχτοί και λάιτ! Μόνο εγώ έπρεπε να τρέξω από την Πλατεία Καραϊσκάκη στον Άλιμο, ακριβώς την ώρα την μπόρας, χωρίς να έχω εξαρχής μαζί μου ομπρέλλα. Capito?

Παρασκευή, 11 Μαρτίου 2005

Η ώρα είναι 7:15 το απόγευμα, έχω μάθημα με το Μανώλη αλλά ο φωστήρ κουτουλάει από τη νύστα:

“Δεν κοιμήθηκα καλά χθες τη νύχτα”, με πληροφορεί. “Σηκώθηκα κι έπεσα πέντε φορές (ντουπ-ντουπ-ντουπ-ντουπ-ντουπ) πάνω στην πόρτα της τουαλέτας, γιατί ήμουν μισοκοιμισμένος και δεν έβλεπα πως είναι κλειστή!”

Το σαΐνι αδυνατεί να μιλήσει σωστά, μασάει τα λόγια του και συνηθίζει να επαναλαμβάνει την ίδια συλλαβή πολλές φορές (“έπε-έπε-έπεσα πάνωνωνω στην πόπόπόρτα”). Δεν πάσχει από τραυλισμό, απλά χάνει το μπούσουλα όταν προσπαθεί να σκεφθεί.

Κι όμως: Αυτό το ον προχωρά ακάθεκτο στο σχολείο και στη ζωή του: Έχει πάρει στον έλεγχο άριστα 10 σε όλα τα μαθήματα, εκτός από ένα 9άρι στη ζωγραφική κι ένα 8άρι στη μουσική! Προβιβάζεται κάθε χρόνο με άριστα κι έχει αρκετούς φίλους! Το παιδί είναι κρετίνος, πώς είναι δυνατόν να μη τον κοροϊδεύουν τα υπόλοιπα παιδιά στο σχολείο; Αμφιβάλλω αν έχει το 1/10 των προβλημάτων που είχα εγώ στην ηλικία του...

Ανθρώπινες Προσωπικότητες: Λέγεται ότι κάθε άνθρωπος διαθέτει τη δική του ξεχωριστή προσωπικότητα. Αυτό μπορεί να είναι αλήθεια· όμως, είναι επίσης αλήθεια ότι όλες οι ανθρώπινες προσωπικότητες, παρά τις απειράριθμες παραλλαγές τους, καταλήγουν τελικά στις μόλις δύο πάγιες αντιδράσεις:

α) Αντιλογία: Όποια πρόταση κι αν ακούσουν, αυθόρμητα και άμεσα εκφράζουν αντίρρηση: “Όχι!” ... “Αποκλείεται!” ... “Λες βλακείες!” ... “Δε νομίζω!” ... “Μήπως όμως...” ... “Ναι μεν αλλά...” ... “Είναι απόλυτο αυτό;” και μυριάδες άλλες παραλλαγές διαφωνίας.

β) Ανυπακοή: Με μηχανική επιμονή, προβάλλουν σθεναρή αντίσταση σε αναμενόμενες, λογικές εντολές. Ο μαθητής πάει κόντρα στο δάσκαλο, τα παιδιά πάνε

κόντρα στους μεγάλους, κ.ο.κ. Σε κάθε περίπτωση, έχουν πάντα έτοιμη τη δικαιολογία: “Γιατί να κάνουμε αυτό και όχι εκείνο;” ... “Βαριέμαι” ... “Είμαι πολύ κουρασμένος!” ... “Εγώ δεν κάνω τέτοια πράγματα!” ... “Δεν μπορώ γιατί μου χάλασε το στυλό, το μολύβι, το κομπιούτερ”, κλπ. Βέβαια, αργά ή γρήγορα, οι αντιδραστικοί αναγκάζονται εκ των πραγμάτων να συμμορφωθούν. Πρώτα όμως θα σου βγάλουν την ψυχή.

Γιατί το κάνουν, όμως, αυτό; Επειδή έτσι απορροφούν ενέργεια! Τα τέρατα που λέγονται άνθρωποι έχουν και βαμπιρική φύση. Πάντως, δεν φέρνουν καθόλου σθεναρή αντίσταση σε εντολές παραφρόνων ηγετών. Για παράδειγμα, εκατομμύρια φιλήσυχοι οικογενειάρχες υπάκουσαν κάποτε τυφλά στον Χίτλερ· ακόμη περισσότερα εκατομμύρια “πιστών” υπακούνε τυφλά στις παράλογες επιταγές των θρησκευτικών ηγετών.

Υπάρχουν δυο βασικά χαρακτηριστικά που διέπουν την ανθρώπινη διάνοια: η ανοησία και η τρέλα. Κάποιοι διέπονται περισσότερο από την ανοησία, ενώ άλλοι από την τρέλα. “Όταν είμαι μετρημένος και λογικός, κανείς δεν με κάνει παρέα, ούτε οι φίλοι μου ούτε οι γκόμενες! Όταν φέρομαι αλλοπρόσαλλα, πρόστυχα, αλαζονικά, τότε όλοι με παραδέχονται κι επιζητούν τη συντροφιά μου!” ομολογεί ο 20χρονος ανηψιός μου ο Γιάννης.

Καθαρή Δευτέρα, 14 Μαρτίου 2005

Μεσημεριανό σαρακοστιανό γεύμα με τους γονείς μου, την Αλίκη και τον Θύμιο. Αρχικά ο Νάσος έλειπε (τι χαρά!), γρήγορα όμως εμφανίστηκε. Αμέσως έπιασε τη μπάλα του μπάσκετ κι άρχισε να την παίζει ρυθμικά και νευρικά στα χέρια του, χωρίς σταματημό. Δεν κάθησε καν στο τραπέζι· έμεινε όρθιος, πάντα παίζοντας

τη μπάλα εκνευριστικά, φροντίζοντας να τραβά την προσοχή και την ενέργεια όλων, απαιτώντας επίμονα από την αδελφή μου να του δώσει τα κλειδιά του αυτοκινήτου. “Δεν στα δίνω!” φώναζε η Αλίκη, εφόσον ο νεαρός δεν διαθέτει δίπλωμα. “Εγώ τα θέλω!” επέμενε ο Νάσος -ξανά και ξανά η ίδια στιχομυθία, σα να κόλλησε η βελόνα, και δως του η μπάλα, νταπ-ντουπ, στο πάτωμα ή στα χέρια του.

Αδύνατο να συνεχιστεί οποιαδήποτε κουβέντα κάτω από το σατανικό, σχιστό, πονηρόκακο μάτι του Θανάση, με το μόνιμα τσαντισμένο ύφος και τη μάγκικη, εξυπνακίστικη φωνή. Η παρουσία του και μόνο βαραίνει αφόρητα οποιαδήποτε ατμόσφαιρα. Κι όμως, είναι πολύ δημοφιλής, έχει αμέτρητους φίλους, τα Τέρατα τον έχουν για πρότυπο...

Παρασκευή, 18 Μαρτίου 2005

Το μυστήριον της Παρασκευής: Η καλή μου μαθήτρια η Ξένια πήρε τον σχολικό έλεγχό της με γενικό βαθμό 19,1. Όπως η ίδια μου εκμυστηρεύτηκε, στο μάθημα πληροφορικής πήρε 09 στο διαγώνισμα αλλά 19 στον έλεγχο!

“Γενικά, όμως, θα είσαι άριστη στα μαθήματα”, υπέθεσα.

“Όχι, όχι! Στο πρώτο τρίμηνο είχα πάρει 14 στο διαγώνισμα και 16 στον έλεγχο!”

“Τότε, στο επόμενο τρίμηνο φρόντισε να πάρεις κανένα πεντάρι στο διαγώνισμα, για να σου βάλουν 20 στον έλεγχο!” Δεν άντεξα, το είπα.

Παρεπιπτόντως: Στα αγγλικά που κάνουμε, η Ξένια μόλις που παίρνει ένα 15-16. Πώς στο γυμνάσιο καταφέρνει και βγάζει 19άρια; *Όπως τα καταφέρνουν όλοι, φαντάζομαι...*

Σάββατο, 19 Μαρτίου 2005

Συνάντηση με τη Μαρία Σχοινά, μετά από ένα μήνα που είχαμε να βρεθούμε επειδή φιλοξενούσε τον αδελφό της από την Αμερική και δεν είχε χρόνο για άλλα πράγματα. Τώρα, όμως, είναι εδώ, στο σαλόνι μου, και μου διηγείται τις πρόσφατες περιπέτειές της: Ως γνωστόν, η Μαρία είχε συνάψει πριν από χρόνια ορισμένα δάνεια σε τράπεζες, τα οποία όμως αδυνατούσε να ξεπληρώσει, με αποτέλεσμα οι τόκοι υπερημερίας να αυξάνουν κατακόρυφα το αρχικό ποσό. Έτσι, σιγά-σιγά το αρχικό χρέος του ενός εκατομμυρίου δραχμών έφθασε τα πέντε εκατομμύρια, όλες οι προθεσμίες έληξαν και η τράπεζα άρχισε να διεκδικεί το μοναδικό σπίτι της Μαρίας, στα Πατήσια.

Εντέλει, ήλθε ο αδελφός της από την Αμερική και πούλησε μια γκαρσονιέρα που είχε ακατοίκητη στους Αμπελοκήπους για να βοηθήσει τη Μαρία. Το σπίτι της φίλης μου σώθηκε κυριολεκτικά το τελευταίο δευτερόλεπτο, καθώς η όλη διαδικασία καθυστέρησε επικίνδυνα εξαιτίας απίθανων εμποδίων:

α) Το κομπιούτερ στην πολεοδομία δεν έβρισκε το διαμέρισμα στους Αμπελοκήπους, σα να ήταν ανύπαρκτο! Χρειάστηκε να κινήσουν γη και ουρανό για να βρεθεί το σχετικό έγγραφο.

β) Στα συμβόλαιο ήταν λάθος γραμμένο το όνομα του ιδιοκτήτη, η διεύθυνση του σπιτιού και το εμβαδόν του. Απαιτήθηκε φοβερή διαδικασία για να διορθωθούν όλα τα σφάλματα. Αλήθεια, όταν φτιάχτηκε εκείνο το συμβόλαιο, κανείς από τους ενδιαφερόμενους δεν παρατήρησε αυτά τα λάθη;

γ) Την τελευταία μέρα της προθεσμίας, αφού επιτέλους διορθώθηκαν όλα τα σφάλματα και βγήκαν όλα τα

χαρτιά, η Μαρία και ο αδελφός της ξεκίνησαν για την τράπεζα. Είδαν κι έπαθαν να βρουν ταξί κι όταν επιτέλους το βρήκαν, σύντομα κόλλησαν σε τρομερή κίνηση επειδή ένα δέντρο είχε πέσει στην Πατησίων κι ένα ειδικό συνεργείο έκλεινε το δρόμο για να το μαζέψει!

δ) Φοβήθηκαν μήπως δεν προλάβουν την τράπεζα ανοιχτή αλλά τελικά έφτασαν την τελευταία στιγμή και ξεπλήρωσαν το δάνειο. Αν αργούσαν λίγα λεπτά ακόμη, η τράπεζα θα έκλεινε, η προθεσμία θα έληγε και η Μαρία θα έχανε το σπίτι της! Λεπτομέρεια: Μόλις ξεχρέωσε, ο αρμόδιος υπάλληλος προσπάθησε να την πείσει να πάρει καινούργιο δάνειο.

“Τελικά, τίποτα δεν είναι εύκολο σ' αυτή τη ζωή!” καταλήγει η φίλη μου. “Σου τα παρουσιάζουν όλα πανεύκολα, σου λένε ότι αρκεί να θέλεις κάτι και θα γίνει, ή ότι φθάνει να κουνήσεις το μικρό σου δακτυλάκι για να πετύχεις τα πάντα! Αυτό, όμως, είναι ψέμα: Τίποτα δεν είναι εύκολο...”

Κυριακή, 20 Μαρτίου 2005

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Συνομιλώ με κάποιον Χρήστο, ο οποίος μου εξηγεί ότι:

“Σύμφωνα με τις Γραφές, μετά θάνατον μπορούν να σωθούν μονάχα εκείνοι που τα πτώματά τους έχουν ταφεί ολόκληρα!”

“Κι αν κάποιος χάσει ένα μέλος σε ατύχημα; Αν από δυστύχημα, μια έκρηξη για παράδειγμα, το πτώμα διαμελιστεί;” απορώ εγώ.

“Αν δεν είσαι εσύ υπαίτιος γι' αυτό, τότε ο Κύριος έχει κατανόηση”, μου απαντά.

Πιο πέρα, ορισμένοι διαφημίζουν μια σύγχρονη μέθοδο αθανασίας, η οποία προϋποθέτει την

αντικατάσταση των φυσικών μελών του σώματος με βιονικά. Ρωτάω το Χρήστο γι' αυτό· εκείνος με αποτρέπει και με πείθει να μη δεχθώ τη συγκεκριμένη μέθοδος αθανασίας. Τέλος, με αγκαλιάζει ευχαριστημένος και μαζί με άλλους, ακολουθούμε μια πομπή. *Πιθανή ερμηνεία: Φαίνεται πως είναι επιζήμιο για την ψυχή όταν το σώμα δέχεται μηχανικές ή βιονικές μετατροπές*...⇧

Φοράς τα δεσμά της σκλαβιάς σου: Απ' όλα τα έμβια όντα στον πλανήτη, ο άνθρωπος είναι το μοναδικό που χρειάζεται να φορά ρούχα. Αυτό είναι αναγκαίο επειδή, σε αντίθεση με όλα τα υπόλοιπα ζώα, το ανθρώπινο είναι το μοναδικό είδος που επιλέγει να ζει σε περιβάλλοντα ακατάλληλα γι' αυτό, δηλαδή μακριά από τη ζέστη του Ισημερινού.

Από την άλλη πλευρά, αυτά που φοράς είναι περισσότερο δεσμά παρά ρούχα: Τα πιο πολλά είδη ενδυμάτων δεν στρώνουν πάνω σου με τίποτα: Σε δένουν, σε σφίγγουν, σε “τραβάνε”, σου περιορίζουν τις κινήσεις. Ομοίως, τα παπούτσια στενεύουν, “χτυπάνε”, πονάνε. Αν, μάλιστα, είσαι γυναίκα και μάλιστα κοκέτα, τότε τα ρούχα δεν καλύπτουν καν το σώμα σου ικανοποιητικά και χρησιμεύουν περισσότερο για να σε μετατρέπουν σε σεξουαλικό αντικείμενο. Έτσι, ακόμη και το χειμώνα είσαι υποχρεωμένη να φοράς λεπτά, κρύα υφάσματα που αφήνουν μπόλικη σάρκα γυμνή μέσα στο ψύχος. Παράλληλα, είσαι υποχρεωμένη να ισορροπείς πάνω σε στενά παπούτσια με τακούνι “στιλέτο”, κατάλληλα μόνο για να μπαινοβγαίνεις στο αμάξι στο αμάξι του συζύγου, του γκόμενου, του πελάτη...

Σάββατο, 26 Μαρτίου 2005

Ακόμη μια φορά φέτος, έχω αναλάβει να κάνω δωρεάν ιδιαίτερα μαθήματα αγγλικών στους Μαρκάκηδες, και συγκεκριμένα στον Θανάση. Σήμερα ειδικά, ο νεαρός είναι πολύ εκνευριστικός: Δεν κάνει τίποτα απ' όσα του λέω, φωνάζει διαρκώς σα γάιδαρος και απαιτεί να του βάλω 20άρι. Εγώ του λέω ότι κάνει σαν το Μανώλη ή σαν τον Παντελή: "Έλα, Παντελή, λύσε την άσκηση!" τον πειράζω. Εκείνος αφρίζει από το κακό του, αρνείται να κάνει οτιδήποτε και τελικά σηκώνεται και τρέχει πάνω, στο σπίτι του, φουρκισμένος.

Κατόπιν κάθομαι να συμπληρώσω ορισμένες καταγραφές στο ημερολόγιό μου μα στέκεται αδύνατον! Γράφω μια παράγραφο αλλά προκύπτει ασυνάρτητη· τη σβήνω, την ξαναγράφω, τα ίδια χάλια. Δεν μπορώ να ελέγξω τις σκέψεις μου κι εγκαταλείπω την προσπάθεια, ενώ αναρωτιέμαι τι μ' έχει πιάσει.

Αμέσως μετά καταφθάνει η αδελφή μου μαζί με τον καφέ της. Μου εξηγεί ήρεμα ότι ο Νάσος έκλαιγε με μαύρο δάκρυ και παραπονιόταν πως τον αποκαλούσα "Παντελή" και "Μανώλη", δηλαδή χαζό! ... "Και θα δεις εγώ τι θα της κάνω, θα της σπάσω τα νεύρα!" έλεγε και ξανάλεγε όλο τσαντίλα ο Νάσος, μου αποκαλύπτει η Αλίκη. Σημειωτέον ότι η αδελφή μου δεν του έδωσε ιδιαίτερη σημασία επειδή ξέρει τι σπασαρχίδι είναι ο γιόκας της.

Έχουμε και λέμε: Ένα άτομο με κακολογούσε, χωρίς μάλιστα να βρίσκει θετική ανταπόκριση, και όση ώρα γινόταν αυτό εγώ δεν μπορούσα να λειτουργήσω! Φαίνεται ότι η κακογλωσσιά επηρεάζει το θύμα με τρόπο ασυνείδητο, τηλεπαθητικό. Γύρευε, λοιπόν, τι επίδραση έχει πάνω μου η συντονισμένη γλωσσοφαγιά από πλήθη ανθρώπων, επί δεκαετίες ολόκληρες! Ουκ

ολίγες φορές, άλλωστε, έχω συλλάβει τον εαυτό μου να φέρεται ανεξήγητα ηλίθια ή να μπλοκάρεται σοβαρά όταν βρίσκεται ανάμεσα σε άτομα που είναι αρνητικά απέναντί μου. Ακόμη κι όταν συνειδητοποιώ τι συμβαίνει, μου είναι αδύνατο να ελέγξω τις πράξεις και τα λόγια μου. *Μοιραία, γινόμαστε ότι θέλουν οι άλλοι να γίνουμε...*

Τετάρτη, 30 Μαρτίου 2005

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Μια φωτεινή, ανάρια θηλυκή ύπαρξη, με μακριά ξανθά μαλλιά, σαν αναλυτό χρυσάφι, μάχεται ενάντια σε έναν σκιερό αντίπαλο που μοιάζει να 'ναι φτιαγμένος από μαύρο πυκνό καπνό. Η κοπέλα πολεμά καλά στην αρχή· γρήγορα, όμως, αυτός πέφτει πάνω της και την καταπλακώνει. Εκείνη (εγώ;) όχι μόνο δεν κάνει πλέον καμία προσπάθεια να ξεφύγει αλλά νιώθει και μια παράξενη, ηδονική ικανοποίηση, που καταλήγει σε οργασμό...

Ξυπνώ ανήσυχη και αναρωτιέμαι:
Ποιά δαιμονική παγίδα πρέπει να προσέξω;